

Giới thiệu Hoàng Hậu Rắc Rối

Hoàng Hậu Rắc Rối là tựa truyện xuyên không xen lẫn nhiều yếu tố thú vị của thể loại truyện ngôn tình. Kiếp trước cô là tiểu thư quyền quý, sinh ra trong gia đình giàu có với nhiều cám dỗ, khiến cô nổi tiếng trên con đường ăn chơi của những cô ảm cậu chiêu, chuyên bày những trò hại người để lấy niềm vui.

Cũng chính vì thế mà bị người đời hãm hại khiến cô trùng sinh về thời cổ đại, trở thành bà chủ thanh lâu quyền lực. Quyết tâm làm lại cuộc đời để được nhiều người yêu mến, nàng luôn bênh vực người người hầu kẻ hạ, nô tì thấp cổ bé họng. Nhưng sống trong cấm cung phải tranh đấu để chứng minh thực lực. Mời các bạn đón đọc câu truyện hấp dẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở Thanh Lâu. . .

Chương 1: Mở thanh lâu. . .

- Nhanh lên, nhanh lên. Bệnh nhân đang nguy kịch!

Tôi là Linh San, một cô gái chuyên đi lừa gạt, cướp bóc, chuyện xấu gì cũng dám làm.

Bây giờ đã gặp báo ứng, bị người ta trả thù. Aizzz, nếu có cơ hội làm lại cuộc đời một lần nữa. . . tôi sẽ độc ác hơn xưa, sẽ làm trảm băng đảng xã hội đen khét tiếng, lúc đó đồ đũa nào hành thích trảm được. Tôi sẽ tìm tên mưu sát mình báo thù, nhất định báo thù. Tạm biệt thế giới loài người, ta về với cực lạc chơi với thần tiên. Cực lạc thần tiên. . .

- Chắc, nha đầu này suốt ngày gây chuyện, giờ thì vấp cục đá lăn xuống chân núi, tắt thở. Kêu bang chủ mang xác về mai táng đi!- 1 đám ăn mày khiêng xác cô gái về.

Đám ma diễn ra rình rang kèn trống. Sống trên đời chỉ biết gây họa, khi chết đi người khác vui mừng khôn xiết. Mỹ nhân, hảo mỹ nhân nhưng sa vào số ăn mày, không ai nhận ra vẻ đẹp đó.

- Con gái ơi, con chết tức chết tươi, oan uổng quá đi thôi!- 1 cụ già lay lay nữ nhân kia khóc lóc thảm thương.

- Khụ khụ...

- Đứa nào mới ho vậy? - Bang chủ hỏi.

- Tôi không có!

- Không phải tôi!

- Tôi cũng vậy!

- Không phải tất cả chúng ta... là...- Đám ăn xin đó xếp thành 1 hàng dọc nhìn nhau, rồi lại nhìn cô gái trong quan tài. Xác chết đột nhiên bật dậy...

- CỐ MA!- Cả đám hét lên bỏ chạy toáng loạn.

Tôi nhú mày nhìn xung quanh, ồ, có ma chạy, hình như tôi là... nhân vật chính! Sặc. Tôi có quen biết ai đâu mà họ làm đám ma cho tôi chứ.

Tôi vươn vai, hít thở thật sâu, mùi hôi thối xông vào mũi làm tôi muốn nôn ra. Tôi nhìn sang lão già bên cạnh quan tài, ông ta lùi lại phía sau:

- Con gái, cha rất thương con nhưng ... con đã chết rồi mà, hãy nhắm mắt xuôi tay an nghỉ đi...- Ông ta run cầm cập. Cha? Con? Lão già điên khùng này!

Tôi đảo mắt, cũng muốn vui đùa đôi chút.

- Tôi không muốn chết một mình, tôi muốn các người cùng chết với tôi!- Tôi giơ tay ra làm điệu bộ cương thi, là cái lưỡi.

Ông già vừa rồi xưng là cha tôi, vừa rồi khóc lóc thảm thiết đấy liền đứng dậy chạy còn nhanh hơn tên lừa.

Tôi quay lại đằng sau nhìn bọn người kia, bọn họ cũng thất kinh hồn vía. Tôi nhảy cẫng tung như cương thi rượt đuổi bọn họ. Chẳng may vấp phải cục đá

ngã nhào, lộn mào trên đất mấy vòng, ôm chân người ngồi trên ghế. Lão ta đưa mặt xuống nhìn tôi, tôi cười hề hề:

- Chân rắn chắc thế này, chắc hôm nào cũng tập thể hình!

- Con nhỏ này, mi vẫn còn sống à?- Ông ta trợn mắt. Tôi còn sống? Tôi há hốc mồm hỏi lại:

- Tôi, còn sống?

- Ngươi, ngươi...- Ông ta tức giận đỏ mặt. Tôi đứng dậy dậm chân mấy cái, vỗ vào mặt bôm bốp, đau thiệt nha!

- Aaaaa, Linh San ta vẫn còn sống.- Tôi nhảy cẫng lên sung sướng. Đi tìm tên giết tôi báo thù, giết hấn, đòi lại cho bằng được món nợ này.

- Nha đầu, ngươi dọa bọn họ chết khiếp rồi.- Ông già hung hăng ấy nắm áo tôi lại. Tôi vùng ra:

- Buông ra đi, tôi đâu có quen các người. Đùa bao nhiêu đủ rồi, tôi đi đây!

- Ấy, ngay cả thúc thúc mà ngươi cũng dám vô lễ, xem ra ngươi học được thói hung hăng bậy bạ này từ tên thư sinh kia rồi.

- Tên nào? Tôi không biết!- Tôi bực tức hét lên.

Cả đám bọn họ xúm lại nhìn tôi như thú lạ. Ông già tự xưng là cha động động vào má tôi:

- Con mất trí rồi ư?

- Có ông mất trí thì có. Bây giờ là thời đại nào rồi còn ăn mặc như vậy? Vừa rách rưới vừa hôi hám!

- Xem ra nó mất trí thật rồi.- Ông già mặt mày bặm trợn kia buồn buồn vỗ vai tôi.- Thôi con nghỉ ngơi đi Nha Đầu, roi xuống chân núi dẫn đến phát điên rồi.

- Nè, tôi không có điên nha!- Tôi vùng vẫy thoát thân khỏi đám người, đột nhiên có 1 tên mặc quần áo cổ trang màu trắng, mặt mày thư sinh nho nhã đi vào nắm tay tôi, tỏ vẻ mừng rỡ giả dối, vừa nhìn đã biết làm trò:

- Nha Đầu, muội vẫn còn sống!

- Huynh muội gì ở đây, đi ra chỗ khác chơi.- Tôi trợn mắt. Bọn người đằng sau níu tôi lại, tôi phui tay.- Làm gì vậy hả?

- Nó bị mất trí nặng đến nỗi gặp Vân Long công tử cũng không mừng rỡ vẫy đuôi!

Tôi xoay người lại, liếc:

- Vẫy đuôi là ý gì hả? Là chó ư?

- Con người khi vui thường vẫy đuôi đúng không Vân Long?- Ông chú tự nhận mình là thúc thúc đi đến vỗ vai tên áo trắng. Hấn ta cười méo xệch, tôi im lặng nhìn tất cả mọi người, phá vòng vây, chạy ra bên ngoài mặc cho bọn họ gọi tôi trở lại.

Ở đây là đâu, là cực lạc thế giới? Ai ai cũng đều mặc y phục cổ trang.

Chẳng lẽ là xuyên không kinh điển trong phim và tiểu thuyết? Không phải đâu, tôi đang mơ, là mê sảng.

Tôi lang thang khắp các ngõ ngách, bắt gặp được 1 tên mặc quần áo cũng tạm gọi là hiện đại. Tôi vơ lấy tay hắn, bắt chuyện:

- Ở đây bọn họ đang đóng phim à? Phim cổ trang.

- Phim gì chứ? Đây là kinh thành mà.- Hắn ta gãi gãi đầu.

- Ngươi mặc quần áo có vẻ hiện đại, là người ở thế kỷ 21 đúng không?- Tôi tròn mắt hỏi. Hắn ta mặc chiếc áo phong tron cổ tròn cùng quần tây đều trắng tuột.

- Đúng vậy đó, tôi vừa chạm tay vào cái hồ, liền bị biến đến đây.- Tên đó thành thật gật đầu.

Ấy da, vậy là tôi bị xuyên không thật ư? Không thể nào!!!

Tôi vò đầu bứt tai:

- Vậy làm sao để trở về đây?

- Đi tìm cái hồ đó!

Đúng rồi, đi tìm cái hồ.

- Ở đâu?

- Sao tôi biết được, ở trên trời, ở dưới đất, ở trong rừng...- Hắn giơ ngón trỏ chỉ đủ phía.

Cái tên này, giờ là lúc nào mà còn đùa giỡn?

- Hắn ta kia rồi, bắt hắn lại!

Đột nhiên, 1 toán binh lính đi đến bắt lấy tên kia. Hắn ta vùng vẫy. 1 tên bộ đầu nhìn tôi:

- Nha Đầu, hôm nay còn đứng nói chuyện với tên điên này, ngươi mất trí rồi sao?

Hả? Hắn ta là người điên. Tôi cười méo xệch, xoay người chậm chậm đi về hướng ngược lại. Cứ tưởng gặp được đồng hương, ai ngờ là tên điên. Tôi muốn trở về thế kỷ 21, trả đũa bay lại đây!!!!

Ây, nhưng mà... trở về thế giới kia tôi cũng bị truy sát, cũng không cần thiết trở về lắm. Hay là cứ sống ở đây, an phận làm 1 mỹ nhân. Vừa nghĩ xong, tôi chạy ngay về ổ ẩn nấp.

Tôi nở nụ cười cùng thúc thúc:

- Thúc thúc, thúc kể cho con nghe chuyện cũ của mình được không?

- Chuyện gì?- Ông ta nhú mày. Tôi ôm lấy cánh tay ông:

- Chuyện từ bé đến lớn của con. Con tên gì? Mấy tuổi?

- Ngươi tên là Nha Đầu, năm nay 16 tuổi. Người ngươi yêu quý nhất trên đời là tên thư sinh Vân Long kia!

- Có làm không vậy? Tên thư sinh kia không có nhan sắc, ẻo lả như con gái, sao mà con yêu cho được? Nhìn là phát ghét rồi!- Tôi bĩu môi, nghĩ đến cái tên dở dở ương ương không có chí khí nam nhân ấy.

- Đúng là mất trí.- Ông ta uống ngụm trà. Tôi khoanh tay trước ngực.

- Chúng ta làm nghề gì? Lạm bặc à?

- Lạm bặc là gì? Chúng ta là Cái Bang, là ăn xin đó!- Ông ta đánh vào trán tôi 1 cái.

Tôi lập tức mừng rỡ:

- Là Cái Bang trong truyền thuyết, có võ công xuất chúng “Đa cầu bồng pháp” chỉ xếp sau “Ngọc Nữ Tâm Kinh” của Cổ Mộ ư? Thúc thúc, xin người hãy chỉ dạy cho con?- Tôi quỳ xuống hành lễ như phim văn hay làm.

- Chuyện gì vậy? Võ công gì? Lát nữa ta sẽ kêu đại phu bốc thuốc cho ngươi, đồ Nha Đầu mất trí!- Ông ta kí lên đầu tôi 1 cái thật mạnh rồi bỏ đi. Vậy ra... chỉ là ăn mày, không có võ công bí truyền, không có tiền tài... không có, tất cả đều không có. Tôi phải sống những ngày còn lại với thể xác Nha Đầu này ra sao đây?

Tôi lang thang dọc bờ suối, thỉnh thoảng nhìn vào khuôn mặt mình. Cũng may, Nha Đầu này có dung mạo tuyệt sắc mỹ nhân như tôi ở thời hiện đại, không là khó sống rồi. Tôi ngồi xuống rửa mặt cho sạch sẽ, chọn chỗ vắng cõi quần áo ra tắm. Tắm xong sẽ xinh đẹp thôi...

Tôi thoải mái tắm rửa, boi lội với tiếng suối róc rách vui tai. Ở đây vắng vẻ, cây cối tươi tốt, phong cảnh hữu tình, đúng là bồng lai tiên cảnh.

Tôi nhìn khuôn mặt sẽ là của mình qua mặt nước. Mắt phượng đẹp không từ ngữ nào miêu tả được, mũi cao, đôi môi nhỏ xíu giống như quả cherry đỏ mọng. Da mặt mịn mượt, đôi má hơi ửng hồng của tuổi mới lớn. Ngũ quan cô gái này vô cùng thanh tú. Da thịt trắng nõn nà cứ như lông vũ trắng. Tôi cười một cái, ngay cả mình cũng không thể tin được, nụ cười khuynh quốc khuynh thành đây ư? Quả nhiên quá xinh đẹp, thanh cao.

Trực giác của một kẻ trộm cho tôi biết được, có người nhìn lên.

Tôi xoay người một cái, mắt liền tròn to hơn cả cá. Cái tên biến thái mặt mày lạ hoắc kia đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi đưa tay che ngực lặn xuống đáy suối, boi ra sau tảng đá he hé mắt nhìn hắn.

Hắn ta đột nhiên phì cười, ném bộ quần áo của tôi lên tảng đá trước mặt. Tuy tôi là người con gái hiện đại nhưng không vì thế mà buông thả bản thân, định mắng cho hắn một trận, hắn đã nhanh chóng rời đi. Tên biến thái, đừng để ta gặp lại ngươi, không thì ngươi không yên đâu! Dám nhìn lên bổn cung thoát ý? Tôi mặc lại y phục, quan sát trước sau mới bỏ đi.

Tôi đi dạo quanh kinh thành, cũng rất đông vui nhộn nhịp nhưng không hề có sông bạc, tửu lầu, thanh lâu, đúng là quốc thái dân an. Nhưng như vậy, không ồn ào, vui vẻ như trên phim rồi.

Sao không mở những cái đó ra nhỉ? Tôi cười lém lỉnh, quan sát vài nền nhà ở nơi hợp phong thủy, vừa rộng rãi, vừa đón khách ra vào dễ dàng...

Tôi vạch ra kế hoạch chi li, tỉ mỉ.

Chạy ngay về nhà, tôi ôm lấy tay thúc thúc:

- Thúc thúc, đến lúc chúng ta đòi đòi rồi!

- Là sao?

- Chúng ta sẽ mở sòng bạc, thanh lâu, tửu lâu, chủ yếu là để mua vui cho nam nhân, sẽ kiếm được nhiều tiền đó. Lại đây, chúng ta cùng nhau bàn bạc...

Tôi đem kế hoạch nói lại với thúc thúc, ông ta cũng kiên nhẫn lắng nghe từng li từng tí. Cuối cùng, thấy công việc làm ăn có khả quan, lão ta cũng gật đầu cái rụp. Nhưng còn điều quan trọng nhất, tiền ở đâu?

- Thúc thúc, người còn tiền không? Cho con vay đi, sau khi mở thanh lâu 1 tháng con sẽ trả đủ cả vốn lẫn lời!- Tôi nở nụ cười nịnh nọt. Ông ta chau mày:

- Tiền ở đâu ra? Người quen là chúng ta chỉ ăn mày kiếm sống thôi ư?

Đúng rồi, chắc ông ta không có tiền đâu. Tôi ừ ừ, mặt xụ xuống. Thúc thúc chép miệng nói tiếp:

- Cả 1 thanh lâu thì không đủ, chỉ có nửa thanh lâu thôi.

Ông ta lúi ở đầu đó ra 1 cái hủ, chứa toàn vàng là vàng. Mắt tôi sáng rực lên, cầm lấy 1 thỏi cắn 1 cái, Aaaa, rất cứng, rất sáng, rất chắc chắn, aaaa, vàng thật rồi. Ăn mày mà giàu đến vậy ư? Tôi chủ động ôm lấy cái hủ vào lòng nở nụ cười:

- Lãi mẹ sinh lãi con, con nhất định trả cho thúc thúc 1 thanh lâu!

- Phần nửa còn lại người đào ở đâu ra?

- Đi cướp!- Tôi nở nụ cười tươi hơn hoa, nói gì chứ chuyện cướp giật tôi làm trùm.

Đầu tiên, tôi mua mỗi người 1 bộ quần áo mới, chọn mấy người còn trẻ ra bàn bạc, tính kế.

- Nha Đầu, người chưa chết à?- 1 con nhỏ mập ú chỉ thiếu chốc nữa là lăn chạy vào ôm lấy tôi, làm tôi muốn nghẹt thở ngay lập tức. Lão Đại chỉ tay vào cô ta:

- Đây là Mộc Hiền, bằng hữu tốt của người đó!

- Chuyện gì vậy? Ta mà người còn phải đợi người khác giới thiệu à?- Con nhỏ đó nắm lấy tay tôi đau điếng. Tôi trợn mắt lác lác đầu:

- Ta bị... té núi mất trí!

- Đúng vậy!- Bọn ăn mày đồng thanh. Con nhỏ nhìn tôi méo méo miệng, ôi giờ ơi, kinh chết đi được:

- Người không sao là tốt rồi, ta sẽ giúp người nhớ lại.

- Ahaha, không cần đâu.- Tôi cười cứng ngắc. Nó liếc:

- Đi đâu mà ăn mặc xinh đẹp vậy hả?

Tôi nhếch mép, xoay 1 vòng:

- Xinh đẹp tuyệt trần đúng chứ?

Tôi chọn chất liệu vải tốt nhất của cửa tiệm vải Bích Ngân Phưong, sơ sơ cũng tốn tận 2 lượng bạc. Chất liệu vải mỏng mát, không lộ rõ da thịt, lúc di chuyển nhẹ nhàng cứ như là bay.

Còn nữa, là son phấn thương hạng của Hương Phấn Đường, trang điểm lên liền mỹ miều đoan trang. Trám cài tóc cũng được làm bằng vàng tinh xảo. Tôi nường nửa hủ vàng của thúc thúc lên người rồi còn đâu. Đương nhiên là phải xinh đẹp như tiên nữ.

- Đi đâu hả?- Con nhỏ đó phồng má. Tôi chép miệng:

- Bí mật. Khi nào đại công cáo thành ta sẽ thông báo cho người, hảo tử muội.

- Đi xem mắt à? Không phải người nói thích Vân Long công tử kia ư?

- Bậy bạ. Không xem mắt, không thích thăm ai cả!- Tôi cóc lên đầu con nhò 1 cái. Mộc Hiến trợn mắt hung dữ:

- Còn bảo không thương, lo lắng tiền của cho Vân Long lên kinh ứng thí nữa kia mà!

- Đó là Nha Đầu của ngày hôm qua, hôm nay không phải. Rõ chưa?- Tôi lẩn tới, nhắc đến người tình trong mộng của tiểu Nha Đầu này tôi liền nổi da gà.

Tôi quay lưng đi, dùng cọ chấm nhẹ 1 nốt ruồi bên trên mắt phải, phải nguy trang, tuy đã mang 1 chiếc khăn mỏng che mặt nhưng vẫn sợ bị lộ tẩy, an toàn là trên hết!

Tôi vạch đường lối, theo như bọn ăn mày cấp báo, số châu báu của tên tham quan về kinh thành không ít, có khi xây được mấy cái thanh lâu. Đồ của quan, đâu dễ lấy như vậy, không khéo đầu lia khỏi cổ.

Nhưng mà, không khéo, ông ta sẽ đầu lia khỏi cổ do bại lộ chuyện tham ô. Linh San này vừa thoát khỏi âm ti, không thể nào sa vào một lần nữa.

Biết tri phủ là tên háo sắc, nên tôi mới phải cải trang cho thật xinh đẹp thế này. Tôi và toán ăn mày len theo đường núi, chờ ngay lúc xe ngựa tri phủ đi qua, tôi liền chạy ra giả vờ bị ăn cướp truy đuổi:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Tôi đâm sầm vào 1 tên lính dẫn đầu, hấn ta cho dừng ngựa. Tôi khóc lóc thảm thiết:

- Xin cứu mạng tiểu nữ!

Bọn ăn xin vừa chạy đến, hô to:

- Là quan tri phủ, rút thôi!

Bọn ấy đã hết vai, bỏ chạy toé khỏi. Tôi có căn dặn, về nhà phải thay đồ ngay, không là bị bắt.

Tên tri phủ bước xuống, đi đến gần tôi. Ôi, sao giống Đồng Trác thế? Béo phì cấp độ mấy đây?

- Tiểu nữ xin bái kiến..

- Không cần đa lễ!- Hấn ta khoác tay, hỏi tôi- Cô nương bị gì ư?

- Tiểu nữ đành thú thật, cha tiểu như là viên ngoại rất giàu có. À, là chủ tiệm vải có tiếng ở Tây vực... Trong lúc vận chuyển vải ở đây, không may gặp phải bọn cướp. Cả gia đình tiểu nữ đều bị giết chết, chỉ có một mình tiểu nữ chạy thoát. Hiện giờ bị bọn chúng truy đuổi... định... định làm nhục tiểu nữ!

Tôi đưa khăn lau nước mắt, khóc rống lên y như thật vậy. Kinh nghiệm xem phim kiếm hiệp nhiều năm, còn không giống trên phim đi..

Hấn ta thừa cơ hội dễ dàng ôm lấy tôi. Tôi đực nước làm tôi, choàng tay ôm lấy cổ hấn:

- Huhu, đại nhân, người phải giúp tiểu nữ đòi lại công bằng!

- Được, lên xe ngựa đi. Khi nào về đến phủ, ta nhất định sẽ truy xét cho rõ bọn sơn tặc này!- Hấn ta hào hùng tuyên bố. Ông già ngu ngốc kia, ta chính là căn số châu báu ông mang đến phủ, không cần ông bênh vực tìm ra chân lý sự thật hiển nhiên, hiển linh, quang linh, quang âm gì gì đó. Vì cuộc đời vốn bất công, kẻ mạnh được cả. . .

Tôi gạt đầu e thẹn, vui vẻ ngồi trên xe, vén rèm sau ra quan sát, ít nhất có 3 hòm ngân lượng châu báu. Vậy ta sẽ lấy 1 hòm, 2 hòm còn lại tha cho người. Hấn ngồi cạnh tôi trong xe, bàn tay không yên phận sờ mó khắp nơi. Tôi hơi cố né người ra xa. Hấn giờ tay định cởi miếng khăn che mặt của tôi. Tôi nắm tay hấn lại:

- Ấy da, tri phủ, người làm gì vậy?

- Ta muốn xem khuôn mặt tuyệt sắc giai nhân của nàng!- Hấn ta cười dê. Tôi cúi đầu:

- Không được, gia đình tiểu nữ có truyền thống, không được cởi khăn mặt cho những nam nhân bên ngoài xem được. Chỉ có phu quân tiểu nữ mới được nhìn thôi!

Tôi bịa ra một lí do xàm lía, vậy mà hấn cũng tin, thu tay lại. Tôi ngồi áp vào người hấn, rút con dao trong tay áo ra kê vào cổ, nhanh chóng lộ bộ mặt cáo già.

- Bảo bọn họ đi nơi khác, chỉ cần ông la lên một tiếng, gân cổ sẽ đứt ra từng khúc.

- Cô...cô...

- Còn không mau ra lệnh?- Tôi trừng mắt, siết dao chặt hơn. Hấn ta hoảng sợ nói:

- Dừng kiệu. Ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc với tiểu thư, các người đi ra chỗ khác một lát đi!

Bọn họ nhìn nhau, ai cũng tưởng hấn ta và tôi sẽ nảy sinh ra chuyện gì không thể để người khác nghe được liền bỏ đi.

Tôi trói chặt hấn như đòn bánh tét, nhét khăn vào miệng, bước xuống kiệu, phóng lên ngựa mang theo 3 hòm châu báu, 1 hòm chắc không đủ đâu, đã lấy thì lấy cho trót.

Tạm biệt, ông không cách nào tra ra ta đâu. Say goodbye forever với số châu báu ấy đi. . .

Tôi quăng 3 hòm châu báu trước mặt thúc thúc. Ông ta mở to mắt không tin được, ngồi xuống sờ soạng vào bên trong. Tôi nói:

- Trả cho thúc 1 hòm. Nhưng để con đi đổi thành ngân phiếu, nhân lúc này còn kịp. Hấn ta chưa về đến kinh thành đâu!

Thúc thúc gạt đầu như cái máy, cười ha hả với tôi:

- Từ ngày té núi, con như một người khác vậy!

Ngay tối đó, sau khi tôi đã đổi châu báu thành ngân phiếu, kinh thành liền treo cáo thị bắt người, cô gái có đôi mắt phượng cùng nốt ruồi dưới mắt. Tôi thay đổi cách ăn mặc, không trang điểm cầu kì, xoá nốt ruồi đi liền trở thành người khác, không ai bắt được. . .

3 tháng sau, kinh thành mọc lên một “Xuân Hoa lâu”- là nơi ong bướm lá loi, mua vui cho các nam nhân. Tôi tuy làm chủ nhưng không ra mặt, chỉ ở bên trong đếm ngân phiếu thu vào ngày một nhiều.

Người trong Cái Bang, ai ai cũng có việc làm. Những người khoẻ mạnh thì được làm bảo kê. Người như thúc thúc và phụ thân thì ngồi đó an nhàn hưởng phước.

Tôi truy tìm những cô gái xinh đẹp từ khắp nơi, dụ dỗ vào lầu xanh tiếp khách nhưng không hề đối xử bạc bẽo với bọn họ. Mỗi bình rượu đều có 2 ngăn, ngăn chứa thuốc mê và ngăn bình thường. Cho nên, chỉ cần lặn viên bi trên cán bình, sẽ không phải ngủ với những kẻ háo sắc đó, cho hấn ôm chần tụt lúy.

Sau khi thành lập 2 tháng, Xuân Hoa lâu làm ăn phát đạt phải biết. Tôi mở thêm 1 sòng bạc đối diện, lấy lòng cũng không kém. Tiền túi rủng rinh, tôi liền mua chuộc quan lại từ cấp thấp đến cấp cao để hỏi vây vào vòng “lao lý”. Những tên đó cũng thường lui đến Xuân Hoa lâu để nghe Mỹ Nhân hát, Kim Lang đàn, để xem Bạch Khuê múa. Khỏi phải nói, do tuyển chọn theo tiêu chí của các hãng airline, thanh lâu của tôi toàn người đẹp, lại có tài hội tụ, không đặc như tôm tươi mới là lạ.

Nửa quăng đời phía sau, không lo lắng nữa rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gây Sự. . .

Chương 2: Gây sự. . .

- Mộc Hiên, nàng đem số ngân lượng này phân phát cho những người dân tị nạn. Năm nay mất mùa, đói kém hoành hành, ta tích cóp được chút đỉnh, mong là vừa đủ.- Tuy tôi làm nhiều chuyện ác nhưng cũng biết nghĩ đến người khác. Chết đi sống lại, thì phải sống cho thật ý nghĩa.

- Người không đi cùng ta à?

- Ta đi làm gì?- Tôi chải tóc trước chiếc gương vàng.

- Người tốt bụng như thế, sao không để bọn họ biết ơn!

Nghe Mộc Hiên nói cũng có lý, làm nữ hiệp giang hồ cũng oai lắm chứ. Tôi mỉm cười:

- Chúng ta cùng làm nữ đại hiệp!

Bước ra khỏi kinh thành mới thấy được, nơi đây không hẳn quốc thái dân an. Người nghèo, tị nạn đông như kiến. Chắc do mấy tên tham quan bòn rút.

Đã vậy, hàng tháng tôi còn cúng thêm bốn chúng mong cùng hội cùng phe. Được lắm, sau chuyện này, tôi nhất định sẽ lấy lại tất cả.

Người già, trẻ em nheo nhóc. Tôi và thúc thúc phát com không xuể. Người trong Cái Bang chạy đôn chạy đáo mua gỗ dựng nhà, mua gạo nấu cháo. Mỗi người một việc, chỉ mong có thể qua kiếp nạn này.

Đội mọi người đều được ăn uống, tôi mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Tuy rất vất vả nhưng lại thấy trong lòng thoải mái, vui vẻ lạ thường.

- Nha Đầu, thúc thúc tự hào về con!- Thúc thúc đưa tôi chén nước, ông nở nụ cười. Tôi cũng phì cười:

- Thúc thúc, thúc đừng trêu con!

- Lúc trước chúng ta làm ăn may, khổ cực bao nhiêu cũng chịu đủ. Bây giờ lại còn có thể giúp cho mọi người. Ta vui lắm!

Tôi nắm lấy đôi bàn tay chai sần của thúc thúc, tựa đầu vào vai ông:

- Chỉ cần thúc thúc thấy việc này chính nghĩa, con nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền để phân phát cho mọi người!

Ông xoa xoa đầu tôi. Rốt cuộc thì tôi đã hiểu, hạnh phúc là như thế nào. Có người thân, giúp đỡ được mọi người xung quanh, chỉ thế thôi..

Những người từ độ tuổi thanh niên trở lên bắt đầu đi trồng trọt lại. Không trồng được lúa thì trồng khoai, sắn. Không trồng được khoai, sắn thì trồng ngô, đậu. Cứ ngồi không than vãn chỉ bằng đứng dậy thay đổi mọi thứ.

Tôi và Mộc Hiến dạy chữ cho mấy đứa trẻ trong vùng, cuộc sống vô cùng tất bật.

Thanh lâu để cho phụ thân lo mấy tháng, xong việc ở đây, tôi liền trở về làm chủ.

Mùa màng lại bội thu, người dân trong kinh thành ai ai cũng mang ơn tôi, cảm ơn khôn xiết. Đi đâu cũng biết thanh danh của “Linh San” cô nương.

Thi thoảng, tôi vẫn đến thăm viếng họ, cho thêm ngân lượng vừa moi được thì bọn công tử đàn đúm hay bọn tham quan háo sắc. Đời sống bá tánh được cải thiện rõ rệt. . .

- Khởi bẩm hoàng thượng, từ khi có Xuân Hoa lâu, các nam nhân trong kinh thành liền lơ là học vấn, chuyện vợ con gia đình cũng xào xáo. Xin người ban lệnh dõng mãnh.

- Còn có cả sông bạc của Xuân Hoa lâu.

- Xin bệ hạ khâm thủ. . . - Các vị đại thần trong triều cúi lạy.

Người ngồi trên ngai vàng khẽ cười, ra hiệu bình thân. Nam nhân kia khí chất phi phàm, dung mạo tuấn mỹ, hiểu rõ dân tình thế thái nên trị vì được quốc thái dân an. Nhưng chỉ mới 3 năm, mọi chuyện liền thay đổi.

- Xuân Hoa lâu là của ai?- Đôi môi mông mấp máy, ngữ khí nhẹ nhàng, phong thái dứt khoát.

- Khởi bẩm, chúng di thần đều không biết.- Tổng quốc sư bẩm báo.

Hoàng thượng chống tay, nghiêng đầu suy nghĩ. Đôi mắt phượng sáng quắc lên, mang đầy tia cười.

- Hôm nay thiết triều đến đây. Mọi chuyện các khanh bẩm báo, trẫm sẽ suy nghĩ. Bãi triều!- Nói xong, người liền đứng dậy, xoay người đi vào trong.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Xuân Hoa lâu, rốt cuộc do ai làm chủ lại có khả năng phi thường đến vậy? Làm cho kinh thành không một ngày yên ổn. Nếu điều tra ra, nhất định phải xử trảm ngay lập tức để làm gương. . .

- Nha Đầu, có khách quý đến, nói muốn gặp bà chủ thanh lâu!- Mộc Hiến chạy ngay vào báo tin. Tôi khẽ đảo mắt, nở nụ cười nịnh nọt với cô bạn:

- Mộc Hiến... ra đó nói với người ấy, nàng là chủ thanh lâu!

- Cái gì? Sao người không ra đó?- Mộc Liên tròn mắt lên ngạc nhiên. Tôi đảo mắt lần hai:

- Nhớ có ý đồ xấu xa gì thì sao?

- Nè, ta cũng là nữ nhân khuynh thành, người sợ thì ta không sợ chắc?- Mộc Hiến tức giận xoắn tay áo định lôi tôi ra. Tôi bất đắc dĩ cất lại sổ vàng bạc đang đếm trên giường vào chiếc tủ gỗ khóa lại. Tôi đeo chiếc khăn che mặt mỏng màu hồng, yếu điệu bước ra, nằm dài trên chiếc giường, buông rèm

châu phía trước. Mộc Liên mời người vào.

Vừa nhìn thấy người đó, tim tôi nhảy cẫng lên, đánh lô tô trong lòng ngực. Tên... tên biến thái dám nhìn trộm tôi tắm ở bờ sông hôm nào kia mà. Aaaa, tuy chỉ mới nhìn sơ qua hấn nhưng ấn tượng đầu tiên không bao giờ phai nhòa. Được lắm, oan gia ngõ hẹp.

- Tại hạ họ Vương, tên Kim, hiện đang kinh doanh trang sức ở phía Nam- Hấn đưa tay lên ra điệu bái kiến. Tôi cũng đáp lại:

- Tiểu nữ họ Tô, cứ gọi là... Tô cô nương!

- Tô tiểu thư. Thật thất lễ khi yêu cầu nàng phải đích thân gặp mặt.- Hấn ta khề cười. Rõ ràng biết thất lễ vẫn làm kia mà.

- Vương công tử muốn gặp dân nữ để làm gì?

- Ta muốn biết, ai là chủ Xuân Hoa lâu.- Hấn đi thẳng vào vấn đề. Được, khá thẳng thắn.

- Tiểu nữ nhan sắc tầm tầm bậc trung, tài năng cũng không, thật lấy làm hổ thẹn. Công tử, người gặp ta chỉ tỏ thất vọng!- Tôi khéo léo từ chối. Hấn ung dung uống một ngụm rượu, là loại rượu thượng hạng nhất ở kinh thành. Tôi đã bao trọn hết thứ rượu quý ấy, nếu muốn thưởng thức, chỉ khi đến Xuân Hoa lâu mới được, còn không thì hoàng thân quốc thích, hoàng đế ban thưởng mới có mà uống. Hấn đi đến sát bên rèm. Tôi nhìn rõ được nửa khuôn mặt anh tuấn kia. Đôi mắt phượng, chân mày kiếm, khuôn mặt chữ điền, chắc chắn không phải hạng người tầm thường đến để trêu hoa ghẹo nguyệt.

- Ta muốn nàng... ngừng hoạt động thanh lâu này!

- Xằng bậy!- Tôi vỗ tay lên giường. Hấn là ai? Muốn bảo dờ thì dờ sao? Bao nhiêu công sức của tôi đã đổ vào. . .

- Nếu không, nàng phải chết.- Hấn ta không khách khí vén rèm châu, nhìn vào tôi. Tôi ngồi bật dậy, cầm cây sáo tiêu trong tay áo thủ thế.

Hấn ta bật cười. Dung mạo của hấn xuất thần, làm tôi hơi choáng với vầng hào quang từ hấn tỏa ra.

- Người...

- Ta chỉ đùa thôi mà. Nàng xinh đẹp thật!- Hấn ta ngồi lại trên ghế, thích thú ngắm nhìn tôi dù vẫn còn đang đeo chiếc mạn che mặt.

Tôi bước đến, ngồi đối diện hấn rót rượu. Vừa rót tôi vừa nhìn khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng của hấn đang mang dáng vẻ khoái chí.

- Vương công tử, mời...

Tôi nâng ly rượu lên đưa cho hấn. Hấn ta mỉm cười, đôi môi mỏng cong nhẹ thu hút. Tôi thuộc dạng người... háo sắc nên cảm lòng không đậu, muốn bay đến cường bức sạch sẽ hấn ngay.

Hấn đón lấy chén rượu, chỉ gửi sơ qua mùi, không uống. Tôi châm chọc:

- Sợ có thuốc sao?

- Thanh lâu là chốn trăng hoa, có “xuân dược” là không tránh khỏi.

Câu nói đầy vẻ miệt thị. Gái thanh lâu mưu mô xảo trá, tất nhiên rồi.

- Mục đích của ngươi đến đây là gì?- Tôi nói thẳng, nhìn xoáy vào đôi mắt kia. Hấn ta xoay đi chỗ khác, khoé môi vẫn giữ nụ cười ngạo mạn:

- Nàng đã tiếp bao nhiêu khách?

- Chưa từng.

Hấn ngồi thẳng người lên, thích thú xoay về phía tôi, nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn thật lâu.

- Nói láo!

- Ngươi nghĩ ra cái giả đề ta tiếp khách thử đi- Tôi châm chọc hỏi lại. Hấn khinh thường nghề kĩ nữ như vậy, không cần khách khí làm gì.

- Vậy tại sao ta chỉ nói muốn gặp chủ Xuân Hoa lâu, nàng lại nhanh chóng gặp ta?

- Ngươi đem người bao vây bên dưới, đừng nghĩ ta không biết.

- Thông minh!- Hấn vỗ tay. Tôi chán ghét xoay người, đứng dậy:

- Ngươi cũng mở thanh lâu, muốn ta chia sớt địa bàn sao?

Hấn ta bật cười thành tiếng.

- Ti tiện như vậy, Vương mỗ không dám động tới!

Tôi tức giận, lăm lăm đi về phía hắn rút tiêu. Hắn không có quyền phi báng nghề nghiệp của người khác. Đâu phải ai sinh ra cũng giàu có, đầy đủ như hắn. Xuân Hoa lâu bán nghề không bán thân, ngay cả khi khách hàng “đòi hỏi”. Nếu cô nương ở đây thực sự đồng ý, mời họ sang chỗ khác “hành sự”. Xuân Hoa lâu không phải ở chứa.

- Người không được phi báng người khác!- Tôi cảnh cáo, cây tiêu vẫn ở bên tay.

- Thứ lỗi, từ ngày Xuân Hoa lâu lập ra đến giờ, kinh thành xào trộn, gia đình tan vỡ rất nhiều. Vậy nên, hôm nay, ta đến đây để san bằng nơi này. Còn nàng, ta không quan tâm!

- Hừ, gia đình tan vỡ là do bọn họ ham mê tử sắc. Xuân Hoa lâu không cướp mất gia đình của ai cả. Những cô nương ở đây đều lương thiện, bán nghề không bán thân. Hơn nữa, ta dựng nên nơi này để làm... việc thiện. Nói ra, người chỉ nói ta khoe khoang!- Tôi tận tình giải thích cho hắn hiểu. Đám người bên dưới cũng không ít, đảm phán, tránh được thiệt hại bao nhiêu thì tránh.

Hắn ta phẩy cây quạt trước ngực nhẹ nhẹ.

- Người làm việc gì?

- Ta không muốn khoe khoang. Người là ai? Nước sông không phạm nước giếng, đột nhiên đến đây làm loạn?

- Ta chỉ thấy bất bình, muốn dẹp loạn, yên dân!- Hắn ta trầm ổn nói- Thôi được rồi, ta sẽ điều tra rõ chuyện này sau. Nàng tháo khăn che mặt ra cho ta xem!

Tôi dĩ nhiên không chịu, nhúu mày:

- Tại sao ta phải...

Chưa kịp đôi co dứt câu, khăn che mặt đã bị cây quạt nhẹ nhàng tháo xuống. Tôi mở to mắt nhìn hắn. Đồng tử của hắn khẽ dao động, mang đậm ý cười. Hắn nhìn tôi thật lâu. Tôi bặm môi, đi đến giật chiếc khăn lại nhưng hắn liền giấu cây quạt ra sau lưng:

- Là nàng...- Hắn nở nụ cười mê hoặc lòng người.

- Tên chết tiệt!- Tôi rít qua kẽ răng. Đúng là hắn không quên được cảnh xuân của nữ nhân tám hôm ấy. Hắn vẫn một mực muốn trêu đùa, không chịu trả khăn lại.

- Nói đi, là nữ nhân đang tuổi xuân thì lại đi làm tú bà?- Hắn ta không nén được tò mò muốn biết nguyên nhân. Tôi nhúu mày không thèm trả lời.

Mộc Hiến đẩy cửa vào hét lớn:

- Bọn họ đã thương thúc thúc rồi!

- Cái gì?- Tôi ngạc nhiên. Hắn ta nhưn 1 bên mày, phất áo đi xuống dưới.

Quá đáng!

Tôi từ phía sau chạy đến, túm cổ áo hắn, dùng tiêu kê trước cổ kéo xuống sát. Bọn binh lính đang gây náo loạn bên dưới. Thúc thúc bị chém rách 1 mảng da thịt lớn. Tôi nổi giận quát:

- Các người còn làm càn, ta giết hắn!

Hắn ta khá thản nhiên, không lo lắng. Với sức lực và võ thuật hắn có, hoàn toàn có thể thoát khỏi tay tôi nhưng hắn lại để yên cho tôi tác oai tác quái.

- Ai ra lệnh các người đã thương người khác?- Hắn ta nhìn xung quanh, không bám vào riêng lẽ một người.

- Thừa công tử, hắn ta muốn xông vào trong đó, chỉ sợ gây khó dễ cho người.- 1 tên sai nha bẩm báo. Rốt cuộc hắn là quan phủ nơi nào có thể mang theo nhiều binh lính như thế?

- Thúc thúc, ta đưa người đi đại phu.- Tôi thu tiêu, mặc kệ đám người đó. Trước mắt xử vết thương của người trước đã, máu nhiều như thế chỉ sợ nguy hiểm. Tôi không xoay người lại nhìn Vương Kim, bảo.- Hôm nay Xuân Hoa lâu không tiếp khách, mời các người đi cho.

- Haha, chúng ta đi!- Hắn ta ung dung bước xuống lầu cười cợt.

- Khoan đã, là người đã thương thúc thúc ta có đúng không?- Tôi hỏi lại khi đi ngang tên bẩm báo chuyện. Tên đó e sợ gật đầu. Không chần chừ, tôi phóng cây tiêu trong tay vào tay phải của hắn. Hắn rên lên một tiếng thật lớn.

- Kim tiêu của ta có độc, chỉ cần thúc thúc ta tàn phế thì người nên chặt bỏ cái tay đó là vừa.- Ăn miếng trả miếng, đạo lý muôn thuở.

Tôi đưa thức thức đến gặp Phuong đại phu. Phuong đại phu khá trẻ tuổi, tay nghề lại cao. Hắn rất ngưỡng mộ tinh thần nghĩa hiệp của tôi. Vừa nhìn thấy tôi, như vớ được vàng, hắn nở nụ cười thật tươi rồi thu lại khi thấy thức thức máu me đầy tay.

- Phuong đại phu, làm phiền ngài chữa vết thương này cho thức thức ta. - Tôi đỡ ông ngồi trên ghế, còn mình đứng bên cạnh. Phuong Bạch Hàn nhanh chóng cầm hộp thuốc đi đến, nhúu chặt đôi mày kiểm nhìn vào vết thương.

- Xuân Hoa lâu có chuyện ư?

- Ừ... thành phần khủng bố nào đó muốn dẹp bỏ, ta cũng không rõ.

- Xuân Hoa lâu rõ ràng chỉ là nơi giải trí, không đắc tội với bất kì ai, tại sao lại...?- Hắn ta vừa cất chiếc áo của thức thức ra, vừa hỏi tôi. Tôi mỉm cười:

- Đừng lo, sẽ không sao đâu!

Hắn nhìn tôi đến ngây ngốc. Tôi thu lại nụ cười, nhúu mày nhìn hắn. Thức thức từ nãy đến giờ im lặng liền đập cái bốp vào tay hắn:

- Phuong Bạch Hàn, Nha Đầu xinh đẹp quá chứ gì?

Nói xong, ông bật cười thành tiếng. Tôi ngại ngần xoay mặt đi chỗ khác. Mặt Phuong đại phu đỏ lên, hắn cũng cười trừ.

- Vết thương cũng không sâu lắm, tịnh dưỡng vài ngày là khỏi.- Hắn ta quán băng xong, ôn nhu nói với thức thức. Tôi gạt đầu, đưa ngân lượng cho hắn. Hắn liền đẩy lại:

- Linh San cô nương hành hiệp trượng nghĩa, Phuong mỡ lấy làm hâm mộ. Không dám nhận tiền, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà!

- Phuong đại phu nói vậy thì ta đành mời đại phu 1 bữa cơm. Khi nào rảnh chúng ta sẽ ra ngoài ăn, được chứ?- Tôi mỉm cười, phẩy tay. Phuong Bạch Hàn lập tức gạt đầu như cái máy.

Thức thức cười lớn:

- Xem ra Phuong Bạch Hàn nguoi phải lòng cháu gái ta rồi. Nha Đầu còn không mau thành thân sẽ là lão cô nương đó!

- Thức này...- Tôi cắn môi e thẹn. Nam nhân khắp kinh thành, quả thật, tôi chỉ xem Phuong Bạch Hàn vào mắt. Khôi ngô, tuấn tú, lương thiện, chăm chỉ, tính tốt gì cũng có. Hắn ta nghe thấy như thế, đôi mắt sáng rực, nhìn tôi trân trân. Tôi xoay đầu đi:

- Không nói chuyện đó nữa!

- Linh San cô nương... nàng...- Hắn bỏ lấp lửng câu nói, làm tôi cũng không biết hắn nghĩ gì.

Bây giờ tôi đã 22 tuổi, nhưng trong thể xác của cô gái 17. Sống ở đây gần được 1 năm, không ai trong kinh thành là không quen biết. Tên Vân Long đào mộ gì đó đã bị tôi vứt sang một bên từ sớm. Phuong Bạch Hàn lại là người tốt, nam nhân hiếm có trên đời, nếu không nắm bắt cơ hội, e là hối hận.

- Tối nay nàng có rảnh đi ăn cùng ta không?- Phuong đại phu hỏi tôi. Tôi chưa kịp trả lời đã bị thức thức đẩy eo đến trước mặt hắn.

- Lúc nào mà nó chẳng rảnh rồi. Đi cả ngày cũng được chứ đừng nói buổi tối. Thanh lâu và sòng bạc, cứ giao cho ta!- Thức thức vỗ ngực. Tôi không tự chủ được, ngại ngần nhìn ý trung nhân của mình trước mặt. Phuong đại phu gạt đầu, nụ cười hiền dịu như sao đêm. . .

- Hoàng thượng, con cũng đã quá tuổi lập thiếp, tại sao không lựa chọn người nào phù hợp đi?- Hoàng thái hậu chơi cờ cùng hoàng thượng, nói. Nam nhân kia chống cằm, đôi mắt phượng đẹp để nhìn về phía ngự hoa viên.

- Ta nói con có nghe không?- Hoàng thái hậu nhắc lại.

- Hiện giờ hài nhi chưa có ý trung nhân.- Hoàng thượng bắt đầu trả lời.

- Công chúa của Liêu quốc thế nào? Cầm, kỳ, thi, họa, nhan sắc đều có đủ. Nếu kết thân được với bên đó, đều có lợi cho cả 2.

- Hôn nhân là chuyện hạnh phúc cả đời, không nên liên quan đến chính trị như vậy.- Cầm thấy quyền lợi của mình bị mất đi, nam nhân kia không khỏi chau mày, đáp trả. Hoàng thái hậu không nhường bước, ăn con ngựa trên bàn cờ của hoàng thượng, giọng lạnh tanh:

- Hậu cung có hơn 3 nghìn cung tần mỹ nữ, chẳng lẽ không ai vừa mắt con? Nghe ta, thành thân với công chúa Liêu quốc trước, sau đó lập phi sau.

- Hậu cung càng nhiều người càng rắc rối. Ta là hoàng thượng, cốt lo triều chính, mê đắm tử sắc không tốt cho lắm. Ngoài duyệt tấu chương, còn phải duyệt xem chuyện hôm nay ở phòng ái phi nào, hôm nay thị tẩm ai, cho người này bao nhiêu vàng bạc châu báu. Ta xem bá tánh là thê thiếp của mình, chẳng phải tốt hơn sao?- Nam nhân kia nở nụ cười mê người. Đám nô tì bên cạnh không tránh khỏi trộm nhìn say đắm. Hoàng thái hậu thì không thoải mái như thế, liền bắt buộc:

- Ta không biết, con phải mau mau kén vợ còn lo chuyện con cháu sau này. Không thì ta sẽ sang Liêu quốc cầu thân.

- Mẫu hậu, người đừng ép con nữa mà...- Nam nhân kia cứng rắn không được liền giờ trò mè nheo nài nỉ. Hoàng thái hậu “thép đã tôi thế đấy” không lung lay, lạnh lùng phát tay:

- Chiêu tướng! Ngày mai ta sang Liêu quốc cầu thân. Mặc kệ con có muốn hay không!

Hoàng thượng thờ dài, chống cằm suy nghĩ, xem ra, hôn sự này không có không được rồi. . .

- Linh San, muội có đồng ý làm thê tử của ta không? Tuy gia đình ta không thể môn đăng hộ đối nhưng ta tuyệt đối sẽ yêu thương, săn sóc nàng.- Tôi và Phương đại phu đạo vòng kinh thành. Hắn ta tử tình. Tôi lấy quạt che miệng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Yesssssss, trai đẹp tử tình, ngu sao không nhận lời. Phương Bạch Hàn mừng rỡ nắm chặt tay tôi:

- Tháng sau chúng ta cử hành hôn lễ. . .

Chớp mắt cũng một tháng trôi qua, Xuân Hoa lâu không bị đám người đó đe dọa, tôi cũng an tâm đôi chút.

Khoác lên người bộ y phục tân nương hảo hạng, son phấn đặc nhất kinh thành, tôi liền trở thành nữ thần. Nha Đầu, cô xinh đẹp như thế nhưng lại chết sớm, thật uổng phí. Thôi, cứ để ta thay cô sống thật hạnh phúc.

- Tân nương, giờ lành đã đến, đi thôi!- Giọng bà mai lạnh lút gọi. Tôi trùm khăn trên đầu, được bà dắt ra.

Tôi ngồi lên kiệu, có người khiêng đi. Bà mai ghé tai tôi nói qua cửa sổ kiệu:

- Dù có chuyện gì xảy ra, tân nương cũng không được tháo khăn che mặt ra, có biết không?

- Ta biết rồi!- Tôi gật đầu trả lời.

Đoàn người bắt đầu đi, kèn trống linh đình.

Đi được một chút, trời bỗng đổ cơn mưa.

- Vào ngôi miếu phía trước trú đỡ đi!- Bà mai nói. Mọi người khiêng kiệu vào ngôi miếu hoang rồi bỏ đi đâu mất.

Tôi không nén được tò mò, bước khỏi kiệu gọi:

- Các người đâu cả rồi?

- Bọn họ sang chỗ khác trú mưa rồi.- Một giọng nữ khá lạ trả lời, không phải người vùng này. Tôi đề phòng hỏi lại:

- Cô là ai?

- Ta là công chúa Liêu quốc, lát nữa sẽ thành thân cùng hoàng thượng.

Oaaaaa, là hoàng hậu tương lai đó, ngưỡng mộ thật. Phải kết thân!

Lờ mờ qua khăn che mặt, tôi đi xuống ngồi cạnh cô ấy, 2 tân nương đều không thể nhìn thấy mặt nhau.

- Công chúa, không biết hoàng thượng là người như thế nào nhỉ?

- Hoàng thượng của các người uy minh thần võ, tuần tú bất phạm. Chỉ cần nhìn thấy chàng lần đầu tiên, ta đã đem lòng yêu mến.- Giọng cô ấy dịu dàng.

- Ta cũng vậy. Phương Bạch Hàn là người tử mĩ lại ân cần chu đáo. Tuy không giàu có nhưng chàng rất thương ta!- Tôi cũng tranh thủ khoe khoang “của riêng” một chút. Ai bảo phu quân của ta cũng xuất chúng hơn người. . .

- Công chúa!

- Linh San cô nương!

- Đi thôi! Tạnh mưa rồi.

2 bà mai đi vào, đồng thanh gọi. Chúng tôi đứng dậy tạm biệt nhau rồi lên đường. Chỉ chốc nữa thôi, bá đường xong, tôi sẽ là phu nhân của Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lên Nhầm Kiệu Hoa. . .

Chương 3: Lên nhầm kiệu hoa. . .

Tiếng kèn trống ngày một rõ ràng hơn, đã đến nơi cần đến. Bà mai dắt tôi đi qua chậu lửa theo phong tục trừ tà, tránh xui xẻo khi bước vào nhà chồng.

- Giờ lành đã đến, mời tân lang và tân nương bái đường.

Tôi hồi hộp, nở nụ cười không thôi, muốn ngay lập tức tung mảnh khăn che mặt, bay ngay đến ngầu nghiêng phu quân trước mặt.

- Nhất bái thiên địa.

- Nhị bái cao đường.

- Phu thê giao bái.

- Đưa vào động phòng.

Chỉ sau vài lần lạy tổ tông, chúng ta chính thức trở thành phu thê.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người xem ca múa.

Đúng là hảo tử muội của ta, trước khi thành thân, ta đã cho họ một số tiền về quê ít ngày, sau đó trở lại. Không ngờ, họ lại chuẩn bị tiết mục bất ngờ này. Thật sự quá cảm động! Không cần nhìn thấy cũng biết là rất mê người. . .

Bà mai dắt tôi vào phòng tân hôn. Tôi hồi hộp chờ đợi... thật lâu... thật lâu... thật thật lâu. . .

Tôi ngủ thiếp đi bao giờ cũng chẳng hay. Lúc tỉnh lại liền nghe tiếng bước chân đến gần mình. Tôi nhẹ giọng:

- Phu quân!

Không có tiếng đáp trả. Phương Bạch Hàn chắc hẳn đã say khướt nên mới không ầu ỹ gọi tên tôi như mọi khi.

- Người say rồi ư?

- Không!- Chất giọng lạnh tanh vang lên. Có chút gì đó kì lạ, tôi lo lắng nắm chặt tay lên chiếc váy.

- Nàng ngủ đi!

Cái gì? Còn chưa động phòng ư?

- Còn chưa tháo khăn che mặt...

Phương Bạch Hàn đi nhanh đến kéo chiếc khăn che mặt ra. Tôi ngẩng mặt lên, ai oán định trách cứ thì...

Không phải Phương Bạch Hàn, người này là...

Hắn ta cũng ngạc nhiên không kém, tròn mắt nhìn tôi, che miệng không nói nên lời. Oan gia ngõ hẹp, cái tên biến thái trời đánh dám gây sự với tôi đây mà.

- Vương Kim... người... người...- Tôi lắp bắp, tay chân run lẩy bẩy.

Sau giây phút ngạc nhiên ban đầu, hắn liền ngồi xuống bàn gỗ, thích thú nở nụ cười:

- Sao cô nương lại ở đây?

- Hôm nay là ngày thành thân của ta và... Phương Bạch Hàn. Sao có thể...

Thôi chết rồi, lên nhằm kiệu hoa của công chúa. Nói vậy... cái tên này chính là... hoàng thượng, sao hần nói hần bán trang sức mà? Sặc, tôi bủn rùn tay chân, khi quân phạm thượng là tru di cửu tộc đó.

- Thật ngạc nhiên.- Hần khoan khoái uống rượu. Tôi cắn chặt môi mình đến bật máu:

- Ngươi là... hoàng thượng?

- Ủ!- Hần gật đầu.

- Hoàng thượng tha tội cho dân nữ, có mắt không có lông nheo, có lông mày mà không có lông mũi không nhận ra uy nghi của người. Ở nhà ta còn có một mẹ già, một cha già cùng 100 vị thúc thúc đang mang trọng bệnh. Xin người tha chết cho ta để ta có thể phụng dưỡng họ!- Tôi lập tức quỳ xuống đất. Hần ta cười ha hả. Tôi không dám ngẩng đầu lên, trong lòng thầm than thở.

- Ta có nói ta làm gì nàng đâu? Đừng hoảng sợ như thế!- Hần ta đỡ tôi dậy.- Cũng lỡ bái đường rồi, chi bằng động phòng, ta sắc phong nàng làm phi tần.

Hần áp sát vào người tôi, bàn tay không yên phận đặt lên eo nhỏ. Tôi giật bắn người, lui về phía sau:

- Ta không dám!

- Sao lại không? Ở hoàng cung, vàng bạc châu báu không thiếu, nàng cũng không cần phải tiếp khách!

Nếu hần là người bình thường, tôi đã tung một cước cho hần chết tươi rồi. Nhưng hần lại là hoàng thượng, tuyệt nhiên không thể đắc tội. Hần ta tà mị kê sát khuôn mặt vào cổ tôi, đưa mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ. Tôi hoảng hồn đẩy hần ra:

- Ta có ý trung nhân rồi, đáng ra hôm nay đã thành thân nhưng không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này. . .

- Ta giết hần là được.- Hần ta tiếp tục lấn tới. Tôi hoảng sợ nhắm mắt, nhắm mặt, rút vào góc giường, niệm chú. “Nam mô tây phương cực lạc thế giới tam thập lục vạn ức...”

Hần đột nhiên phì cười:

- Lên giường với kĩ nữ, mắc bệnh thì sao?

Tôi như bị rơi xuống đáy vực, làm kĩ nữ có lỗi chắc. Tôi phải nhắc bao nhiêu lần cho hần hiểu, tôi bán nghệ không bán thân.

- Đi mua bao cao su mà ngừa bệnh!- Tôi tròn mắt. Hần nghiêng đầu có hiểu:

- Bao cao su là gì?

- Bao cao su co giãn giống sing-gum, dùng để bọc mấy cái đầu ngu ngốc của lũ đàn ông!- Tôi giải thích. Hần vẫn chưa hiểu lắm. Sao mà hiểu được chứ. Ngu mà!

- Ta đã nói rồi, Xuân Hoa lâu bán nghệ không bán thân! Đúng là... hơi có nhan sắc, nổi tiếng liền bị mang đến đây. Ngày hôm nay ta đã bước chân vào “showbiz”.- Tôi vỗ ngực, nhìn lên trần nhà ai oán khóc thương cho bản thân.

- Ngươi nói nhằm cái gì vậy nhóc con? - Hần ta véo mũi tôi. Hần nghiêng đầu:

- Ngươi chứng minh cho xem, ngươi có tài năng gì?

Tài năng gì, là tài năng gì? Lừa đảo, cướp bóc, hay giả nai? Tôi cắn môi. Hần nhìn tôi. Tôi nhìn hần. Hần lại nhìn tôi. Tôi lại nhìn hần. Hần nhìn tôi thêm lần nữa. Tôi nhìn hần thêm lần nữa. Hần nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi nhìn thẳng vào mặt hần. Hần nhìn chăm chú. Tôi cũng nhìn chăm chú. . .

Cũng mất 30 giây rồi..

- Đàn!- Tôi đảo mắt, nở nụ cười.

Hần nhướn mày, lập tức lôi chiếc đàn tranh ở dưới gầm giường, đẩy cho tôi.

- Đàn đi!

Tôi nở nụ cười tươi như hoa nở lấy lòng hần. Hần nhìn tôi có chút ngây dại. Rõ ràng, tiểu Nha Đầu này có một nhan sắc khuynh đảo triều chính. . .

Tôi đặt bàn tay nỏ nà của mình lên dây, bắt đầu gảy....

“Tạch... Tạch... Chéo... Chiu... Tách... Tách... Tèn Tèn...”

Không ngờ đàn thôi lại khó đến thế. Tôi nhắm mắt, nín cười, vẻ mặt như đang cảm thụ một bản nhạc cực kỳ hay, vô cùng tuyệt hảo. Hắn ta cắn răng, chắc nghe đàn “ê răng” rồi.

- Dừng... Dừng lại!- Hắn ta chặn tay tôi lại. Tôi mở mắt ra, vẻ mặt ngây thơ như nước hồ thu trong vắt.

- Có chuyện gì ư?

- Cô đàn cái quái gì vậy? - Hắn ta mặt mày nhăn nhó như khi ăn ớt hỏi tôi. Tôi mỉm cười thanh cao, khuôn mặt tỏ vẻ hiểu biết hơn người:

- Đây chính là giai điệu mê hoặc lòng người ở bên Anh Quốc. Phong cách... Rock and Roll! - Tôi giơ ngón trỏ và ngón tay út lên làm điệu bộ rock and roll của mấy ban nhạc Mỹ. Hắn ta mặt mày xám ngoét, hỏi lại:

- Rock and roll? Anh Quốc?

- Đúng vậy! - Tôi gật đầu. - Chỉ có những người có hiểu biết sâu rộng mới có thể cảm thụ hết vẻ đẹp của âm nhạc này...

- Vậy có bao nhiêu người muốn nghe cô đàn? - Hắn ta nhếch mép, hoàn toàn không để những lời tôi nói vào tai.

- Người là người đầu tiên có điểm phúc đó! - Tôi cười tít mắt. Hắn ta cũng phì cười:

- Nha đầu, người bao nhiêu tuổi rồi? Láo lếu thật!

- Sao người biết ta tên là Nha Đầu? - Tôi tròn mắt hỏi lại. Hắn ta à lên một tiếng ngạc nhiên, xoa xoa cằm:

- Thì ra người tên Nha Đầu!

- Ừm... năm nay ta 17 tuổi.

- Kì quái. Mỹ nhân ở đây 13 tuổi đều được tuyển chọn vào cung làm người hầu rồi mà. Sao người không vào? Thảo nào...

- Đầu phải ai cũng vào được đầu, đăng kí mới vào được. Nhưng thông báo cho người biết, ta lúc đó còn là ăn mày, mặt mày xấu xí, ai dám chọn ta vào cung chứ? - Tôi hồn nhiên nói.

- Ăn mày? - Hắn chau mặt.

- Cái Bang là nhà của ta, lúc đó gia đình ta đói khổ, quốc khổ vừa chia ra đã vào tay tham quan. Cho nên... ta quyết định mở thanh lâu, dùng nhan sắc để mê hoặc bọn chúng, những tên giàu có nhưng keo kiệt, những tên có chức có quyền. Ta dùng tiền của Xuân Hoa lâu để cứu tế bá tánh. Người có tự hỏi, tại sao vừa rồi mất mùa, dân chúng lại no đủ không? Chính là ta đã moi tiền của Văn tri phủ, đem phân phát cho mọi người. Người còn đến gây sự định dẹp bằng hiệu của ta, đã thương thúc thúc. Đúng là ức hiếp người khác! - Tôi đưa tay lên lau nước mắt. Hắn lúng túng một chút, ngồi yên trên ghế như bức tượng. Chắc có lẽ đang nghĩ đến những chuyện đã làm với tôi. Tôi khóc lớn hơn, run run cả vai. Hắn ta phẩy tay:

- Xem như ta hồ đồ!

Tôi không trả lời, hắn đi đến, đưa chiếc khăn tay có thêu hình long phụng vàng trên nền khăn đỏ chói:

- Mau lau nước mắt đi. Phấn son trôi hết rồi kia!

Tôi nín cười, nhận lấy. Yessss, haha, bịa ra một vài chuyện, giả nai các thứ ta lại toàn quyền thắng lợi.

Tôi giấu gói “kích tuyến lệ” lại sâu trong tay áo, nhờ có nó mà Xuân Hoa lâu phát đạt. Các ti muội đúng là cao tay, nam tử hán đại trượng phu cũng không qua được nước mắt của mỹ nhân. Cái này là đặc chế của Bạch Khuê đó nha!

Tôi lau khô nước mắt, giọng nói vẫn còn ảm ức:

- Người còn ở đó lắng mạ ta! Một tiếng kĩ nữ, hai tiếng kĩ nữ, ba tiếng cũng kĩ nữ...

- Thứ lỗi cho ta...

- Hồ đồ chứ gì? - Tôi lại oà lên bù lu bù loa. Hắn hoảng hồn, ôm lấy vai tôi dỗ dành:

- Nàng tốt bụng như vậy, ta lại hiểu lầm nàng... như vậy đi, mọi người vẫn chưa biết chuyện công chúa lên nhằm kiêu hoa. Mẫu hậu cũng chưa từng gặp qua nàng ấy, nàng có thể ở lại đây làm phi tần của trẫm.

Ừa, tôi đâu có ý đó. Tôi há hốc mồm lắc lắc đầu:

- O, ta chính là muốn người trả ta về với Phương Bạch Hân. Công chúa là thân lá ngọc cành vàng, sao chịu khổ bên ngoài được?

Hắn ta lập tức xụ mặt, khuôn mặt trở nên khó đoán. Tôi bặm môi, mở to mắt đón nhận trận đại hồng thủy tiếp theo nhưng không... hắn ta thờ ơ nhệ ra:

- Ta không muốn thành thân với công chúa. Nàng cứ giúp ta một thời gian, đợi chuyện này lắng xuống, mới thành thân mà xào xáo thì không được. 3 tháng sau, ta sẽ trả nàng về với phu quân thực sự.

- Nếu không giúp thì sao?- Tôi hỏi lại, vẻ mặt thật thà. Hắn ta đánh mặt, tôi mếu máo:

- Giúp, giúp mà. Tiểu nữ sẽ nghe lời hoàng thượng.

- Khi quân phạm thượng, tráo kiệu hoa của công chúa Liêu Quốc tôi cũng không nhe.- Hắn ta nhẹ nhàng “cảnh cáo“. Tôi bị dồn vào thế bí, găt đầu như cái máy. Hắn ta nở nụ cười dụ hoặc. Cứ tưởng, khuôn mặt lạnh lùng kia không bao giờ hiền dịu được nhưng không, nụ cười của hắn ôn nhu như nước hồ thu, không một chút lay động. Tôi ngấm đến ngẩn ngơ, xuyết chảy cả máu mũi. Aaaaa, không được!!! Tôi không thể làm chuyện có lỗi với Bạch Hân phu quân dù là chảy nước bọt vì nam nhân khác.

Hắn là “chân mệnh thiên tử”, còn tôi chỉ là “kỹ nữ” nên tất nhiên, hắn ngủ trên giường, còn tôi nằm dài trên bàn. Thật là ga lăng!

Tôi ngủ gà ngủ gật, đầu gục lên gục xuống. Cuối cùng không giữ được hình tượng nữa nằm dài lên bàn, chân tay quăng tứ lung tung, mặc kệ nó rơi ở đâu thì rơi. . .

Sáng sớm, hoàng thượng tỉnh giấc, bảo tôi lên giường ngủ để bọn nô tì không tọc mạch lại với hoàng thái hậu. Tôi như vớ phải vàng, vừa chạy vừa bò lên giường ngủ, đánh một giấc đến trưa. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cai Quản Hậu Cung. . .

Chương 4: Cai quản hậu cung. . .

Lúc tôi tỉnh dậy, nắng đã toả trên đỉnh đầu. Tôi dụi mắt, vươn vai, ngáp dài một cái. Cái bụng phẳng phiu liền kêu ọt ọt đòi công bằng. Đói quá...

1 nô tì đi vào, ước chừng 14 15 tuổi. Tóc búi 2 củ tôi xinh xắn, mặc y phục màu lam nhạt. Cô ta cúi đầu không dám nhìn thẳng vào tôi, 2 tay dâng chậu nước lên trên:

- Mời nương nương rửa mặt!

- Cái này mà cũng mời, để lên bàn đi. Quý làm gì, ta tốn thọ đó!- Tôi đỡ cô gái đó dậy, cô ấy khó xử nhìn tôi. Tôi chau mày:

- Mai mốt đừng hành lễ như vậy, cứ xem ta như người trong nhà của người được rồi!

- Nô tì không dám!- Cô gái ấy lại lập tức quỳ xuống. Tôi nói tiếng người mà, sao lại không hiểu chứ? Hờ tí là quý.

- Đứng lên đi mà, trời ơi.- Tôi bới rối chep miệng. Cô gái ấy vẫn còn sợ sệt nhìn tôi. Tôi lấy khăn tự lau mặt mình thì cô ta giành lấy chiếc khăn:

- Để nô tì lau giúp nương nương.

Tôi miễn cưỡng để cô ấy lau. Tôi có tay chân đang hoàng, đâu có tật nguyên gì đâu. Thì ra mọi người trong cung đều lười biếng như thế. Cô ấy thay y phục đã chuẩn bị sẵn cho tôi, chải tóc, trang điểm. Tôi tò mò hỏi:

- Nàng tên gì? Bao nhiêu tuổi, làm việc trong cung lâu chưa?

- Nô tì tên A Tú, năm nay 14 tuổi đã vào cung được 2 năm.

- Cái này có tính là bóc lột sức lao động của trẻ em không vậy?- Tôi chep miệng. A Tú nghiêng đầu không hiểu. Tôi nhoen miệng cười:

- Nàng là người hầu thân cận của ta à?

- Đúng vậy, nô tì sẽ hầu hạ cho người.- Cô ấy hiền dịu đáp lại.

A Tú có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn như 2 hòn bi. Cái miệng nhỏ nhỏ trông đáng yêu phải biết. Nhưng mọi thứ chỉ dừng ở mức độ dễ nhìn, hoà hợp.

- Khởi cần đi. Ta có tay có chân không cần hầu hạ đâu. Đưa phấn son đây, ta tự trang điểm cho người xem. Phong cách Hàn Quốc đấy nhé!- Tôi giành lấy hộp trang điểm, make up cho bản thân sao thật lộng lẫy. Khởi phải nói, lúc trước tôi trang điểm điều luyện thế nào. Con gái không make up giống như

“mặt mông” í.

Lát sau, tôi xoay lại, nở nụ cười với A Tú. Cô nàng mở to mắt, miệng há hốc ra.

- Nương nương, người thật xinh đẹp!

- Haha, đừng khen như thế, ta thấy đúng bây giờ!- Tôi bật cười, nháy mắt với cô nàng.

Cái bụng tôi không yên phận lại réo inh ỏi. Tôi đưa tay xoa xoa bụng, nhăn mặt:

- Ta đói bụng, ở đây có gì ăn không?

- Người muốn ăn cái gì để nô ti bảo nhà bếp chuẩn bị?

- Ăn nhẹ được rồi, gà quay com trắng đi.

A Tú che miệng cười rồi lui ra. . .

Tôi ngồi chồm hồm trên chiếc ghế trong phòng, cầm đùi gà ăn ngon lành. Aaaaa, ngon quá đi mất, đúng là đầu bếp hoàng cung có khác. Trong phòng chỉ có mình tôi nên tôi tự tung tự tác, hành động giống y hệt một bệnh nhân tâm thần. Tôi tận hưởng từng miếng, từng miếng một. Tôi ngẩng mặt lên trời, vẻ mặt thỏa mãn, đồ ăn của Xuân Hoa lâu cũng không ngon đến vậy đâu. . .

Cách có người đẩy cửa vào. Tôi lập tức ngồi xuống ngay ngắn, bỏ đùi gà ra, lấy khăn lau miệng. Là cái tên hoàng thượng chết tiệt ấy mới dám ra vào tự tiện như vậy.

- Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu còn không mau đi thỉnh an thái hậu?- Giọng nói của hắn có chút cứng rắn. Nè, trai đẹp à, tôi thích mềm mỏng, ngọt ngào cơ. Tôi tròn mắt hỏi lại:

- Đến thỉnh an mẫu hậu? Thỉnh như thế nào?

- Thì sang đó giả vờ làm con dâu tốt!- Hắn lười biếng trả lời. Tôi đứng dậy, không cẩn thận làm đổ bàn ăn. Chén đĩa rơi loảng xoảng dưới đất. Hắn ta há hốc mồm, tròn mắt:

- Người...

- Ta không có ý mà...- Cả người đập vào chiếc bàn cũng đau vậy. Tôi vuốt vuốt ngực, lí nhí giọng như con mèo con. . .

- Hừm, đi nhanh đi, hoàng thái hậu đang đợi.- Hắn chép miệng. Tôi nở nụ cười:

- Người đi cùng ta nha. Lỡ người có làm khó gì thì ra tay tương trợ.

Hắn im lặng một chút rồi cũng gật đầu. Tôi xỏ giày vào, đi cùng hắn đến ngự hoa viên. Hoàng thái hậu là người phụ nữ trung niên tầm 50 tuổi, khí chất thanh cao. Khuôn mặt xinh đẹp, phúc hậu. Nhìn tên Vương Kim này và người, cứ như tạc ra cùng một lò. Mắt phượng, mày kiếm, đẹp không tả nổi.

- Thần thiếp xin thỉnh an mẫu hậu!- Tôi copy and paste 1 câu thoại vẫn thường hay xem trong phim. Bà đang thăm cây cảnh, xoay người lại nhìn tôi, phúc hậu cười:

- Đêm qua mệt lắm hay sao mà sáng nay dậy trễ vậy? Cái tên hài nhi này...- Bà bỏ lấp lửng câu sau, chỉ vào mặt hoàng thượng bằng ánh mắt “tự hào”.

Đúng, tại đứa con chết tiệt của bà làm tôi ngủ không ngon nên trưa trờ trưa trệt mới thức đó.

Tôi giả vờ ngại ngùng lấy khăn che mặt xoay đi, ánh mắt nhu tình liếc nhìn Vương Kim. Hắn cũng hơi bất ngờ vì “trình độ diễn sâu” của tôi, mặt mở to ngạc nhiên.

- Xuân tiêu một khúc đáng ngàn vàng kia mà!- Tôi đi đến cạnh hắn, giả vờ tình chàng ý thiếp nồng thắm.

- Haha, vậy thì nhanh nhanh có hài tử để ta còn bế bồng.- Bà vui mừng vỗ vai tôi. Tôi nhún chân, tỏ ý ưng thuận.

- Hoàng thượng, người thích tiểu oa nhi hay là hài nhi? (Tạm dịch: hoàng thượng, người thích con gái hay con trai.) Nếu là tiểu oa nhi, sẽ giống với thần thiếp. Nếu là hài nhi, sẽ giống như chàng, bất khuất kiên cường, trí dũng song toàn. Nói ra, thậm cảm ơn mẫu hậu đã có công sinh ra nam nhân tuyệt vời nhất trần gian này!

Tôi nịnh nọt, hoàng thái hậu cười híp cả mắt. Khen cho lắm, tôi lại buồn nôn. Chỉ có cả người hoàng thượng căng cứng, đứng đó như một hình hài pho tượng... Hehe...

Vấn an xong, hoàng thái hậu có hẹn với chị em bạn dì nào đó buồn đưa lê nên đi trước. Hoàng thượng phát tay với tôi:

- Người diễn giỏi thật!

- Đây là showbiz và ta chính là một siêu sao. Want to be a star, yeah.- Tôi giờ tay, tạo kiểu siêu mẫu như trên phim vẫn hay làm.

- Điền khùng!- Hấn rít qua kẽ răng rồi chấp tay ra sau lưng đi mất. Đi đi, đi cho khuất mắt tôi.

Tôi không về phòng ngay mà dạo quanh ngự hoa viên. Trời oi, bỗng lai tiên cảnh. Trăm hoa đua nở, đẹp, đẹp lắm. Nhiều màu sắc sặc sỡ, nhiều hương thơm lạ kì... Ta hái, hái làm vòng hoa đội đầu.

Ngay sau đó, có một tên thái giám hốt hái chạy đến:

- Nương nương, người đừng hái hoa. Hoa ở đây không được hái đâu!

- Hoa nhiều như vậy, cho ta một ít đi mà.- Tôi nở nụ cười thân thiện nhưng hấn vẫn khá bối rối, lúng túng như gà mắc tóc.

Tôi ung dung hái tiếp, kết thành vòng hoa đội lên đầu, xoay một vòng trước mặt tên thái giám:

- Đẹp không?

- Đẹp... đẹp... nhưng mà...- Hấn lắp bắp, mồ hôi trên trán rịn ra như suối. Tôi đi đến gần hấn, giơ tay lên trán thử nhiệt cơ thể:

- Người sốt à?

- Không... không...

- Sao chảy nhiều mồ hôi vậy?- Tôi tròn mắt hỏi. Tên thái giám bặm môi lắc đầu.

- Người dám hái hoa? To gan!

Là giọng của nữ cường nhân nào đây? Tôi đứng yên, giơ 2 tay như bị dí súng vào lưng, xin hàng.

- Bái kiến Vi quý phi!- Tên thái giám hoảng sợ quỳ xuống.

Một nữ nhân trang điểm lộng lẫy, trang sức đeo đầy cổ, đầy tay. Mặc bộ quần áo thiết kế cầu kì, nhưng lựa hảo hạng đi đến. Cô ta tròn mắt quát tôi:

- Người là ai? Sao dám hái hoa ở đây?

- Ta là ta. Ở đây đâu có ghi bảng cấm hái đâu!- Tôi cầm vòng hoa trên đầu mình xuống, đưa cho cô ta:

- Cô đội thử đi, chắc cũng xinh đẹp lắm!

- Xinh đẹp?- Cô ta cầm lấy, nhếch một bên mép. Vòng hoa vừa giao qua tay liền rơi xuống đất. Cô ta không khách khí đạp lên. Tôi nén giận, nộ khí sắp bùng thiên rồi đó cô gái đẹp.

Tôi nở nụ cười cứng ngắt:

- Sao lại giẫm lên?

- Không chỉ giẫm lên hoa, còn giẫm lên cả người nữa!- Cô ta xô ngã tôi xuống đất. Tên thái giám vội chạy đến định can ra. Con quý cái, nhịn mày thế thôi chứ. Tôi xoắn tay áo định đứng lên sứt lại thì thấy hoàng thượng đi đến. Tôi nhếch mép, luôn miệng rên la:

- Vi quý phi, ta biết lỗi rồi. Đừng đánh ta nữa mà. Đau, đau quá!- Tôi len lén lấy gói kích tuyến lệ ra, đưa lên mắt.

- Cầu xin hả?- Cô gạ giơ chân lên định đạp tôi nhìn nghe được giọng nói:

- Dừng tay!

Y như trong phim, nam chính chỉ xuất hiện đúng lúc cứu nữ chính khi “sát mế”. À mà này, dừng chân chứ sao lại dừng tay nhỉ?

- Hoàng thượng!- Tôi khóc bù lu bù loa lên.

- Thần thiếp tham kiến bệ hạ!- Cô ta không một chút sợ sệt, nhún chân thỉnh an. Chắc có lẽ chuyện này xảy ra quá thường xuyên chẳng?

- Vi quý phi, sao nàng lại ẩu đả với nàng ấy?- Vương Kim đồ tôi dậy, nhún mày hỏi “con quý cái” đó.

- Cô ta dám hái hoa ở ngự hoa viên.- Cô ta đánh giọng nói. Tôi giả vờ hoảng sợ rút vào người hoàng thượng, ai oán giải thích:

- Là do thần thiếp không biết quy định trong cung. Thiếp thấy Vi quý phi xinh đẹp, khi đội vòng hoa này vào chắc hẳn hợp lắm mới mạn phép đưa cho

quý phi nhưng nàng ta lại đập lên vòng hoa, nhục mạ, còn đánh thiếp... huhu...

- Có phải vậy không?- Hắn ta đánh giọng hỏi lại. Cô ta lắc đầu, chối bay chối biến:

- Mọi chuyện không phải như thế...

- Người chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, chủ trì công đạo cho ta đi.- Tôi chỉ tay vào tên thái giám. Hắn hoảng sợ quỳ xuống, gục đầu sát đất.

- Công chúa nói có đúng sự thật không?- Hắn hỏi lại tên đó. Tên thái giám lập tức gật đầu:

- Dạ bẩm hoàng thượng, mọi chuyện đều là có thật!

- Hoàng thượng tha tội!- Vì quý phi liên quỳ xuống. Tôi đảo mắt, để vậy ư?

- Thần thiếp... thần thiếp chóng mặt quá!- Tôi ngã vào người hoàng thượng, xụi lơ dựa vào hắn.

- Người đâu, mau dìu công chúa về tẩm cung tịnh dưỡng!

Ngay lập tức, có 2 nô tì đến kèm tôi đi. Haha, khỏi phải nói, mặt Vì quý phi cắt không còn một giọt máu. Tôi ung dung về tẩm cung ăn nho, chờ đợi kết quả.

Tôi gọi A Tú vào hỏi:

- Vì quý phi là ai vậy? Nàng biết không?

- Vì quý phi là con của Thừa tướng Đồng Điền Thân, hoàng thượng vì thế lực của Đồng gia mà curu mang, sắc phong làm quý phi nhưng chưa từng thị tẩm bao giờ. Người yên tâm, Vì quý phi chưa từng được sủng ái. Nàng ta hống hách vô cùng, làm nô tì phục dịch ở đây nhưc đầu vô cùng.

- Đáng ghét vậy sao?- Tôi chép miệng. Vậy thì phải cho cô ta một bài học về cách đối nhân xử thế.- Ta biết rồi, cảm ơn nàng. Đi làm gì thì đi đi, khi nào cần ta sẽ gọi.- Tôi mỉm cười, A Tú gật đầu xoay đi. . .

Tôi thấy quả nho lên cao, há miệng đón lấy nhưng nghe tiếng mở cửa, quả nho rơi xuống đất, lăn đến trước mũi giày thêu đầu rồng tí m. Tôi nhắm mắt, xoay lưng lại giả vờ mệt mỏi lắm.

- Ở đây chỉ có ta với người, tỉnh dậy! Ngưng diễn!

A, bại lộ rồi. Tôi ngồi bật dậy, vất chéo chân, mỉm cười:

- Người xử trí Vì quý phi thế nào rồi?

- Đúng là chuyện nữ nhân lúc nào cũng lôi thôi. Hậu cung chỉ mới có 2 mảnh đã đấu đá!- Hắn ta xoa xoa mi tâm. Tôi hừ lạnh:

- Ta không phải phi tử của người, đấu đá làm gì? Tại vì cô ta hống hách, đáng ghét quá nên ta đành nhờ người xử trí. Cô ta hống hách như thế người chịu được sao?- Tôi khẽ đảo mắt, vênh môi.

Hắn ta xụ mặt trả lời:

- Vì quý phi là ái nữ của Đồng thừa tướng, ta chỉ sắc phong cho có danh phận chứ thật ra chưa hề đụng chạm đến. Mẫu hậu ta vì cái tính ngông cuồng của nàng ấy mà chán ghét như ta thôi.

A, hoàng thái hậu ghét cô ta. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng. Hắn nhìn tôi như đề phòng. Tôi nhún mày 2 cái, nụ cười tinh ranh vẫn hiện hữu trên môi. Hắn lên tiếng:

- Mỗi lần người đảo mắt, dùng nụ cười này với ta thì hẳn là có chuyện!

- Ta giúp người dạy cho ả ta một bài học. Đồng thời trả thù cho những nô tì trong đây.

Hoàng cung có hơn 50 tẩm cung riêng dành cho hoàng hậu, chiêu nghi, quý phi... Vì quý phi ý mình là phi tử duy nhất, lại là con gái của thừa tướng, nếu hoàng thượng không mềm dẻo, ngọt ngào thì chỉ sợ động đến Đồng gia. Cai quản những cái phòng không cũng ra oai như thế. Nếu người hôm nay ả gây sự là công chúa Liêu quốc thật, ả là có chuyện lớn xảy ra. Công chúa khá mềm mỏng, nghe nói cảm kỳ thì họa đều tinh thông, là người thấu tình đạt lý. Thế nào nàng ấy cũng bị Vì quý phi bắt nạt. Chỉ bằng hiện giờ giúp nàng cắt cái tính hống hách, kiêu căng, ngạo mạn của Vì quý phi cho cô ả cụt đuôi, ngoan ngoãn làm con mèo nhỏ.

- Liêu nương nương giá lâm!- Tên thái giám đi cùng tôi đến tẩm cung của Vì quý phi nói.

Vì quý phi đang ngồi ở sân cung, liếc mắt nhìn tôi như thế. Tôi khẽ thở dài, bảo người hầu lui hết.

- Người đến đây làm gì? Đồ giặc ngoại bang!

- Ta đến đây để thỉnh an Vi quý phi!- Tôi mỉm cười, thái độ liền thay đổi. Dù có ngu muội đến mức nào, ả ta cũng biết được, tôi đang cố tình châm chọc. Ả ta nhún mày lại, vẻ mặt hung hăng:

- Ban này vì nguoi mà ta bị hoàng thượng quở trách đó, có biết không?

- Vậy à?- Tôi ung dung vén váy ngồi xuống, đối diện cô ấy. Tự rót trà lên uống.

- Ai cho nguoi uống hả?- Cô ta hất tay, làm chén trà trên tay tôi rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tôi liếc mắt phượng. Mắt to 2 mí liếc còn đáng sợ, huống hồ chỉ mắt phượng thon dài, uy nghi. Cô ả hơi sựng lại. Tôi mỉm cười:

- Vậy ta mời nguoi uống trước.- Tôi đứng dậy rót ly trà, đi đến gần Vi quý phi liền giả vờ vấp chân, hất vào người ả. Đúng như tôi dự đoán, cô ta điên tiết đứng dậy vung tay định tát nhưng bị tôi nắm lại cứng ngắc.

- Sao vậy, lỡ tay thôi mà?- Tôi siết chặt tay cô ta đồ ừng lên, vẻ mặt khoái chí, nhếch một bên mép.

- Nguoi. Đồ tiện nhân. Hồ ly tinh dụ dỗ hoàng thượng! Còn dám đến đây chọc tức ta à?- Ả phi báng.

Tôi liếc nhìn về phía cửa, liền thấy bóng dáng của hoàng thái hậu, đến đúng lúc lắm. Tôi giả vờ bị cô ta hất ngã, len lén lúi cúi kích lệ trong tay áo ra đưa lên mắt. Nước mắt không ngừng chảy ra như suối làm Vi quý phi cũng bất ngờ.

- Vi quý phi, lỗi của ta. Người đừng tức giận như thế!

- Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?- Hoàng thái hậu đi vào, tôi tranh thủ nhếch mép với Vi quý phi một cái làm cô ta lúng túng nghiêng rằng nghiêng lọi.

- Bái kiến hoàng thái hậu!- Tôi đứng dậy, cùng Vi quý phi hành lễ. Bà đi đến ôm lấy vai tôi hỏi:

- Con bị làm sao vậy?

- Là tại con không tốt, định dâng trà cho ti ti nhưng lại lỡ tay làm đổ vào người ti ấy.- Tôi lấy khăn lau nước mắt. Hoàng thái hậu tức giận nắm chặt tay áo:

- Nguoi... nhà nguoi có biết đây là ai không hả?

- Là... phi tử mới của hoàng thượng, công chúa Liễu quốc!- Cô ta ấp úng trả lời.

- Người đừng trách Vi quý phi, lỗi là do con gây ra. Mới vào cung được một hôm đã làm mọi chuyện xáo trộn!- Tôi giả vờ tội nghiệp lay tay hoàng thái hậu. Vi quý phi nộ khí xung thiên:

- Đừng có ở đó giả mèu khóc chuột, là do nguoi gây sự với ta trước!

- Thần thiếp tội đáng muôn chết!- Tôi quỳ xuống ôm tay thái hậu, khóc nức nở. Hoàng thái hậu càng tức giận hơn, quát to:

- Chỉ có chuyện bé tí như thế mà nguoi lại đánh đập, lăng mạ người khác. Càng ngày ta càng không thể chịu nổi cái tính ngang bướng của nhà nguoi.

- Mẫu hậu bớt giận!- Vi quý phi hoảng hốt quỳ xuống, bị tôi ném cho cái nhìn khinh bỉ. Hoàng thái hậu xoay lưng, phất tay áo:

- Từ nay về sau, chuyện hậu cung do công chúa quản lý, nguoi phải nghe theo. Cứ để nguoi lộng quyền, tự tung tự tác như thế có ngày làm ta tức chết!

- Mẫu hậu, mẫu hậu...- Vi quý phi chạy đến nắm lấy tay bà liền bị hất ra. Đợi hoàng thái hậu rời khỏi đó, tôi mới ôm bụng cười. Cô ta tức giận lao tới định đánh tôi nhưng liền bị tôi hất ra, tiện tay tát cho một cái:

- Từ nay về sau phải nhìn sắc mặt tôi mà sống, rõ chưa?- Tôi cầm bình trà, đổ lên đầu ả ta, mặc cho ả ta tức giận la lối ỉn ỏi.- Ban này chỉ mới 1 chum trà thôi mà nổi điên vậy rồi, bình trà này cho cô hạ hỏa!- Tôi buông tay, bình trà chạm đất vỡ tan tành. Tôi không quên bỏ lại tiếng cười khinh bỉ, cười thật to. . .

Tôi đi dạo vòng quanh cung cấm cho biết với người ta, xem trên phim ảnh không thuyết thực lắm. Đi đến đâu cũng có người cúi đầu hành lễ, tôi cũng vẩy tay cười toe toét:

- Xin chào!

- Hey, chào người đẹp!

- Haha, chào!

Mình làm chủ từ mà vui vẻ, người làm cũng vui vẻ theo, thuận cả đôi đường còn gì?

Lang thang một hồi đến cung Dịch Đình, mọi người ở đây đều đang làm việc tất bật. Nhưng tôi nghe loáng thoáng có tiếng hát rất hay, không nín nổi tò mò, tôi đi vào. Đám người vừa giặt quần áo, vừa hát hò rất vui vẻ. Gặp tôi, họ liền hoảng sợ hành lễ:

- Tham kiến Liêu nương nương!

- Aizz, mai mốt gặp ta đừng hành lễ tốn thời gian. Ban này ai hát vậy? Hay thật đó!- Tôi giờ 2 ngón tay cái khen ngợi.

- Là Tiểu Như hát!- Mọi người chỉ vào một cô gái đáng vấp bé nhỏ, ăn quần áo thô sơ. Tôi nở nụ cười thật tươi:

- Hát tiếp đi, ta ở đây chơi cùng mọi người.

Mọi người ngồi xuống tiếp tục giặt giũ, cô gái đó tiếp tục hát, giọng hát ngọt ngào say đắm lòng người. Tôi ngồi một bên vỗ tay. Hết bài hát, tôi áy náy nói:

- Ta không biết giặt quần áo nên không thể giúp mọi người nhưng ta biết nhảy với hát đó nha! Để ta phục vụ văn nghệ!

Lúc trước rất thích dance cover nên tôi cũng tập nhảy được vài bài. Tôi phúi phúi đất vẩy đứng dậy. Để 2 tay nằm ngang trước bụng như hát opera:

- Sau đây, ta xin vừa nhảy vừa hát bài “Nobody” của Wonder Girls!

- Hay lắm!- Mọi người dừng việc, xoay quanh tôi thích thú. Tôi nhảy dance cover không tề đầu nha.

Tôi mỉm cười, bắt đầu bài hát của mình.

“You know I still love you baby

And it will never change...”

“I want Nobody Nobody but you

I want Nobody Nobody but you

Nan dareun saramyeon sirheo niga animyeon sirheo

I want Nobody Nobody, Nobody Nobody...”

Tôi tự tin nhảy, vừa nhảy vừa hát. Mọi người thấy lạ cũng thích thú lắc lư theo. Có người còn bỏ thau quần áo lên đứng nhảy cùng tôi. Vui hết sức!

Hết bài, tôi cúi gập người chào 90 độ như mấy nhóm nhạc Hàn Quốc. “Kasahamita!” Mọi người vỗ tay rần rần. Vậy là làm việc không còn mệt mỏi nữa rồi!

- Thôi, ta về cung đây, đói bụng quá. Mai lại sang chơi với mọi người!- Tôi vẫy tay chào tạm biệt, vừa đi vừa nhảy chân sáo về tẩm cung.

Giữa đường, tình cờ gặp hoàng thượng, tôi ngừng nhảy, tỏ vẻ nghiêm trang thanh lịch. Hắn ta háng giọng:

- Ngươi đi đâu ở hướng đó?

- Đi dạo thôi mà!- Tôi khoanh tay trước ngực trả lời.

- Cùng về cung dùng bữa đi. Ta ăn một mình cũng buồn chán!- Hắn đưa ra đề nghị. Tôi phì cười, chạy lên ngang hân:

- Ăn cơm chung bị bệnh hoa liễu đó!

- Xằng bậy!- Hắn há tay. Tôi vẫn giữ y nguyên nụ cười của mình.- Ngươi cũng giỏi thật, mới vào cung 1 ngày đã thâm tóm quyền quản lý hậu cung của Vi quý phi.- Hắn có lời khen tặng.

Tôi đưa ngón cái quẹt mũi mình:

- Ta mà!

- Ngươi oan uổng lắm phải không, ai ức hiếp được ngươi mà oan uổng hả?- Hắn ta vỗ lên đầu tôi như cha dạy con, tôi nghe mặt:

- Ta cũng thay ngươi cai quản nội bộ hậu cung rồi. Có nên tỏ thái độ biết ơn không?

- Láo xược! Ta là hoàng đế đó!- Hắn liếc tôi, đôi mắt phượng... liếc đáng sợ thật.

- Nhưng mà, ta có thể trở về Xuân Hoa lâu nói rõ cho gia đình hiểu được không? Tôi mất tích thế này hẳn mọi người rất lo lắng.

Hắn nhìn tôi, hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người trốn luôn thì sao?

- Thì người cũng mang công chúa về. Huề nhau!- Có gì đâu mà khó nghĩ, tôi hồn nhiên trả lời.

- Ta không truy cứu nhưng người đại náo hoàng cung, hoàng thái hậu mà biết người giả mạo công chúa thì... cái đầu người chém 50 lần cũng không đủ!- Hắn giơ tay kê vào cổ tôi, lạnh mấy nhát. Tôi nuốt nước bọt cái ực, cười giả lả:

- Vậy thì không cần xuất cung!

- Đừng lo, ta sẽ căn dặn bọn họ không cho người rời khỏi hoàng cung trong 3 tháng.- Hắn nhếch mép cười. Tôi phồng má, bặm môi. Khô rồi đây. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc Sống Cung Cấm. . .

Chương 5: Cuộc sống cung cấm. . .

Ngày hôm sau, tôi tiếp tục rảnh rỗi chạy sang Dịch Đình chơi. Theo như phim “Vô Tắc Thiên” thì cung Dịch Đình hẳn rất đáng sợ, khổ cực nhưng không phải vậy. Ở đây ai cũng thân thiện dễ thương, chỉ là xuất thân bần khó, lại không có nhan sắc nên mới làm những việc này.

- Chào mọi người!- Tôi đi vào, giơ tay chào liền thấy Tiểu Như mặt mày sung húp, bặm tím khắp nơi. Gần đó cũng có vài người tay chân bặm dập trưng tụt. Tôi há hốc miệng... chuyện gì vậy?

- Tham kiến...

- Thôi đẹp đi, là ai đánh các người vậy?- Tôi chặn ngang câu nói của bọn họ, đi thẳng vào vấn đề.

- Bầm nung nung, là do Vi quý phi trút giận!- Một tên thái giám đến lấy quần áo trả lời tôi. Cái con quỷ cái này... không đánh không giặc ngộ mà. Tôi đảo mắt, nở nụ cười toan tính:

- Cô ta giận chuyện gì?

- Thì chuyện... nung nung thay cô ta cai quản hậu cung đó!- Tiểu Như buồn rầu trả lời. Mọi người hôm nay chẳng ai muốn hát hò gì nữa. Tôi phải trừng trị cô ta thích đáng.

- Các người đi theo ta, ai bị cô ta đánh bao nhiêu cái thì sẽ được đánh trả lại!

- Không được đầu nung nung, bay đầu đó.- Bọn họ lắc đầu, e sợ nhìn tôi. Tôi đảm bảo:

- An tâm đi. Các người không dám đánh thì ta đánh!

Tôi không khách khí đẩy cửa phòng Vi quý phi, nở nụ cười sắc lạnh trên môi. Cô ta vừa thấy tôi lại tức giận, cuộc sống cô ta chỉ có một màu đen tẻ nhạt nhĩ. Tôi nhướn một bên mày lên:

- Là người đem nô tì ra trút giận?

- Phải thì sao? Bọn chúng cũng chỉ là những kẻ thấp hèn...

Chát, tôi tát vào mặt ả, thấp hèn ả? Đây thì thấp hèn. ả ta ôm má, mắt long sòng sọc nhìn tôi. Tôi vẫn thản nhiên nhìn bàn tay vừa tát cô ấy.

- Người điên rồi! Cha ta là thừa tướng, ta sẽ bảo cha ta giết người!- ả hét lên.

- Bảo cha người diệt cỏ phải diệt tận gốc, không thì Liêu quốc sang đây chiếm đóng hoặc chém đầu 2 cha con nhà người nhẹ như lông hồng thôi.- Tôi nhếch mép, xoay lưng về phía ả ra lệnh:

- Không ai được hùa hạ Vi quý phi, để ả ta tự sinh tự diệt tránh tình trạng bị trút giận như ban sáng. Không cho cô ta rời khỏi tầm cung nửa bước! Rõ

chưa?

Tôi ung dung bước đi, bỏ lại tiếng la hét tức giận, tiếng khóc inh ỏi của Vi quý phi. Con nhỏ này còn phải trị nó dài dài. . .

Tôi đi lòng vòng trong các cung, không biết ma xui quỷ khiến gì lại đến nơi thiết triều. Bọn họ đang ở bên trong luận chuyện chính sự, còn có cả Văn tri phủ truyền nhân của “Đồng Trắc” kia. Tôi nép vào sau lưng ngai vàng nghe lén.

- Khởi bẩm hoàng thượng, người Xuân Hoa lâu đang làm loạn trong kinh thành. Nghe đâu bà chủ thanh lâu đã mất tích. Bọn chúng gây khó dễ cho quan phủ vì e sợ chúng thần bất cóc ả, giết chết hay đòi tiền chuộc.- Văn tri phủ bẩm báo. Tôi nhếch mép cười, cái tên này không tranh thủ phạt hấn tội tham ô là không được.

Tôi tháo cây trâm cài tóc trên đầu quăng ra ngoài đó, còn mình giả vờ chạy đến nhặt lấy, cúi xin lỗi:

- Thử lỗi cho tiểu nữ vô lễ. A, bái kiến hoàng thượng!

Tôi ở phía trên đám bá quan, căn bản chỉ có Vương Kim nhìn thấy mặt mình. Tôi nhép miệng:“ Để tôi xử tội tên Văn tri phủ!”

Hắn đưa 2 ngón tay lên xoa môi mỏng, ánh mắt vẫn trân trân nhìn tôi, khoảng nửa phút để tôi quý gối, hắn mới cho “bình thân“. Hắn vỗ vỗ lên cái ghế dành cho hoàng hậu kế bên mình nói:

- Nàng lên đây ngồi cùng ta đi!

- Làm vậy có tiện không?- Tôi nhỏ giọng ngọt ngào.

- Dẫu sao ta cũng sắc phong nàng làm hoàng hậu, xem như luyện tập thiết triều trước.- Hắn ta nói, vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh. Tôi mỉm cười, đảo mắt.

Tôi đứng dậy, nhẹ nhàng ngồi lên vị trí bên cạnh của hoàng thượng. Lời nói ấy như phát súng tuyên chiến với Đồng thừa tướng, hắn bắt mắt phát tay áo. Tuy chưa biết mặt, nhưng thái độ chi riêng mình hấn hấn học thì tôi hiểu rồi.

- Đồng thừa tướng có gì bất mãn ư?- Tôi châm chọc. Ông ta vội cúi nửa người:

- Hạ thần không dám!

Xem ra, lão cáo già này sớm muộn gì cũng tạo phản. Vương Kim mà bị lật đổ, Đồng thừa tướng lên làm vua thì đất nước không một ngày yên ổn. Hình như hắn cũng có suy nghĩ giống tôi, mắt phượng giao nhau trong tích tắc. Thôi kệ đi, đó là việc của hắn kia mà.

- Hạ thần có việc bẩm báo.- Văn tri phủ lại có chuyện muốn khẩn cầu. Tôi ngồi nghiêm nghị nhìn lão già mập mạp đó. Vương Kim nhướn mày ưng thuận.

- Số là Văn hạ thần có tích cốp được 3 hòm châu báu, hơn 1 năm trước đã bị nữ tặc lấy cắp. Hiện bây giờ vẫn chưa điều tra ra, nhờ hoàng thượng phái người suy xét.

- Không cần đâu, số châu báu đó đã dùng để tiếp tế cho dân tị nạn vào tháng bảy năm trước. Bây giờ ta hỏi ông, tổng cộng hàng năm của ông bao nhiêu mà tích cốp được tận 3 hòm châu báu?- Tôi đưa đôi mắt phượng xinh đẹp, xoáy vào lão ta. Lão thoáng cả kinh, chắc có lẽ đã nhận ra người hòm ấy cướp hòm châu báu là ai. Văn tri phủ vội vàng quý xuống:

- Nương nương tha tội!

- Có tội gì mà phải tha?- Tên hoàng thượng hỏi lại, đầy ý châm chọc.- 3 hòm châu báu ấy là quà tham ô, còn có tiền tiếp tế dân tị nạn, đúng chứ?- Vương Kim hỏi. Lúc này đây, tôi chỉ nên im lặng nghe hắn phán xử.

- Dạ không phải như vậy!- Ông vội vàng dập đầu. Hoàng thượng cười lạnh, ra lệnh:

- Vương Thúc Xuyên, người điều tra cho rõ 3 hòm châu báu ấy từ đâu mà có cho ta. Nếu là tham ô mà có, lập tức cách chức, điều hành thị chúng Văn tri phủ!

Hay, hay lắm. Tôi muốn vỗ tay tán thưởng hết sức!

- Còn chuyện gì nữa không?- Hoàng thượng nhướn mày, tôi mạn phép xoa xoa huyết thái dương cho hắn. Hắn nhướn mày chặt hơn nữa nhìn tôi, tôi liền mỉm cười nịnh nọt.

- Bãi triều!- Hắn phát tay đứng dậy.

Làm vua đúng là không vui vẻ chút nào, nhỉ?

- Hoàng thượng, nương nương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Choa, lần đầu tiên tôi được hành lễ uy nghi như thế đó. Tôi cười híp mắt nhìn Vương Kim đang nghiêm chỉnh gật đầu, chỉnh sửa long bào rồi cùng nhau

rời khỏi. Vừa đi, tôi vừa lẩn xấn chạy lên cười cợt:

- Người không sợ người ta bảo người đại gái à?

- Hồn láo, ai dám nói trảm như thế?- Hắn ta chỉ vào mặt tôi như muốn điều tra ra tên đó. Tôi nói chứ ai?! Tôi là lười:

- Người ta nói sau lưng chứ có ai nói trước mặt người đâu!

- Cái nha đầu này...- Hắn bậm môi hung dữ với tôi. Tôi vẫn giữ thái độ tưng tưng, vừa đi vừa nhảy nhót như con chim chích. Hắn ta đi được một chút lại xoa cằm ưu tư. Tôi nhìn ra được điều đó liền tò mò hỏi:

- Có chuyện gì nữa ư?

- Ta hơi lo lắng chuyện đề công chúa bên ngoài tự sinh tự diệt, lỡ hoàng thượng Liêu quốc sang thăm hỏi, không có nàng ấy không biết ăn nói ra sao.

- Ta đã nói rồi, cứ mang công chúa về rồi thả ta đi.- Tôi nhú mày, chu môi hằn học. Hắn liền khoanh tay trước ngực:

- Hừm... Người viết bức thư, bảo phu quân người chăm sóc cho công chúa 3 tháng, ta sẽ đón cô ấy về lại.

- Có giỏi thì tự viết!- Tôi cũng khoanh tay trước ngực giống hắn. Nhìn cả 2 so le ghê gớm, hắn ăn cái gì mà cao hơn Nha Đầu tận 2 cái đầu. Thân hình to cao vạm vỡ, vừa nhìn đã biết dân tập võ, sức mạnh hơn người. Hắn cúi thấp xuống, nói nhỏ vào tai tôi:

- Hoàng thượng giết người không cần lí do và không bị xử tội. Huống hồ chỉ, người tội lỗi đây mình...

- Ý ta định bảo người hầu chuẩn bị giấy viết cho ta viết thư. Hoàng thượng đang đề cập chuyện gì vậy? Ta không hiểu!- Tôi giờ 2 tay lên đầu, lắc lư cổ giống phim Ấn Độ. Hắn phì cười, gõ gõ ngón tay trò lên mũi tôi:

- Đồ nha đầu láo lếu!

- Hà, bây giờ người đang rảnh đúng không? Muốn chơi trò gì cho vui không?- Tôi mỉm cười. Hắn nhìn tôi, khoe môi cũng cong lên thành đường cong xinh đẹp. Hắn gật đầu:

- Cho người chọn!

- Người muốn xem tài năng của ta không?- Tôi ngả ngón, bám vào tay hắn hỏi.

- Người thì có tài cán gì?- Hắn ta có ý châm chọc. Tôi liền phẩy tay:

- Vũ đoàn bước chân “Dịch Đình” và kiều nữ “Linh San” sẽ làm cho người sáng mắt ra.

Tôi lôi mấy người đang làm việc trong cung Dịch Đình ra, bắt họ chơi đàn, gia nhập vũ đoàn nhảy.

- Kính chào quý vị, không để các vị quan khách có mặt đợi lâu. Chúng tôi vào thẳng bài chính đây...

Về mặt Vương Kim tỏ ra thích thú, khoe môi nở nụ cười. Vẫn là bài nobody nhưng tôi diễn sâu hơn, ánh mắt thâm tình nhìn hoàng thượng. Hắn lâu lâu nhìn tôi lại không nén nổi nụ cười, thờ hất ra một hơi. Nhưng mà công nhận, hắn cười đẹp không tả được, làm cho tôi đang vừa nhảy vừa hát không khỏi mất tập trung. Cuối cùng, tôi nháy mắt với hắn một cái, hắn liền đứng dậy vỗ tay:

- Hay lắm!

- Thấy chưa, ta cũng có tài năng mà. Cảm ơn hội chị em bạn dì đã nhiệt tình giúp đỡ. Thank you, thank you i love you. Moaz, mpaz...- Tôi hôn gió mọi người. Mấy cô gái vừa nhảy với tôi ban nãy che miệng cười bên lên chứ không dám cười sáng khoái như lúc có mình tôi với bọn họ.

- Trọng thưởng cho các người mỗi người 500 lượng vàng vì làm ta vui vẻ đến thế!- Hoàng thượng hào phóng ra lệnh. Tôi liền nhún chân, cười híp cả mắt:

- Đội ơn bệ hạ!

- Nè, ta đâu có trọng thưởng cho nàng đâu mà đội ơn. Chỉ trọng thưởng cho những người xung quanh thôi. Nàng là phi tử trảm sủng ái, chắc không cần những thứ đó!- Hắn ta nhếch mép khinh bỉ. Tôi nộ khí xung thiên, nổi giận đùng đùng:

- Cần sao mà không?! Không vàng thì cạp đất mà ăn à?

Hoàng thượng phất tay cho phép đám người đó lui ra. Tôi ầm ức dậm chân tại chỗ. Hắn ngoắc tay bảo tôi đi lại. Tôi bậm môi hung hăng liếc xéo, đứng tại chỗ. Hắn liền giờ trò hăm dọa:

- Người dám hằn học với trẫm, có tin là trẫm xử t..

- Hoàng thượng, ở đằng kia có đôi bướm đang vui đùa tung tăng kia. Vui quá!- Tôi liền thay đổi tâm trạng nhanh chóng, chạy đến níu tay hắn, nở nụ cười

tươi rói như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Ngươi chỉ được cái mau thay đổi!- Hắn ta thờ dài, đẩy tờ giấy trắng cùng bút lông, chén mực cho tôi.- Viết thư đi.

- Viết cái gì?- Tôi ngồi xuống ghế đá hỏi lại.

- Thì viết thư báo phủ quân ngươi phải hầu hạ công chúa trong vòng ba tháng tới.- Hắn ta chán nản gõ tay lên tờ giấy. Tôi khẽ thờ dài, ngâm đại câu thơ của Nguyễn Du:

- Haizz... Trăm năm trong cõi người ta, chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau!

- Ngươi cũng biết làm thơ nữa à, dịch ra hàm ý xem!- Hắn ta ngồi thẳng lưng thích thú.

- Ý chỉ công chúa tài năng xinh đẹp nhưng lên nhằm kiêu hoa, chịu ba tháng khổ cực!- Tôi đạo thơ còn lớn lối, dịch bậy dịch bạ cái nghĩa. Nam mô a di đà phật, Nguyễn Du có linh thiêng, là người lớn hy vọng ông không chấp nhất trẻ nhỏ lỡ đại.

- Ngươi ngu ngốc!- Hắn gõ ngón tay lên đầu tôi. Tôi liếc:

- Giỏi thì viết đi.- Tôi đẩy tờ giấy về phía hắn, cầm cây bút lông lên, chấm mực viết.

Tôi biết viết chữ nhưng.. viết bằng cây bút này thì khác. Đầu bút quá mềm, nét chữ liền bị nhoè ra, lại thêm mực quá đậm thũng tờ giấy. Bà không tin là bà không chế ngự được các ngươi đang tích cực chống đối bà làm việc tốt. Tôi cố gắng viết từng chữ, từng chữ. Chốc chốc lại giơ tay lên lau mồ hôi trên trán. Tôi ngừng đầu lên, hí mắt suy nghĩ liền bắt gặp ánh mắt nhu tình của Vương Kim nhìn mình. Hắn nở nụ cười, khoé môi cong lên thành một lưỡi liềm hoàn chỉnh, đẹp đến mất thở. Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng lau vết mực dính trên mặt tôi. Tôi mím chặt môi, hơi rụt cổ lại nhưng vẫn để hắn lau. Lúc lau sau đó, hắn mới lưu luyến, dời mắt đến tờ giấy trên bàn:

- Ngươi biết viết thật không?

- Những chữ đang trước ta vừa viết ra còn gì?!- Tôi hung hăng cãi lại, không còn dịu dàng như phút trước. Hắn chép miệng, giành cây bút trong tay tôi:

- Thôi để ta tự viết tự gửi.

- Ồ vậy đi, có phải khoẻ hơn không!- Tôi nhanh nhẹn cầm cây quạt đứng bên cạnh quạt cho hắn.

- Ngươi cần phải học cách viết chữ lại rồi!- Hắn khẽ thờ dài. Công nhận, chữ viết của hắn đẹp thật. Vừa cứng cỏi, vừa mềm mọng vừa đủ, ngay hàng thẳng lối. Tôi tâm đắc khen:

- Chữ ngươi đẹp thật đó nha!

- Ngươi ăn không ngồi rồi cả ngày để làm gì vậy hả? Không bỏ thời gian ra luyện tập đi.

- Ta tự luyện không ai hướng dẫn cũng vậy thôi!- Tôi bĩu môi. Hắn viết xong lá thư, tỉ mỉ đọc lại rồi niêm phong bì thư. Xong chuyện, hắn vỗ tay lên chiếc ghế cạnh mình:

- Ngồi xuống, ta chỉ ngươi vài chữ!

- Được đó.- Tôi cười tí mắt, nhanh chóng ngồi xuống, cầm bút lông lên.

- Đây là chữ “nhân”.- Hắn viết từng nét thật chậm cho tôi quan sát, sau đó đẩy tờ giấy sang bên cạnh cho tôi viết theo. Hắn đứng dậy, đi một vòng quanh bàn. Thấy tôi vẫn đang loay hoay với cây bút, không tài nào cầm được liền phát tay áo, choàng qua, cầm tay tôi viết chữ “nhân”. Tôi khá bé nhỏ, lọt thỏm giữa người hắn. Tôi mở to mắt, nhìn hắn, hắn ngay lập tức cúi đầu xuống nhìn tôi. Mắt phượng lại giao nhau. Khuôn mặt tôi cứng đờ, môi nửa muốn cười, nửa muốn không. Hắn ta vỗ lên đầu tôi:

- Ta cầm tay ngươi viết như vậy, còn không biết viết thì chết đi!

- Ta đi chết đây!- Tôi đập đầu cái bộp xuống bàn đá. Định giỡn chơi thôi nhưng trốn đi quá xa...

Tôi giơ tay lên, xoa xoa trán, liền có vết máu chảy ra. Hắn tròn mắt nhìn tôi:

- Ta thuận miệng nói thôi mà, ngươi đập đầu vào đá làm gì cho chảy máu?!

- Huhu...- Tôi hu hu khóc, đau quá không biết làm gì hơn. Cãi nhau cũng không nổi nữa là...

5 phút sau, ngự y băng lại vết thương cho tôi, nói vài bữa sau sẽ khỏi. Còn sẹo thì dường hơi lâu. Đúng là, chơi ngu lấy tiếng mà!

Buổi tối, hoàng thượng ở lại ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương. Sau đêm động phòng, tạm chung phòng thì hắn không về lại đây nữa...

Tôi thờ dài, buong rèm định ngủ liền nghe thấy tiếng đẩy cửa vào. Tôi hỏi:

- Hoàng thượng, là chàng ư?- Vì sợ có nô tì bên ngoài nghe được nên tôi đành xưng hô có kính ngữ.

Không có tiếng trả lời, lại không có tiếng bước chân đi. Tôi nhanh chóng chui xuống gầm giường, cầm tiêu trong tay. Trong bóng tối, tôi cẩn thận lắng nghe tiếng hơi thở của người đó. Là thích khách!

Bước chân tiến tới gần hơn nữa, tôi cẩn trọng nín thở. Tôi từ nhỏ đã phải lăn lộn ngoài đời, tôi nhạy cảm với những chuyện này hơn bao giờ hết. . .

- Nha Đầu, Nha Đầu..

Giọng của thúc thúc. Tôi mừng rỡ, vội vàng chui ra, đóng cửa lại làm ông giật mình. Tôi thấp nển, ôm chầm lấy ông:

- Thúc thúc, sao thúc vào đây được?- Tôi kéo ông ngồi lên ghế. Ông xúc động, nắm tay tôi thật chặt:

- Ta đánh ngất tên thái giám đang đi mua hàng ở kinh thành, vội vàng vàng lên vào đây.

- Hà? Nguy hiểm lắm đó.- Tôi lo lắng đan 2 bàn tay vào nhau.

- Kể từ khi con lên nhậm kiêu đến giờ, bọn ta lo cho con ăn ngủ không yên!- Ông gấp gáp nói. Tôi bậm môi:

- Con vẫn ổn. Hoàng thượng nhờ con đóng giả công chúa 3 tháng sẽ cho con trở về. Mọi người chăm sóc công chúa chu đáo, sẽ được trọng thưởng đó!- Tôi chống cằm nhe răng cười.

- Lúc đầu chả ai tin cô ta là công chúa đâu. Hôm nay ta cả gan lên vào đây để xác thực đó!- Ông nhăn mặt, đôi mắt nhìn lên trần nhà, hình như đang hình dung ra dáng vẻ của công chúa Liễu quốc. Tôi vẫn tiếp tục cười híp mắt:

- Đừng lo, 3 tháng thôi mà!

- Con còn cười được. Phương Bạch Hàn hẳn ta lo cho con đến độ còn nửa cái mạng. Đạo gần đây con chống đối quan phủ, hẳn tưởng con bị bắt cóc nên ăn uống cũng chẳng thèm, càng không ngủ, tiêu tụy rõ thấy!

Tướng công. . .

Chúng tôi chưa bái đường, chưa thành thân lại bị chia cắt, chẳng biết... có xa mặt cách lòng không nữa. Tôi khề thờ dài, thúc thúc đưa chum trà lên uống rồi trân trân nhìn vào trán tôi:

- Trán con bị gì vậy?

- A, cái này con gờn chơi mà bầm dập vậy đó!- Tôi chu môi, xoa xoa vùng da bên ngoài băng gạc.

- Con đùa vui quá nhỉ? Ở hoàng cung, không ai chăm sóc phải tự biết chăm sóc bản thân mình nghe chưa.- Ông tỉ mỉ dặn dò tôi. Tôi nhìn lên ánh trăng ngoài cửa, đã đến lúc từ biệt nhau rồi.

- Thúc thúc trở về, nói với Phương Bạch Hàn phải ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc, phải khôi ngô tuấn tú lúc con mới gặp huynh ấy. À, mang cái này đưa cho huynh ấy giúp con!- Tôi lấy chiếc túi hương giắt bên hông mình đưa cho thúc thúc làm tín vật định tình cũng như hiện vật nhắc nhở huynh ấy không được thay lòng đổi dạ. Công chúa tài sắc vẹn toàn, tính tình hiền dịu, độ nhân độ lượng, nam nhân ngày ngày bên cạnh không tránh khỏi rung động. Dù sao, nhìn vật nhớ người, chỉ 3 tháng thôi mà. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nạp Thiếp. . .

Chương 6: Nạp thiếp. . .

Tôi dẫn thúc thúc đi bằng cửa sau, bên dưới có một cái lỗ chó ai đào sẵn để chui ra. Đúng là trời giúp người tốt mà! Đợi thúc thúc chui ra xong, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, an toàn rồi. . .

- Nha Đầu..

Cái giọng lạnh tanh ma quỷ này... Tôi thở nhẹ một hơi, sống lưng cứng đờ lạnh ngắt. Tôi cố tỏ ra bình thản, giả vờ ngái ngủ...

- Người đứng ở đây làm gì?- Vương Kim đi đến hỏi.

- Ủa? Sao ta lại ở đây?- Tôi dụi dụi mắt, tỏ vẻ ngây thơ không biết gì.- Chắc là tại mộng du...

- Có cái lỗ chó, người định bỏ trốn à?- Hấn liếc tôi. Tôi lắc đầu:

- Ta là người quang minh chính đại, không làm chuyện đó. Đi ngủ đi!- Tôi phát tay áo, đi về hướng phòng ngủ liền bị hấn chặn vai lại:

- Là ai dám lên vào hoàng cung?

- Làm gì có ai!- Tôi rướn mình cãi lại.

- Chính mắt ta nhìn thấy, là nam nhân. Là phu quân người lên vào?- Ngực khí hấn có phần giận dữ, bàn tay trên vai siết chặt hơn, tôi bị đau găng gồng vai thấp xuống. A, đau quá!

- Buông ra, đau quá!- Tôi cố gắng thoát khỏi tay hấn nhưng không được, đôi mắt sắc xảo kia bég như dao nhìn vào bờ vai trần của tôi.

- Ăn mặc như thế này, đúng là kĩ nữ! Còn dám mang tình nhân vào cung.- Hấn hừ lạnh, vứt vai tôi ra.

- ĐÚNG ĐÓ, TA LÀ KỸ NỮ! THÌ SAO HẢ? CHO DÙ TA CÓ GẶP PHƯƠNG BẠCH HÀN ĐI CHẴNG NỮA THÌ ĐÓ CŨNG LÀ TƯỚNG CÔNG CỦA TA, KHÔNG TRÁI VỚI LỄ LÝ THƯỜNG TÌNH. NGƯỜI ĐỘT NHIÊN BẮT TA VÀO HOÀNG CUNG, BẮT TA GIẢ DANH CÔNG CHÚA, TA ĐÂU CÓ MUỐN!- Tôi hét lên trong tức tối. Người tức giận được thì ta cũng tức giận được. Hấn giờ tay lên, định tát tôi. Tôi nhắm nghiền mắt vênh mặt. Hấn lại bỏ tay xuống, phát tay áo ra sau lưng bước đi. Đi được thì đi luôn đi, chết luôn càng tốt!

Buổi tối, tôi ngồi trên giường, hí mắt nhìn vào ánh nến trên bàn. Không ngủ được vì ám ức, tôi khoác áo vào đi dạo. Mãn đêm dài dằng dặc, ánh trăng sáng vắn vặt. Đi ngang qua ngự thư phòng, có tiếng đồ vỡ, tôi không giấu nổi tò mò đi đến gần. Chắc Vương Kim tức giận lắm. Cái tên này, tôi còn chưa trả lời đã động tay động chân, hấn tức tôi cũng tức mà. . .

Tôi bấm bụng, đẩy cửa vào...

Bộp Chưa kịp biết rõ tình hình đã bị nghiền mực làm bằng cảm thạch đập vào đầu. Tôi xụi lơ ngất xỉu, mọi chuyện còn lại không biết gì nữa. . .

Lúc tỉnh dậy, tôi cử động tay chân một chút liền nhức đầu ỉn ỏi. Đập vào mắt đầu tiên là Vương Kim đang ngồi đối diện, chống tay, tựa đầu vào thành giường ngủ. Tôi sờ lên trán mình, lại thêm 1 vết băng bó, nhưng lần này là hấn một vòng. Tôi lấy chân, đập lên người hấn, dù sao cũng là long thể, có thể bất an chứ không bất tử. Chấn vừa rời khỏi tay tôi liền bị bắt quả tang, hấn mở mắt. Tôi rụt người lại. Hấn lúc này hiền dịu hơn, nhỏ giọng:

- Thấy sao rồi?

- Thấy cả dải ngân hà, có trăng, có mặt trời luôn chứ đừng nói mỗi sao!- Tôi bức bối quát lên. Sức hấn ba bò chín trâu, nghiền mực lại là cảm thạch, trán tôi đâu phải đá mà không xi nhê.

- Còn la lớn như vậy là chưa sao!- Hấn nhếch mép. Tôi xụi mặt, liếc hấn. Hấn phì cười. Tôi liền đánh mặt:

- Có gì vui sao?

- Nhìn thái độ quen thuộc này ta yên tâm hơn là phản ứng dữ dội ban nãy!- Hấn xoa đầu tôi. Không còn tức giận nữa ư?

- Người không còn nóng giận như ban nãy à?- Tôi chu môi.

- Cho người giải thích, tại sao lại mang tướng công vào đây tư tình?- Hấn hơi nghiêm giọng.

- Tướng công cái đầu người í, là thúc thúc ta đến để xem ta có an toàn hay không. Đùng một cái, ta biến mất, không lo sao được!- Tôi phồng má.

Hấn à lên một tiếng, đôi mày giãn ra. Hấn đẩy cái chặn lại:

- Canh năm rồi, ngủ đi!

- Nhức đầu quá.- Tôi than thở, nhức thật chứ chẳng đùa.

- Trời sáng hấn gọi ngự y vào điều trị, bây giờ thì làm phiền lắm.- Hấn xoa đầu tôi. Tôi tưởng tượng mình như đứa con nít bị hấn bông đùa. . .

- Ta mà chán thương sọ não thì người phải chu cấp cả đời nuôi dưỡng đó!- Tôi khoanh tay trước ngực, hắng giọng.

Hấn đưa tay đặt lên má phải tôi, nhìn qua nhìn lại rồi bảo:

- Lắc đầu xem!

Tôi nghĩ hẳn có tay nghề chữa trị cũng lắc lắc theo, đầu đau như có ai cầm dùi trống đánh vào dây thần kinh.

- Có nghe tiếng gì không?- Hấn hỏi.

- Không!- Tôi tròn mắt tò mò.

- Vậy thì ta khỏi chu cấp bảo dưỡng cho ngươi!- Hấn đưa tay nắm tay lên miệng cười thích thú.

- Có liên quan?- Tôi méo miệng.

- Ta nói ngươi nghe nhé, nếu lắc đầu mà nghe lóc cóc là do não ngươi nhỏ, nên lóc lóc. Còn không nghe. . .

- Là không có não?- Tôi vẫn chăm chú lắng nghe hấn nói.

- Chính xác, tuy không có não nhưng ngươi vẫn thông minh lắm!- Hấn bật cười, xoa đầu tôi.

Không có não nên sẽ không bị chấn thương? Ô ô... Truyền nhân của con “Thỏ Bảy Màu” đây rồi. . . (Page Thỏ Bảy Màu trên facebook có câu này).

Cái tên này...

- Ta giết ngươi!- Tôi cầm chiếc gối lên đánh vào người hấn, lông ngỗng bay tứ tung. Hấn vẫn hào sảng cười giòn. . .

Sau một đêm không ngủ, bị hành hạ rã rời, để ngự y khám xong, thuốc men bôi uống đầy đủ, tôi đánh một giấc đến chiều. Hấn cũng có lương tâm lắm khi không cho ai làm phiền tôi.

Lúc tôi tỉnh dậy đã là hoàng hôn. Tôi ghé sang cung Dịch Đình chơi, đúng lúc gặp Vi quý phi đang sang đó lấy quần áo về, không ai giúp đỡ trông đến tôi. Tôi đi đến, cười khinh:

- Vi quý phi cũng làm “những việc thấp hèn” này hay sao?

- Ngươi...

- A, còn lớn lối lắm!- Tôi tặc lưỡi.

- Ngươi thì hơn gì ta, chưa gì đã bị hoàng thượng đánh đập ra nông nổi này...- Cô ta đi đến cạnh tôi, nói nhỏ qua tai.

- Con mắt nào của cô nhìn thấy ta bị đánh? Đêm qua ta không cẩn thận đập đầu vào cửa thôi. Hơn nữa, đêm nào ta và hoàng thượng cũng động xuân tình, sớm muộn gì cũng có hài nhi. Còn ngươi, từ lúc vào cung đến giờ chưa hề được chạm đến, có cần ta ban một tên thái giám đến “quét mạng nhận” giúp không?- Tôi nhếch mép.

- Ngươi...- Cô ta giơ tay lên định tát tôi liền bị tôi nắm lại cứng ngắt:

- Hờ tí là dùng nắm đấm, ngươi không có não để suy nghĩ à?- Tôi hát ra làm ả té xuống đất, chửi bới inh ỏi:

- Mà, con tiện nhân, sẽ có ngày tao báo thù...

- Chỉ sợ cô chưa kịp báo thù đã bị ta bức đến chết!- Tôi bỏ lại cô ả, đi thẳng vào bên trong.

Đám người đang làm việc vừa thấy tôi liền xúm lại tròn mắt nhìn.

- Không ngờ hoàng thượng đánh nương nương thật!- Tiểu Hồng phồng má.

- Bậy bạ!- Tôi phẩy tay, đưa tay định gỡ khăn quần trên đầu ra thì Tiểu Thanh ngăn lại.

- Cả hoàng cung ai cũng biết hoàng thượng tuy lạnh lùng nhưng ôn nhu với nữ nhân lắm, chắc không thể nào đâu.

- Đêm qua cũng có cái cọ qua lại một chút nhưng làm lạnh rồi!- Tôi cầm chùm nho Tiểu Như vừa đưa ăn 1 quả rồi chia ra cho mọi người ăn chung.

- Sao lại cãi nhau?- Bọn họ đồng thanh. Lũ tò mò...

- Các ngươi đã thấy hoàng thượng thị tẩm ai ngoài ta không?- Tôi đảo mắt, bịa ra một lý do vô cùng “thanh cao“.

- Không.- Cả bọn lắc đầu.

- Đêm nào cũng ban ân mưa móc đến sáng làm cả người ta ê ẩm, nhức mỏi. Hôm qua chỉ bảo dừng một hôm thôi lại cãi nhau. Rốt cuộc để giảng hòa ta đành dùng thân thể ra chịu đựng.- Tôi chép miệng. Bọn họ ồ lên, rồi nhìn nhau che miệng cười. Từ xa, tôi thấy bóng dáng Vi quý phi tức giận đùng đùng

xoay người đi. Haha... vui thật!

Ở hoàng cung chán lắm, cũng may có một đám nhiều chuyện, khờ khạo nghe tôi nói “nhờ” mà tin sái cổ. Nói dối mà không ai tin thì nói làm gì?

Tôi tung tăng dạo ngự hoa viên, hôm nay giữ ý tứ hơn, tôi không hái hoa nữa. Tôi chỉ ngắm hoa, chơi đùa với bướm, hồn nhiên như “Hàm Hương” vậy. .

Tôi xoay xoay mấy vòng, cầm bộ váy nhiều tầng giữ giữ như múa đương đại. Tôi ngẩng mặt lên liền nhìn thấy hoàng thượng đang nhìn mình, khóe môi nở nụ cười:

- Người đi đâu vậy?- Tôi vẫy tay hỏi. Hắn vừa thiết triều xong, vẫn còn mặc long bào chói lọi.

- Hoàng cung của trẫm, đi đâu cũng phải báo cho người à? Khỏe hẳn chưa mà chạy ra đây?- Hắn tháo chiếc khăn trắng băng trên đầu tôi ra. Tôi chép miệng:

- Khỏe hay không thì người cũng đâu có bồi thường.

- Được hoàng thượng tự tay băng bó cho là điểm phúc đó!- Hắn nhắm ngay vết thương của tôi nhấn ngón trỏ vào.

- AAAAAAAA, đau!- Tôi xoa xoa trán nhảy tung tung. Đồ quân độc ác, lòng lang dạ sói.

- Còn cảm giác là tốt rồi.- Hắn mỉm cười.

Tôi liếc xéo hắn. Có cục bông trắng trắng tròn tròn dưới chân tôi, tôi cúi xuống bế lên, là thỏ con. Tôi thích thú reo lên, nở nụ cười tươi rói:

- Thỏ, là thỏ đó!

- Con thỏ của Vi quý phi đó!- Hắn phẩy tay, nhìn về hướng tẩm cung Vi quý phi gần đó. Tôi bĩu môi, xoa xoa đầu cục bông:

- Cục bông sang chảnh có khác, trắng muốt, còn có dây đeo làm bằng pha lê nữa!- Tôi cầm sợi dây chuyền trên cổ con thỏ. Dây được thiết kế từ những mảnh pha lê gọt giữa tinh xảo, không thua gì trang sức của hoàng thượng ban cho tôi. Đồ của thỏ thôi mà... chắc chắc...

- Thích không? Ta tặng cho người một con?- Hắn cũng tiến đến xoa đầu con thỏ trắng.

- Oa, người tặng thì thiếp xin nhận!- Tôi bắt chéo chân nhún một cái. Hắn gật đầu, nụ cười vẫn nở trên môi. . .

Tối, tôi ngồi trên ghế luyện chữ viết, cũng có tiến bộ rõ rệt. Màn đêm yên tĩnh, bước chân ngoài hành lang vang lên mồn mồn. Tôi bặm môi, đảo mắt nhìn ra ngoài. Rõ ràng là Vi quý phi đến kiểm chứng xem hoàng thượng có đến thị tẩm tôi không. Sao tôi có thể để ả đắc ý được. Tôi đảo mắt, nở nụ cười:

- Hoàng thượng... hoàng thượng... đừng mà!- Giọng tôi mè nheo như chú mèo con.

- Đêm nào cũng hưởng lạc như thế sẽ mệt lắm. Ta biết là người mong sớm có hài nhi nhưng mà. . .- Tôi nhura nhura, đứng dậy chạy quanh phòng như thật.

- Hay hôm nay người sang phòng Vi quý phi đi. Dù sao, nàng ta cũng là gái lỡ thời, thiếp hiểu rõ nỗi khổ đó mà. . .- Tôi nén cười, tranh thủ chọc ngoáy Vi quý phi.

- Sao? Vi quý phi giống con gà mái đẻ mười lứa trứng rồi à? O, nàng ta vẫn là trinh nữ kia mà... Bao nhiêu năm rồi có được thị tẩm đâu mà so với gà đẻ mười lứa?- Tôi phụng cười, nén hết được rồi. Khỏi phải nói, chỉ cần tưởng tượng đến dáng vẻ tức đến thổ huyết của Vi quý phi mà xem, bao vui luôn!

- Hoàng thượng... a... đừng mà... nhẹ tay một chút!

Đang trong lúc diễn sâu, cửa phòng đột nhiên bật mở, hoàng thượng đẩy cửa vào, mặt mày xám ngoét. Tôi hóa đá, ôm chần trên giường. Cơ mặt cứng ngắc vì quê độ. Mấy diễn cho ai coi vậy San? Lúc lâu sau đó, tôi mới thân thiện nở nụ cười thơ ngây:

- Hoàng thượng..

- Người... người...- Hắn lấp bắp không nói nên lời. Tôi bước xuống giường kéo hắn vào trong phòng, khóa cửa lại.

- Từ từ nào...- Tôi vuốt lưng hắn, vuốt gien nào hoàng thượng.

- Người mắc bệnh tự luyến à?- Hắn tròn mắt nói. Tôi không nén được, ôm bụng cười. Hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tròn xoe mắt:

- Người nói nhầm cái gì trong phòng vậy?

- Ta thấy Vi quý phi đến định chọc tức ả thôi mà!- Tôi chu môi phụng phịu, nghiêng cái đầu nở nụ cười. Hắn vẫn bàng hoàng, chưa hết ngạc nhiên:

- Gặp ta đến phòng đã sớm bỏ đi rồi. Chỉ có ta đứng nghe mấy lời người nói nhảm!
 - Đó là rên ri!- Tôi ám muội hí mắt. Mặt hấn thay đổi đủ màu, xanh đỏ tím vàng đều có đủ.
 - Xăng bậy! Chuyện hôm nay mà bại lộ người không thấy mắt mắt à?
 - Mắt cũng mất rồi, sợ gì!- Tôi ngồi phịch xuống giường, tiện thể ngã lưng.
 - Ta hết nói nổi người rồi, suốt ngày chọc ngoáy Vi quý phi, mang phiền phức đến cho ta. . .-Hắn đưa tay xoa xoa mi tâm- Đồng thừa tướng vừa đề cử tiểu muội của Vi quý phi cho ta sắc phong làm thiếp nữa kia!
- Cái gì? Rõ ràng ả ta muốn đem đồng mình vào để báo thù tôi đây mà. Tôi ngồi bật dậy xoa tay:
- Đừng nấp là được!
 - Đưa ra những lí do tì mỉ, hợp lí vô cùng như vậy ta không nấp cũng không được!- Hắn khẽ thờ dài. Tên này bị “liệt dương” mà sao ai cũng muốn vào cung để làm bức bình phong vậy? Tôi bĩu môi:
 - Nấp vào thì người đau đầu hơn thôi!
 - Đành vậy!
 - Đừng lo, từ trước đến giờ, ta chưa ngăn con nào, chỉ 2 ả nhà Đồng thừa tướng thôi mà!- Tôi nhếch mép, vuốt tóc. Đôi mắt phượng đẹp để khê đảo. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tranh Sủng. . .

Chương 7: Tranh sủng. . .

Vừa nói đã làm ngay, sáng sớm hôm sau, hậu cung vắng một cái phòng vô chủ. Nói ra cũng lạ, tại sao hoàng thái hậu một mực bảo Vương Kim thành thân với công chúa như “trai tân” một vợ một chồng, không xem Vi quý phi là con dâu lại dễ dàng chấp nhận em gái nàng ta?

Trái ngược hoàn toàn với tính cách coi trời bằng vung, hung hăng hống hách của người chị, em gái Vi quý phi phải nói là 10 phần vẹn 10. Cô em Đồng Thiên Hân này đúng là không có chỗ chê. Dung mạo đoan trang thủy mị, nụ cười như đoá bách hợp trắng, vô cùng thanh cao tinh khiết. Làn da trắng nõn nà mềm mịn như sữa. Mỗi bước nàng đi tưởng chừng trên đất sẽ nở muôn ngàn bông hoa.

Tôi tròn mắt, há hốc mồm chứng kiến tài nghệ gây đàn của nàng ta. Ngay lúc này đây, tôi, hoàng thượng, Vi quý phi và hoàng thái hậu đang ở ngự hoa viên xem cô ta trở tài. Tiếng đàn du dương như rót mật vào tai khiến tôi hồ thẹn, cúi đầu day day mũi giày. Tên Vương Kim kia không yên phận gõ gõ mấy ngón tay lên bàn đá, khéo môi nở nụ cười hứng thú còn nói nhỏ vào tai tôi thật tà mị:

- Người xem, rock and roll của người là cái gì cơ?

Tôi nén lửa đang cháy trong lòng, giả vờ cười thẹn thùng làm Vi quý phi bên cạnh một phen tức giận. Trước mặt mọi người thì giữ thể diện cho nhau đi, lát về kéo rèm thì biết tay bà. Kết thúc, cô ấy đặt nhẹ 2 bàn tay trắng muốt như búp măng lên phía trên dây đàn, mỉm cười. Mọi người vỗ tay, tôi cũng vậy.

- Tài năng của tiểu nữ cũng chỉ có vậy, xin mọi người thông cảm!

- Không, nàng đàn thật sự rất hay!- Tên Vương Kim có lời khen ngợi, cười tít mắt. Vừa vào cung đã ghi điểm tuyệt đối với bệ hạ, không giấu nổi vui mừng, nàng ta nở nụ cười chiến thắng. Chỉ mới có vậy mà đã đắc ý rồi ư? Tôi nhếch mép, nâng chum trà lên uống.

- Nghe nói, Liêu công chúa tài hoa hơn người, cầm kì thi họa đều tinh thông, sao không để mọi người mở mang tầm mắt nhỉ?- Vi quý phi lia ánh nhìn không mấy thiện cảm về phía tôi, nói. Tôi đang nuốt ngụm trà, xuyết phun ra. Vương Kim hơi hoang mang, đá đá chân của tôi phía bên dưới nhưng hoàng thái hậu rõ thích thú:

- Con lên trở tài thử xem!

Tôi đảo mắt, suy nghĩ 3 giây rồi lại nở nụ cười khinh bỉ với Vi quý phi. Tôi đứng dậy, vâng lời, vui vẻ nói:

- Con lúc trước có học vài điệu nhảy ở phương Tây, giúp cho sức khỏe dẻo dai, trông lại lạ mắt hơn múa bình thường. A Tú, gọi vũ đoàn “Bước Chân Dịch Đình” đến đây!- Tôi vỗ tay 2 cái, rất tự tin. A Tú lập tức tuân lệnh, cúi đầu đi rất nhanh.

Cũng may, tôi và bọn họ vừa tập được bài “Sway“. Nhanh chóng, “hậu duệ Dịch Đình” của tôi kéo đến, đàn đuốc đầy đủ, bắt đầu cuộc vui.

* Tách, tách*

Hoàng thái hậu và Vi quý phi tròn mắt nhìn tôi, tôi lắc hông, mỉm cười đầy kiêu hãnh.

“ When marimba rhythms start to play

Dance with me, make me sway

Like a lazy ocean hugs the shore

Hold me close, sway me more

Like a flower bending in the breeze

Bend with me, sway with ease

When we dance you have a way with me

Stay with me, sway with me...”

Khi tôi cất giọng hát, lắc lư cơ thể, mọi sự vật xung quanh như ngưng đọng. Tài cán tôi không có, chỉ được cái biết nhiều hơn người cổ đại vài chuyện của thời hiện nay. Tôi không ngừng phô bày vẻ đẹp của cơ thể uyển chuyển trong từng bước nhảy, khuôn mặt vẫn nở nụ cười khuynh nước, khuynh thành. . .

“Make me thrill as only you know how

Sway me smooth, sway me now

Make me thrill as only you know how

Sway me smooth, sway me now. . .”

Cuối bản nhạc, tôi đi đến bên cạnh hoàng thượng, đặt tay bên má phải vuốt nhẹ, ánh mắt nhu tình. Hắn đột nhiên nắm chặt eo tôi kéo xuống làm tôi ngã vào lòng hắn. Không kịp hoàn hồn, tôi há hốc miệng nhìn khuôn mặt tuần tú sát bên mình thật lâu. Hắn mỉm cười, đưa tay vuốt tóc tôi:

- Rất đẹp, cần trọng thưởng!

Hoàng thái hậu cười lớn, vỗ tay:

- Không ngờ điệu nhảy của phương Tây lại quyến rũ như thế! Con xem, hoàng thượng đã bị con mê hoặc rồi!

Tôi nhăn mặt, đứng dậy, giả vờ ngại ngùng mỉm cười. Tôi giơ ngón tay cái với chị em Dịch Đình cùng, bọn họ cũng gật đầu, cười toe toét. Đồng Thiên Hân phút trước còn được sủng ái, phút sau liền bị ghê lạnh, tức giận ắt phải có nhưng cô gái này biết kiểm soát cảm xúc tốt hơn cô chị đang liếc tôi muốn rách mắt. Tôi mỉm cười:

- Mẫu hậu quá khen, khi nào rảnh, con nhất định sẽ dạy cho người!

- A, vậy thì tốt quá!- Bà nắm tay tôi cười híp mắt.

2 chị em cô cho dù là Thúy Kiều, Thúy Vân cũng phải chịu thua trước Linh San ta thôi. Hoạn Thư “đánh ghen”, đẩy dọa Kiều chết lên chết xuống cực kỳ, còn tôi, Hoạn Thư cũng phải gọi là cụ. Vừa văn minh, vừa đau đớn mới là phong cách của tôi. Đừng hòng đụng đến chồng chị nếu chưa xin phép khô chủ. . .

Đêm nay, trăng thanh gió mát, cảnh đẹp rung động lòng người, cũng là ngày hoàng thượng “mất trinh” không còn là trai tân.

Miệng lưỡi của Đồng Thiên Hân không xương, ngọt như mía lùi, chẳng biết nói cái gì mà hoàng thái hậu bắt buộc hoàng thượng phải động phòng với cô ta. Nếu bảo hắn động phòng cùng Vi quý phi, chỉ bằng bảo hắn ra chuồng “nện” con ngựa cái còn sung sướng hơn nhưng Đồng Thiên Hân “muốn phần đẹp hơn”, “tươi xanh môn mớm”, tên nào “liệt dương” vẫn có thể “dựng đứng” trước thân hình mỏng manh, khúc nào ra khúc đó của cô ta. Mèo gầy mỡ, ngu dại gì không xoi, trừ khi hắn bị “liệt dương” hạng nặng. . .

Tôi chống cằm nhìn ra cửa sổ ngắm trăng, nhớ đến khuôn mặt thư sinh nho nhã của tướng công ở nhà. Không biết chàng có nhớ ta như ta nhớ chàng hay không? Hic, giống Thúy Kiều ở lầu Ngưng Bích trông ra phết. Trăng cũng dần tàn, tôi buồn rười, thổi tắt nến trên bàn định ngủ thì có người đẩy cửa vào. Tôi đề phòng, hỏi:

- Ai vậy?

- Ta!- Hắn đi đến thấp nền trên bàn. Tôi ngồi bật dậy, sững sờ há hốc miệng:

- Ngươi, ngươi không động phòng với Đồng Thiên Hân à?

- Không, ta phê chuẩn tấu chương xong liền sang đây tìm ngươi nói chuyện cho đỡ buồn!- Hắn nở nụ cười thường thấy. Đột nhiên, tôi lại thấy có niềm tin vào đàn ông. Tôi cũng không giấu nổi vui mừng, phì cười.

- Nhắm mắt lại!- Hắn tà ma bảo tôi, rồi tự tiện đi đến từ phía sau, che mắt tôi lại.

- Gì thế?

- Đây!- Hắn buông bàn tay chần trên mắt tôi ra. Tôi từ từ nhìn về phía trước, một chú thỏ con trắng muốt y như con thỏ của Vi quý phi. Tôi sung sướng cầm lấy con thỏ trên tay Vương Kim nháy cẳng lên, xoay vài vòng:

- Thỏ, thỏ con!

- Thích không?- Hắn xoa đầu con thỏ, hỏi tôi. Tôi cảm động không nói nên lời, chỉ gật đầu tán thành.

Hắn còn kéo tay tôi ra, đưa cho 1 sợi dây chuyền màu đen, có viên đá sapphire đỏ vô cùng tinh xảo và đẹp mắt, cứ như đá Nữ Oa vả trời đã hội tụ về đây trong sợi dây này. Tôi đeo lên cổ con thỏ, cười tít mắt:

- Hoàng thượng, cảm ơn ngươi!

- Cảm ơn suông vậy thôi sao?- Hắn liếc. Tôi nhú mày, đảo mắt:

- Ngươi muốn gì?

Hắn không trả lời, liền cúi xuống, hôn lên trán tôi một cái như chuồn chuồn đập nước. Tuy nhẹ như gió thoảng nhưng nặng tựa Thái Sơn, tôi không tài nào hô hấp được. Tôi đứng ngây ngốc ra đó, lắp bắp:

- Ngươi... ngươi...

- Xem như huê!- Hắn mỉm cười, xoay lưng bỏ đi. Để một mình tôi suy nghĩ không thông, ôm con thỏ đứng trơ ra đó.

Suốt đêm, tôi không ngủ được vì nụ hôn “tra ơn” bất ngờ ấy. . .

Sáng hôm sau, tôi ôm thỏ, thơ thẩn, vừa đi vừa ngáp, lang thang mấy vòng hoàng cung. Không biết nên đi đâu, về đâu. Không ngờ, nụ hôn trên trán của hoàng thượng có “sức công phá tinh thần”, hao tâm tổn sức đến vậy. . .

Đang yên lặng nhìn trời, đột nhiên, bọn thái giám, cùng nô tì hót hải chạy đến chỗ tôi, thờ không ra hơi:

- Liều nương nương, có thấy Lão Phật Gia ở đâu không?

- Lão Phật Gia? Là ai?- Tôi hỏi lại. Nghe qua cái tên có vẻ cũng đã lớn tuổi, có quyền cao chức trọng nhưng tôi không biết.

- Chắc người cũng không gặp đâu, chúng nô tì đi tìm tiếp đây. Khi nào rảnh sẽ chơi cùng nương nương!- A Tiêu nói.

- Được thôi, bận thì đi đi.- Tôi phát tay, đưa ngón trỏ kê vào miệng thỏ cho nó ngậm ngura ngúra.

Đám nô tì ấy vừa đi hết, có một cụ bà từ đâu chạy đến vỗ lên vai tôi, cười hề hề:

- Cháu dâu!

- Hà, bà là ai?

- Ai da là nãi nãi của tiểu đế đây!- Bà ta cười ha hả. Hình như, nãi của bà ấy không được bình thường cho lắm, y hệt một đứa con nít.

Tôi nhìn chăm chăm bà thật lâu, tim đột nhiên đau nhói. Lão Phật Gia giống y đúc với bà ngoại của tôi, có điều, bà tôi đã qua đời cách đây hơn 10 năm. Tôi không tự chủ được, mím môi thật chặt nhìn bà như sắp khóc. Bà hoảng hốt, ôm tôi vào lòng vỗ vỗ vai:

- Sao lại khóc, tiểu đế ức hiếp con à?
- Dạ không! Không có gì!- Tội oà khóc ướt cả vai áo của bà, thật lâu. Sau đó, tôi với lau nước mắt, mỉm cười.
- Cười đẹp như vậy phải cười nhiều hơn!- Bà kéo miệng tôi lên, tôi gật đầu, liền cười lộ hết răng ra.
- Ở đây chán lắm, bọn họ chẳng ai muốn chơi với ta cả, ngoại trừ tiểu đế. Nhưng tiểu đế bận triều chính suốt ngày, lại còn có thể từ nên mấy hôm nay nó không đến tìm ta. Ta phải trốn ra đây tìm nó!
- Trốn? - Tôi nhăn mặt hỏi lại.
- Đúng vậy, bọn họ chê ai da già rồi lú lẫn!- Bà hí hắt, chỉ tay vào đầu mình. Tôi nắm tay bà, nở nụ cười:
- Vậy con sẽ chơi với bà. Con dắt bà đi dạo!

Bà ngay lập tức gật đầu, vui mừng. Tôi dẫn bà đến ngự hoa viên xem hoa, đôi mắt bà long lanh ngấn nước, cứ như lâu lắm rồi chưa được đến nơi đây.

- Nếu bà thích thì sau này muốn đi đâu cứ gọi nô tì sang bảo con dắt đi!- Tôi biết ý, nhẹ nhàng bảo. Bà gật đầu nhẹ, nụ cười tinh tảo khác xa với lúc này. Ngắm hoa xong, tôi dẫn bà đến cung Dịch Đình, chỗ chơi bởi có đồng bọn duy nhất của tôi trong hoàng cung. Mọi người vừa nhìn thấy lão bà bà liền hoảng hốt hành lễ, tôi phẩy tay:
- Không cần đâu! Mọi người, mang đàn ra đây, nhảy aerobic cho bà bà xem đi!

Giai điệu trầm buồn của đàn tranh chưa vào giờ sôi nổi và vui vẻ đến vậy. Bà cứ luôn miệng nói vui, vỗ tay không ngớt.

Lão Phật Gia trước đây cũng từng là mỹ nhân khuynh nước khuynh thành được Tiên đế sủng ái. Vượt qua bao nhiêu khó khăn, âm mưu quỷ quái của hậu cung mới có thể leo lên chức này. Hy sinh bà bỏ ra sau nhiều năm đấu đá suy cho cùng cũng chỉ là danh phận, cấp bậc. Đối lại, nay còn sót tằm thân già cằn cỗi, cô đơn với gió sương, sớm tối không ai bầu bạn. Hoàng thái hậu là con dâu, không được lòng bà bà nên ngay khi bà vừa ngã bệnh đã đẩy vào lãnh cung không cho ra ngoài. Thâm độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà chốn hậu cung. Có người kể rằng, sau khi tiên hoàng mất, các phi tần lập tức xin xuất gia làm ni, ngày ngày hương khói bên kinh Phật để khỏi bị hoàng thái hậu trả thù.

Thấy cung Dịch Đình đông vui, hoà thuận, bà bà cũng đứng dậy lác lác theo. Tôi lướt bớt mấy động tác khó, trở thành một bài dưỡng sinh cho người già giúp lão bà rèn luyện sức khỏe.

Chiều tối, tôi dẫn bà về lại cung, hứa rằng ngày mai sẽ tiếp tục dẫn bà đi chơi. Bà bà lúc đầu không cho tôi về nhưng lại sợ hoàng thái hậu gây khó dễ nên cũng đồng ý. . .

Về cung của mình, tôi vừa đi được hai bước đến bàn gỗ thì A Tiêu, nô tì hầu hạ Lão Phật Gia liền chạy sang gọi tôi:

- Nương nương, Lão Phật Gia không chịu ngủ, một mực đòi tìm nương nương!
- Ừm, ta biết rồi. Ta sang ngay!- Dù có mệt mỏi thật nhưng tôi vẫn đến Phụng Hoàng cung. Nghe cái tên sang trọng, huy hoàng là vậy nhưng Phụng Hoàng cực kỳ cô độc, tách biệt với những cung khác.

Tôi vừa đi vào, lão bà bà đã chạy đến ôm eo tôi:

- Cháu dâu, con ngủ với ta đi!
- Dạ... bà lên giường đi, con lau người giúp bà. - Tôi thấm khăn vào nước ấm lau người cho bà. Thay xiêm y xong, tôi đắp chăn bông lên hơn nửa ngực, hát ru mấy câu mẹ tôi thường ru tôi ngủ lúc nhỏ. Bà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tôi cũng mệt mỏi thiếp đi. . .

Lúc tôi tỉnh dậy đã thấy mình nằm ngay ngắn trên giường ngủ của tẩm cung. Kì quái, tôi nhớ mình đã ngủ quên ở Phụng Hoàng cung mà. Tôi vươn vai, bước xuống giường. .

Có bát cháo đặt trên bàn gỗ xoang. Tôi giờ nắp, mùi thơm của gà bay ngào ngạt, vẫn còn khói trắng nghi ngút. Tôi mỉm cười, cầm tờ giấy đặt dưới cái muống cầm thạch lên xem. Nét chữ ngay ngắn, rắn rỏi kia là của Vương Kim không xê vào đâu được: “Đa tạ người đã chăm sóc nãi nãi, ăn cháo cho khỏe mạnh, có sức để làm việc có ích nào!”

Aizz, cái tên này hẳn đang cảm ơn tôi đó ư? Tôi khịt mũi, cầm muống lên ăn. Cả ngày hôm nay mệt mỏi nên tôi không ăn uống gì cả, ăn cháo vào đột nhiên thấy ấm bụng kì lạ. Tôi xoa đầu tỏ con đang nằm ngủ trên bàn, cù nó mấy cái như chia sẻ niềm vui. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình. . .

Chương 8: Hoạn nạn thấy chân tình. . .

Mấy ngày liền, tôi ngủ trể dậy sớm chăm sóc cho Lão Phật Gia, cơ thể cũng dần một mới. Máy chuyen com bung, nước rót, tắm rửa cũng do tôi làm. Thôi thì cứ xem bà như bà ngoại của tôi mà làm, chuộc lại lỗi lầm vô tâm của tôi lúc trước khi bà tôi còn sống. . .

Sáng hôm kia, tôi lỡ dậy trễ, đám nô tì bên Phụng Hoàng cung lại nháo nhào đi tìm lão bà bà. Tôi cũng xôn xang không kém. Vẫn không tài nào hiểu được, bà bà già cả, nhưng mỗi lần trốn đi cứ như siêu trộm Kid. . .

Tôi chạy lòng vòng hoàng cung: “Nài nài...”

Lát sau, tôi chạy đến ngự hoa viên, liền thấy bà đang đứng thờ thần nhìn xuống cái hồ sen, e là nhảy xuống bên dưới. Tôi hoảng hốt chạy nhanh hết sức có thể định ôm bà lại:

- Đừng nhảy bà ơi!

Bà né qua bên phải 2 bước. . .

Ùm

Tôi rơi xuống hồ, toàn thân ướt như chuột lột. Tôi vuốt mặt mình, cũng may chưa trang điểm nên không bị lem luot. Bà vỗ tay, cười hề hề:

- Mát không? Sao lại nhảy xuống đó?

- Con tưởng bà định nhảy xuống nên ngăn lại. Bà còn cười con cho được, con nghỉ chơi với bà rồi. . .-Tôi giận dỗi đứng dậy, đột nhiên, đôi chân vô lực khụy xuống, một lần nữa hòa mình vào dòng nước lạnh. Lạnh quá. . .

Lúc tỉnh dậy, tôi đã thấy mình nằm trên giường, ngự y bên cạnh đang bắt mạch. Tôi nhú mồm nhìn mọi người đang tề tựu đông đủ ở đây. Vương Kim chạy đến ngồi trên giường, nắm bàn tay còn lại của tôi:

- Nàng thấy trong người có chỗ nào không khỏe cứ nói với ngự y.

- Thần thiếp không sao, trong người vẫn bình thường. . .- Tôi thấy hoàng thái hậu, Vi quý phi, có cả Đồng Thiên Hân ở đây thì già vờ.

- Bẩm hoàng thượng, hoàng thái hậu, nương nương đang có thai, đang ở những tuần đầu thai kì nên mạch tượng chưa rõ lắm. Hạ thần sẽ bốc thuốc cho nương nương dưỡng thai!

Tôi và Vương Kim tròn mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ hôn lên trán là sẽ có bầu? Hờ, tôi vẫn còn là xử nữ kia mà. Tôi há hốc miệng không khép lại được. . .

- Thật là tốt quá, mới thành thân không bao lâu đã có hí sự, cảm tạ trời đất!- Hoàng thái hậu chấp tay cảm ơn. Sắc mặt Vương Kim sa sầm lại, chắc hẳn đang nghĩ trong đầu tôi là hạng đàn bà trắng hoa lẳng lơ đây mà!

- Ông đã xem kĩ chưa?- Tôi lo lắng hỏi lại. Ông ta gật đầu chắc nịch, khua môi múa mép để nhận được bổng lộc khen thưởng từ hoàng thái hậu. Vi quý phi cùng Đồng Thiên Hân già vờ rồi rít chúc mừng nhưng tôi đâu còn tâm trí để đầu khẩu với bọn họ nữa chứ. . .

(Team phá cảm xúc: Bật bản nhạc “Bồi vì nhớ anh nên cô đơn” lên nghe đi đọc già)

- Con phải nghỉ ngơi cho thật tốt đó, có biết không?- Hoàng thái hậu dặn dò tôi thật kĩ. Tôi mím môi, miễn cưỡng gật đầu. Đợi mọi người rời khỏi, Vương Kim mới chậm chậm quay lưng bước đi. Mỗi tiếng động của một hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Tôi nói lớn đủ 2 người trong phòng nghe:

- Chắc chắn có hiểu lầm ở đây, tôi vẫn chưa từng động phòng kia mà. Sao lại có thai chứ?

- Chẳng phải cô là kĩ nữ hay sao?- Lời nói vô cùng của hắn như nhát dao cứa vào tim tôi. Tôi thờ hất ra thật mạnh, tức giận chạy đến níu tay hắn lại:

- Mọi chuyện ta nói đều là sự thật, sao ngươi lại không tin ta hả?

- Tin ngươi?- Hắn hừ lạnh, phát tay. Bàn tay tôi rơi ra khỏi tay hắn, lạc lõng giữa không trung. Giây phút 2 bàn tay rời nhau ra, thật hụt hẫng. . .

Hắn cứ vậy bỏ đi, tôi ngồi phịch xuống đất thần thờ, lần đầu tiên tôi thấy hắn lạnh lùng đáng sợ như vậy. . .

Tôi đau bụng quằn quại, mệt mỏi tựa đầu vào chân bàn. . .

Đến tối, A Tú mới hoảng hốt lay tôi dậy:

- Nương nương, sao người nóng quá vậy?

- Ta... lạnh.- Tôi ôm lấy đôi vai mình run lên bần bật, thờ không ra hơi. A Tú vội dìu tôi lên giường, đắp chăn cho tôi rồi chạy đi tìm ngự y.

Trong cơn mê man, tôi thấy Vương Kim.. Hắn rất đẹp, như một vị thần. Hắn xoay lưng về phía tôi, từ từ đi mất. . .

- Vương Kim. . .- 1 giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống cổ. Tôi lịm đi. . .

Vương Kim ở phía trên, vuốt nhẹ mái tóc của tôi, hắn nhìn tôi thật triu mến. Ánh mắt như chứa nhiều đợt thủy triều cuộn cuộn. Tôi nhắm mắt, lại mơ nữa rồi. Thôi, mơ thì cũng đã mơ, mơ cho trót. Tôi bặm môi:

- Người đó, lúc nào cũng nóng này, không chịu nghe ta giải thích. Tức ta như vậy thì đuổi ta đi cho xong, ta về với tướng công của mình, không làm phiền người. Ta đã làm gì đâu mà có thai?- Tôi nằm trên đùi hắn, ngước mặt lên. Hắn gật đầu, không trả lời. Tôi thở ra một hơi khó nhọc, nhắm mắt lại, tiếp tục giấc mơ. . .

- Nước. . .- Môi tôi khô khốc, khát khô cả cổ. Ngay lập tức, có người đỡ tôi dậy cho uống nước. Tôi bị sặc, ho khù khụ. Người đó liền vuốt lưng tôi thật nhẹ nhàng. Tôi khó nhọc mở mắt. . .

- Ai làm gì người mà người khóc hoài vậy?- Hắn vuốt má tôi, vẫn còn giọt nước mắt sót lại. Tôi đột nhiên uất ức, òa khóc, không thành tiếng. Mấy tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng cũng không thoát ra được. Chẳng biết uất ức vì cái gì, chẳng biết buồn vì chuyện chi mà nước mắt tôi tuôn như suối muốn ngừng cũng chẳng được.

- Người xem, khóc đến sưng mắt rồi!

- Người... đáng ghét!- Tôi dùng hết sức lực ngồi bật dậy, đánh vào ngực hắn. Hắn nở nụ cười:

- Ngự y xem nhầm, người chỉ bị phong hàn thôi!

.

.

.

- Ha, cái tên ngự y đó, lòi ra, trăm đầu đi! Hắn có học đại học y được không vậy? Mua bằng vào hoàng cung làm à?- Tôi đứng bật dậy, xoắn tay áo hét lớn. Vương Kim bịt 2 tai mình lại, chep miệng:

- Người khỏe thì tốt rồi!

- Ủ, ta không chết được đâu.- Tôi phát tay áo, liếc hắn. Nộ khí xung thiên, phong hàn bao nhiêu cũng hết. Linh San này xin thề, chưa phá banh ta lòng hoàng cung này chưa chết, xin thề, xin thề. . .

(Team nhạc nền: Đồi bán nha! “Tiêu Dao tuyệt nhất”)

Mấy ngày sau, tôi đi ra khỏi cung, ai cũng nhìn bằng ánh mắt lạ thường. Tôi vuốt ve con thỏ trong tay, chu môi liếc nhìn mấy nô tì thân cận Thúy Kiều, Thúy Vân của hoàng cung rồi đi thẳng. Ai bảo 2 người con gái, 1 con vịt thành cái chợ, 2 con nô tì thôi cũng đủ rồi. Chuyện tôi có thai hồng thì do tên ngự y truyền ra chứ tôi có tự tung tin đâu? Tôi bặm môi, cầm đầu cầm cổ đi, đi như bay. . .

- Liều nương nương, đi đâu mà vội vàng vậy?- Vì quý phi đi đến trước mặt tôi. Đồng Thiên Hân khách khí hành lễ, còn nở nụ cười dịu dàng. Ấy mà tôi ngộ lắm, con mắt nào xinh đẹp, đoan trang, thù mị hơn tôi là tôi ghét dữ lắm. Diễn cho ai coi vậy?

- Trốn người đó!- Tôi nhếch mép. Cô ta nhú mày, nũng nịu phát ón:

- Sao lại trốn ta?

- Không trốn người thì gây sự với người à? Mà nè, hoàng thượng mấy hôm nay đều ở bên chăm sóc cho ta, ta cảm thấy. . . sướng!!- Tôi nở nụ cười kiêu ngạo, vuốt ve đầu con thỏ trong lòng.

Vì quý phi hít một hơi, nén giận. Tôi tặc lưỡi:

- Mới nói 1 câu mà tức giận rồi, ta trốn tiếp đây!- Tôi băng qua ả.

- Đứng lại!- ả nắm vai tôi lại.

- Sờ ma? (Cái gì?)- Tôi liếc.

- Con thỏ này ở đâu mà ra? - Ắc nắm 2 tay con thỏ của tôi lên. Tôi tròn mắt giật lại:

- Là quà của hoàng thượng đó! - Giọng rõ ràng chầm biểm, khiêu khích kèm theo nụ cười nửa miệng quen thuộc.

Không biết à nghĩ gì, bỏ qua cho tôi đi tiếp. Tôi bước đi thẳng về phía Phụng Hoàng cung, nhưng đi được 3 bước cảm thấy trong người khó chịu, chắc mấy hôm nay không vận động tay chân. . .

Đi đến Phụng Hoàng cung, có toán người canh gác bên ngoài, tôi đi đến trước mặt bọn họ. 1 tên liền chặn tay tôi lại:

- Nương nương, người không được vào. Hoàng thái hậu có lệnh, không được để ai đến quấy rầy lão Phật Gia nghỉ ngơi!

- Ta cũng không được vào? - Tôi hỏi.

- Không! - Hấn nghiêm giọng. Ồ, giống trong quân đội nhỉ? Tôi xoa xoa cằm, hí mắt. . .

- Vậy, ta đi đây! - Tôi xoay lưng đi được 3 bước liền xoay người lại chỉ lên trời:

- Có con voi biết bay kìa!

Ếc...éc...

Có tiếng quạ kêu trên đầu, đám lính gác vẫn không nhúc nhích. Cái câu đó hơi ấu trĩ thì phải. Tôi bị què độ cúi đầu đi thẳng, đi như bay. . .

- Cháy, cháy rồi. Phụng Hoàng cung cháy rồi! - Đám nô tì cung Dịch Đình theo lệnh tôi nường khô phía sau cung, quạt khói bay mù mịt. Tôi cảm con khó thơm nước cần một cái. Chờ mọi người hỗn loạn, tôi sẽ xông vào dắt bà đi chơi. Đối với Linh San này, không việc gì là không thể. . .

- Cháy, cháy rồi nương nương! - A Tiêu hét hải chạy đến, nói với tôi.

- Từ từ, người hoảng loạn cái gì, chỉ giả vờ thôi mà! - Tôi chép miệng.

- Là cháy thật đó! - A Tiêu hét lên.

Cháy... cháy thật??? Lão Phật Gia?

Tôi hoảng hốt đứng dậy, chạy đến trước cung đập cửa, cửa đã bị khóa bởi 1 cái chốt vàng. Bọn lính canh ban này quên mất sự tồn tại của bà, chỉ lo chạy đôn chạy đáo dập lửa, cũng có thể, bọn chúng không giữ chìa khóa, người giữ chìa khóa là hoàng thái hậu kia.

Tôi vơ đại tảng đá bên cạnh đập chốt cửa, tay bị kẹp giữa 2 thứ, máu chảy lênh láng. Tôi không còn cảm giác nữa, điên cuồng đập xuống. Lửa càng ngày càng lớn, khói đen ngút tận mây xanh. Tôi tái mặt, lấy hết sức bình sinh đập lần cuối. Chốt cửa gãy. Tôi mừng rỡ tháo ra, bật tung cửa. Vương Kim đi đến hết lực:

- Người làm gì vậy?

Tôi không để ý đến lời nói của hấn nữa, cầm đầu chạy vào đám lửa. Nóng, rất nóng, buốt cả da.

- Bà bà... - Tôi gọi lớn. Không có tiếng ai trả lời, không loại trừ nguy cơ bà bị ngạt khói - Bà bà...

Mấy thanh cột phía bên trên bị lửa đốt gãy xuống. Tôi hoảng sợ vượt lên, tránh được 1 kiếp. Biển lửa nóng rất, tôi cởi hết áo khoác ra cầm trên tay. Bà bà đang nằm hôn mê trên giường, cũng may, chỗ đó không có lửa. Tôi chạy đến, cúi người công bà, lấy áo khoác đắp lên người phía trên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mấy cây gỗ cháy đen rơi xuống như mưa, tôi chỉ biết đưa tay đỡ, chạy về trước. Cũng may, cung Phụng Hoàng so với những cung khác bé hơn rất nhiều. Tôi an toàn chạy ra ngoài, thở hắt ra rồi nở nụ cười:

- Không sao rồi!

Đám nô tì chạy đến đỡ lão bà đi tìm ngự y. Tôi đưa tay dụi mặt mình, liền thấy bàn tay vừa bị phỏng đỏ, vừa chảy máu. Vương Kim đứng yên như tượng nhìn tôi thật lâu. Tôi tròn mắt hỏi hấn:

- Sao nhìn ta dữ vậy? Lúc này xấu xí lắm phải không?

Hấn không trả lời, tiến đến ôm tôi vào lòng thật chặt. Tôi đờ mặt, dần thối ra. Cái tên này bị gì vậy?

Ngay lập tức, mấy giọt nước mắt của hấn rơi xuống bờ vai trần của tôi. Vương Kim, người khóc ư? Ta chưa khóc thì người khóc cái gì, đồ mít ướt!

Thật lâu sau đó, hấn mới buông tôi ra, đưa tay lau nước mắt trên mặt mình rồi chùi chùi mấy vết nhọ đen trên mặt tôi:

- Người sao vậy?

- Nha Đầu, người thật tốt!- Hấn mỉm cười, cúi xuống bế tôi dậy. Tôi lọt thỏm trong lòng hấn, thân thể nhỏ bé sao bì bằng thân hình 1 mét 9 chứ!

- Lão bà bà ban nãy chỉ ngắt thôi đúng chứ?- Tôi lúc này mới nhớ ra chuyện quan trọng hỏi hấn. Hấn nhẹ nhàng gạt đầu, nét cương nghị trên khuôn mặt anh tuấn ấy khiến tim tôi đập thình thịch.

.

.

.

.

- Người đó, bót gây rối lại. Tội ngày chạy lung tung, rước họa vào thân! Lá gan chiếm cả người rồi!- Vương Kim sĩ lên trán tôi rồi đút quả nho vào cái miệng đang tóp tép nhai bánh. Tôi nở nụ cười híp mắt, giờ 2 bàn tay gói băng trắng to đùng như tay heo lắc lắc làm gwiyomi:

- “ ildeohagi ileun gwiyomi

ideohagi ineun gwiyomi

samdeohagi sameun gwiyomi

gwigwi gwiyomi gwigwi gwiyomi

sadeohagi sado gwiyomi

odeohagi odo gwiyomi

yukdeohagi yugeun jjokjjokjjokjjokjjokjjok gwiyomi nan gwiyomi...”

- Người điên rồi!- Hấn chộp miệng lắc đầu. Tôi gạt đầu:

- Điên lâu rồi, nặng thêm chút nữa cũng không sao!

Hấn thở dài, đút miếng bánh quế vào miệng tôi. Tôi vừa nhai vừa tức cười dụi dụi bàn tay “đấu sĩ boxing” vào má mình.

- À mà, ta muốn đi tắm!- Tôi nói.

- Ngươi bảo vết thương trên tay ngươi không được động nước, hay để ta tắm giùm cho!- Hấn cười gian tà, đứng dậy bóp bóp vai tôi. Phì, dụi ai vậy? Tôi không khách khí sĩ nhục:

- Người ấy, ngươi có nghe câu “Anh hùng khó qua ả mỹ nhân” chưa?

- Tất nhiên là có, ý ngươi nói ngươi là mỹ nhân?- Hấn kiêu ngạo châm biếm tôi. Tôi nuốt miếng bánh lắc đầu:

- Hừ, không phải. Đến Triển Chiêu còn không qua được ả của Bao Chuẩn, vậy mà ngươi không động lòng với cả Thúy Vân... À nhầm, Đồng Thiên Hân. Bảo ngươi động phòng với cô ta, ngươi đâu có dám. Còn ở đó hăm dọa ta!

- Người!...- Hấn tức giận bế phồng tôi dậy quăng lên giường. Tôi vẫn không thay đổi thái độ, thân nhiên y như cũ. Tôi không tin, hấn “phát cờ khởi nghĩa” được đâu.

- Hôm nay ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy!...- Hấn hấp tấp cởi áo. Tôi chu môi, ngoắc ngoắc ngón trỏ:

- Come on baby!

Dâm Dâm cô nương vs Liệt Dương công tử...

Hấn đột nhiên khựng lại. Tôi mỉm cười, thấy chưa... Chưa đánh mà bỏ chạy rồi. Tôi bò đến, lấy cái tay đẩy đẩy thắt lưng hấn:

- “Em trai” phải lớn gấp đôi như vậy mới được nha!

- Người!- Hấn tức giận tròn tròng mắt. Tôi phá lên cười ha hả:

- Đẹp đi. Bảo A Tú vào tắm cho ta, ta còn phải giữ gìn cho phu quân ở nhà nữa!

Mặt hấn tỉnh lặng, nửa muốn chơi liều mất tem vào tay tôi, nửa lại không. Liệt vẫn hoàn liệt, liền xoay lưng gọi A Tú. Tôi đập gối, cười ra nước mắt. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ăn Miếng, Trả Miếng. . .

Chương 9: Ăn miếng, trả miếng. . .

Tôi nhắm mắt, thư giãn trong bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng, cuộc sống hoàng cung hoàn toàn thoải mái như lúc ngâm mình thì hay biết mấy. A Tú kì lưng cho tôi, nhỏ giọng nói:

- Nương nương gan to thật đó! Dám xông vào đám lửa cứu lão bà bà, được sủng hạnh nay còn sủng hơn nữa!

- Ta làm chuyện đó không phải để tranh sủng, mà làm vì bảo vệ người thân. Khi em yêu thương ai đó thật lòng thì sẽ làm được thôi!- Tôi từng xông vào đám cháy hơn 4 5 lần trước đó. Dĩ nhiên, nguy hiểm thì vẫn là nguy hiểm nhưng liều thì “ ăn nhiều”. Tôi nhắm mắt, để khuôn mặt cho A Tú mát xa. Tay nghề của con bé đúng là không tồi, tôi thấy cơ mặt mình dần ra, thật thoải mái.

- Nhưng mà... người dám phóng hỏa Phụng Hoàng cung cũng thật là...- A Tú chép miệng, thờ dài.

- Ta mà biết được người phóng hỏa, biến bàn tay xinh đẹp của ta thành tay gấu như thế này thì... e là, hoàng thượng chưa xử trảm hẳn đã bị ta phanh thây ra làm trăm mảnh. Ăn miếng, trả miếng!- Tôi vẫn nhắm mắt, nấp máy môi. Tôi nói thì nhất định sẽ làm. . .

Tắm rửa xong, tôi khoác chiếc áo lụa mỏng vào, thay băng trên hai bàn tay rồi mới đi nghỉ. Nhưng hình như thiếu thiếu gì đó... Tôi đưa mắt đảo quanh tấm cung, thỏ con? Thỏ con đâu rồi?

- Thỏ con, thỏ con!- Tôi vạch mấy tấm khăn trải bàn lên xem thỏ con có trốn dưới đó hay không nhưng tìm hoài vẫn không thấy. Lúc sáng thấy hỏa hoạn nên tôi đâu còn nhớ gì đến nó nữa. Tôi chạy ra ngoài, trời đã nhá nhem tối. Đêm nay để nó ngủ bên ngoài tôi không an tâm. . .

Tôi chạy sang Phụng Hoàng cung, tất cả chỉ còn lại đồng hồ nát, có khi nào con thỏ bị nướng chín luôn rồi không? Tôi chạy xung quanh tìm kiếm. . .

- Nha Đầu, tìm gì vậy?- Vương Kim chấp tay sau lưng đi đến. Tôi buồn bã thờ dài:

- Thỏ!

- Con thỏ ta tặng ư?- Hấn nhú mày.

- Chứ còn con nào nữa!- Tôi cắn môi, lục lại trong đám gỗ cháy đen kia. Chết thì cũng phải thấy xác. . .

Hơn nửa canh giờ cùng Vương Kim tìm kiếm, tôi bỏ cuộc. Hấn kéo vai tôi vào lòng, vỗ vỗ như hảo huynh đệ:

- Mất rồi thì ta tặng người con khác!

- Dễ vậy ư? Ta mà biết ai bắt con thỏ của mình, ta sẽ chặt tay hắn!- Tôi hung hăng trừng mắt, hất bàn tay trên vai ra. Tôi quay phắt lưng đi về tấm cung nhưng đi ngang qua ngự hoa viên liền có cảm giác khó chịu. Tôi xoay mặt nhìn xuống hồ sen. . . đốm lông trắng đang trôi đó là. . .

- Thỏ con!- Tôi hoảng hốt hét lên, chạy về phía bên đó. . .

Tôi nghiêng răng, sợi dây buộc tóc rơi ra, nhẹ nhàng chạm lên nền cỏ. Mái tóc đen dài như suối tung bay trong gió. Hậu cung hiểm ác, tôi không đóng vai phản diện không được mà. . .

Vương Kim chạy đến, đứng cách xa tôi 1 khoảng lớn. Trong lòng tôi đang có những đợt sóng cuộn trào âm ỉ.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!- Tiếng hét vang lên xé tan màn đêm tĩnh mịch.

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, các người... hãy đợi đó. . .

- Nghe nói con thỏ hoàng thượng ngự ban cho Liêu nương nương bị giết rồi. Không biết là ai làm chuyện này nhỉ?- Đám nô tì thân cận của Vi quý phi lại

ngựa quen đường cũ, bao đồng chuyện người khác. Tôi từ lâu đã cảm bọn nô tì ở đây hầu hạ cho à, chỉ là Đồng gia gửi đến cho có thêm thế lực. Thấy tôi đi đến, bọn chúng liền liếc nhìn nhau rồi bỏ đi.

- Thấy ta sao không hành lễ?- Tôi phát tay áo. Bọn chúng xoay đầu lại nhìn tôi:

- Thì chính người nói gặp người không cần hành lễ!- 1 con nhỏ lên tiếng. Tôi nhếch mép:

- Ta chính miệng nói miễn lễ cho người nghe à?- Bọn chúng bắt đầu khúm núm nhìn nhau.- QUỲ XUỐNG!

- Nương nương tha mạng!- Bọn chúng nằm cúi rạp đầu. Tôi bước lên 2 bước, gần A Kim, người hầu của Vi quý phi, thẳng thừng đạp chân lên lưng cô ta nhấn xuống:

- Người có vẻ hiểu rõ về ta nhất. Lúc ngự y chuẩn đoán nhầm ta có thai, người cũng là người loan tin. Đến bây giờ, con thỏ của ta chết, người cũng là người biết đầu tiên. Ta có nên chém đầu người để lỗi tai được yên tĩnh hay không? Hay người là người giết con thỏ?

- Xin nương nương tha mạng, nô tỳ không dám!

Suốt đêm qua tôi ám ức vì chuyện này mà không ngủ được. Ngay cả bạn thân duy nhất của tôi là thỏ con mà bọn chúng cũng không tha cho nó. Mạng con thỏ quý hơn mạng các người đó.

- Dừng tay! Liều nương nương đã dạy dỗ ta không được đối đãi với nô tì như thế nhưng người...- Vì quý phi đi đến. Đến đúng lúc lắm, tôi nhếch mép, giờ bàn tay ra dấu “dừng”.

- Bọn chúng là nha hoàn của Đồng gia, chứ không phải nô tì của hoàng cung! Ta chỉ là đang giúp người dạy dỗ bọn chúng, chủ nhân không biết lễ nghi phép tắc thì... ta đành dạy thay!

- Người...- Cô ta tức giận nắm chặt tay.

- Ta là người cai quản hậu cung, người gặp ta cũng không hành lễ, đám nha hoàn này cũng to gan lớn mật học theo. Tự vả miệng cho ta!- Tôi trợn mắt. À ta cũng nghênh mặt, không làm theo.

Tôi nở nụ cười khinh bỉ, vỗ nhẹ cây quạt trên tay mình đi đến trước mặt Vi quý phi.

Chát

Tôi vung cây quạt lên đánh vào mặt à. Lực vừa rồi chỉ dùng 2/10 thôi đã khiến mặt cô ta sưng tấy lên, khóe miệng rỉ máu. Không tự đánh thì tôi đánh giúp. Đám nha hoàn hốt hoảng đứng dậy đỡ cô ta liền bị tôi quát:

- Ta đã cho các người đứng dậy chưa? Tiếp tục quỳ ở đó cho ta! Còn đứng lên 1 lần nữa thì chặt bỏ chân!

Cả đám khúm núm liền quỳ xuống. Vi quý phi vẫn ôm má, ngạc nhiên vì cú đánh vừa rồi.

- Người dám đánh ta?- Cô ta giận run mình.

- Ta đánh người đâu phải lần đầu tiên, còn nhiều lần sau nữa.- Tôi bước đến, kê mặt vào mặt à, nói nhỏ qua lỗ tai:

- Người đừng tưởng, con thỏ của ta do chị em người giết mà ta không biết. Mạng của nó còn quý hơn của người nữa đó!

Chát, chát

Cây quạt lại hạ xuống khuôn mặt kên kiệu đó. Tôi không đánh người vô cớ, nhưng đã đánh thì phải cho ra trò. À ngã xuống đất, tức giận đứng dậy định đánh tôi liền bị tôi túm tay lại, lạnh lùng nói:

- Người đừng hòng động vào 1 sợi tóc của ta. 1 sợi tóc bằng tất cả tóc trên đầu người đó!

Tôi quăng cây quạt xuống đất, chà đạp lên thật mạnh làm nó rách rưới tan tành. Mọi thứ dính vào cô ta đều rất dơ bẩn.

- Bảo Bảo, mạng vô sấu riêng đến đây cho đám nha hoàn này quỳ gối, chưa có lệnh của ta không được đứng dậy!- Tôi ra lệnh cho tên thái giám đang gục đầu đứng bên cạnh.

- Tuân lệnh nương nương!

Đã xong, tiếp đến là cô em gái tài sắc vẹn toàn, hiền dịu nét na của Vi quý phi- Kẻ chính tay sát hại thỏ con. . .

Tôi cùng A Tú đi đến thư phòng của hoàng thượng. Y như mọi người mách bảo, hôm nào Đồng Thiên Hân cũng mặt dày chạy đến đây mặt dù hoàng thượng không triệu. Tôi đẩy cửa bước vào, một luồng gió lạnh tạt ngang qua. À đang pha mực, ngẩng đầu lên nhìn tôi, nở nụ cười hiền dịu thản an.

- Thần thiếp xin thỉnh an Liều nương nương!

- Người lấy hết bình an của ta đi rồi.- Tôi nhếch mép, ngồi xuống chiếc ghế trong thư phòng. Vương Kim từ phía trong đi ra, nhìn thấy tôi thì ngạc nhiên, nở nụ cười:

- Hôm nay nàng chủ động tìm đến ta, thật bất ngờ!

- Nếu hoàng thượng thích, từ nay về sau, thiếp sẽ đến đây thường xuyên hơn!- Tôi đứng dậy đi đến ôm cánh tay của hoàng thượng, mờ ám dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán. Đồng Thiên Hân đứng cứng đờ ra đó, nhìn tôi và Vương Kim tình chàng ý thiếp, tâm đầu ý hợp, trên miệng nở nụ cười cứng ngắc.

- Nhưng thiếp thấy, hình như... Đồng quý phi đã đến đây rồi!- Tôi chu môi nũng nịu, bàn tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng của Vương Kim. Hân hơi khó xử, nhũn mày nhìn Đồng Thiên Hân. Biết quê còn không mau rút lui? Thấy cô ấy vẫn dè dặt nở nụ cười, tiếp tục pha mực. Mặt dày hơn đường quốc lộ rồi nhỉ, tôi cười thẳng:

- Ở đây có ta lo những việc này được rồi, không nên làm phiền Thiên Hân muội muội nữa, nhỉ?- Không phải là Đồng quý phi nữa, mà là Thiên Hân muội muội.

Nụ cười xinh đẹp trên mặt Đồng Thiên Hân như đông cứng, cô ta khó nhọc nhìn hoàng thượng, đôi mắt uơu ướn như sắp khóc khiến người ta động lòng. Oan ức cho cô lắm nhỉ? Dùng chiêu mỹ nhân kế ư? Xin lỗi, ta đẹp hơn người. Tôi ôm Vương Kim chặt hơn, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của hân, nở nụ cười chiến thắng:

- Vậy... ta có chuyện cần bàn bạc với “tướng công của mình”, muội mau lui ra đi. Không thì đi làm một ít điểm tâm cho chúng ta dùng!- Tôi khẳng định quyền sở hữu tướng công của riêng mình. Đồng thời thể hiện rõ thái độ xem thường cô ta chỉ là một người hầu dâng trà hay điểm tâm. Đồng Thiên Hân đành quay gót rồi đi. Trong lòng uất hận tôi ngút trời. . .

- A Tú, tiễn khách, đóng cửa lại!- Tôi nhẹ nhàng ra lệnh. A Tú mỉm cười gật đầu, giong tay:

- Mời quý phi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đào Tẩu. . .

Chương 10: Đào tẩu. . .

- Buông ra đi chứ, ả rồi khỏi rồi!- Vòng tay trên thắt lưng hân tôi đã sớm buông ra nhưng bàn tay hân vẫn còn nắm chặt tay tôi cứng ngắc.

Tôi phì cười, chạy đến ôm A Tú nhảy tung tung. Rốt cuộc thì cũng trút giận được rồi.

- Nương nương quả là cường nữ! Xem cái mặt sung như đầu heo và gương mặt uất của ti muội Vi quý phi thật thích!

- Nhưng mà... con thỏ của Vi quý phi đã bắt lại chưa? Đưa sang tẩm cung ta nuôi dưỡng.- Lần này chỉ cảnh cáo nhẹ nhàng thôi, tôi phải củng cố địa vị của mình.

- Người lại làm gì phi tần của trẫm rồi?- Vương Kim xoa xoa mi tâm hỏi tôi.

- Sao, người đau lòng à? Thương hoa tiếc ngọc à?- Tôi vỗ vào lồng ngực hân mấy cái, hát mặt.

- Người... thật là... Haizz!- Hân phát tay áo, ngồi lên ghế.

- Con thỏ người tặng đã bị bọn chúng gan tỵ giết chết đó. Ta chỉ sợ hoàng cung 1 ngày yên ổn thôi!- Tôi bặm môi, trừng mắt với hân. Ta chỉ mới hù dọa bọn chúng thôi mà, trò vui còn ở phía sau. Tôi đảo mắt, khẽ nở nụ cười:

- Vương Kim, hoàng thượng..

- Người... hồ ly này!- Hân lấp bắp dùng tay chỉ vào mặt tôi. Tôi thở hắt ra, đưa tay xoắn xoắn lọn tóc:

- Người cho người điều tra chuyện phóng hỏa Phụng Hoàng cung tới đâu rồi?

- Bà bà nói chính tay làm đổ nến vấy vào tấm màn thôi.- Hân nhún vai.

- Đơn giản vậy thôi sao?- Tôi xoa xoa cằm, nhếch mép.

Hoàng cung đâu có chuyện nào là không có nút thắt!

Tôi nháy mắt với A Tú:

- Báo bối, em ra ngoài thám thính tình hình 2 con gà móng đỏ kia rồi báo lại cho ta!

- Vâng thưa nương nương!- A Tú lập tức lui ra.

Nhạc nền: baobei baobei wo ai ni

Thư phòng phút chốc còn lại tôi và Vương Kim. Tôi xoa xoa bàn tay vẫn còn băng bó, phụng phịu:

- Tay ta đau nữa rồi. Máu chảy một dòng sông luôn! Á, đau quá hờ!- Ban nãy đánh Vi quý phi thì sưng tay thật nhưng bây giờ... đau không nói nên lời.

- Ngươi đó, bao giờ mới bớt gậy rắc rối đây?- Hắn chỉ vào trán tôi. Tôi cười tươi, lộ hàm răng trắng đều:

- Có hoàng thượng chống lưng ta còn sợ gì nữa!

- Ngươi mà có tội vẫn phải xử đó!- Hắn tháo miếng băng đã dính máu trên tay tôi ra, cẩn thận rửa nước.

- Ngươi nữ đòi xử với ân nhân cứu mạng nài nài ngươi như vậy à?- Tôi chu môi. Hắn bĩu môi:

- Quốc có quốc pháp, ân nhân hay hoàng hậu đều bị xử tội!

- Vậy... ngươi sẽ xử ta như thế nào về tội dám hành hung và bắt nạt phi tần của nhà ngươi?- Tôi cười thích thú, để xem, hoàng thượng sẽ xử tội tôi ra sao.

- Aaaaa, cái này... ngươi chết chắc rồi!- Hắn gõ gõ ngón tay lên cái mũi trơn bóng, nho nhỏ của tôi. Tôi chun mũi:

- Chết ư?

- Người thường dám vô lễ với hoàng thất là...

- Tru di cử tộc?- Tôi tròn mắt đoán mò.

- Chính xác, vậy, ngươi không xong rồi!- Hắn quán băng lại cho tôi. Tôi chăm chăm nhìn hắn rồi đảo mắt 2 cái. Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Chỉ cần ngươi thỏa mãn một điều kiện này, lập tức sẽ tha tội chết còn trọng thưởng.

- Gì cơ?- Tôi tò mò.

- Làm hoàng hậu của trẫm! Tội danh đó không thành lập do ngươi cai quản hậu cung...- Hắn nắm lấy bàn tay băng bó của tôi, cả 2 nhìn nhau không chớp mắt. Ngươi đang tỏ tình với ta ư, Vương Kim? Tôi mỉm môi nhìn gương mặt hắn càng lúc càng tiến lại gần mình. Hắn đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, loại cảm giác mơ hồ này... chưa từng có trước đây. Không khí ẩm ướt này là gì? Tôi nín thở, không biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. Một nụ hôn ư? Tôi chưa từng hôn bao giờ. Đôi môi mỏng gọi cảm của hắn gần kề tôi môi, tôi hít một hơi thật sâu khẽ nhắm mắt lại. . .

Linh San, mày đang làm gì vậy? Phương Bạch Hàn mới chính là tướng công của mày!

Tôi hoảng hốt đẩy hắn ra, lắc đầu nguầy nguậy:

- Chúng ta không được!

- Ngươi đúng là có phúc mà không biết hưởng. Tướng công nghèo nàn làm đại phu thì cho ngươi được cái gì?- Hắn ta chán nản xoa xoa lên đôi môi của mình. Tôi im lặng, cúi đầu không đáp.

- Ngươi về tắm cung của mình đi, ta phê chuẩn tấu chương.- Hắn khẽ thở dài, rót tách trà.

- Ồ...- Tôi bặm môi, gật đầu đứng dậy bước đi như cái máy. Trong lòng vốn biết rõ không nên sinh ra loại tình cảm này nhưng... đây là tình yêu thứ ba của con người hay sao, cái tình yêu chân thật nhất ấy?

Tôi đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, tựa lưng lên cửa thở dài. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Thật thật, giả giả, giả giả, thật thật. Đạo lý thâm sâu, Linh San ta thực sự không hiểu cũng không muốn tìm hiểu.

- Mở cửa!- Tôi khoanh tay trước ngực liếc đám lính gác bên ngoài cung mới của Lão Phật Gia. Xem ra, người phóng hỏa không ai khác ngoài hoàng thái hậu rồi. Tuy lão bà già cả nhưng cũng là người từng trải, chắc hẳn biết cách tự biện minh mọi chuyện đơn giản nhất để tránh phiền hà.

- Hoàng thái hậu có lệnh không ai được phép ra vào cung của Lão Phật Gia.

- Ta mặc kệ bà ấy đã ra lệnh gì, chỉ cần làm ta không vừa ý, rù quên con trai bà đi bụi thì xem như mất cả chì lẫn chày!- Tôi lau bầu trong cổ họng để tự bản thân nghe. Tôi nghiêng đầu nở nụ cười:

- Ta mang canh hầm đến cho lão bà bà bồi bổ. A Tú, đưa cho bọn họ xem. Ta là có ý tốt mà!

- Nhưng...

- Nhưng nhị gì nữa hả? Người thử xem...- Tôi nhận lấy thố canh, mở nắp đưa qua mũi từng tên một. Tôi đảo mắt.- Rất thơm đúng không?

Bọn chúng lão đảo ôm đầu. Chỉ mới tắm thuốc nhẹ đôi chút đã không chịu nổi, lính hoàng cung xoàng như thế này ư? Tôi cắn môi, nở nụ cười, hắt nước canh vào bụi cây bên cạnh.

- Bảo bối, muội bảo người hầu dọn đồ của lão bà bà sang tắm cung của ta đi. Ta sẽ tự tay chăm sóc bà ấy!- Tôi phớt lờ cho A Tú rồi ung dung đẩy cửa.

- Công chúa, con làm gì vậy?

Giọng nói lạnh tanh vang lên làm thời gian ngưng đọng, bước chân trên không của tôi cũng đông cứng 2 giây.

Sớm muộn gì cũng đối mặt nhưng không ngờ là sớm như vậy. Tôi len lén lôi gói “kích tuyến lệ” ra sử dụng.

- Mẫu hậu!- Tôi hoảng hốt xoay đầu lại, nước mắt lưng tròng.

- Con đã làm gì quân lính rồi hả?- Bà bước nhanh đến hỏi, vẻ mặt hỗn độn. Tôi mím môi lắc đầu:

- Bọn họ không cho con vào thăm bà bà nên con đã... dùng một ít thuốc mê!

- Họ chỉ làm theo lệnh của ta mà thôi, con đang cố chống đối ta đấy ư?- Bà ta hung hăng tròn mắt. Rốt cuộc Lão Phật Gia đã làm gì nên tội mà bà lại cay nghiệt như thế? Tôi không tin không thể lôi bà ra ngoài.

- Mẫu hậu tha tội, nhi nữ chi lễ muốn đích thân phụng dưỡng nãi nãi, xin người ưng thuận!- *Đã khóc một dòng sông*

- Không được, bà bà đã già yếu thì nên để trong cung nghỉ ngơi. Hơn nữa, tắm cung của con là nơi qua lại của hoàng thượng, không tiện! Con thân là ngọc cảnh vàng, hà cớ gì phải chịu uất ức cực khổ?- Bà ta nhất quyết không lung lay. Không lung lay ư? Ta lôi con trai bà vào là được!

- Đây là lệnh của... hoàng thượng ban ra!- Tôi len lén đưa con mắt cún của mình sợ sệt nói.

- Hoàng thượng?- Bà ta liếc mắt hơi suy nghĩ.

- Dạ phải. . .- Tôi gật đầu, vẻ mặt vô tội.

- Được, ta sẽ đi hỏi!- Thái hậu bực mình, lửa giận bùng bùng phát tay áo đi.

Tôi vừa vuốt tóc nghênh mặt thì bà ta xoay lưng lại làm tôi hoảng hồn xụ xuống.

- Ta nghe nói con đánh Vi quý phi?

- Bẩm mẫu hậu, chuyện đó là có thật. Do nô tỳ của cô ta thất lễ với con nhưng cô ta vẫn một mực bênh vực. Hơn nữa, con thỏ mà hoàng thượng tặng, là kỉ vật duy nhất đã bị cô ấy giết chết. Hoàng thái hậu cũng là người từng đấu đá trong hậu cung nên hiểu rõ tâm trạng của con lúc đấy mà. Mấy cái tát có hề hấn gì đâu!- Tôi mỉm cười, xoáy đôi mắt vào con người dao động của hoàng hậu.

Lúc trước, tiên đế có tặng 1 con hỉ tước cho hoàng thái hậu, Bạch quý phi vì ganh tỵ đã nhả tâm vật lông con chim ấy, xác vứt cho mèo ăn. Về sau khi đã được sủng ái, hoàng thái hậu liền lột da Bạch quý phi, băm xác thả cho điều hầu ăn trả thù. 1 con hỉ tước bằng 1 mạng người cơ đấy. Sau khi nghe chị em trong cung Dịch Đình kể lại, tôi cũng giật mình vì sợ hãi. . .

Mấy cái tát của tôi sao bì được thủ đoạn rùng rợn của bà ta. Hoàng thái hậu đắm chiều 1 lát rồi đi mất.

- Tiểu Nha Đầu, vào đây!- Tôi chưa kịp đẩy cửa bước vào, lão bà bà đã chạy ra kéo tay tôi vào phòng.

- Bà bà, bà có khỏe không?- Tôi đứng sau lưng, xoa xoa thái dương cho bà.

- Ta không khỏe thì sao sống được tới bây giờ. Ta nghĩ kĩ rồi, ta vẫn là nên hợp tác với tiểu yêu nhà người!- Bà rót tách trà, ung dung uống. Kì quái, sao bà nói chuyện tỉnh táo thế này?

- Lão Phật Gia, người đang tỉnh hay mê vậy?- Tôi nghiêng đầu hỏi. Bà chép miệng, chống cằm:

- Ta chỉ giả điên cho ả hoàng thái hậu không làm hại mình thôi. Cũng may, con hồ ly nhỏ là người đến đây bảo vệ ta!

- Bà...bà...- Tôi lắp bắp không thể tin được, miệng mở tròn vo.

- Hôm bữa, người nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cứu ta, ta thật lòng cảm kích. Sự thật là do ta châm lửa đốt chơi thôi!- Nghĩ lại bà vẫn thấy vui, cười ha hả. Hèn gì, xung quanh lửa khói mịt mù, chỉ có chiếc giường bà nằm là không có.

- Bà mạng mạng sống của con ra đùa giỡn đấy ư?- Tôi vừa tức giận vừa khốn khổ, không biết có nên vơ đại tách trà mà đập vỡ cho hạ hỏa không nữa.

- Tiểu đế nói với ta, con là người vô tình, chỉ muốn lấy lòng ta nên mới ân cần chăm sóc. Vì vậy, ta đã lập ra kế sách này để cho nó sáng mắt. Ta thấy, trong hậu cung, hồ ly nhà người vẫn là tuyệt nhất. Vừa thông minh, lanh lợi lại can đảm, mạnh mẽ, những đứa trẻ khác luận về trí tuệ, tài sắc, cách xử lý đều thua xa nhà người!

Tôi im lặng lắng nghe bà nói. Nụ cười trên môi bà nở thật tươi. Tôi trầm ngâm, nếu nói tôi thật lòng hy sinh vì bà là nói dối. Thật sự, tôi chỉ xem bà là bà ngoại của mình thôi.

- Nài nài, con không giấu gì bà nữa. Câu chuyện con sắp kể có hơi điên rồ nhưng tất cả đều là sự thật.

Tôi đặt 2 tay lên vai bà, hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí. Bà gật đầu nhẹ.

- Thật ra, con năm nay đã 23 tuổi, sống ở thế kỷ 21 nhưng bị người khác hại chết, lúc tỉnh dậy đã thấy mình có thể xác này. Ở kiếp trước, con chưa từng nhìn thấy mặt cha mình, ông đã bỏ rơi 2 mẹ con con. Con sống cùng mẹ và bà ngoại. Bà mắc phải chứng bệnh lú lẫn, không nhận ra ai cả. Hàng ngày, con đều làm những công việc như đã làm với bà là tắm rửa, dâng cơm, thay quần áo cho bà ngoại để mẹ đi làm. Cứ như thế, đến năm 15 tuổi, bà con qua đời. Mẹ con sau đó cũng mất do tai nạn giao thông. Lúc còn bé, con luôn cho rằng cuộc sống không có cha là rất bất hạnh nhưng không ngờ, không có bà và mẹ còn bất hạnh hơn rất nhiều. Ăn ở đâu, ngủ ở đâu đều là những vấn đề con nghĩ đến mỗi khi tỉnh giấc. Căn nhà nhỏ của mẹ con cũng bị người đi thuê tước đoạt. Con trở thành một đứa vô gia cư. Đang học lớp 9, đành phải ngưng học, giao du với đám côn đồ, bắt đầu học thói trộm cướp, gia nhập vào băng đảng và làm theo mệnh lệnh của người sai khiến để có tiền. 7 năm sau đó, con đã không may sập bẫy, bị đám người khác vay giết. Con vốn chỉ xem bà là bà ngoại của mình chứ chẳng có ý tốt gì đâu. Con cũng chỉ là đứa trôi sông lạc chợ. Kiếp này cũng không khá khẩm hơn là bao, hết làm ăn mày lại làm tú bà. Hoàng thượng rất ghét con vì tâm thần dơ bẩn này!- Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ. Muốn khóc cũng chẳng khóc nổi nữa, tôi đành cười cho qua. Bà im lặng, bàn tay ngưng đọng trên không cảm lấy tách trà. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đùa nghịch với mấy bông hoa nhỏ.

- Con là tú bà của Xuân Hoa lâu trong kinh thành chứ chẳng phải xuất thân danh gia vọng tộc, công chúa Liêu quốc.- Tôi bặm môi, 1 cánh hoa khẽ rơi xuống.

- Kỹ nữ ư? Không thể tin được!- Vai bà run run, cũng đứng thôi, bà dù sao cũng là nài nài của hoàng đế, sao có thể chấp nhận một đứa cháu dâu vậy bản như tôi. Nghĩ đến đây, tôi nói thêm:

- Nhưng bà đừng lo, con đã có tướng công rồi. Không phải hoàng thượng!

- Xăng bậy! Tiểu hồ ly, người vào hoàng cung rồi mà vẫn còn tương tư người khác được hay sao? Tiểu đế thích người nên mới để người ở đây tác oai tác quái. Ta lúc trước cũng từng là... kỹ nữ!- Bà chùn xuống hẳn. Không ngờ... tôi há hốc miệng tròn vo.- Lúc trước, tiền đế vì say mê nhan sắc, tiếng đàn của ta mà tình nguyện cô độc tất cả phi tần trong cung, đón ta về làm chánh thiếp. Sau khi mẫu hậu qua đời, không còn sự phản đối, chàng liền lập ta làm hậu. Ta cũng từng có nhân tình bên ngoài nhưng khi vào hoàng cung, mọi chuyện xoay chuyển căn khôn, ta yêu tiền đế thật lòng, tình nguyện nâng khăn sửa túi cho chàng. Chỉ tiếc rằng, chàng rời bỏ ta quá sớm!- Ánh mắt long lanh của bà khi nhớ đến ngày xuân tươi đẹp làm người khác không khỏi chạnh lòng. Tôi thờ dãi, hồng nhan vẫn thường bạc mệnh kia mà. Sau lúc đó, con trai bà bà tức cha của hoàng thượng đã cho đóng tất cả những kỹ viện ở đây để tránh làm bà nhớ lại quãng thời gian trước.

Bà vỗ vai tôi:

- Hồ ly, con hãy nhớ cho kỹ, ta tin con là người tốt, tiểu đế cũng thật lòng ái mộ con, vậy nên, người đừng làm bọn ta thất vọng. Bây giờ không yêu ngay cũng được nhưng con tuyệt đối không được ngày đêm nhớ nhung tư tình!

- Nhưng con thật sự có người trong mộng rồi mà!- Tôi nhăn mặt, nói đi nói lại cả buổi trời, thì ra chỉ vì tên tiểu đế kia.

- Cái con Nha Đầu ngọc này, tiểu đế của ta cao to, khôi ngô tuấn tú, văn võ song toàn, lại giàu có nhất, không đủ để người yêu sao?- Bà cốc lên đầu tôi 1 cái. Tôi lắc đầu. Hướng toàn bộ gen trời cũng không phải là điều tốt đẹp gì. Bà lại ký thêm cái nữa. Tôi xoa xoa cục u, khịt mũi:

- Nhưng tình yêu cần sự đồng điệu của đôi tim. Hoàng thượng chỉ nhất thời say nắng thôi, chúng con không phải 1 đôi uyên ương. Hơn nữa, con cần sự thủy chung, hoàng thượng còn có cả dân hậu cung hùng hậu kia kia!

Thế đấy, sự thật mất lòng. Bà xoắn tay áo, cầm đôi hài lên. Tôi hoảng sợ đứng dậy, chạy ra xa.

- Không đánh người tình, không được mà!

- Bà đánh con sẽ chết đấy.

- Không nhiều lời!

Bà rượt tôi chạy vòng vòng trong phòng. Không chịu nổi, tôi vùng chạy ra khỏi đó, chạy đi thật nhanh. Bà đang ép yêu đó à, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu.

Tôi chạy ra ngoài, không thấy bà đuổi theo nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi chếp miệng, xoa xoa cái bụng đang rên rỉ vì đói, lùi thui đi về cung, đúng lúc gặp hoàng thượng đi cùng vài tên hộ giá ăn mặc bình thường bước đến. Chắc là vừa đi thị sát tình hình về. Tôi giờ tay chào:

- Đi chơi vui nhĩ, không dẫn ta theo!

Hắn đứng yên, im lặng 1 lúc rồi thờ dài gọi tên:

- Nha Đầu. . .

- Chuyện gì cơ?- Tôi tròn mắt hỏi lại.

- Thúc thúc nguoi qua đòi rồi!

- Giờn kì ghê. Thúc thúc ta khoẻ mạnh như thế, trâu đập ba ngày chưa chết nữa là...- Tôi phát tay, cái tên chết tiệt, dám đem chuyện này ra đùa.

- Ta nói thật. Quân vô hí ngôn!- Hắn khề thờ dài lần nữa.

- Nguoi còn mở miệng ra nói xằng bậy... ta sẽ moi họng nguoi cho coi!- Tôi ầm ức xoay lưng bước đi, đôi bàn chân run rẩy không đỡ nổi cả thân người. Tôi quy xuống đất, hắn liền chạy đến đỡ tôi. Thúc thúc, chết rồi sao? Tôi chỉ mới cảm nhận được tình cha có 1 năm thôi mà, đâu phải chuyện quá đáng gì mà ông trời lại ức hiếp tôi như vậy? Tôi cắn môi, trắng bệch đến bật máu. Hắn ôm lấy cả người tôi vào lòng, xoa xoa đầu:

- Ta cho nguoi rời khỏi hoàng cung 1 tuần chịu tang!

- Ta không đi đâu hết, nguoi định gạt ai thế? Ta đã nói không đùa nữa mà!- Khóc không được, tôi tự lừa gạt mình, khốn khổ lắc đầu.

- Ta biết nguoi không thể chấp nhận được chuyện này nhưng tang lễ ít ra cũng cần có người chăm nom, về Xuân Hoa lâu lo hậu sự đi!- Hắn thủ thi vào tai tôi. Tôi chớp mắt mấy cái, hốc mắt vẫn ráo hoảnh, thì ra, tôi là người vô tình thật, thúc thúc chết rồi tôi vẫn không rơi bất kì giọt lệ nào. Tôi nhếch mép, phải ảo đứng dậy, giặt tay ra khỏi tay hắn thật mạnh:

- Chỉ vì người bắt ép ta ở đây nên ta không thể gặp thúc thúc lần cuối. Người chỉ nghĩ đến bản thân mình, còn cuộc sống của ta bị đảo lộn cả lên. Ta không muốn nán lại đây, tranh đấu với hậu cung của người thêm phút nào nữa!- Tôi hét lên, đứng đùng bỏ đi. Tôi đi được 5 bước, xoay đầu lại nhìn hắn. Cả 2 chơ vơ giữa trời ngổn ngang. Hắn đứng đó sững sờ, khuôn mặt tĩnh lặng như bị đông cứng. Mái tóc dài buộc gọn theo gió chiều bay bay. Buồn vui bên hắn, cũng chỉ như gió thoảng qua, tôi sớm quên mất cảm giác đó rồi. Vô tình thì vẫn mãi là vô tâm. . .

Kinh thành nhộn nhịp, đã lâu không gặp. Tôi ngồi thần thờ trên kiệu, được người khiêng đi. Rời khỏi hoàng cung, đáng ra là việc vui mừng nhưng vì đám tang của thúc thúc, tôi căn bản không cười nổi. Kiệu dừng. Đến Xuân Hoa lâu rồi ư? Tôi thờ dài, vén rèm, đôi mắt phượng đẹp để giương lên nhìn phía trước. Vẫn chưa đến Xuân Hoa lâu, chỉ là đụng phải 1 vị khách quý, kiệu hoa rình rang, khoe khoang rõ thấy. Phút chốc, chiếc kiệu gỗ thượng hạng của hoàng thượng ban cho trở nên vô dụng, nhỏ bé lạ thường. Kiệu tôi nép đường, cho bọn họ đi qua. Lúc giao nhau, 1 cơn gió nhẹ thổi đến làm chiếc màn 2 bên cửa sổ bay phấp phới, tôi loáng thoáng nhìn thấy ánh mắt dõi theo mình từ chiếc kiệu bên kia.

Lúc lâu sau, thật sự đến nơi cần đến tôi mới khó nhọc bước xuống kiệu. Xuân Hoa lâu trước cửa treo 2 chùm hoa trắng, bên trong cũng thay bằng vài trắng cả thài. Tôi bất gặp cha mình đứng bên cạnh linh cửu của thúc thúc, lần mới khó khăn nhọc lên tiếng:

- Cha. . .

- Nha Đầu, con về rồi!- Ông nở nụ cười, hồ hởi chạy đến nắm tay tôi. Tôi gật gật đầu, chôn rồi ư? Tôi tức giận giậm chân đùng đùng, hét lớn:

- Thúc thúc chết tiệt, ta đã căn dặn ông bao nhiêu lần rồi. Già cả thì đừng ham vui, leo lên tuột xuống như cầu trượt thì có sung sướng gì đâu? Ông đột tử do mây mưa quá sức đúng không? Với sức lực trâu đập 3 ngày chưa chết kia thì ai ám sát được ông chứ!- Tôi chỉ tay vào linh cửu hét lớn, vang vọng khắp căn lầu trống không. Đám người Cái Bang túa ra ngăn tôi lại. Cha vỗ cái bốp lên trán tôi:

- Nha Đầu chết tiệt này, con...

- Con thì sao? Con nói không đúng chấc. Ông tưởng leo lên bàn thờ ngồi là ngon lắm sao? Tôi không để ông vui vẻ ngồi trên đó đâu!- Tôi lăm lăm chạy đến định hất linh cửu xuống đất thì có tiếng hô to:

- Dừng tay!

Cái giọng khàn khàn đặc trưng bày là của... thúc thúc. Tôi xoay đầu lại, ông lão râu dê xồm xoàm kia đang hùng hực nhìn tôi như bò tót chuẩn bị húc. Lão ta chưa chết, vẫn còn sống nhăn răng kia mà...

- Người học cái thói xấu xước này từ tên hoàng thượng đúng không?- Ông ta đi đến cốc vào trán tôi 1 cái đau điếng. Tôi vò vò trán mình, không phải là mơ, có cảm giác.

Trái với dáng vẻ hùng hổ ban nãy. Tôi thấy trong lòng mình nhẹ tênh, ngồi thụp xuống sàn khóc nức nở. Cả Cái Bang bị tôi làm cho rối rắm cả lên. Thúc thúc hoảng hồn ôm lấy tôi:

- Ban nãy hùng hổ lắm mà, cái ký đau đến độ chảy nước mắt luôn ư?

- Các người... dám lừa... tôi!- Tôi hức hức trong cổ họng, nước mắt như con lũ chạy ào ra.

- Ta không làm như thế thì hoàng thượng có chịu tha con đi không hả?- Thúc thúc vỗ về, lau khô nước mắt trên mặt cho tôi. Tôi phui váy đứng dậy, hạ sách này không khả thi cho lắm nhưng vẫn có thể đưa tôi về nhà mấy hôm.

- Linh San!

Tôi chưa kịp ngẩng đầu lên đã bị ôm cứng ngực. Tôi vô thức mỉm cười, đưa tay lên ôm lại, vuốt vuốt lưng nam nhân kia.

- Rốt cuộc nàng cũng trở về!- Phương Bạch Hàn ghì cả người tôi vào lòng, ôm chặt đến mức, xương cốt cũng muốn gãy ra. Tôi gật đầu:

- Ừm... thiếp trở về rồi, từ nay về sau không đi đâu hết!

Tướng công buông tôi ra, mỉm cười thật hạnh phúc. Chỉ mới xa cách nhau 3 tuần, nhìn chàng gầy yếu, già đi hơn chục tuổi, râu mọc khắp cằm. Tôi thờ dài, vuốt vuốt mấy sợi tóc loà xoà trên đầu chàng:

- Chàng sống rất không tốt!

- Còn nàng thì rất tốt có đúng không?- Chàng gỡ tay lên mũi tôi. Tôi phì cười:

- Nữ nhân không có râu nên không dễ dàng nhận biết đâu.

- E hèm, về phòng mà nín kẻo, chướng mắt quá!- Thúc thúc hắng giọng làm Phương Bạch Hàn buông tay tôi ra, ngại ngùng ho khan. Tôi cũng vui vẻ nở nụ cười. Thúc thúc đi đến vỗ vai tôi:

- Bọn ta gọi con về đây không phải để sum họp với tình quân mà chính là cùng cô Xuân Hoa lâu. Những hoa khôi gần đây tìm được các vương gia, liền nộp tiền chuộc đòi rửa tay gác kiếm. Xuân Hoa lâu hiện giờ rất rối loạn!

- Cái bọn này...- Tôi rít qua kẽ răng, nhưn mày.- Là ai muốn rời khỏi đây?

- Tất cả kĩ nữ!- Cả Cái Bang đồng thanh. Cái bọn người ăn cháo đá bát này, rời khỏi đây ư? Đâu có dễ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đối Mặt. . .

Chương 11: Đối mặt. . .

Tôi ngồi ngay ngắn vào bàn “làm việc”, hít một hơi thật sâu, liếc nhìn tất cả các mỹ nữ được tuyển chọn theo tiêu chuẩn airline. Bọn họ đang cúi gằm mặt không dám ngẩng lên. Tôi nở nụ cười, trước tiên, chúng ta bắt đầu nói đạo lý:

- Ta đối đãi với các người đúng là không tệ, ai cũng được dùng mỹ phẩm tốt nhất kinh thành, ai cũng được mặc quần áo đắt nhất kinh thành!

- Thưa, phải!- Bọn họ lí nhí đáp lại.

- Ta có bảo các cô tiếp khách không?- Tôi nhưn 1 bên mày.

- Không.- Bọn họ lắc đầu.

- Vậy thì được rồi, chúng ta là hảo tử muội, số tiền các cô gửi cho ta để chuộc thân nên giữ lại đi ha!- Tôi cười, đẩy tất cả số châu báu trên bàn về phía bên kia.

- Ừm... nhưng chúng tôi cũng cần có 1 tấm chồng. Ai cũng không còn trẻ nữa rồi.- Bạch Khuê là người đầu tiên lên tiếng. Tôi thu lại nụ cười ban nãy, trung ra bộ mặt lạnh như tiền bức người:

- Đã là kĩ nữ thì đừng mong có chồng!

- Vậy cô đã có Phương Bạch Hàn là gì?

- Tướng công của ta không đến Xuân Hoa lâu mua vui, là do đích thân ta tìm hiểu. Các cô chỉ yêu bằng tai nghe được lời ngon tiếng ngọt, nên chưa tìm hiểu kĩ đám người này. Bạch Khuê- Vương viên ngoại đã có chính thất cuồng ghen, con trai lớn của ông ta lớn hơn cô 5 tuổi. Mỹ Nhân- Khúc lão gia, vợ đã chết, hiện đang có 10 cô con gái đang tìm thêm con trai nối dõi, mang cô về cũng chỉ làm cái máy đẻ. Hồng Loan- là trạng nguyên mới đỗ có đúng không? Nhà hần ta dứt lốt tiền quan phủ để mua chức, bán tánh vốn trắng hoa, sắp kết hôn cùng tiểu thư nhà họ Quan, kĩ nữ như cô cũng chỉ là vui chơi qua đường. Còn các cô nữa, xem cho kĩ đi. Ta đã thay mặt các cô tìm hiểu những tên khốn mặt người dạ thú đó. Người chỉ sống ở đáy giếng, không hiểu rõ nhân tình thế thái thì đừng cho mình là khôn ngoan. Các cô được Xuân Hoa lâu bao bọc quá kỹ, đến 1 cái sờ ép buộc cũng không được động đến. Các cô thử chạy ra bên ngoài mà vẫy vùng xem, lúc ở Xuân Hoa lâu mệnh giá rất cao nhưng khi làm thê thiếp người khác rồi cũng chỉ là đoá hoa héo tàn mà thôi. Sớm muộn gì cũng bị vứt bỏ!- Tôi quăng sấp giấy điều tra lên bàn. Cạn lời, cạn tình, cạn nghĩa với các người rồi.

- Mọi chuyện không đúng như cô nói!- Mỹ Nhân run run, trên tay vẫn còn cầm sấp giấy, lắc đầu không tin.

- Đúng vậy, chúng tôi cũng là tự thân tìm hiểu.- Cả bọn hùa theo sau. Fác, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

- Vậy ai muốn rời khỏi đây?- Tôi vỗ tay lên bàn, làm sấp giấy bay nhẹ lên không trung rồi hạ xuống.

- Tôi!- Bạch Khuê giờ tay.

- Số châu báu cô đưa vẫn chưa đủ, còi hết số nữ trang trên người ra, hoàn trả quần áo, đồ trang điểm lại đây, chỉ có người ở Xuân Hoa lâu mới được phép dùng.- Tôi lạnh lùng ra lệnh, cô ta cũng cứng đầu còi nữ trang ra. Tôi hít 1 hơi thật sâu, liếc nhìn đám người còn lại:

- Còn ai muốn đi nữa?

Bọn họ xì xầm to nhỏ với nhau rồi lắc đầu. Tồn thất 1 mỹ nhân nhưng sẽ làm cho cả bọn sáng mắt. Xong xuôi, tôi bảo thúc thúc:

- Đưa cô ấy ra khỏi đây, từ nay về sau chúng ta không liên quan đến cô ta nữa!

Tôi đứng dậy, xoay lưng đi, liếc mắt nhìn đám người còn lại.

Hôm nay, Xuân Hoa lâu mở cửa hoạt động bình thường. Vừa đưa Bạch Khuê ra đến cửa chính, đám người Vương viên ngoại đã kéo đến, không phải để đón cô mà chính là đánh ghen. Chuyện vui như thế, sao tôi có thể bỏ qua được? Tôi đeo khăn che mặt, đứng nhìn bọn họ đôi co. Vương phu nhân 1 tay véo tai chồng, 1 tay nắm đầu Bạch Khuê hét lớn:

- Tiện nhân, dám giành chồng bà. Còn bảo cưới mày vào làm thiếp à? Hạng kĩ nữ như mày có xứng đáng không?

- Cứu... cứu với!- Bạch Khuê cầu xin. Thúc thúc tôi hoảng hốt định chạy ra ngăn cản nhưng tôi chặn tay lại:

- Xuân Hoa lâu không liên quan đến chuyện này!

Cả bọn kĩ nữ ban nãy còn đang đắn đo có nên rời khỏi đây hay không liền chạy biến vào bên phía trong, len lén nhìn ra bên ngoài.

Đám người đi theo Vương phu nhân khá đông, luân phiên chửi bới, đánh đập cô mỹ nhân nhỏ bé. Bạch Khuê bị bọn họ đánh đến độ người bê bết máu... máu... máu chảy từ đuôi cô ấy. Tôi khựng lại. . .

Không chần chừ nữa, tôi lập tức xông ra tách bà chằn hung dữ kia khỏi Bạch Khuê. Cái Bang cũng kéo đồng bọn của bà ta lại. Vương phu nhân hét lên oai oái:

- Không liên quan vậy ngăn cản bọn tao làm gì, hả?

- Con mụ này, câm miệng!- Tôi tát mụ ta 1 bịch tai, trợn mắt, găng giọng.- Dám gây sự trước cửa Xuân Hoa lâu thì bà là Lão Phật Gia rồi đó!

Tôi hất tay làm bà ta ngã chổng tro trên đất. Vương viên ngoại lồm cồm bò đến đỡ:

- Phu nhân!

- Phu nhân cái rắm, người xem, người đi ăn vụng còn đem lại phiền phức cho ta. Tức chết mà!

Bà ta đứng dậy, phất áo bỏ đi. Tôi xoay người, đỡ lấy Bạch Khuê chạy vào trong. . .

Quả như tôi dự đoán, cái thai không giữ được. Tôi thở dài, nhìn người con gái tội nghiệp, héo úa nằm trên giường bệnh. Phương Bạch Hàn bốc cho cô ta mấy thang thuốc rồi cũng rời đi.

Tôi hiểu ý định muốn rời khỏi Xuân Hoa lâu của cô ta, chính là bảo vệ cho đứa bé, không thể để nó làm con của 1 kẻ nữ không danh không phận được. Vậy thì sao? Cô ta chọn sai người trao thân gửi phận rồi. Tôi không cần hạ người qua cầu rút ván này nhưng lại thương xót cho cô ấy. Đám người ở đây bị dọa cho khiếp vía, không ai dám mở miệng lên nhắc chuyện này với tôi nữa. . .

- Tướng công, mạng người đúng là rất rẻ, chỉ nửa canh giờ trước, đứa bé vẫn an toàn trong bụng mẹ, nửa canh giờ sau đã chết rồi!- Tôi tựa đầu vào vai Phụng Bạch Hân thở dài. Chuyện Xuân Hoa lâu đã yên ổn, tôi giao lại cho thúc thúc, còn mình chạy đến hiệu thuốc của tướng công tư tình.

- Cũng tại cô ta không biết tốt xấu. Nàng không có lỗi!- Chàng vuốt tóc tôi nói. Tôi khịt mũi:

- Tướng công, thiệp cũng muốn có 1 đứa con, nam nữ gì cũng được để vui nhà vui cửa!- Tôi tình nghịch rút đầu lên tay Phụng Bạch Hân, chàng phì cười:

- Nàng muốn có bao nhiêu đứa cũng được!

- Xin lỗi, đã làm phiền 2 người rồi!- Làm phiền thì cũng đã làm phiền rồi còn câu nệ tiểu tiết. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, cô gái đẹp hơn tranh thủy mặc trong truyền thuyết đấy ư? Cũng có nhan sắc, đoán không lầm thì đây chính là công chúa Liễu quốc. Đầu tiên, cô ta liếc nhìn Phụng Bạch Hân đang ôm tôi vào lòng rồi lại nhìn vào khuôn mặt bình thản của tôi. Tôi mỉm cười:

- Là công chúa đấy ư?

- Người là...

- Nàng ấy là nương tử của ta.- Phụng Bạch Hân nở nụ cười tươi rồi giới thiệu. Rất tốt, chàng xứng đáng là 1 người chồng tuyệt hảo.

- À...- Nàng ta à lên 1 tiếng, nở nụ cười dịu dàng. Tôi cũng cười đáp lễ, khéo léo nói:

- Hoàng thượng sẽ đến đón công chúa về ngay đây thôi. Thật ngại vì sự nhầm lẫn hôm đó!

- Vậy ư? Ta lại thấy hoàng thượng thích cô nên mới giữ lại đó lâu như thế.- Đúng là đàn bà có tính hay ghen. Tôi ngồi dậy ngay ngắn:

- Ừm... giữ ta lại để trấn áp 2 nàng quý phi thôi. Ai bảo ta dữ như bà chằn làm gì?- Tôi nhăn mũi, gờ 2 tay làm điệu bộ hung dữ rồi cù phu quân mấy cái. Công chúa gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Mấy hôm nay ở đây, thật khó chịu!

Tôi và Phụng Bạch Hân ngưng đùa, khuôn mặt trở nên nghiêm túc. Công chúa phì cười:

- Ta đùa thôi mà!

Đùa có vẻ vui nhỉ? Tôi nhún mày, không lấy làm thích thú mấy với cô gái này. Phụng Bạch Hân cười giả lả cho qua, chẳng biết nên làm gì tiếp theo. Tôi nắm lấy tay chàng, đề nghị:

- Dù sao thì hôm đó cũng bái đường không thành, hay là chiều nay chúng ta làm lễ lại. Sẵn tiện mời công chúa đến dự luôn!

- Được thôi, nhớ đãi thật lớn!- Nàng ta nở nụ cười xinh đẹp. Tôi đáp lễ gật đầu chắc nịch.

Lần nữa xuất giá, trong lòng tôi đã sớm hết bòn chòn. Tiếng kèn trống vang lên nghe thật vui tai. Bà mai dắt tay tôi ra trước mặt Phụng Bạch Hân, xem ra, chuyện làm Phụng phu nhân không còn là mơ nữa.

- Nhất bái thiên địa!

- Khoan đã!

Chiếc cỗ vừa hạ xuống được một chút, cả tôi và tướng công liền ngừng dậy. Không phải tên hoàng thượng mặt dày đến đây phá hỏng chuyện đại sự của ta chứ?

- Có chuyện gì?- Thúc thúc tôi ra hỏi. Tôi vẫn im im đội khăn che mặt.

- Xuân Hoa lâu còn tiếp khách chứ?

“Trời!” Cả phòng đột nhiên thở phào 1 hơi. Tôi đáp:

- Tạm thời ngưng hoạt động! Đã là khách ở đây thì ở lại uống vài chén rượu mừng đi!

Thúc thúc tôi đành dắt cái tên điên đó vào bàn ăn. Làm hại tôi lãng phí mất 3 phút của cuộc đời.

- Nhị bá cáo đường!

- Khoan đã!

Hả? Lại chuyện gì nữa đây? Cái bọn phá đám chết tiệt!

- Xuân Hoa lâu còn bán rượu không?

- Từ lâu bên cạnh đây kìa sao lại qua đây mua? - Thúc thúc tôi ra tay giải vây. Đợi tôi bá cáo đường xong, tôi nhất định tìm 2 tên đó tính sổ.

- À à, vậy ta nhầm, các người cứ tiếp tục đi! - Hắn ta cười ha ha rồi bỏ đi.

- Chết tiệt! - Tôi chửi thề, nắm chặt bàn tay lại.

- Thả lỏng đi nương tử! - Giọng nói của Phương Bạch Hàn như dòng suối mát dịu làm vơi bớt ngọn lửa giận ngút trong tôi. Hết giận rồi!

- Phu thê giao...

- Dừng lại!

Á, giọng nói này, thành sự thật rồi.

- Phu thê giao bá! - Tôi hét lên, kéo đầu Phương Bạch Hàn đang đứng sững sờ gật xuống, rồi bỏ chạy. Vừa chạy, tôi vừa hét lớn:

- Thúc thúc, lo hậu sự giùm con!

Không xong rồi, không xong rồi. Tội khi quân phạm thượng là tru di cửu tộc đó. Ờ, mà hắn ta là người thông báo việc thúc thúc qua đời cho mình mà, mình không có tội. Nhưng... thúc thúc lại có tội. Vậy ra mình cũng bị họa lây?

Tôi hoảng loạn bỏ chạy, bỏ mặc tất cả lại phía sau.

- Đuổi theo cô ta! - Vương Kim hùng hô ra lệnh.

Á á, không qua khỏi trăng này rồi!

Tôi vội vội vàng vàng phóng lên chiếc kiệu có ngựa kéo bên đường, nín thở chờ đợi đám quân lính đi khỏi.

- Soát kiệu! - Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Do Min Joon, mau mau đến cứu em đi! Tôi cắn môi, cúi đầu, nắm thật chặt chiếc váy tân nương như muốn vò nát.

- Các người làm gì vậy? Dám soát kiệu của...

- Dừng lại, không được soát! - Vương Kim ra lệnh.

Tôi loáng thoáng nghe được cuộc trò chuyện bên ngoài, liên thử phào nhẹ nhõm nhưng sao hắn lại dễ dàng cho qua như vậy? Câu chuyện lúc sau tôi không nghe thấy nữa.

Tôi ngồi đợi con lũ qua đi trong kiệu, ngủ gục ngủ gật, lúc lâu sau đó, nghe tiếng xe ngựa lọc cọc tôi mới hoàn hồn tỉnh dậy.

Hả? Chiếc kiệu đang di chuyển, là đi đâu? Tôi trợn mắt, há mồm xoay mặt qua bên cạnh.

Á Á Á, mỹ nam. Đẹp trai thế này, aaaaa... Tôi say sưa ngắm nhìn đôi mày kiếm, mắt ngọc đẹp đẽ tuyệt hảo. Nam nhân tuấn mỹ, xuất phàm thế này chưa bị chôn sống ư? Chẳng nỡ nộ cười như gió xuân mơn mơn:

- Tỉnh rồi ư? Tiểu mỹ nhân!

- A, mà chiếc xe ngựa này đang đi đâu vậy? - Tôi hoàn hồn, không kịp cảm ơn cứu mạng vội vội vàng vàng hỏi han.

- Đang ở khuôn viên hoàng cung!

- Á! - Tôi hét lên một tiếng kinh hãi, bật tấm màn phía trước phóng xuống kiệu chạy đi thật nhanh. Cứ tưởng tránh được 1 kiếp nạn nhưng không ngờ tự đào lỗ chôn mình. Sao lại tiến thẳng vào hoàng cung luôn vậy?

- Tiểu hồ ly! Ta xem ngươi trốn đi đâu! - Đang chạy với vận tốc ánh sáng, Lão Phật Gia đột nhiên xuất hiện chắn đường tôi, chỉ cần 1 cước nhẹ nhàng, tôi đổ đất, thở không ra hơi. Sức lực của bà lão 80 tuổi đấy ư? Hoàng cung ai ai ra tay thật tàn nhẫn. Huhu...

*Rột... rột...” Bà bà lòi tôi như 1 túi gạo. . .

Chu mi nga? Lại rện na???? Hự hự... :(

Chân thành chia buồn và thương xót cho tâm thân nhỏ bé ấy. Hãy an nghỉ em nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đôi Mắt (2)...

Chương 12: Đôi mắt (2)...

- Hồ ly, người dám chạy ra bên ngoài thành thân với 1 tên đại phu vô danh tiểu tốt à?- Lão bà bà cầm roi đi quanh tôi 1 vòng. Tôi bặm môi, cúi đầu thờ dài thườn thượt. Chạy trời không khỏi nắng, kiếp này đã quy định tôi chôn thầy trong cung rồi.

- Chuyện người không phải công chúa cũng đã bại lộ, quăng đời còn lại người khó sống rồi!

- Nài nài, khó sống thì cũng chỉ là khó thôi chứ sống thì vẫn được như thường. Tháo dây cho con đi mà. Chỉ cần con không bị trói như bánh tét thì có khó cỡ nào con vẫn trốn được!- Tôi nài nỉ. Bà liếc tôi 1 cái thật sắc:

- Chờ tiểu đế vào xử tội người!

- Không được, đừng mà bà bà. Đạo hạ lưu nhân!- Tôi ôm đầu, khốn khổ cầu xin.

- Ta kể cho người nghe chuyện này, tiểu đế bị người xoay như chong chóng đúng thật đáng thương..

Dòng hồi tưởng bắt đầu:

- Nài nài, con có nên để cho tiểu hồ ly đi không? Cô ta có vẻ không thích nơi đây!- Tiểu đế buồn rầu thờ dài.

- Hmm, nài nài nghĩ quyết định là ở con. Con hồ ly nhỏ ấy thích bay nhảy, ngao du đây đó, đâu thể nào chịu ở yên trong cung. 1 con chim bị nhốt trong cái lồng, ngay cả hót cũng không được tự do!

- Đúng rồi đó bà bà!- Tôi reo lên, cười ha hả. Bà liếc tôi 1 cái thật sắc:

- Đừng cất ngang suy nghĩ của ta!

- Dạ vâng!- Tôi rụt cổ lại, gật gật đầu.

Dòng hồi ức tiếp tục diễn ra như sau:

- Giữ cô ấy ở lại đây cũng không phải là cách. Con đã làm nhiều chuyện như vậy để cô ấy vui nhưng vẫn không thể giữ được!

- Con đã làm gì? Để con nhóc chạy vào biển lửa cứu nài nài à?

- Ý con không phải như vậy...

- A, chuyện này bà bà cũng có phần mà!- Tôi khịt mũi, hươ hươ mấy vết sẹo còn sót lại trên tay.

- Người còn phát biểu 1 câu nữa, ngăn cản sự mạch lạc dòng hồi ức của ta thì ta sẽ bẻ 2 cái răng nanh của người trước!- Bà kê bàn tay vào cổ tôi, lạng mấy phát như dao. Tôi hoảng hốt gật đầu cười hehe.

Tiếp tục nào. . .

- Chuyện lần này con thấy có lỗi quá, thúc thúc cô ấy chết con cũng không biết, đợi đến khi chôn rồi mới bảo cô ấy về chịu tang. Tiểu Nha Đầu đang giận con dữ lắm!

- Vậy thì hết cách cho con rồi, thúc thúc người ta chết chứ không phải đi du lịch Hoàng Tuyền. Vậy nên, nhân lúc này, trả lại tự do cho con ẻm nhỏ đó đi!

- Nhưng con chỉ muốn cô ấy ở cạnh con 3 tháng, con nhất định làm cô ấy toàn tâm toàn ý yêu con!

- Tiểu đế à, 1 tháng trôi qua đã được 1 phần 3 yêu thương chưa? Vậy nên con. . .

- Khởi bẩm Lão Phật Gia, hoàng thượng, Xuân Hoa lâu đang chuẩn bị bãi đường. Người thúc thúc của bà chủ chỉ giả vờ chết.- 1 tên lính ăn mặc bình thường chạy vào bẩm báo.

Bốp Ly trà trên tay hoàng thượng rơi xuống vỡ tan tành. Lão bà bà chống cằm, phát tay cho tên đó đi ra.

- Làm theo tiếng gọi của con tìm đi tiểu đế, tru di cửu tộc cho ta!

- Được lắm! Nha Đầu, người dám gạt trăm..

Dòng hồi ức kết thúc bằng 1 câu cảnh cáo. Tôi há hốc mồm xoay đầu lại nhìn bà. Haha, kiếp này xem như kết thúc rồi.

- Tiểu hồ ly! Người thấy sao?- Bà bà cầm roi kê vào mặt tôi. Tôi cười thật thảo mai:

- Ok. Thả con ra trước đi, con không trốn đi đâu!

- Người đi chết đi. Người chạy còn nhanh hơn thỏ nữa.- Bà xi vào trán tôi 1 cái nhưng cũng cời trói ra. Được thả rồi, nhẹ cả người. Tôi thở phào nhẹ nhõm đứng dậy vờn vai. Đúng lúc, tên Vương Kim đẩy cửa đi vào. Tôi tròn tròn mắt nhìn rồi nấp sau lưng nài nài hét lớn:

- Yêu quái phương nào dám giả dạng hoàng thượng?

- Hồ ly chín đuôi nhà ngươi hoá thành đó! Ngồi xuống đây!- Hấn gằng giọng ra lệnh, vỗ tay lên cái ghế cạnh hấn. Tôi lắc đầu cãi lệnh:

- Không lại!

- Ngươi...

- Không lại!- Tôi vẫn một mực lắc đầu.

- Trăm đầu!- Hấn hét lên.

- Chẳng tìm thiếp à?- Tôi nhanh chóng sà xuống chiếc ghế bên cạnh hoàng thượng nỏ nụi cười, như chưa có chuyện ban nãy.

Tôi thấy trên trán hấn có 3 vạch đen. Hấn thở dài, xoa xoa mi tâm:

- Ta cũng không biết nói gì với ngươi cả...

- Vậy ta đi đây!- Tôi phui váy đứng dậy, cắt ngang câu nói tiếp theo của hấn. Tên Vương Kim bức tức nắm tay tôi giật một cái, làm tôi mất đà, ngã vào người hấn.

- Đừng có động tay động chân mà.- Tôi giật ra, đứng dậy. Hấn cắn môi:

- Ngươi đúng là to gan, dán trèo lên kiệu của hoàng đế Liêu quốc!

- Hoàng đế Liêu quốc?- Tôi hỏi lại, ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng, cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm. Kiệu hoa bụi tở chẳng vậy thì chắc hấn không phải nhân vật tầm thường. Tính tiết này, lão bà bà đã xem qua khá nhiều trên phim rồi. Ahaha, ta xuyên không về đây để làm nữ chính kia mà.

- Ngươi có biết... chuyện ngươi giả danh công chúa bị bại lộ, hấn ta có thể giết ngươi không?- Hấn hù dọa tôi. Xi, Linh San ta mà biết sợ ai, ở đây hấn là người có quyền nhất, ta thách tên hoàng đế láng giềng kia giờ trò.

- Sao? Giết ta? Haha, giết cái *beep*. Ở đây, ngươi là người có quyền quyết định tất cả. 1 nước không thể có 2 vua, vậy thì ngươi nhường ngôi cho huynh trưởng của công chúa rồi à, để hấn muốn lấy mạng lương dân của ngươi là lấy? À mà nè, ta chỉ là người nhầm lẫn, còn ngươi mới là người bảo ta giả làm công chúa. Có khi nào hấn mạng quân qua gây chiến luôn không nhỉ?

- Cái con nhóc này, ăn nói bậy bạ!- Lão Phật Gia đánh tôi cái bốp. Tôi nhăn mặt, xoa xoa cái cổ. Sắc mặt hoàng thượng thay đổi thất thường. Tôi đứng dậy, vuốt vuốt lưng hấn:

- Hoàng thượng, bớt giận!

- Sớm muộn gì ta cũng bị ngươi chọc cho tức chết.- Hấn thở dài. Tôi cười hề hề:

- Vậy ngươi thả ta đi có phải hơn không?

- Trăm mà thả ngươi đi thì chị em Vi quý phi sẽ băm xác ngươi ra cho vẹt ăn.- Hấn giật tay ra khỏi tay tôi, buồn bực phát tay áo.

- Ta mà sợ bọn họ ư? - Tôi nhếch mép, lau bầu trong cổ họng. Nếu biết sợ thì tôi đã không xoay bọn họ như dễ rồi!

- Con à tiện nhân này! - Vì quý phi đột nhiên nổi giận dấy cửa vào. Tôi bình thần ngồi xuống ghế uống một ít trà. À hành lễ với hoàng thượng, Lão Phật Gia xong thì đi đến hết vai tôi:

- Người mạo danh công chúa hành hạ ta hết lần này đến lần khác...

- Cô là ai? Cô nên cư xử thận trọng hơn. Ta chưa từng vào hoàng cung lần nào, sao có thể gây khó dễ cho cô ư? - Tôi thần nhiên đóng vai 1 người khác. Cô ta tròn mắt, há hốc mồm không tin. Tôi liền liếc tên hoàng thượng:

- Cô ta là...

Hoàng thượng thấy tôi thay đổi thái độ nhanh chóng, gật gù tỏ vẻ thần phục rồi mỉm cười, cùng phối hợp:

- Nàng ta là khách, mỹ nhân của hoàng thượng Liêu quốc mang sang! - Hắn không giới thiệu Vì quý phi với tôi nhưng lại giới thiệu tôi với cô ả.

Yes, có thể chứ, tùy cơ mà ứng biến. Vì quý phi, thay vì tỏ thái độ lúc nào cũng nóng nảy, cô nên suy nghĩ bằng cái não đi. Tôi nở nụ cười băng thanh ngọc khiết, gật đầu với cô ta làm Vì quý phi chỉ kịp đứng đó tròn tròn mắt, miệng lắp bắp:

- Rõ ràng là cô... ta...

- Nàng không nên vô lễ, trẫm sẽ trách phạt đó! - Hoàng thượng khề nhừ mảy làm ả ta hồn xiêu phách tán, hoảng hồn phát tay áo, vung vẩy bỏ đi. Tôi vẫn ung dung như thế, vẩy vẩy bàn tay xem xét mấy cái móng xinh đẹp.

- Ta đi ra ngoài 1 lát, 2 đứa ở đây từ từ nói chuyện đi! - Lão Phật Gia nhẹ nhàng rời khỏi đó. Phút chốc, căn phòng chìm trong im lặng. Hoàng thượng ngồi đối diện tôi, đăm chiêu. Tôi mở miệng:

- Nè, sao lại im lặng thế hả? Chẳng phải người có nhiều điều muốn nói lắm hay sao? Đến tận lễ thành thân của ta mà phá đám, bắt ta về đây để làm gì? Làm phi tần của người ư? Người đừng quên, mọi chuyện bại lộ rồi, không sớm thì muộn, hoàng thái hậu sẽ xử trảm ta. Chi bằng cho ta cao chạy xa bay giữ tính mạng.

- Ta không thể bảo vệ người ư? - Hắn lên tiếng hỏi lại, trong ngữ điệu có vẻ thật buồn. Tôi thờ dãi:

- Người biết tại sao không?

- Vì sao?

- Vì kẹo milkta được làm từ sữa đó! - Tôi phủ phàng đáp lại.

Đó là điều hiển nhiên, 1 người làm sao có thể bảo vệ 1 người mãi mãi. Hắn nghiêng đầu không hiểu liền bị tôi gõ 1 cái lên đầu:

- Ta biết tự bảo vệ bản thân!

- Nữ nhi chân yếu tay mềm thì có thể làm gì được? - Hắn hậm hực đáp lại. Tôi chép miệng, hắn nghĩ sao mà bảo tôi là nữ nhi chân yếu tay mềm?

- Cái này người nên nghĩ lại, suy cho cùng nói ta chân sắc tay chì thì nghe có vẻ hợp lý hơn! - Tôi đứng dậy, đi thẳng về phía trước.

- Ê, này này...

Hắn gọi tôi lại, gọi cái rắm, gọi gì mà gọi, buông nhau ra cho dễ sống đi nào.

Ùm... Đột ngột, đứa nào dám đào cái ao sen trước cửa phòng mà không rào lại vậy? Tôi bị té xuống nước, nhanh chóng đứng dậy.

- Ta định bảo người là đang xây hồ sen... xây chưa xong!

- Người cứ ê ê này này làm cái gì? Muốn nói gì thì nói thẳng vào vấn đề chính đi chứ! - Tôi nắc nắc, lồm cồm bò dậy nhưng hồ khá sâu, trồi lại tối đen như mực, căn bản là chả thấy con mẹ gì cả! - Nè, đỡ ta dậy đi chứ, đứng đó làm gì? - Tôi hậm hực bậm môi.

- Ái chà chà, nhờ vả người ta nhưng cũng lớn lối lắm. Ta là hoàng thượng đó, người đúng là không biết điều! - Hắn đứng phía trên đầu tôi ra vẻ uy quyền. Tôi phi nhò vào.

- Gọi... tướng công đi! - Hắn bắt đầu giờ trò, 2 từ "tướng công" để nói lắm hay sao?

- Không gọi!

- Vậy ta đi đây! - Hắn xoay người bỏ đi. Ở đây là nơi tách biệt với thế giới ngoài kia, có kêu khản cổ cũng chẳng ai nghe nhưng bây giờ bản thân mang trọng tội, không khéo chết luôn dưới hồ.

- Đại nhân ơi, đừng đi mà. Muốn ta gọi đúng không? Ta gọi ngay: “Tướng công!”- Tôi gọi trong cổ họng, cái kiểu bị siêu cấp ép buộc.

- Cái gì? Nghe không rõ?- Hấn bước đến, kê tai gần tôi.

- Tướng công!- Rốt cuộc cũng nói rõ hơn. Phương Bạch Hàn nếu biết tôi gọi hấn là tướng công ở tình huống này chắc hấn cũng cảm thông cho tôi lắm.

- To hơn nữa!

- Tướng công!- Tôi gần như hét lên chấn động cả hoàng cung. Hấn ta hải lòng, đắc ý nở nụ cười. Tôi dầm mình dưới hồ, giờ bàn tay ướt nhem của mình về phía hấn. Hấn cũng vươn tay ra đón lấy, 2 bàn tay gần chạm vào nhau thì hấn vội vàng rút lại.

- Phải nói: “Tướng công, Nha Đầu yêu chàng!” 3 lần bằng 3 sắc thái khác nhau, nếu ta thấy vừa ý mới kéo ngơoi lên!

- Ngơoi, tên hung quân, hứa rồi nuốt lời!- Tôi nhảy cẫng lên chửi bới, hấn ta vẫn ung dung nở nụ cười khinh khinh đáng ghét:

- Vậy ta đi đây!

- Khoan đã... Hoàng thượng, quay đầu là bờ, người đã đi quá xa rồi đó!- Tôi giờ giọng hiền từ nhắc nhở cứ như sư thầy nhắc nhở vị thí chủ kia làm việc thiện. Hấn hừ 1 tiếng, khinh bỉ:

- Quay đầu lại thử đi hồ ly, vẫn toàn nước là nước, có bờ cũng chẳng lên được! Ở dưới đó, chắc chắn có rắn, có đĩa,...

- Á!!!!!!!!!!!!!!- Không nhắc thì thôi, hể nhắc là tôi cứ nhột nhột đôi bàn chân, bần nhào cứ tron tron, mềm mềm, đáng sợ ghê!!!!!!!!!!

- Nào, mau gọi đi...

- Tướng công, Nha Đầu hảo hảo hảo yêu chàng!- Tôi phô trương, nét mặt thành khẩn, ngây thơ như 1 đứa con nít. Hấn hơi ngạc nhiên vì câu nói đó của tôi nhưng nhanh chóng trở lại vẻ chộc ghẹo đáng ghét ban đầu:

- 1 lần...

- Tướng công, Nha Đầu thực sự yêu chàng!- Tôi cúi đầu, dịu dàng nói, cứ như 1 cô gái mới yêu lần đầu còn e ngại.

- 2 lần...

- Tướng công, Nha Đầu yêu chàng đến tận tâm can!- Ánh mắt tôi êm ả như nước hồ thu, nghiêm túc giống người sắp đi xa vậy. Thấy hấn chú tâm nhìn tôi, đôi mắt nhu tình, tôi đột nhiên thấy trong lòng mình... tức đến lạ! Not cảm động, no no no, cảm động cái rắm...

Thấy hấn cứ im lặng như thế, tôi giả vờ hụt chân, ngã xuống bên dưới. Phen này phải hành hấn lại mới được. Đúng như dự đoán, hấn lao ngay xuống hồ đỡ tôi dậy. Tôi được thể, đập lên vai hấn, trèo lên bờ. Chờ ngơoi cứu ta khác gì chờ chết! Đã lên bờ an toàn. Ôi, tự do đây sao? Haha...

- Hoàng thượng, người có sao không hả?- Tôi cúi xuống nhìn hấn, cười ha hả chọc tức.- Phu quân, gọi đi, Nha Đầu nài nài! Ngoan, nài nài sẽ cứu con lên!- Tôi nựng mặt hoàng thượng triu mến. Hoàng thượng đã biết mình trúng kế nên tức giận la hét:

- Nha Đầu to gan, ngơoi dám...

- Dám thế nào? Dám thế nào?- Tôi nhại giọng hấn, nhảy múa loạn xạ. Haha...

Đột nhiên, hấn nắm lấy chân tôi, kéo xuống dưới. Á, Á, Á...

Tôi lại dầm mình dưới nước thêm 1 lần, lại còn chung chỗ với kẻ thù của mình nữa. Tôi sẽ bị xé xác... Aha, aaaaaa...

- Hoàng thượng độ nhân độ lượng tha cho dân nữ có mắt như mù, không thấy uy nghi của ngơoi, huhu... đừng đánh ta!- Tôi vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi vòng tay của hấn, hấn đục nước làm tôi, ôm tôi chặt hơn vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Nói mau: “Tướng công, tha cho nương tử!”

- Tướng công, tha...

Tôi chưa kịp lặp lại câu nói đó, hấn đã hôn lên đôi môi tôi. Sóng lưng có 1 luồng điện khiến tôi giật bắn người. Chẳng phải người cổ đại quan trọng chuyện đụng chạm nam nữ lắm hay sao, sao hấn dám hôn tôi chứ? Môi hấn nhẹ nhàng chuyển động, tôi bị dọa cho hồn xiêu phách lạc, tay chân bủn rủn đến độ không thể cự quậy, chỉ biết đứng yên chịu trận. Cảm giác nhẹ nhưng cánh chuồn chuồn nhưng cũng nặng như núi Thái Sơn. Nói ra chỉ thêm ngại, tôi chưa hôn ai bao giờ cả. Nụ hôn đầu của tôi...

Con lũ qua đi, môi hấn rời khỏi môi tôi, tôi bị hấn cạo quét sạch sẽ, não cũng phẳng phiu đi mấy phần. Hấn mỉm cười:

- Xem như chúng ta đã động phòng, sau này làm thê tử của ta, hoàng thái hậu không thể làm khó dễ nàng đâu!

- Đồ... sờ khanh!- Tôi hét lên, chùi môi mình thật mạnh, cứ như giặt quần áo cho sạch. Hắn bật cười thành tiếng:

- Sờ khanh cũng là 1 đức tính!

Hay thật, lần này tôi thua hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Rơi Vào Động Thổ Phi . .

Chương 13: Rơi vào động thổ phi . .

- Hoàng thượng...- Tôi ngai ngừng, mỉm cười dịu dàng, đưa bàn tay trắng nõn như búp măng đặt lên má phải của hắn. Hắn cũng nhìn lại tôi, khóe môi vương vãn nụ cười mãn nguyện. Lúc 4 mắt giao nhau, cứ tưởng cả 2 đã bị hút vào... *Bốp*

Hắn nín thở nhìn tôi, 2 mắt mở to như sắp rớt ra ngoài. Im lặng 1 giây, 2 giây, 3 giây. . .

- Đồ chết tiệt, nụ hôn đầu của ta! Ngươi, tên hung quân xảo trá!- Tôi cời giày ra rượt hắn chạy vòng vòng hồ sen. Hoàng thượng thì ngon lắm hay sao? Muốn làm gì thì làm chắc? Tôi đánh trượt giày làm nước văng tung tóe. Hắn ôm đầu, chạy khắp nơi:

- Ta là hoàng thượng đó!

- Cái rắm, hoàng thượng là được phép dê xồm ư? Hoàng thượng thì có quyền ức hiếp dân nữ ư?- Tôi vẫn không có ý định buông tha.

- Dừng tay lại!- Hắn hét lên, xoay người đột ngột làm tôi mất đà ngã dúi vào người hắn.

Má phải tôi áp vào ngực trái của hắn ta, chết tiệt, sao hắn cao quá vậy? Tôi nghe rõ mồn một tiếng tim hắn đập trong lồng ngực, đôi má đào không tự chủ được cũng dần nóng lên. Chết tiệt. Rất chết tiệt!

Tôi vùng dậy nhưng bị hắn ôm cứng ngực, siết vòng tay thật chặt. Hắn muốn làm gì nữa đây? Gió thổi hiu hiu, trời khuya khá lạnh. Bờ vai tôi bất giác run lên. Tôi ngước mặt lên nhìn hắn, hắt hằm

- Ôm đủ chưa?

- Lên đi, thay y phục kẻo bị cảm lạnh.- Hắn ngưng đùa, nét mặt yên tĩnh làm không khí cũng hơi chùng xuống. Sao lúc này trông hắn cứ như chăm sóc con gái í nhỉ?

Hắn vịn eo tôi, nhẹ nhàng nâng lên, đặt tôi ngồi lên bờ nhệ như nâng 1 con éch vậy. À không, 1 bông hoa mới đúng. Hắn chưa vội buông 2 bàn tay đặt ở eo tôi ra, cảm thán:

- Sao nhẹ quá vậy? Ngươi có chắc mình được 40 cân không?

- Ta chỉ có 39 kí rưỡi thôi!- Tôi chán nản chép miệng. Nói về việc ăn uống, tôi là thần ăn đấy nhưng đáng tiếc, ăn nhiều bao nhiêu vẫn nhỏ bé bấy nhiêu. Tôi lúc còn đạo chích thì ăn uống thất thường, mập lên cũng chẳng nổi. Giờ đến nha đầu này, người cũng toàn xương là xương.

- Ừm... Từ nay về sau ta sẽ dặn đầu bếp làm thật nhiều món ngon cho ngươi tẩm bổ!- Hắn nở nụ cười nịnh nọt. Từ nay về sau... Vậy có nghĩa là... hắn sẽ thắt chặt vòng vây, không dễ gì cho tôi bỏ trốn? Mặt tôi xám ngoét, đứng bật dậy không thèm trả lời, đi thẳng vào phòng không xoay đầu lại nhìn.

Tôi vào trong thay quần áo, nhưng đáng tiếc, trong tủ đồ chẳng có gì ngoài chiếc đầm lụa 2 dây trắng dài đến gối cùng chiếc áo khoác voan mỏng màu trắng. Tôi đành khoác tạm đi ra ngoài, định bụng ngủ 1 giấc rồi sáng mai sẽ tìm cách trốn đi. Vừa đi được nửa phòng, đập vào mắt tôi là “cảnh xuân xanh ngời”. Kì quái, đã khuya rồi sao vẫn nghe tiếng chim hót quanh phòng. Bọn chim này đúng là không được bình thường cứ kêu chim chirp mãi đến độ đình tại, tai tôi ù cả lên.

Vương Kim trên người không một mảnh vải, chỉ choàng tạm chiếc áo khoác quanh hông. So với mấy chàng diễn viên trên phim choàng khăn tắm trắng thì quyến rũ hơn bội phần. Mái tóc dài, đen mượt bình thường được búi kĩ càng được xõa ra dài đến thắt lưng. Thân hình rắn rỏi kia đích thị là tập gym mà có, vậy mà tôi tìm khắp kinh thành chả thấy phòng tập nào cả. Nhìn chung thì toàn cơ và cơ. Ông trời ơi, ông muốn con sống qua đêm nay thế nào đây?

Tôi cứ thế chết chìm trong cảnh xuân. . .

- Nha Đầu, người chảy máu mũi rồi kìa! Bị bệnh sao?- Hấn đột nhiên xoay người lại, chắc là do bị tôi nhìn đến mình mảy ngứa ngứa đây mà. Hấn tiến lại gần tôi thêm 3 bước, tiếng chim lại kêu dữ dội. Tôi ôm tai hét lên:

- Là do chim... chim...

- Cái gì?- Hấn ngẩng ra, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

- Là do chim kêu, aaaaaaa, tránh xa ta ra!- Tôi nhảy dựng lên làm hấn cũng hoảng theo. Hấn giờ 2 tay ra hiệu tôi bình tĩnh, hỏi:

- Làm gì có tiếng kêu chứ. Sao người lại nghe thấy?

- Người đứng yên đó!- Tôi chỉ tay ra lệnh như cảnh sát bắt tội phạm. Hấn gật đầu đứng tại chỗ. Tôi hít 1 hơi thật sâu, lau máu cam trên mũi rồi chạy vào trong nỗi vọng ra:

- Mặc y phục vào cho đàng hoàng trước đi!

Hấn ngẩng ra 1 lúc rồi phá lên cười. Tôi xấu hổ chả biết trốn vào đâu, 2 chân cũng run lấy bầy, tôi nhảy dựng lên.

- Đừng lo, đêm nay không có chuyện gì xảy ra cả!- Hấn còn cố tình bước sâu thêm 2 bước, nở nụ cười khả ố.

- Mặc quần áo cho đàng hoàng vào rồi hấn nói chuyện.- Tôi bực bội quát lên.

Hấn giả vờ như không nghe thấy, bước đến trước mặt tôi. Ở góc độ này, tôi có thể nhìn thấy từng giọt nước đang bám trên ngực hấn. Từ cái cổ thon thon quyến rũ ấy, 1 2 giọt nước khẽ chạy qua yết hầu rồi dừng lại ở xương quai xanh. Ông trời đúng là bất công, hấn vừa được làm hoàng thượng lại có thể vừa đẹp đến trình yêu nghiệt thế này. Ông quá đáng lắm!

Ưc, tôi nuốt nước bọt, vẻ mặt nhăn nhó. Xin người, đừng khơi dậy con thú trong người ta có được không? Sau khi ngấm nghĩa chán chê, tôi mới ra vẻ thanh cao:

- Người... người dám khoả thân trước mặt ta ư?

Hấn nhún vai rồi bước đến bước nữa, dịch sát vào người tôi:

- Không được làm vậy.- Tôi nhắm nghiền mắt, mím môi thật chặt. Nếu bây giờ người có làm vậy thì ta không dám đảm bảo sẽ giữ được cái trinh tiết ngàn vàng trai tân chưa động thủ ấy đâu.

- Mặc vào!- Hấn quăng cho tôi chiếc áo choàng rộng thùng thình rồi cũng ung dung mặc y phục. Thì ra... này giờ tôi đang đứng trước cửa tủ quần áo của hấn còn nghĩ đến chuyện abc xyz vậy ư. Tôi đành nuốt tiếc ngấm nghĩa cảnh xuân thêm vài giây phút cuối trước khi bị quần áo che lấp.

Xong xuôi, tiếng chim liền ngừng kêu. Được rồi, vậy tôi an tâm đi ngủ rồi. Tôi né người hấn bước ra, nhảy bổ lên giường, dang tay dang chân hình chữ đại choáng hết chỗ. Hấn ta há hốc miệng:

- Nè, đó là giường của ta mà?

- Cái ghế, cái bàn đó cũng là của người mà, người nên thương bọn chúng cho đồng đều, tránh tình trạng ghen tỵ.- Tôi ưỡn oải ngáp dài 1 cái. Bàn ghế hay giường ngủ thì cũng như phi tử trọng hậu cung của hấn ta thôi. Hम्म, tôi nhắm nghiền mắt tận hưởng cái cảm giác thư thái này.

Long sản có khác. Đệm bên dưới được lót bông khá dày, khi nằm hoàn toàn thoải mái, chẳng khác đệm Kim Đan là mấy. Bây giờ trời đã vào thu, khá lạnh nên cái ổ chăn gối này rất rất chi là dủ hoặc. Dầu có mùa hè oi bức thì hoàng thượng vẫn có băng giảm nhiệt, còn có cả đệm nước nữa cơ nên chuyện nằm đệm bông sẽ bị nóng là hoàn toàn không thể xảy ra. Chiếc chăn bông có thêu hình con rồng hùng hổ bay lên trời hạ ngay trên người tôi. Tôi ngáp thêm 2 cái nữa rồi bắt đầu chìm vào giấc ngủ, mặc kệ hấn làm gì thì làm. Cả ngày hôm nay chạy trốn khiến tôi kiệt sức, tôi cần bổ sung năng lượng cho bản thân.

Giữa đêm, giật mình thức dậy muốn uống nước. Tôi lờ mờ bước xuống sàn mò mẫm, mắt nhắm mắt mở đưa chum nước lên miệng uống. Đúng lúc, đặt chum nước xuống lại đụng trúng cánh tay tên Vương Kim đáng ghét đó. Tôi dụi mắt nhìn. Hấn đang chống tay lên đầu gối, gương mặt anh tuấn vẫn uy nghi xuất thần. Tôi bặm môi, hít 1 hơi thật sâu, mũi hấn cao thật đó, còn mày kiếm, mắt phượng, môi thì đỏ như bôi son. Môi... Tôi bất giác đưa tay sờ lên môi mình, vẫn còn hơi tê tê, vẫn vương cảm giác “điện giật” ban nãy. Aizzz, suy nghĩ đi đâu vậy chứ? Quên đi!

Hấn mặc quần áo chỉnh tề như ban ngày, khoác thêm chiếc áo choàng làm bằng lông thú nhưng tôi vẫn thấy chưa đủ ấm. Bằng chứng là đôi mày kiếm kia hơi nhíu lại, đôi môi khép hờ hơi tái đi. Dù sao hấn ta cũng là chủ nhân căn phòng này, lỡ hấn đột ngột qua đời sau 1 đêm lạnh giá thì chẳng phải tôi là người có tội nhất ư? A di đà phật, thật là quá tội lỗi!

Thấy vậy, tôi bèn lấy chiếc chăn bông đắp lên cho hấn, còn mình cuộn tròn trong chiếc áo choàng làm bằng da thú hấn đưa. Cứ thế, tôi ngủ 1 giấc thật ngon đến sáng. Lúc tôi thức giấc, chiếc chăn đã trở lại trên người mình tự bao giờ. Hम्म, tên hoàng đế đó chắc hấn đã thiết triều rồi. Đây là cơ hội tốt để tôi trốn đi...

Tôi mặc lại bộ y phục đã hong khô tối qua, lẳng lặng mở chốt cửa. Chốt cửa!?! Á. Nó bị khoá mất tiêu rồi. Tên Vương Kim này được lắm, được lắm. Grừ... Vậy là hy vọng cuối cùng có thể rời khỏi đây bị chôn chặt sau cánh cửa kia. Tôi bực tức la hét khắp phòng, quơ tay làm vỡ mấy chum trà, tôi điên

tiết đập phá. Tôi cảm bình hoa giờ lên cao định đập xuống đất, phía sau chiếc giường liền xuất hiện mặt thất. Tốt quá, đúng là ông trời không phụ lòng người tốt. Haha...

Tôi nhanh nhẹn cầm theo cây nến, đặt bình hoa lại chỗ cũ rồi chạy vào mặt thất. Tay chỉ cần nhẹ nhàng xoay cái chốt hình tròn cửa sẽ tự động đóng lại. Tôi đi qua mặt thất thật lâu, thật lâu, cứ đi mãi theo lối mòn nhỏ. Hoàn toàn không có chút ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn nến phát ra. 2 bên vách mặt thất đều làm bằng đá gồ ghề, bên dưới chân đi cũng không mấy bằng phẳng. Cố gắng giữ bình tĩnh để không bị vấp ngã cũng là cả 1 vấn đề.

Hơn 20 phút, rốt cuộc tôi đã thấy được ánh sáng. Thôi tắt cây nến trên tay, tôi vọt sang 1 bên, chân chạy thật nhanh về phía trước. Thoát khỏi mặt thất, tôi vươn vai hít 1 hơi thật sâu, đây chính là mùi vị của thiên nhiên trong lành, mùi vị thơm mát của sự tự do.

Trước mắt tôi là 1 rừng trúc xanh um. Khôi phái nói, đẹp không từ ngữ nào miêu tả được, phải nói chính xác là bông lai tiên cảnh. Tôi bước tới vài bước, có 1 chiếc bàn làm bằng gỗ lim, phía trên có 1 cái hộp làm bằng gỗ xoang đào. Tôi không nên nổi tò mò mở ra xem. Đầu tiên là 1 nghiên mực, 1 cây bút và rất nhiều màu, tiếp theo là 1 bình nước để pha màu, cuối cùng là 1 bức tranh cùng vỏ sò tấm giấy trắng. Bức tranh ấy có vẻ đã được vẽ khá lâu, bằng chứng là bên ngoài mép giấy đã ố vàng. Tôi cầm lên thật nhẹ nhàng ngắm nhìn, cô gái trong bức tranh này là ai? Tiên nữ này có đôi mắt to tròn đen láy, nụ cười nở trên môi mê hoặc chết người. Mái tóc đen được xoã dài đến tận đầu gối, tuy vậy không tạo cho người khác cảm giác nóng nực, chỉ thấy thật nhẹ nhàng, hợp với khí chất thần tiên của cô ấy. Là Vương Kim vẽ ư? Cô gái này là ai? Là ai chứ?

Tôi bất giác thấy bức bối và bất lực. Rõ ràng, hẳn là hoàng thượng, hậu cung phi tần nhiều vô kể, ai ai cũng xinh đẹp như hoa, như ngọc. Thứ đàn bà khó giữ nhất chính là thanh xuân, chỉ sau 5 năm, 10 năm thì đã tàn phai, ứa màu. Bây giờ, có thể tôi rất xinh đẹp nhưng chỉ cần sau vài năm nữa, thì về đẹp lúc bấy giờ sẽ chẳng là gì so với vạn vật luôn thay đổi ngoài kia. Thật may mắn, tôi chưa già cho hẳn!

Chỉ yêu bằng về bề ngoài thì chẳng bao giờ bền lâu cả. Tôi hít một hơi thật sâu, đặt tất cả thật ngay ngắn lại vào trong hộp gỗ, còn mình cứ thế đi thẳng về phía trước. . .

Càng đi càng xa thì càng lạc lối, tôi chẳng rõ mình đang đi về hướng nào, chỉ biết bước này tiếp nối bước kia. Càng vào sâu, rừng trúc càng um tùm, ánh sáng xuyên qua ngày càng ít. Mỗi chân, tôi tìm 1 tảng đá ngồi nghỉ. Tôi ngửa mặt lên nhìn trời, giờ bàn tay của mình chạm vào mấy tia nắng đang nhảy múa lẩn tẩn. Trong lòng cứ nhưng nhớ mãi dung nhan kiều diễm trong bức tranh ấy, thật khó chịu, chẳng lẽ chỉ vì mình không xinh đẹp bằng nên ganh tỵ? 1 dòng suy nghĩ cắt ngang liền bị tôi gạt bỏ. Tôi đang lo sợ người Vương Kim để mắt không phải là mình ư? Mây điên rồi Linh San! Chẳng phải đã có tướng công là Phương Bạch Hân ư?

Đang miên man theo dòng suy nghĩ, đột nhiên, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện của những tên đàn ông thô thiển vang lên thật gần. Tôi hoảng hốt đứng dậy, chạy về phía hoàng cung nhanh nhất có thể. Tránh vô dưa gặp vô dưa, vừa thoát khỏi hoàng cung đã gặp ngay thổ phi. Tôi cho tay vào áo cầm cây tiêu, đề phòng bất trắc. Thấy bọn chúng đang ngày một đến gần, tôi hoảng quá, chỉ biết trèo nhanh lên cái cây cổ thụ phía trước, ngay ngắn ngồi chờ bọn chúng đi qua rồi sẽ tìm đường thoát.

Lúc sau, bọn thổ phi ấy cũng đi đến, tầm 10 người trò chuyện rôm rả. 1 tên nói:

- Chúng ta làm thổ phi cũng hơn 20 năm rồi. Bỗng nhiên gặp phải 1 tên giành lãnh thổ, giờ phải cam chịu làm tay sai.

- Nhưng hẳn đối xử với chúng ta cũng không tệ lắm!- Tên mập ạch ịch vừa ăn cái bánh bao vừa nói.

- Nghĩ đến chuyện nữ nhi trong vùng đều si mê hẳn đúng là không thể chịu được. Ngay cả Liễu Liễu chỉ cần nói với ta 2 câu đã nhấc đến hẳn 3 câu!- 1 tên có vẻ thành thật, khờ khạo than vãn.

Ồ hay, bọn chúng ngu ngốc hết chỗ nói. Lãnh đạo thổ phi quyền cao chức trọng, tất nhiên là có nhiều gái theo rồi. Chưa kể, ngân lượng các người cướp về đều vào tay hẳn. Nếu thiên hạ là của hoàng đế thì vùng núi này chính là giang sơn của tên trang chủ ấy.

- Chẳng rõ hẳn có phải là thổ phi không nữa, sao toàn bảo chúng ta phát tiền cho dân lành?- Cái tên khờ khạo kia lại nghi vấn. Tôi che miệng cười, xem ra tên trang chủ ấy là người tốt, không phải hạng phẩm phu tục tử như bọn chúng. Tôi tò mò quá, trang chủ ấy là thần thánh phương nào vậy? Tôi đứng đưa đôi chân trên không trung khẽ nhếch mép. Đám tục nhân kia, ta chính là đang ngồi trên đầu các người đó. Tôi đành suy nghĩ vớ vẩn giết thời gian...

Bọn chúng trò chuyện thêm

- Theo ta được biết thì hẳn đang hăm he ngôi vị hoàng đế! Sẽ lật đổ Vương triều!

- Hả?- Tôi cả kinh, sợ ý hét lên, lập tức lấy 2 tay che miệng mình lại.

Tôi chưa kịp nhìn mặt tên vừa nói câu đó đã hốt hoảng, hoang mang, mắt đã ngã xuống bên dưới. Tôi chỉ kịp hét lên 1 tiếng, rơi vào lòng tên béo dơ bản. Hự, đập phôi mắt rồi, nội thương..

- O? Cô gái này rơi từ trên trời xuống, có phải tiên nữ giáng trần không vậy?- Hẳn ta tỏ ra ngạc nhiên, ra sức lay tôi. Cả đám xúm xuýt lại nhìn. Cái đệt, không thấy bà mắt thờ đang ngáp ngáp hay sao mà còn lay? Nếu hẳn còn lay nữa thì tôi sẽ thành tiên thật đấy. Tôi ngáp thêm 2 cái thì lần đầu ra bắt tinh.

- Khụ... khụ...- Ngực truyền đến cơn đau âm ỉ, tôi khẽ ho khan. Tưởng chừng, chỉ cần ho mạnh hơn 1 tí nữa sẽ thổ huyết, văng cả nội tạng ra khỏi hòng.

Tên béo đó thấy tôi vừa tỉnh dậy liền ôm lấy 2 vai tôi lắc lắc.

- Tiên nữ tỉnh dậy rồi!

Mẹ kiếp, cái tên này sao nguoi cứ phải ra sức lay ta thế hả? Tôi hít nhẹ vào, cũng may, phổi vẫn còn có thể hoạt động. Tôi dùng sức gạt đầu rồi mấp máy môi:

- Đừng...lay...

Hắn gạt đầu như giả gạo rồi cười ngậy ngốc:

- Tiên nữ thật là xinh đẹp...

Dù rất mệt, rất đau nhưng được khen như thế khiến tôi nở nụ cười tươi như hoa, như ngọc.

- Lúc cười còn đẹp hơn nữa. Cô xem, mặt đất nở hoa rồi!

Tên ngốc này, làm gì có hoa chứ? Nhưng người ngốc thì không biết nói dối, hắn nói như thế cũng khiến tôi khá hài lòng. Ngồi điều khiển hơi thở 1 chút, tôi mới thấy khỏe hơn hỏi hắn:

- Nguoi tên gì?

- Ta tên Đại Ngu. Cha mẹ ta muốn ta thật khỏe mạnh như con trâu lớn!- Hắn thô tục cười hề hề.

Đúng là câu được ước thấy, thân hình hắn không khác con trâu mộng là mấy. Nhưng mà... Đại Ngu hay Tiểu Ngu dù gì cũng là óc trâu, không thông minh hơn được đâu. Tôi mỉm cười hỏi tiếp:

- Ở đây là...

- Trần giang!

Cái... đệt! Hắn ta tưởng tôi là tiên nữ thật ư? Nhìn qua là biết son trang của thổ phi rồi. Vậy mà tôi cũng hỏi cho phí sức. Tôi bặm môi lắc đầu, hắn ta nghiêng nghiêng cái cổ không hiểu.

Đột nhiên, có 1 tên đẩy cửa bước vào, phía sau còn có rất nhiều tùy tùng theo sau. Đoán không lầm thì hắn chính là trang chủ. Tôi ngược mắt lên nhìn. 1 bóng người cao lớn bao trùm hết cả ánh sáng của ngọn nến. Ánh sáng nhỏ bé hắt lên khuôn mặt anh tuấn. Hắn để râu che nửa mặt nhưng rõ ràng bộ râu ấy không hợp với khí chất thoát tục hắn có trên người. Hừm... Đuôi mắt thon dài, đôi mày kiếm đậm đen sắc lạnh cùng chiếc mũi cao, chỉ ngấm đến đây tôi đã biết được hắn cũng là người anh tuấn uy minh. Nhưng đôi mắt ấy hoàn toàn lạnh... như băng còn có tia chết chóc. Hắn cúi xuống, đưa đôi mắt dò xét khuôn mặt nhỏ bé chỉ bằng bàn tay hắn của tiểu Nha Đầu. Tôi bất giác hoảng sợ, lùi sâu vào vách tường, co ro khốn khổ.

- Nguoi từ đâu đến đây?

- Ta... ta từ kinh thành, chạy trốn... Ta bị người họ hàng đuổi giết!- Tôi nhanh trí bịa chuyện.

- Họ hàng thì tại sao bị đuổi giết?- Hắn hừ lạnh, có vẻ không tin tưởng lắm.

- Họ muốn chiếm gia sản của gia đình ta...- Tôi nắm chặt mép váy trong tay đưa lên mặt, chỉ dám hé hé mắt nhìn hắn.

- Hay cô do triều đình phái đến thám thính tình hình?- Hắn ta càng dí mặt mình sát vào tôi. Tôi ra sức lắc đầu:

- Không... Ta không có cái gan đó!

- Đúng vậy trang chủ, cô gái này rơi từ trên cây xuống, chứ chẳng nhờ giúp đỡ gì cả! Cô ta vừa mới tỉnh không nên dọa cô ấy khiếp vía như thế.- Tên đi đầu đoàn ở rừng trúc bên vực tôi. Trang chủ thu người lại, đứng thẳng lưng, phất áo bỏ đi. Đám lâu la đi theo sau hỏi:

- Vậy còn cái tên ban nãy ra tay anh hùng cứu mỹ nhân thì sao?

- Giết cho ta!- Hắn găng giọng ra lệnh.

1 cảm giác bất an chạy dọc trong lòng, tôi bò ra hỏi Đại Ngu:

- Là ai đã cứu ta?

- 1 tên đẹp trai, có vẻ giàu có, võ công cao cường nhưng xui xẻo là hắn không mang vũ khí, còn trang chủ của chúng tôi thì có phi tiêu tẩm thuốc mê. Hắn xong đời rồi! Trang chủ phải làm chuyện lớn nên cực kỳ ghét nội gián. Phải diệt cỏ tận gốc thôi.- Hắn nhỏ giọng lại, ra điệu bộ thần bí.

1 cái tên xoẹt ngang qua đầu khiến tôi kinh hãi: Vương Kim. Tôi hoảng hốt nhìn Đại Ngu như trăng trời. Nếu hắn vì tôi chết thì chẳng phải tôi sẽ là tội nhân thiên cổ bị người đời oán trách sao? Không được rồi, tôi phải nghĩ cách. Có rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thất Thân (16+) . . .

Chương 14: Thất thân (16+) . . .

“Xuất trình giấy cmnd trước khi click!”

- Chắc hẳn có hiểu lầm, huynh ấy nghĩ các người đang ức hiếp ta nên mới ra tay ứng cứu. Giết oan người tốt là không nên!- Tôi bỏ qua nỗi đau thể xác, gắng gượng đứng dậy. Đại Ngu thấy thế liền đi đến đỡ tôi, lắc đầu:

- Trang chủ thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

- Sao?! Ta nghe nói huynh ấy cướp của người giàu chia cho người nghèo kia mà?- Tôi nhảy dựng lên, rốt cuộc hẳn là người như thế nào? Lúc tốt, lúc xấu. Ban nãy khi nhìn vào mặt hắn, quả thật tôi chỉ thấy khiếp sợ chứ chẳng còn suy nghĩ gì khác. Hắn che giấu tâm tư giỏi đấy.

- Về việc đó thì tôi cũng không rõ nhưng những ai đã nhận được tiền vàng đều phải đi theo trang chủ hành nghề thổ phi.- Đại Ngu thật thà kể lại cho tôi nghe. Tôi im lặng vuốt cằm suy nghĩ. Hắn ta không có ý tốt cướp của người giàu chia cho người nghèo mà là đang tích cóp tinh binh chờ ngày tạo phản, lật đổ Vương triều. Ha... nếu hắn vô tình giết được Vương Kim thì khác nào hồ mọc thêm cánh! Tôi chắc chắn rằng, nếu hắn lên ngôi, đất nước sẽ không ngày nào yên ổn. Tôi cúi gầm mặt, len lén đảo mắt nghĩ cách. Tốt nhất vẫn nên xuống nước năn nỉ tên trang chủ trước.

- Đại Ngu, ta nghĩ mình nên đi cầu xin trang chủ. Để người khác chết oan vì ta thật không thoả đáng!

- Tiên nữ à, cô cứu tên ấy thì e là cô cũng...- Đại Ngu tỏ vẻ buồn bã, bỏ lấp lửng câu nói. Tôi hít 1 hơi thật sâu lấy can đảm, tôi cũng không dám chắc cái mạng của mình được bảo toàn. Nữ nhi đại trượng phu, tôi nhất định phải bảo vệ được hoàng thượng, phải bảo vệ được Vương triều.

- Ngu Ngu, như thế ta sẽ sống trong tội lỗi! Đưa ta đi cầu xin trang chủ đi!- Tôi đưa ánh mắt uor ướt, thăm dẫm chân thành lên nhìn hắn. Hắn ta nhăn nhó như khi ăn ớt nhưng cũng gạt đầu diu tôi đi. Tôi mỉm cười mãn nguyện, đi ra sân trước.

Trang chủ đang ngồi uống trà, tùy tiện vắt thanh kiếm ở dưới chân. Tôi ra hiệu cho Đại Ngu đi chỗ khác. Thấy tôi, hắn ta liền tỏ vẻ không vui, liếc nhìn. Ban nãy hẳn rõ ràng đã nhìn tôi rất lâu, bây giờ còn nhìn nữa không sợ mất màu hay sao? Tôi quỳ xuống đất, cúi đầu:

- Xin trang chủ hãy suy nghĩ lại, đừng giết người tương cứu tiểu nữ có được không?

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cúi đầu nhưng không phải là tiểu nhân hèn mọn. Hành động này của tôi cũng đáng ghi danh sử sách chứ?

Hắn ta bước đến, nâng cằm tôi lên. Tôi mím môi, nín thở nhìn hắn. Hắn ta đột nhiên sa sầm mặt, suy nghĩ gì đó. Hình như là... nhớ cố nhân. Tôi từng gặp hắn ư?

- Nha Đầu...- Hắn lùi lại 2 bước, gọi tên tôi. Tôi và hắn có quen biết? Tôi vẫn ngạc nhiên nhìn hắn như thế. Hắn đỡ tôi dậy, phui bụi trên đầu gối, để tôi ngồi lên ghế đá trong sân.

- Người có phải Nha Đầu đã lên lên đây ăn cắp màn thầu không hả?- Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt triều mến hơn. Ăn trộm màn thầu có gì vui vẻ đâu mà còn hỏi lại chứ? Tôi nhăn mặt thú thật:

- Ta bị té xuống núi, cái gì cũng quên hết!

- Đúng vậy. Ta tìm người rất khó sớ! Nha Đầu!- Hắn đột nhiên ôm tôi vào lòng, siết vòng tay rất chặt. Có lẽ tình cảm giữa Nha Đầu và hắn lúc trước khá sâu đậm thì phải. Tôi đẩy hắn ra, ánh mắt hoang mang thấy rõ. Hắn phò ra về mặt cung chiêu tôi:

- Nàng đã hứa gả cho ta rồi, đợi ta hoàn thành tâm nguyện. Ta nhất định cho nàng 1 danh phận!

Hả!?!

Cái gì? Sao tôi hứa gả cho lắm người thế nhỉ? Hắn là thổ phi từ đâu nhảy ra cũng đòi thành thân với tôi? Hàng đại hạ giá cho các người tranh giành ư? Ta chỉ là đồ supper fake thôi mà!

Thì ra, lúc trước, tiểu Nha Đầu này ăn gan hùm, dám lên đây ăn trộm bánh màn thầu, bị người ta bắt được. Lúc đó, trang chủ Sở Lâm Vũ chỉ vừa “nhậm chức”, tính tình cũng còn hiền dịu nên cũng dễ dàng bỏ qua, bắt con bé ấy ngày ngày dâng trà, nấu nướng cho mọi người để... trả tiền bánh đã ăn. Một

lần bị triều đình vây bắt, trang chủ bị bắn tên, con bé đã lao ra đỡ giúp, cái mạng cũng chỉ còn 1 nửa. Trang chủ lấy làm cảm kích, hỏi Nha Đầu: “Ngươi có tâm nguyện gì cần ta hoàn thành không?”

Con bé nói muốn làm tân nương tử. Thế nên, trang chủ đã hứa, sau khi rút tên, dù sống hay chết vẫn sẽ cưới cho bằng được nàng ấy. Nha Đầu đã mạnh mẽ vượt qua được 1 ải. Ở lại sơn trang được 1 tháng bên xuống núi, nói rằng muốn đoạn tuyệt tình cảm với tên thư sinh họ Long. Nhưng đúng lúc gặp hấn bên sườn, Nha Đầu đã nói ra chuyện cần giải quyết. Hấn không đồng ý, cả 2 xô xát. Tin tức trang chủ nghe được chính là tên mặt người dạ thú ấy đẩy con bé rơi xuống núi.

Lần đầu tiên gặp tên Long mặt lờ ấy, tôi cũng có cảm giác chán ghét lạ thường. Thì ra, hấn sợ Nha Đầu là tôi tình lại sẽ nhớ ra mọi chuyện nên đến đám tang thăm dò hỏi han.

Sở Lâm Vũ biết được tin tức đã rất tức giận, truy tìm tung tích của Nha Đầu nhưng không có. Hấn ta đã cho người đi giết tên họ Long nhưng không biết có thành công hay chưa. Chuyện sơn trang gặp trực trực, nên băng đi rất lâu, hấn gặp tôi mới nhớ đến chuyện này.

Biết sao đây, tôi không phải Nha Đầu hấn tìm! Tôi vẫn còn 1 phu quân tên Phương Bạch Hấn ngày nhớ đêm mong ở nhà...

Hấn đưa tay vuốt má tôi. Sóng điện chạy dọc sống lưng, tôi ớn lạnh rùng mình 2 cái. Hấn mỉm cười:

- Hơn 1 năm không gặp, nàng xinh đẹp lên thấy rõ, Nha Đầu của ta...

Ánh mắt lạnh bất ngờ thâm tình làm tôi không tài nào thích ứng kịp, chỉ biết cười gượng gạo. Hấn đột nhiên nhú mày hỏi tôi:

- Là ai định truy sát nàng?

- Xin lỗi, ban nãy ta nói dối huynh. Ta chỉ là đi lạc. Gặp thổ phi nên treo lên cây trôn, bắt cắn, sảy chân nên... té.- Lúc này, hấn đã coi trọng mình nên tôi không quá đắn đo khi phải nói thật. Hấn cười thành tiếng:

- Sao nàng lại hay bị rơi từ trên cao xuống vậy? Ta định giết cái tên nhiều chuyện kia trước, giết nàng sau để phòng bất trắc rồi!

- Ha, người gì mà hung hăng quá vậy. Cái người kia ta cũng không quen, thả người ta đi, lỡ giết nhầm người thì huynh muốn ta hối hận đến chết ư? Nửa đêm tỉnh giấc còn phải nom nớp lo sợ xem có về tìm ta trả thù không. Thật tàn nhẫn mà!- Tôi làm nũng. Thật ra cũng muốn ỏi lắm nhưng việc lớn không nên bỏ lỡ, có đúng không?

- Được, được rồi tiểu nương tử. Lần này ta sẽ tha chết cho hấn. Nhưng nàng nên nhớ rằng, con đường ta chọn đi, sau này còn có thể giết lắm rất nhiều người...

Mẹ kiếp, cứ nói thẳng ra là phản động, lật đổ Vương triều đi. Tôi nhăn mặt:

- Không nhẹ nhàng hơn được ư?

- Không được!- Hấn gật đầu chắc nịch. Tôi mặc kệ. Thả Vương Kim ra rồi hấn tính. Tôi đứng dậy nói:

- Vậy ta sẽ thả tên kia ra! Huynh đi chuẩn bị ít thức ăn được không? Vừa đau vừa đói đây này!

- Tuân lệnh, có ngay đây. Căn phòng phía Đông, đây là chìa khóa.- Hấn tin tưởng giao chìa khoá cho tôi. Tôi nhanh chóng cầm lấy, chạy như bay về phía căn phòng. Bên ngoài, Đại Ngu đang đi đi lại lại lo lắng. Thấy tôi, hấn cười tươi:

- Tiên nữ, thế nào?

- Trang chủ cho phép thả hấn đi! Mở cửa ra giúp ta!- Tôi đưa chìa khoá cho Đại Ngu, hấn mở chốt rất nhanh. Tôi bảo hấn lui ra, còn mình cẩn thận đi vào bên trong.

Sao chẳng có ai ở đây vậy? Tôi từng bước thăm dò...

Á, đột nhiên có ai đó siết cổ tôi lại. Tên Vương Kim chết bầm, làm ơn mắc oán. Ngươi có cần núp trong bóng đêm, ra đòn từ phía sau không hả? Tôi thúc tro tay vào sườn hấn:

- Tên... chết tiệt!

Hấn lập tức thả tay ra, kích động ôm chặt lấy tôi:

- Nha Đầu, ngươi không sao thì tốt quá. Bọn chúng có làm hại ngươi không? Sao ngươi cũng bị nhốt ở đây?

Những câu hấn nói làm tôi thấy có lỗi. Nếu không phải tôi bỏ trốn khỏi hoàng cung thì hấn đâu bị nhốt ở đây, chẳng biết lúc nào sẽ chết. Tôi lắc đầu, đưa cho hấn cây tiêu, vũ khí tôi luôn mang bên mình:

- Bọn chúng tạm thời sẽ không làm gì ta đâu, ta đến đây thả ngươi. Cầm theo cây tiêu này làm vũ khí rời khỏi đây. Về được kinh thành thì hãy trở lại cứu ta!

- Chúng ta cùng bỏ trốn đi!- Hắn nhất quyết nắm chặt lấy tay tôi.

- Chạy được bao xa? Bọn chúng đông người như vậy, làm cách nào chạy khỏi? Người nghe lời ta. Đi đi...

- Nha Đầu!- Tiếng trang chủ gọi tôi. Hắn ta đi đến, ôm thắt lưng của tôi. Vương Kim trợn mắt định giăng ra thì tôi lắc đầu nhẹ nhẹ. Hắn cũng chưa đến nỗi là đầu đất khi thức thoi cúi mặt xuống.

- Vị công tử, huynh có thể rời khỏi đây. Tướng công không làm hại ta đâu!- Tôi cố gắng lắm mới nói ra được. Khỏi phải hỏi, sắc mặt Vương Kim cực kỳ u ám chỉ trực chờ bay đến xé xác tôi và Sở Lâm Vũ. Ánh mắt hắn đau đớn khó tả, nhìn ánh mắt ấy, tôi cũng thấy tim mình quặn lại. Xin lỗi Vương Kim, ta xin lỗi!

- Có chuyện gì sao?- Thấy hắn không trả lời, Sở Lâm Vũ bực dọc hỏi. Vương Kim ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn tôi, phất tay áo, ngao nghể bỏ đi. Lúc hắn rời khỏi cửa chính, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác mất mát len lỏi vào tim khiến tôi đứng không vững, tựa người vào Sở Lâm Vũ. Chưa bao giờ tôi mong mỏi hắn sẽ trở lại cứu tôi như bây giờ. Tôi hứa, khi về đến hoàng cung sẽ không dám trốn ra ngoài nữa.

- Nàng mệt ư?- Sở Lâm Vũ hỏi tôi. Tôi lắc đầu, gượng dậy bước tiếp. Trong đầu chỉ nhớ đến đôi mắt phượng đau đớn khi bị phản bội, người mình tin tưởng, yêu thương nhất đâm 1 nhát vào tim. Ánh mắt của Vương Kim khiến lòng tôi rỉ máu. Đau! Thật sự rất đau!

Ở sơn trang hơn 1 tuần, được chăm sóc, điều trị tận tình, thương thế của tôi cũng khỏi hẳn. Sở Lâm Vũ hầu như không có ở đây, vậy cũng tốt, ít ra tôi không phải trơ tráo diễn trò lừa gạt tình cảm cho hắn xem.

Giữa thu, lá vàng rơi mỗi ngày 1 nhiều, tôi nhìn 7 chiếc lá được ép kĩ càng trong cuốn vở rồi để thêm 1 chiếc lá nữa vào phía sau.

Vương Kim thật sự đã quên tôi rồi. Nếu vậy, tôi sẽ tự mình tìm cách bỏ đi.

Rốt cuộc, hắn xem tôi là gì? Tình nhân? Hay kẻ phản bội?

Tôi nói với Đại Nguru muốn xuống núi du ngoạn 1 chuyến, nhưng hắn ta một mực không cho. Sở Lâm Vũ dấn dò, trừ phi hắn cho phép, tôi không được rời khỏi đây nửa bước. Quả thật, hắn thật chặt vòng vây, đâu đâu cũng là người của sơn trang, muốn rời khỏi đây trừ phi biết bay.

Được 9 chiếc lá, Sở Lâm Vũ trở về. Khó khăn của tôi bây giờ mới bắt đầu.

Tôi tất nhiên phải cùng chung chăn gối, làm ấm giường cho hắn. Mẹ kiếp, cứ như thế, tôi sẽ thất thân với hắn mất.

Buổi tối, tôi giả vờ lên giường ngủ rất sớm nhưng trong lòng thì cứ phập phồng lo sợ. Rất lâu sau đó, đệm có vẻ lún xuống, tôi mới biết Sở Lâm Vũ đã đến.

Hừm... tôi im lặng, nhắm mắt, thở đều đều. Hắn tóc chần lên, bảo:

- Nàng chưa ngủ có đúng không?

Bị bắt thóp, tôi từ từ mở mắt, gật đầu.

- Nàng muốn xuống núi để làm gì?

- Ta muốn thăm thú thú và cha mình.- Tôi nằm xoay lưng về phía hắn gật đầu.

- Nói dối, nàng muốn bỏ trốn đúng không?- Hắn đột ngột cầm chặt lấy tay tôi làm tôi xoay mặt đối diện hắn. Tôi ra sức lắc đầu, vô cùng sợ hãi.

- Ta nghe nói nàng muốn gả cho tên đại phu ở kinh thành?- Hắn dùng ánh mắt sắc lạnh, ném lên người tôi.

- Lúc đó ta không biết mình đã có hôn ước với chàng!- Tôi cố gắng giải thích.

- Ta muốn cho nàng biết, nàng là người của ai!- Nói xong, hắn đẩy mạnh tôi xuống giường, cả thân hình to lớn đè lên người tôi. Hắn dùng tay trái khoá trụ 2 tay tôi trên đầu. Không dùng tay được, tôi bắt đầu dùng chân đạp hắn nhưng sức lực to lớn kia, tôi khó mà bì được. Hắn thô bạo xé rách y phục của tôi. Ngực trái bị hắn nhồi nắn đau nhói. Bàn tay thô ráp mò vào trong đùi tôi vuốt ve rồi xé toạc váy bên dưới. Chẳng có nam nhân nào đồng ý ngủ cùng bạn mà không động thủ cả, trừ phi hắn ta thật lòng yêu bạn. Vương Kim . .

- Đừng mà, cầu xin chàng! Đừng mà!- Hoảng sợ, tôi bật khóc nức nở.

- Không sao đâu, tiểu nha đầu, sau đêm nay, nàng sẽ không muốn rời xa ta nữa!- Hắn cúi xuống cắn vành tai của tôi, rồi đưa môi hôn khắp mặt và cổ. Tôi vẫn liên tục lắc đầu chống đối:

- Ta đau quá, ngừng lại. Á!

Bây giờ, tôi hoàn toàn lỗ thối trước mặt hắn. Hắn hơi ngừng lại, ngắm nhìn cặp ngực đầy đặn, đến vòng eo mảnh khảnh, khẽ cười:

- Không ngờ khi cởi hết quần áo, nàng lại xinh đẹp đến mê người như thế!

- Dâm loạn!- Tôi bị hấn nhìn thấy hết, tui nhục nghe những lời dâm loạn này thì không tự chủ được nữa mắng chửi hấn.

Hấn bỏ tất cả ngày tai, cúi đầu dùng môi dày vò tấm thân bên dưới hạ thể.

- Vương Kim, cứu ta!- Tôi khóc, gọi tên nam nhân khác. Sở Lâm Vũ tức giận, động tác càng cuồng giả hơn. 1 giọt nước mắt chảy xuống cổ, tôi ngất đi.

Lúc tỉnh dậy đã là 1 ngày sau đó. Đây không phải là son trang, là hoàng cung. Có phải tôi đang mơ ngủ hay không? Tôi bật dậy như cái máy, rõ ràng đây là phòng của Vương Kim. Tôi đột nhiên rơi nước mắt. Tôi cũng không còn đủ tự tin để đối mặt với hấn. Sở Lâm Vũ đã nhúng chàm trình tiết của tôi.

Vương Kim đẩy cửa đi vào, xa lạ nhìn tôi:

- Tỉnh rồi ư? Ta sẽ đưa ngươi về nhà!

- Vương Kim...- Tôi chỉ biết khóc trong tủi nhục. Hấn cũng chẳng cần tôi nữa rồi.

- Đi thôi!- Hấn lạnh lùng ra lệnh cho tôi. Tôi lắc đầu:

- Ta không dám về đó nữa!- Gặp lại Phương Bạch Hấn, tôi phải ăn nói như thế nào? Nước mắt tôi cứ rơi mãi, rơi một lúc một nhiều. Trong phòng bỗng chốc im lặng. Vương Kim rơi vào trạng thái trầm ngâm lạnh lẽo. Tôi sờ áo, cây tiêu đã trở về bên mình, đứng lúc lăm, tôi đang muốn chết đây. Tôi cầm tiêu giờ lên cao, định đâm vào cổ thì Vương Kim giằng lại, hất cây tiêu ra xa.

- Đủ rồi!- Hấn tức giận gằng giọng. Tôi tuyệt vọng nắm lấy tay hấn:

- Ta rất sợ. Sợ người đời cười chê. Sợ người sẽ không cần ta nữa!

- Chẳng phải ngươi mới là người không cần ta ư? Nếu ngươi không bỏ đi, mọi chuyện sẽ không đi đến nước này. Ta sẽ cho ngươi rời xa ta.- Hấn nói với vẻ cứng rắn nhưng rõ ràng vô cùng đau đớn. Tôi lắc đầu:

- Lúc Sở Lâm Vũ cưỡng đoạt, ta chỉ nghĩ đến mỗi mình ngươi nhưng mọi chuyện đều đã...- Tôi bật khóc nức nở. Sau khi nói ra câu đó, lòng tôi nhẹ nhàng hơn nhưng cũng đau như cắt.

Hấn liền đứng bật dậy bỏ đi. Tôi không thể can được. Chỉ biết nhìn hấn chậm chậm rời xa, tôi mới biết thế nào là mất mát.

Tôi ngồi thẩn thờ, cơm chẳng thèm ăn, nước cũng chẳng thèm uống...

Đến tối, Vương Kim quay lại trong trạng thái say bí tỉ. Hấn ngồi phịch xuống bàn, chống tay suy tư. Tôi mang chân đắp lên người hấn. Hấn đột nhiên nắm tay tôi lại, ánh mắt đau khổ:

- Ngươi có biết, ta vì ngươi đã đau đớn thế nào không?

Tôi hoàn toàn không biết, chỉ đứng thừ ra đó như pho tượng. Tôi hít 1 hơi thật sâu, nén nước mắt. Hấn đứng phắt dậy, ôm tôi vào lòng, thô bạo hôn lên môi tôi mà dày vò như trút hết cơn giận. Tôi không thể đẩy hấn, cũng không muốn đẩy. Thế xác nhuộm bẩn như thế, thì còn ai cần đến nữa hay không?

- Hấn ta đã hôn ngươi, đã chiếm được ngươi có đúng vậy không?- Vương Kim đưa tay vuốt ve cả người tôi. Tôi đẩy hấn ra liền bị si nhục:

- Còn đây ta ra? So với hấn, ta còn không bằng?

Nói xong, hấn đẩy tôi lên giường, xé nát quần áo. So với Sở Lâm Vũ còn mạnh bạo hơn. Tôi không khóc, cũng không thể khóc, chỉ biết nằm yên như cái xác không hồn. Không có màn dạo đầu, hấn mạnh mẽ tiến vào.

Máu... mùi máu tanh toả khắp phòng. Tôi đau đớn hét lên, đau đến thống khổ. Hấn ngạc nhiên đến ngẩn người, tôi cũng bất ngờ không kém. Tôi vẫn chưa thất thân với Sở Lâm Vũ?

Vương Kim không dùng sức nữa, nhẹ nhàng cúi đầu hôn tôi:

- Chuyện này là sao?

Tôi lắc đầu không rõ, nước mắt lại rơi. Hấn đưa tay khẽ lau nước mắt trên gương mặt tôi, hỏi:

- Cho ta?

Tôi gật đầu. Sóng tình cuộn cuộn không dứt. Vương Kim hạnh phúc ôm chặt lấy tôi, chẳng rõ là sung sướng hay hoang mang...

Chỉ cần người không phụ ta, ta sẽ không phụ người lần nữa. . .

Tôi mệt mỏi cựa người, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của Vương Kim. Tôi mỉm cười mãn nguyện. Không gặp phải Sở Lâm Vũ, tôi chắc hẳn vẫn chưa biết mình đã yêu hoàng thượng. Thiên trường địa cửu là viễn vọng, chỉ mong có thể yêu người hết hôm nay rồi lại ngày mai.

Vương Kim cũng tỉnh giấc, hôn lên trán tôi:

- Sao không ngủ thêm đi?
- Ta đau...- Tôi nhắm mắt.
- Vài lần nữa sẽ hết!- Hắn tà ma nói khê vào tai tôi. Tôi xấu hổ đánh vào ngực hắn. Hắn ôm chặt lấy tôi:
- Cảm ơn nàng, đã cho ta tất cả!

Tôi nhìn những dấu tích đêm qua trên cổ hắn thầm cảm thán, hình như đêm qua tôi cũng rất nhiệt tình. Không nói không tiếc, nhắc đến lại tiếc. Oan uổng cho cái trình tiết của tôi quá!

Tôi xoay người, chống tay hỏi hắn:

- Sao ta vẫn còn... nguyên vẹn nhỉ? Sở Lâm Vũ không có khả năng nên chưa đánh đã bại ư?
- Nói vậy! Chắc có lẽ là do Đại Nguru xông vào đúng lúc. Lúc chạy ra mặt mày đã bị đánh đến biến dạng. Ta đốt son trang. Hắn ta bỏ trốn. Ta cũng không truy đuổi, sợ nàng chết trong đám cháy nên chỉ kịp chạy vào, quần chân mang nàng ra.

Thì ra là vậy, ta nợ ân tình của Đại Nguru rất nhiều rồi.

- Cũng may là ta chưa bị cầm sừng!- Vương Kim vô sỉ vùi mặt vào ngực tôi cười thoải mái. Phải, nhưng người đã cầm cái sừng to tướng lên đầu Phương Bạch Hàn. Tôi đẩy đầu hắn ra:

- Không định thiết triều ư?
- Đi chứ. Nàng nghỉ ngơi đi. Ta sẽ dặn dò A Tú nhẹ tay hơn 1 chút!- Hắn đứng dậy mặc lại y phục. Tôi cũng ngồi dậy chân chỉnh lại. Trải qua cuộc kích tình, dấu tích trên người tôi cứ như hoa được vun vén thì nhau đua nở.

Lúc A Tú tắm cho tôi, cô nàng cứ cười tủm tỉm không thôi rồi trách móc:

- Nương nương có còn muốn em sống nữa không? Lúc không có người ở đây, Vì quý phi giận cá chém thớt, đầy đoạ em rất khổ!
- À mà, chuyện của ta, thái hậu nói sao?- Nhắc mới nhớ, chuyện tôi giả danh công chúa vẫn chưa êm xuôi đâu.
- Không sao, Liêu vương nói rằng tiến cống người cho bệ hạ nhưng có 1 chút nhầm lẫn đã đưa lên kiệu hoa. Công chúa nhận toàn bộ phần lỗi về mình khi đứng ngày thành thân lại đổ bệnh, đành phải mang người ra thay thế. Thái hậu cũng không tiếp tục truy cứu!- A Tú từ tốn kể lại cho tôi nghe. Tôi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:
- Công chúa thực tốt quá!

- Nương nương quá ngây thơ rồi. Hoàng thượng mấy hôm trước đều ở tẩm cung của công chúa. Nàng ta chỉ cố tỏ ra biết điều, chịu thiệt để tranh sủng thôi!

Cái gì? Vương Kim dám cầm sừng tôi? Đã vậy còn sợ bị tôi cầm sừng? Tôi cứ tưởng tôi là người bóc tem hắn chứ? Mẹ kiếp, hắn đang chần rau à?

- Nương nương, cũng tại người bỏ đi, hoàng thượng lo sót vó còn gì?
- Nhưng hắn ta dám thừa cơ hội ăn vụng!- Tôi tức giận hét lên.

- Còn 3000 cung tần mỹ nữ ở phía sau. Chỉ mới có 1 công chúa mà nương nương đã ghen vậy rồi! Có điều, lúc nương nương bỏ đi, đêm nào hoàng thượng cũng mượn rượu giải sầu, chạy vào cung của công chúa tức là nơi ở cũ của nương nương để mà than thở. Nương nương, xem ra, hoàng thượng thật lòng rất yêu người!

Lúc tôi bị thổ phi bắt, sao hắn không ứng cứu ngay mà chờ đến 9 ngày? Làm hại tôi xuyết nữa phải lên giường với tên thổ phi mặt người dạ thú.

- Em không hiểu đâu. Đêm qua hắn còn thì thầm vào tai ta đời này kiếp này chỉ có mỗi mình ta. Xem ra, đến đoạn cao trào, bọn nam nhân đều nói dối để được thỏa mãn!- Tôi hẳn học trách móc. A Tú đột nhiên im lặng. Tôi gọi:
- Em sao vậy? A Tú?

- Ta đâu có gât nàng đâu chứ? Ta chỉ mượn rượu giải sầu, trò chuyện cùng công chúa. Đến đêm tối qua vẫn còn là trai tân!

Vương Kim đột nhiên xuất hiện từ phía sau khiến tôi giật mình, hấn chết nhất định phải xin vài con số đề. Tôi bấu môi:

- Lời nói đầu môi, anh ơi chót lưỡi đầu môi!

- Ta thế!- Hấn gơ tay lên trán. Hoàng thượng của tôi ơi, nếu thế mà chết thật thì thế giới này đâu có mấy tí người. Tôi nhếch mép:

- Tốt nhất là như thế!- Vương Kim bị cảnh cáo liền hoảng sợ đấm bóp vai cho tôi.- Kì lưng đi!- Tôi ra lệnh. Hoàng thượng hoảng hốt, vội vội vàng vàng cầm bông tẩm lăm theo. Thời kì phu nô chính thức bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mang Thai...

Chương 15: Mang thai...

Tôi mặc quần áo chỉnh tề, y phục lần này đặc biệt cầu kỳ hơn lần trước. Chiếc áo khoác ngoài màu hồng đậm thêu hình hoa mẫu đơn tinh xảo, chất liệu vải cũng tốt hơn rất nhiều. Vương Kim mặc y phục cho tôi, choàng thêm chiếc áo choàng lông thú dạn dò:

- Trời trở lạnh nên mặc ấm 1 chút!

- Chàng sùng ái mình ta rốt cuộc là muốn ta chết sớm hay có ý đồ gì vậy?- Tôi xéch 1 bên mày lên hỏi.

- Đâu có chứ! Sao ta lại muốn nàng chết? 1 lần là chưa đủ!- Hấn ôm tôi vào lòng, vùi mặt vào mái tóc đang xoã dài. Tôi xấu hổ cảm râm:

- Hậu cung thế nào cũng tìm cách giết ta thôi!

- Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!- Hấn vẫn ôm chặt lấy tôi từ phía sau, còn siết chặt vòng tay hơn nữa. Tôi hỏi hấn:

- Sao chàng về cung rồi không trở lại cứu ta?

- Cho nàng ra ngoài chịu khổ mới biết ta đã đối xử tốt với nàng như thế nào. Nàng là cái thể loại thích ăn trái đắng, nhẹ nhàng nâng niu thì tìm cách bỏ trốn, đến lúc nguy hiểm mới gọi tên ta. Nàng xem ta là cái gì vậy hả?- Hấn buông tôi ra, tức giận nói.

- Báo kê!- Tôi chép miệng. Hấn liếc tôi mấy cái tỏ vẻ không hài lòng. Tôi chợt nhớ đến bức tranh trong rừng trúc, vẻ mặt thay đổi như kiểu bị phản bội, ngàn ngạt lửa giận. Vương Kim thấy vậy lùi lại mấy bước, hỏi:

- Nàng sao thế?

- Ta hỏi chàng, bức tranh thiếu nữ ở rừng trúc, chàng vẽ ai?- Tôi nghiêng răng trêu trạo. Hấn đảo mắt suy nghĩ mấy lần rồi bật cười:

- Không phải của ta!

- Mặt thất ở cung của chàng, bức tranh đó không phải của chàng thì của ai?- Tôi bực dọc quát lên.

- Ủm... của Tiên đế vẽ cho nãi nãi. Nãi nãi lúc trước là 1 mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Ta sợ mấy bức tranh bị nhoe ố nên giữ lại 1 bức, khi nào có thời gian sẽ vẽ lại cho mới!

Ồ, thì ra là thế. Do tôi quá đa nghi chăng? Tôi nhìn hấn thật lâu, thấy được vẻ thành thật không nói dối thì mới gạt đầu tin tưởng. Hấn đi đến đầu giường, lấy thêm 1 chiếc hộp gỗ xoang đào giống ở rừng trúc đưa cho tôi. Tôi cầm lấy, hỏi:

- Cái này là gì?

- Mở ra xem đi!- Hấn mỉm cười nhướn mày.

Tôi hoài nghi mở ra. Bên trong có rất nhiều tranh vẽ. Tôi cầm 1 bức lên xem thử, là... tranh vẽ tôi? À không, vẽ Nha Đầu nhưng vẽ Nha Đầu cũng như vẽ tôi rồi. Nhưng bức tranh này tôi đang ngắm mình trong dòng suối, chỉ vẽ bóng lưng và nửa khuôn mặt. Bức tranh vẽ rất có hồn, làm người ta nửa tò mò, nửa cuốn hút. Cái tên sắc lang này!!! Tôi đập bàn:

- Sao chàng lại về thô thiển thế hả?

- Lần đầu tiên ta gặp nàng mà... có viết ngày tháng về nữa. À, có điều, lúc đó... chỗ này chưa to nhưng thế!- Hấn gian tà liếc nhìn ngực tôi. Theo phản xạ tôi lấy tay che lại, trợn mắt:

- Có tin ta móc mắt chàng ra không?

- Còn gì mà ta chưa thấy qua chứ?- Hấn nhếch mép. Tôi cầm hộp gỗ ném về phía hấn, Vương Kim né sang 1 bên đưa tay chụp lấy cái hộp, mỉm cười:

- Còn rất nhiều tranh mà... Sao nàng chỉ xem có 1 bức vậy?

- Đầu óc dâm loạn như thế thì tranh vẽ cũng không được bình thường!- Tôi nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn bĩu môi:

- Làm gì có! Nàng xem, mỹ nữ vén rèm châu đây. Còn nữa, tân nương cởi khăn đội đầu. Mỹ nhân bên tiểu bạch thỏ!

Ồ. Thời này đã có máy chụp ảnh rồi ư? Từng khoảnh khắc trong đời tôi đều được hấn ghi lại. Tuy ngoài mặt tỏ vẻ nhõn nhõ nhưng thật ra tôi sung sướng đến phát điên. Có cái gì đó gọi là cảm động, hạnh phúc dâng trào. Tôi liếc hấn:

- Chàng rảnh rồi đến đây nói chuyện phiếm với ta ư?

- Không, đưa nàng đi thỉnh an thái hậu. Ta sợ 1 mình nàng đi sẽ bị gây khó dễ!- Hấn tỉ mỉ bới tóc cho tôi.

- Không sớm cũng muộn phải gặp nhau. Chàng sợ bà ấy giết ta ư?

- Không sợ. Chỉ sợ bị ức hiếp. Đến lúc đó, nàng lại trút giận lên đầu ta!- Hấn cài chiếc trâm vàng lên đầu tôi rất chăm chú.

- Ừm... chàng làm kiểu tóc quái đàng gì thế? Tránh ra, bảo A Tú vào làm đi!- Tôi nhìn cái đầu như ổ quạ của mình thì hét lên nóng giận. Vương Kim gỡ đầu cười hề hề rồi gọi A Tú vào làm tóc. Cái tên này...

Tôi quý xuống thỉnh an thái hậu. Bà ta đã ngoài 50 nhưng thần sắc chỉ như vừa 30, xinh đẹp kiều diễm động lòng người. Ăn chửa sau vẻ đẹp đó là 1 tâm địa xấu xa, độc ác. Bà ấy vẫn còn đề bụng chuyện trước kia, nhìn thấy tôi liền xoay mặt đi chỗ khác. Vương Kim thấy vậy liền dâng trà lên cho bà ấy:

- Thái hậu, dù sao thì cũng là lỗi do ta bắt nàng ấy diễn tròn vai. Công chúa bệnh cũng là sự cố, người đừng giận nữa!

Thái hậu không nhận tách trà, để Vương Kim cứ cầm mãi ở trên không. Quả thật, tuy Linh San không sợ trời không sợ đất nhưng phải sợ lòng dạ đàn bà. Leo lên được chức thái hậu đâu dễ dàng gì, cho nên, hơn ai hết, tôi sợ bà ta ban chết bất thành linh để Vương Kim khôi lập tôi làm hậu, nắm lấy quyền hành từ trong tay bà ta.

Nếu so ra với các quý phi, người đáng để lập hậu nhất là Liêu công chúa. Nhưng nàng ta cũng là người khó khăn nhất mới có thể lên ngôi hoàng hậu. Bởi vì, dù có thông minh, tài giỏi đến đâu cũng chỉ là người ngoài nước, chỉ sợ nàng ấy thấu tóm quyền hành, Liêu quốc như hồ mọt thêm cánh không kiêng kị Vương triều nữa, đàn áp lấn quyền, sớm muộn gì cũng xảy ra chiến tranh. Dù vậy, chỉ cần nàng ta an phận, bình chân như vại mà hưởng phước thì triều đình sẽ vững mạnh, 2 quân liên kết thì còn gì bằng.

Tôi là người khó có thể tiến lên chức vị ấy nhất. Nhưng chỉ cần được Vương Kim sủng ái ngày nào thì ngày ấy tôi vẫn còn hy vọng. Chỉ còn cách chiếm ngôi mẫu nghi thiên hạ, tôi mới an tâm về cái mạng bé nhỏ của mình.

- Thái hậu, nhi thần vạn lần có lỗi!- Tôi quý xuống dập đầu. Bà ta vẫn không quan tâm, tôi nên mức nở hơn?

- Lui ra hết đi. Ta muốn nghỉ ngơi!- Bà ấy phất tay, giọng lạnh tanh.

Mẹ kiếp, thiệt sướng, nãy giờ chỉ mong câu đó. Vương Kim đỡ tôi dậy, cả 2 cáo lui, đi còn nhanh hơn cả chạy. Đến ngự hoa viên, tôi mới thả lỏng được cơ thể.

Sáng sớm, hoàng thượng đã bắt tôi viết lá thư đoạn tuyệt tình cảm tàn nhẫn gửi về cho Phương Bạch Hân. Tôi cũng đành làm theo. Trong thư chỉ vờn vờn vài chữ ngắn ngủi:“ Có duyên không phận, hẹn chàng kiếp sau!” Sát thương cũng khá khá nhỉ?

Hoàng thượng chỉnh lại áo choàng cho tôi hỏi:

- Có lạnh không?

- Chàng cuốn ta mấy lớp áo rồi? Đang nực chết đi được!- Tôi liếc hấn, hấn nở nụ cười tươi rói, kéo tôi vào lòng:

- Nghĩ tới việc ngày ngày được chăm sóc, gặp mặt nàng, ta vui lắm. Kiếp này ta sống không uổng rồi!

- Chẳng phải ngày mai chàng đi trông coi biên giới với Sở quốc sao? Ngày ngày chăm sóc cái gì chứ?- Biên giới giữa 2 nước chưa bao giờ là ổn.

- Có thể mang nạng theo thì tốt biết mấy nhưng ở đó khá nguy hiểm, không biết khi nào khai chiến. Ngoan ngoãn ở trong cung đợi ta về!- Hấn dặn dò tôi kỹ lưỡng. Bảo Tổng Quốc Hưng, thân cận bên mình bảo vệ tôi. Hình như hấn cũng tính đến chuyện tôi bị sủng ái mà gặp rắc rối. Bình thường tôi đánh sát lấy hấn, căn bản là các cô nàng không ra tay được, lúc hấn đi, nhất định tôi sẽ bị hành hạ cho thể thảm. Chỉ bằng mang tôi theo, sa trường nguy hiểm nhưng cũng không nguy hiểm bằng lòng dạ đàn bà.

- Chàng mang ta theo đi. Khó khăn gian khổ bao nhiêu cũng chịu được!- Tôi mè nheo, nắm tay hấn lắc lắc.

- Sao vậy?- Hấn hỏi lại.

- Tất nhiên là sợ...- Sợ thái hậu, sợ đủ thứ!

- Nàng cũng biết sợ sao? Ở đây cai quản hậu cung cho tốt, đừng chạy lung tung, kéo chọc giận thái hậu!- Hấn lại có hảo ý dặn dò.

Tôi chép miệng. Bây giờ địa vị của tôi không phải là công chúa, mà là cái gai trong mắt tất cả vương phi. Đứng rồi, tôi phải liên thủ với Lão Phật Gia...

Tối đêm đó, trước khi đi hấn vẫn quần lấy tôi không rời. Phen này, tôi không bị đánh ghen tã tơi mới là lạ. Nhưng chồng các người cũng là chồng tôi, chỉ khác nhau ở việc tôi hàng ngày được tưới nước chăm sóc, còn các cô chỉ là mảnh đất khô cằn.

Tôi là người hiện đại, tư tưởng 1 vợ 1 chồng nên tuyệt đối không nhường được.

Tối đêm qua bị dẫn cho tã tơi, đến trưa hôm sau, hấn đi rồi tôi mới dậy được. Đàn ông không ném thử thì thôi nhưng ném được rồi thì sẽ dày vò chẳng thương hoa tiếc ngọc như thế. A Tú tắm rửa cho tôi, còn thuận miệng đếm mấy vết hôn trên người làm tôi xấu hổ gần chết, mắng:

- Em đừng đếm nữa có được không?

- Hoàng thượng ban ngày duyệt tấu chương, ban đêm lại phải “làm việc”, chẳng biết có mệt không nhì?- A Tú trêu tôi cười khúc khích. Tôi nghe thấy thế liền trơ ra như khúc gỗ, cảm thán:

- A Tú, em vẫn chưa gả cho ai, đừng phát ngôn mạnh miệng như thế!

- Không gả càng tốt, em sẽ hầu hạ nương nương đến già.- A Tú massage mặt cho tôi, nói.

- Nói dối, ta nghe Đại Nguru kể cả rồi, em để ý người ta có đúng không? Người ta cũng đang tích cực giảm cân để xứng đôi với em đó!

A Tú bị tôi nắm thóp giật mình, làm rơi mấy giọt nước lên mặt tôi, chu môi:

- Nương nương, làm gì có!

Tôi mở mắt ra nhìn con bé rồi lại phì cười:

- Sao em lại đỏ mặt?

- Hà? Có ư?- A Tú vội đưa tay vỗ mặt mình nẩy cái. Tôi nhếch mép:

- Bà cô ơi, Đại Nguru cũng tuần tú nhưng do hấn béo quá thôi, Đại Nguru hiện giờ đang làm đại tổng quản lại có ơn với hoàng thượng, đảm bảo, đường công danh sẽ còn sáng lạn.

- Nương nương...- Bị tôi nói trúng yếu điểm, A Tú đành nũng nịu với tôi. A Tú à, 1 đời người chỉ có 1 lần lên xe hoa, vậy nên, nương nương sẽ chọn giúp em thật kỹ.

Nếu muốn cưới, phải cưới người như Đại Nguru. Đàn ông thông minh quá không phải lúc nào cũng tốt. Vương Kim vận mệnh đào hoa, khí chất tài năng hơn người cũng làm tôi lo sợ. Vậy nên, tôi nghĩ, gả cho Phụng Bạch Hân mới thực tốt. Nhưng ông trời lại bắt tôi yêu phải người như Vương Kim, tôi biết trốn đường nào? Chỉ còn cách đứng lên bảo vệ hạnh phúc của chính mình. Hậu cung cũng chỉ là những người đàn bà tranh sủng, chỉ cần Vương Kim không gạt tôi sang 1 bên thì tôi vẫn có thể làm hoàng hậu bằng cách... hạ bệ từ từ từng người một. Nhưng... chỉ sợ tôi chưa kịp ra tay thì bọn họ đã thủ tiêu tôi trước.

Về cung cũng đã lâu, tôi dặn A Tú mang vài vóc, bào ngư, tổ yến sang cho công chúa. Từ lúc gặp nhau ở kinh thành đến nay, tôi mới có dịp gặp lại nàng ấy. Liều công chúa xinh đẹp hơn hoa, đôi mắt to tròn sáng hơn trăng rằm chính là nét thu hút nhất. Nếu nói hoa nhường nguyệt thẹn thì cũng không sai chút nào. Thấy tôi vào vấn an, nàng ấy cũng sờ 1 chút rồi nở nụ cười:

- Linh San. Không ngờ, chúng ta có cùng 1 phu quân!

Nụ cười hiền hậu nhưng lời nói thì chẳng khác gì dao lam nhì? Tôi hít 1 hơi thật sâu:

- Xin lỗi, ta cũng không ngờ sẽ có ngày này!

- Ta nhớ cô còn nhờ ta chủ trì hôn lễ với Phụng đại phu kia mà. Hay chê chàng ta thấp kém, không sánh được với vua?- Nàng ta đứng dậy, xem xét mấy xấp vải tôi mang tới, nhếch môi.- Vài vóc hoàng thượng ban tặng đúng là đẹp hơn vài ở kinh thành!

- Đủ rồi, khi khác ta lại ghé. Liều nương nương không cần tiền!- Tôi phát tay nhanh chóng rời khỏi đây. Chỉ sợ đôi co qua lại, tôi không kiểm chế được mà mất động. Vốn dĩ, hậu cung làm gì có tình bạn?

Tôi ngoan ngoãn ở tâm cung của mình, kéo bọn thái giám, người hầu lại chơi bầu cua. Tôi cũng không rõ đã ăn hết bao nhiêu tiền của bọn họ, cũng chẳng biết chơi được bao nhiêu ngày, túi ngày càng đầy nhưng người thì càng chán nản. 1 hôm ăn xong, tôi nằm dài trên giường, chẳng buồn cờ bạc nữa.

Đại Ngu chạy vào, đưa tôi bức thư:

- Hoàng thượng gửi thư cho nương nương.

- Đọc cho ta nghe, ta đang rất mệt!- Thật sự, rảnh rồi quá cũng làm tôi mệt mỏi, người ta gọi là liệt nhược.

- Hoàng thượng nói tháng sau mới về được, nói rất nhớ nương nương.

- Hẳn đi bao lâu rồi?

- 2 tháng.- Đại Ngu đáp. Ôi, 2 tháng rồi, mốc meo cả rồi. Tôi gặt đầu rồi cho hẳn lui ra. Hẳn đi 2 tháng rồi ư? Hình như kinh nguyệt của tôi vẫn chưa có. Tôi cứ bỏ qua không quan tâm, chẳng lẽ có thai?

Không được, Vương Kim không có ở đây, bọn Vi quý phi sẽ làm hại đứa trẻ này. Hay do khí huyết tôi không lưu thông, bị nóng trong người?

Tôi lo lắng đứng dậy chạy lại trước gương nhìn chiếc eo nhỏ nhắn của mình, hình như đã to hơn 1-2 cm. Chắc là do ăn rồi nằm đây mà. Hôm bữa, A Tú mang cháo cá đến, tôi liền mắc ói, cảm thấy cháo rất tanh. Phải chi thời này có que thử thai thì tốt biết mấy. Tôi không dám cho mời đại phu, sợ lộ tin tức ra ngoài. Con của tôi, ngoài Vương Kim, nài nài cùng tôi yêu thương ra thì chẳng ai mong muốn nó sống sót cả.

Tôi đi đi lại lại trong ngự hoa viên, hít khí trời cho khỏe khoắn. Tôi nhất định phải đợi đến khi Vương Kim về, xin lãnh khỏi hậu cung 1 thời gian để dưỡng thai, tuyệt đối không thể để lộ tin tức ra ngoài.

Đúng lúc, tôi bắt gặp Phương Bạch Hân từ tâm cung của công chúa đi ra. Trong cung không có đại phu hay sao lại mang huynh ấy từ kinh thành vào? A Tú hót ha hót hải chạy đến lay tay tôi:

- Nương nương, người hay tin gì chưa? Công chúa có thai rồi?

- Cái gì?- Tôi tròn tròng mắt, đưa 1 tay vuốt bụng mình. Sao công chúa lại có thai được, Vương Kim nói chưa hề đụng đến cô ta mà?

- Đúng vậy mà, tin tức đã truyền đi khắp hậu cung rồi.- A Tú gặt đầu chắc nịch. Vậy còn con của tôi?

- Ừm, ta biết rồi.- Có 1 tuần, ngày nào hoàng thượng cũng đến đó tâm sự, lại say xin, chắc chắn đã làm bậy rồi.

- Vậy thì không ổn rồi!- A Tú nắm tay tôi lắc lắc lo lắng. Nè, tôi mới là vợ vua, tôi không lo thì em lo làm gì?

- A Tú, có phải 2 tháng nay ta không có kinh nguyệt không?- Tôi hỏi lại A Tú cho chắc chắn.

- Nương nương, tháng trước vừa có mà!- A Tú đáp. Vậy ra là tôi quên? Tôi căn dặn:

- Mang cây nhân sâm hoàng thượng cho ta qua chỗ Liều quý phi chúc mừng!

- Có cần tắm thuốc vào không?- A Tú hí mắt nhìn tôi. Tôi liền mắng:

- Em mà giờ trò, truy ra thì có 10 cái đầu cũng không đủ chém!

- Nương nương tha tội!- Con bé liền quỳ xuống dập đầu với tôi.

- Em đang chọc ta tức chết đó hả? Đi lấy nhân sâm màu đi. Nói ta đang bị phong hàn, sợ lây bệnh nên không qua!- Tôi phẩy tay với A Tú.

- Tuân mệnh!

Nói xong, A Tú đi nhanh hơn cả chạy, mắt hút bóng. Tôi đột nhiên buồn nôn, vịn vào lan can trên cầu, vuốt ngực mấy cái. Có thật là không có thai không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hai Đứa Trẻ. . .

Chương 16: Hai đứa trẻ. . .

Tôi trở về tẩm cung, bắt đầu... chờ kinh nguyệt đến, nếu đến lúc Vương Kim về mà chưa có thì tất nhiên đã có thai. Không ngờ... Vương Kim mạnh như thế, 1 phút là đến nơi. A Tú trở về, đặt cây nhân sâm lên bàn. Biết thế nào cũng không nhận đồ ăn cho nên mới đưa đến cho khỏi tốn kém, nhân sâm đó cũng đâu có rẻ, không ăn thì ta ăn.

- Nương nương, trong người cảm thấy thế nào?

- Kinh nguyệt không đều, hận cả thế giới. Hơ hơ...- Tôi nằm sải tay. A Tú đi đến bóp tay bóp chân cho tôi, nhều mày suy nghĩ 1 chút rồi nói:

- Hình như 2 tháng rồi, quả thật nương nương không có kinh nguyệt!

Hả? Đúng vậy? Tôi ngồi bật dậy, vuốt vuốt cái bụng. Nếu sinh nó ra, chẳng phải bằng tuổi với con của công chúa ư? A Tú nhìn cái tay đặt trên bụng tôi, mắt chớp chớp:

- Nương nương đau bụng à?

- Hình như ta có thai rồi.- Đoán được tính tình của bà cô này sẽ gây họa, tôi liền bịt cái miệng chuẩn bị hét lên của A Tú.- Chuyện này không được để lọt ra ngoài, rõ chưa?- Tôi nhướn mày căn dặn. Đợi con bé gật đầu hiểu rồi tôi mới bỏ tay ra. A Tú khó hiểu gãi đầu:

- Nương nương có thai là chuyện tốt, hà cớ gì phải giấu giếm?

- Em nghĩ đây là chuyện tốt thật ư? A Tú, em ngây thơ quá rồi. Nếu biết ta có thai, tỷ muội Vi quý phi và công chúa có để cho ta sinh đứa nhỏ ra hay không? Nếu ta sinh con trai, ta có thể sẽ được lập làm hậu, bước lên chức thái hậu, vậy mẹ của Vương Kim có để yên cho ta thu tóm quyền hành không? Còn nữa, chỉ sợ, ta chưa kịp sinh đã bị hạ độc chết. Tạm thời cứ giữ kín bí mật, đợi cha đứa trẻ về, ta sẽ xin ra bên ngoài dưỡng thai, lấy cớ đến Tịnh Thổ tự cầu phước 6 tháng!

- Em biết rồi, em nấu nhân sâm cho nương nương bồi bổ!- Sau khi được tôi giáo huấn chỉnh chu, A Tú vui mừng cầm cây nhân sâm trên bàn chạy ra ngoài, miệng cứ lúi lo hát ca. Tôi thật sự không hiểu, tôi hay con bé có long thai vậy?

Không nói cho A Tú biết thì không sao, con bé biết tôi có thai nên chăm sóc tận tình giống 1 đứa trẻ mới tập đi. Nhân lúc thái hậu gửi thư cho Vương Kim nói công chúa có thai, tôi cũng viết 1 bức thư chứa đầy hàm ý:“ 2 tháng vun bốn gốc đào, chờ 7 tháng nữa đào trở quả. Đợi tháng 3 chàng về, đi dòi đào nơi khác!”

Tôi viết rành rành như thế, hẳn không hiểu thì đúng là đồ đầu đất!

Một hôm, tôi rảnh rỗi đi ra ngoài hít khí trời, để đứa bé trong bụng sau này sẽ hoạt náo, lanh lợi như mẹ nó. Tôi chỉ mong, mình có thể mang lại cho con 1 gia đình hạnh phúc là quá đủ rồi!

Kẻ cố giấu bụng bầu, kẻ thì cố khoe ra. Con của công chúa tính ra cũng chỉ lớn hơn con tôi 7-8 ngày nhưng cô ta được bồi bổ bụng to hơn hẳn bụng tôi. Lúc đi ngang qua nhau, cô ta mỉm cười tự đắc. Tôi không rõ, cô ta quá thông minh hay quá ngu ngốc. Chỉ có những kẻ ngây thơ mới nghĩ rằng, việc mang long chủng vô cùng có lợi.

Tròn 1 tháng, Vương Kim trở về. Phi tần nghênh đón từ xa, duy chỉ có tôi, trốn trong nhà xí mà ỏi đến mặt xanh. A Tú hoảng sợ vỗ vỗ lưng tôi, khóc lóc:

- Nương nương, người có sao không?

- Ta... chỉ hơi buồn nôn thôi!- Đứa con này đúng là không ngoan ngoãn, cha người về cũng không để mẹ được ra đón. Đợi 1 lúc, hết hẳn cơn ỏi, A Tú mới dắt tôi đi về tẩm cung.

Tôi mở cửa, liền bắt gặp Vương Kim đang đứng bên trong. A Tú che miệng cười, đỡ tôi vào bàn rồi nhanh chóng lui ra ngoài, đóng cửa lại. Vương Kim nhào đến ôm tôi vào lòng thật chặt, tôi cũng vòng tay ôm lại, nhắm mắt tận hưởng hạnh phúc. Lúc lâu sau đó, tôi thấy đau bụng mới buông tay ra. Tôi đưa tay ôm bụng:

- Áy da...

- Nàng sao vậy?- Vương Kim đỡ tôi ngồi xuống giường hỏi.

- Hơi đau bụng áy mà. Ta không sao!- Tôi ngượng ngùng mỉm cười, nũng nịu.- Đứa trẻ này rất không ngoan, cứ hành thiếp mãi, ăn uống cũng khó khăn.

Nụ cười trên khuôn mặt Vương Kim tắt ngấm. Sao vậy? Tôi hoang mang, đưa mắt nhìn hắn.

- Chàng không vui sao?

- Bức thư nàng viết, ta hiểu rất rõ... chỉ là...- Hấn cúi đầu, không nhìn thẳng vào mắt tôi, nói. Tôi hơi lo lắng, hỏi lại:
- Nó là con của chúng ta đó. Chẳng không vui ư?
- Ta nghĩ đây không phải lúc nàng mang thai.- Nói xong, hấn mới ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi buông bàn tay đang nắm tay hấn, đẩy hấn ra.
- Chẳng muốn thiếp bỏ con?- Hụt hắng. Tim tôi đau nhói. Tên máu lạnh, người đánh tâm bỏ đi giọt máu của mình ư?
- Ta biết nàng không đồng ý nhưng ta chỉ suy nghĩ cho sức khỏe của nàng!- Hấn ôm lấy tôi nói.

Tôi không kiềm chế được, khóc nức nở, đánh bôm bốp vào ngực hấn:

- Con của công chúa được phép giữ lại, còn ta thì không? Chẳng rồi có thể có thêm nhiều đứa con, nhưng ta thì suốt cuộc đời có thể chỉ có nó. Chẳng bảo ta phá thai, lỡ ta bị vô sinh thì sao? Chẳng có nghĩ đến ta không? Cho dù hậu cung có giết ta chết, ta cũng có thể sinh đứa nhỏ này ra!

Tôi quá tức giận, không kiềm chế được liền thở gấp mấy cái, phổi như muốn nổ tung ra. Vương Kim hoàng hốt lay vai tôi:

- Nàng sao vậy? Nha Đầu...

Trước mắt tôi là 1 mảnh trời đen tối...

Tôi nằm mộng, thấy mình đang ngồi trên chiếc thuyền giữa hồ sen, chợt nghe tiếng con nít cười khúc khích. Có 2 đứa trẻ độ 3 tuổi ngồi trên lá sen, vương tay về phía tôi, vỗ vỗ cái tay béo múp, gọi:

- Mẹ, mẹ bế con!

2 đứa nó là con tôi sao? Tôi cũng vươn tay ra ôm lấy 2 đứa bé vào lòng. 2 đứa trẻ trắng trẻo, bụ bẫm trông rất đáng yêu ôm vào cứ như 2 cục bông. Tôi hôn lên má 2 đứa nhỏ 2 cái rồi kêu. Bọn nó đột nhiên oà khóc:

- Có người muốn giết tụi con!
- Đừng sợ, đừng sợ, có mẹ đây!- Tôi dỗ cho 2 đứa nín khóc. Đột nhiên, có con dao xuất hiện lờn vờn quanh 2 đứa trẻ. . .

Tôi giật mình tỉnh dậy, nhìn tên đại phu đang hơ con dao trên lửa. Hét lên:

- Đi ra, tất cả ra ngoài, không ai được phép làm hại con ta! Đi ra, mau! Mau lên!- Vương Kim ôm tôi lại, nói:
- Nàng bình tĩnh, không ai làm hại con nàng cả!
- Nói dối. Ta không tin, nếu các người không rời khỏi đây, ta sẽ cắn lưỡi tự tử ngay tức khắc!

A Tú quý thụp xuống khóc nức nở, dập đầu đến chảy máu:

- Hoàng thượng vì nương nương mà giữ đứa trẻ lại đi, trẻ nhỏ không có lỗi. . .
- Nương nương, hạ thần sẽ đi ngay, bảo trọng thân thể!- Tên ngự y thấy thế lui bước, tôi mới bớt giấy này, xô Vương Kim ra, thất thần ôm lấy bụng mình, tự trấn an đứa trẻ:
- Không sao rồi, mẹ sẽ bảo vệ 2 đứa!

Vương Kim phát tay áo bỏ đi. Tôi bước xuống giường đỡ A Tú cả người bê bết máu lên, máu thấm ướt chiếc váy lụa hồng nhạt con bé mặc trên người. Nương nương và hầu cận ôm nhau khóc nức nở. . .

Buổi chiều, tôi ngồi thơ thẩn trong phòng ăn bát cháo tổ yến. Tuy miệng không thấy ngon nhưng tôi phải nuôi 2 đứa bé trong bụng nên cố ăn cho hết. Đầu A Tú quấn 2 vòng, che vết thương trên trán, máu thấm ra ngoài tạo nên 1 vòng tròn đỏ. Vương Kim không ghé vào thăm cung của tôi nữa, vậy cũng tốt, cứ hễ hấn mở miệng lại bảo tôi bỏ con. A Tú biết rõ sự tình tôi đã lo lắng, cứ len lén khóc suốt. Có thai không được buồn, nên tôi đem chuyện mình mơ thấy kể cho A Tú nghe.

- Là song thai ư nương nương?
- Đúng vậy, là 1 trai 1 gái, rất bụ bẫm đáng yêu!- Tôi mỉm cười hạnh phúc nhớ đến 2 đứa bé.
- Vậy thì tốt quá!- Miệng nói tốt nhưng A Tú lại khóc khiến tâm trạng tôi chùn xuống. Không phải là 1 mạng, mà là 2 mạng, hỏi tôi đành tâm dứt bỏ mầm ruột của mình ư?

Qua mấy ngày ẩm ương, rốt cuộc tôi cũng thấy vui lên đôi chút, ra ngự hoa viên dạo cho khuây khỏa. Tôi và A Tú vừa ngắm hoa vừa trò chuyện. Nha đầu này cũng rất biết phối hợp, luôn miệng chọc tôi cười cho quên đi nỗi đau. Đúng lúc, tôi bắt gặp Vương Kim 1 tay vịn eo, 1 tay nắm tay dắt công

chứa đi dạo. Có trăng quên đèn, đó chính là lòng dạ đàn ông. Thấy tôi, hần hơi khựng lại, nửa muốn bỏ tay khỏi công chúa, nửa lại không.

Chỉ dựa vào sủng hạnh, đứng là khó cầm cự chốn hậu cung. A Tú liền bước lên 2 bước che tầm nhìn của tôi, vui vẻ như không có chuyện gì:

- Nương nương có muốn đến thăm Lão Phật Gia không?

- Được, chúng ta đi thôi!- Khóe môi tôi khó nhọc nhếch lên.

Đến Phụng Hoàng cung, thái hoàng thái hậu đang rảnh rỗi xem lại mấy bức tranh, quả thật bức tranh tôi thấy trong rừng trúc chính là vẽ người phụ nữ này. Thấy tôi, bà vui vẻ đứng dậy, kéo tay tôi ngồi xuống ghế.

- Lâu rồi mới thấy người đến thăm ta!

- Con có khúc mắc, muốn hỏi người.- A Tú đỡ tôi ngồi xuống rồi lui ra ngoài.- Nếu con có thai, chẳng phải là việc tốt cho hoàng thượng hay sao?

- Đúng vậy, có cháu nối dõi, rất tốt là đằng khác!- Lão Phật Gia vỗ tay cái bốp, chắc bà cũng đang hy vọng có cháu cố.

- Vậy tại sao hoàng thượng lại bắt con phá thai?- Tôi bức xúc lên tiếng. Lão Phật Gia hoảng hốt đứng dậy vuốt lưng tôi:

- Từ từ hần nói. Uống trà đi!- Bà rót cho tôi tách trà rồi mới vui mừng, chấp tay cảm tạ trời đất.- Tạ trời, lão già đây cũng có cháu cố rồi!

Xong xuôi, bà mới đập bàn:

- Hoang đường, tại sao tiểu đế có thể bỏ đi đứa con của mình được chứ?

- Liệu công chúa cũng đang có thai, được chăm sóc rất tận tình!- Tôi đặt tách trà lên bàn, trong ánh mắt ngùn ngụt lửa hận. Tôi không so sánh mình với công chúa, tôi chỉ thấy thật hoang đường, bất công cho con của mình.

- Hồ ly, con cứ thoải mái dưỡng thai, đến lúc thái hoàng thái hậu ta ra tay rồi! Ta sẽ chính 1 lúc 2 người ở đây...- Lão bà bà vuốt tóc mình, mỉm cười với tôi, còn mang bánh quế ra cho tôi ăn, miếng bánh ngọt hơn bình thường...

Đến tối, Vương Kim ghé qua chỗ tôi. Tôi không thèm nhìn hần, bảo A Tú tiễn khách.

- Nếu nài nài bảo người đến đây thì ta không cần, ta sẽ không tha thứ cho ai làm hại đứa trẻ trong bụng mình.

Hần chần chừ định nói gì đó nhưng rồi lại quay lưng bỏ đi.

Bằng đi 2 tuần, biên cương có biến, Vương Kim đi dẹp loạn mất 3 tháng. . .

Bụng tôi đã khá to, không giấu được nữa đành mượn tay Lão Phật Gia xuất cung...

Thái hoàng thái hậu đột nhiên khỏi bệnh, quyền hành trong tay thái hậu mất trắng, mấy lần nghĩ cách hạ độc vào thức ăn nhưng so với lão bà 80 mấy tuổi thì còn non tay lắm...

Lấy cớ đến Tịnh Thổ tự cầu phúc, tôi chọn 1 ngày tốt để rời đi. Đêm ấy, Vương Kim quay về trong đêm, bảo tôi chọn ngày khác xuất cung nhưng thật ra cũng chỉ muốn tôi bỏ đứa bé trong bụng.

Đêm tối sấm chớp mù trời, tôi sắp xếp hành lý, chủ yếu là mang theo ngân lượng.

Vương Kim tức giận đẩy cửa xông vào, ép tôi vào tường, hần không làm đau tôi, chỉ cảnh cáo:

- Mau phá bỏ cái thai trước khi quá muộn!

- Cho ta 1 lí do chính đáng.- Tôi uất hận chờ hần giải thích. Không có lời phản hồi, chỉ có hơi thở dồn dập vì tức giận của hoàng thượng.

Cuối cùng, hần nói lòng tay ra, ép môi hôn tôi quên cả đất trời. Tôi quay mặt cố né tránh, cắn vào môi hần. Vị mặn của máu tan vào lưỡi làm tôi tê dại. Rất lâu sau đó, hần mới chịu rời đi, bờ môi đã rách 1 ít. Hần buông tôi ra, mặt mũi dụi mặt vào hõm vai tôi. 1 giọt nước mắt rơi xuống:

- Đứa trẻ được mấy tháng rồi?

- 6 tháng.- Tôi không nghĩ hần cũng hỏi chuyện này.

- Không kịp nữa rồi!- Hần lắc đầu, giọng nói đau đớn.

- Không kịp phá bỏ ư?- Tôi nhếch mép cười khinh.

- Nha Đầu, ta không muốn mất nàng.- Hần ôm chặt lấy tôi, 2 dòng lệ rơi xuống cứ như tôi sắp biến mất. Tôi tức giận đẩy hần ra, quát:

- Làm chuyện khó coi!

- Thật ra, nếu sinh đứa trẻ, có thể nàng sẽ chết!- Vương Kim đã bình tĩnh hơn, mạnh mẽ đối diện với tôi. Sinh con có rủi ro là chuyện bình thường nhưng đến độ chết thì không thể nào.

- Nàng còn nhớ lúc ngự y chuẩn đoán nhầm nàng có thai không? Ông ấy không chuẩn đoán lầm, mà là do nàng có khối u trong bụng. E là...- Hấn bỏ lấp lửng câu nói. Tôi rơi xuống địa ngục lần thứ 2...

- Ta suốt đời không thể sinh con? Nếu sinh có thể sẽ chết?- Tôi đã hiểu. Đây là lí do hấn phản đối việc tôi sinh con?

Vương Kim im lặng, không dám nhìn tôi. Không ngờ duyên phận mẹ con của tôi và 2 đứa trẻ lại ngắn ngủi đến vậy. Bên nhau chỉ được 9 tháng 10 ngày, 6 tháng qua tôi lại sống trong day dứt, muộn phiền. Chỉ còn 3 tháng nữa thôi. . .

Tôi cũng thầm cảm tạ Vương Kim đã nói ra chuyện này vào lúc đã không kịp cứu vãn, với tính cách tham sống sợ chết của mình, có lẽ 2 đứa trẻ sẽ trở thành 2 cục máu không có hình thù...

Tuy tôi mang song thai 6 tháng nhưng chỉ bằng công chúa mang thai thường 4 tháng, bụng không lớn, chắc 2 đứa trẻ chịu thiệt thòi lắm. Thấy tôi im lặng suy nghĩ, Vương Kim đi đến bên giường ôm lấy đôi vai bé nhỏ, thủ thủ:

- Ta sẽ tìm thái y khắp kinh thành này, ta không tin sẽ không thể cứu được nàng!

- Ta đã biết chuyện nên biết. Tạ chủ long ân!- Tôi nhún chân hành lễ, mỉm cười hạnh phúc khi hoàng thượng chấp nhận đứa con của tôi. Chỉ cần có hoàng thượng bảo vệ, lão bà bà thương yêu thì tôi đã cam tâm tình nguyện nhắm mắt xuôi tay. Đi qua quỷ môn quan 2 lần không đáng sợ. Đáng sợ nhất chính là nhìn người mình yêu thương chết đi mà không biết cách cứu vãn...

Dù tôi có chết, tôi vẫn muốn sinh 2 đứa trẻ này...

Buổi tối, tôi ngủ cùng Vương Kim, hấn ôm tôi rất chặt như sợ tôi chạy mất. Tôi lại nằm mơ, lần này... tôi thấy Nha Đầu..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sinh Con. . .

Chương 17: Sinh con...

Tôi trở về với hình dáng cũ đứng đối diện cô ấy. Nha Đầu mỉm cười:

- Ta sẽ mượn thân xác của cô đi đầu thai, ở lại nhớ cố gắng nuôi 2 đứa trẻ.

- Khoan đã, sau khi ta chết, cô có thể ở lại thể xác này chăm sóc con ta không? Không cần dùng thân xác của ta luân hồi!- Sau khi tôi chết, cô ấy có thể tiếp tục dùng lại thể xác này.

- Đừng lo, trước khi đi ta sẽ giúp cô, cứ vui vẻ mà sống!- Nói rồi, cô ấy cười rất tươi, trèo lên cái xích đu bên cạnh đứng đưa.- Nếu sinh ra đúng hạn, chắc ta cũng bằng tuổi con cô ấy!

- Vậy chẳng phải rất lâu sau mới lớn ư?- Tôi ngồi xuống thăm cỏ trò chuyện với cô ấy.

- Càng trẻ thì càng tốt, đợi đất Sở định quyền, ta sẽ trở thành phi tần của vua, càng trẻ thì càng được sủng ái mà!

- Vương, Sở đánh nhau, Vương triều suy sụp ư?- Tôi hoảng hốt hỏi cô ấy. Nha Đầu lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả lộ! Nhưng ta nói này, chỉ cần cô khỏe mạnh sinh ra 2 đứa trẻ ấy, 1 quốc sắc, 1 anh hùng, còn sợ không khuynh đảo triều chính được ư?- Khỏe mỗi cô ấy nở nụ cười thật đậm rồi chỉ tay về 2 đứa trẻ đang luyện kiếm đằng xa. Đột nhiên tôi muốn nhìn mặt 2 đứa trẻ ấy quá, tôi đứng dậy tiến lại gần, lúc sắp nhìn thấy mặt thì mọi thứ tan biến, trời đã sáng...

Tôi lo lắng nhìn sang Vương Kim đang ngủ bên cạnh, Vương triều sẽ sớm suy vong? Tôi phải cố sống nuôi dạy con, sớm ngày phục quốc?

Vào thời khắc quan trọng, con người sẽ đột nhiên mạnh mẽ lạ thường...

Phương Bạch Hân thường xuyên ra vào hoàng cung khám thai cho công chúa, cũng vì nàng ta tin tưởng con người của huynh ấy. Thấy thế, tôi cũng triệu

huynh ấy khám bệnh tình.

Gặp lại nhau trong tình cảnh này cũng khiến tôi khá ngại ngùng. Phương Bạch Hàn chỉ cúi đầu bắt mạch cho tôi, xong xuôi huynh ngược đôi mắt lộ rõ vẻ lo sợ, nhìn tôi. Tôi không vội hỏi đến bệnh tình, nói chuyện phiếm cùng huynh ấy:

- Huynh đã có ý trung nhân khác chưa?

- Hạ thần không có tâm trí nghĩ đến chuyện đó!- Phương Bạch Hàn cười khổ. Tôi thấy áy náy trong lòng nên chỉ gật đầu nhẹ nhàng.- Nương nương, người thật mạo hiểm!

Nói ra câu này, tôi đã hiểu khối u trong bụng mình nguy hiểm cỡ nào, cũng như quả bom trực chờ thời cơ nổ tung.

- Nương nương phải uống thuốc điều trị, nhưng có thể sẽ ảnh hưởng đến thai nhi!

- Ta muốn con mình khỏe mạnh. Không uống có được không?- Tôi nghiêng đầu hỏi nghiêm túc. Về mặt Phương Bạch Hàn không thoải mái chút nào, huynh ấy thờ dãi:

- Còn phải xem ý chí của nương nương lúc lâm bồn!

Vậy là tôi vẫn có cơ hội sống nếu biết cố gắng? Tôi khẽ cười, đưa cho huynh ấy 1 phong thư, dặn dò đưa lại cho thúc thúc. Phương Bạch Hàn nhận lấy, lui ra...

Vì quý phi hay tin tôi có thai, lập tức đến xem tình hình thế nào, cô em Đồng Thiên Hân cũng đến. 2 tỷ muội tận tình chỉ tôi cách chăm con dù cả 2 vẫn chưa được "bóc tem". Thì ra, bọn họ muốn hoá thù thành bạn, cùng tôi đối phó với công chúa.

Từ lúc công chúa vào cung đến nay, rất an phận thủ thường, nếu tôi không tìm đến nàng ta thì sẽ không gặp nàng. Nàng chẳng mai mai quan tâm đến hậu cung, suốt ngày ở tẩm cung may quần áo cho đứa trẻ sắp sinh.

- Chờ cho công chúa sinh con, chúng ta sẽ trao con nếu ả sinh thái tử!- Trộm long tráo phụng có lẽ không còn lạ trong thế giới này. Vì quý phi đưa mắt nhìn tôi, xem ý tôi thế nào. Tôi nhếch môi:

- Ta không muốn trở thành kẻ vô ơn!

- Chuyện này cũng tốt cho ngươi, vừa được hoàng thượng sủng ái, vừa sinh được long chủng. Nếu công chúa sinh con trai, ngươi phải đối phó thế nào?- Vì quý phi chán ghét liếc sang Đồng Thiên Hân để cô ta nói đỡ. Nhưng Đồng Thiên Hân thông minh hơn, mượn dao giết người, chỉ ngồi cười trừ chứ không đáp tiếp.

- Chuyện này là chuyện của ngươi, ta không dám can! Nhưng cẩn thận cái mạng... A Tú, tiễn khách!- Tôi gọi A Tú vào tiễn người. Cả 2 rất không bằng lòng rời khỏi.

Người tính không bằng trời tính, công chúa lại sinh non, trước 1 tháng. Vì quý phi không kịp trở tay nên công cuộc trộm long tráo phụng không thành, công chúa sinh thái tử. Tuy nhiên cũng rất may mắn, mẹ tròn con vuông, thằng bé rất bụ bẫm. Tôi không tiện đi lại, tay chân đã sưng vù lên nên chỉ đến thăm đúng 1 lần rồi ở trong cung của mình.

Còn 1 tháng nữa lâm bồn, Vương Kim luôn ở bên cạnh tôi, hầu như quên mất đứa trẻ mới sinh bên Đồng Cung. Cũng đúng, sinh xong, có thể tôi cũng không còn nữa...

Hắn luôn lấy lòng tôi, tự tay làm đồ chơi cho trẻ em, tự tay đóng nôi đưa, không khí ấm cúng khiến tôi rất hài lòng..

Vì quý phi tấn công công chúa không được liền đồ dòn sang tôi diệt trừ hậu hoạ, 5 lần 7 lượt tẩm thuốc vào thức ăn, chủ yếu muốn con tôi phát triển không toàn diện...

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, Sở- Vương phân tranh, chiến tranh giữa 2 nước chính thức bùng nổ. Sau khi nghe tin công chúa Liêu quốc có thai, để tránh tình trạng 2 quân liên kết, nhân lúc 2 bên đang ăn mừng tiểu thái tử tròn 1 tháng, khởi chiến bất ngờ. Vương Kim đưa thái hoàng thái hậu, thái hậu cùng hậu cung sang Liêu quốc, thân chinh đánh giặc, tôi chỉ kịp đưa cho hắn chiếc túi vải có thêu 6 chữ: Vương Tiểu Yến- Vương Khuyết Triều căn dặn:

- Ta sinh đôi, chàng nhất định phải tìm 2 đứa trẻ có hầu bao như chiếc này nuôi dạy chúng nên người . .

Sở vương biết tôi còn mang long thai, quyết diệt trừ hậu hoạ, cài gian tế vào cung ám sát. Rất không may, tôi đã chuẩn bị từ trước, nửa đêm, tôi lên ngựa cùng thúc thúc trốn sang Liêu quốc...

Đường đi vất vả, lại có thích khách bám theo, tôi khó khăn lắm mới sống sót được đến phút này. Xuân Hoa lâu đã bán, chia tiền cho những kỹ nữ tìm việc khác nhưng kinh thành dậy sóng, bạo loạn khắp nơi, chỉ bằng theo tôi tìm cách khác để sống. Đoàn người đi cùng tôi cũng khá đông.

Đầu hè, dừng chân nghỉ tại 1 ngôi miếu hoang ở Liêu Quốc, tôi lâm bồn...

Nửa đêm, bụng tôi đau dữ dội, khóc không thành tiếng, nhờ Phương Bạch Hàn đỡ giúp. Đây là lần đầu tiên huynh ấy làm việc này nên khá ngại ngùng. Bạch Khuê cũng ở bên cạnh nấu nước sôi.

Con đau cứ chìm chết tôi từng đợt. Phương Bạch Hàn quát lớn cho tôi tỉnh:

- Dùng sức đi, không được ngủ! Không đủ lớn để đưa bé sinh ra.
- Nương nương, hít thật sâu vào, cố gắng dùng sức.- Tôi gật đầu, cố gồng hết sức mình, con ơi, con nhất định phải sống khoẻ mạnh.

1 canh giờ trôi qua vẫn không có động tĩnh, tôi không đủ sức để gắng đưa trẻ ra. Sợ đưa trẻ ngộp nên Phương Bạch Hàn đành mổ bụng bắt con. Tôi chỉ kịp nhìn thấy con dao hơ trên ngọn nến, rồi thiếp đi. Lúc sau lại nghe tiếng khóc của trẻ nhỏ, lúc sau nữa lại nghe thêm tiếng khóc khác nhưng tôi không đủ sức để mở mắt ra nhìn bọn trẻ, hơi thở cũng yếu dần đi. Bên tai chỉ nghe được thanh âm của hạnh phúc, giây phút con mình chào đời...

Tôi mỉm cười, trút hơi thở cuối cùng...

.

.

.

Tôi chuẩn bị đi qua cầu Nại Hà, lại nghe tiếng con mình khóc gọi mẹ, đau đớn không tả được. Tôi quay đầu lại nhìn về tia sáng phía trên, rất nhiều tiếng gọi tên tôi. Tôi nhìn hàng bí ngạn mọc đồ 2 bên bờ Hoàng Tuyền rồi lại ngẩng đầu tìm tia sáng đang ngày một yếu dần.

Nha Đầu ở trên cầu chạy xuống, kéo tay tôi:

- Về đi, ta tặng ngươi 1 mạng!
- Về ư?- Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy. Nha Đầu mỉm cười:
- Dương thọ ta chưa tận, nhưng ta sẽ thay cô đi đầu thai, cho cô mượn thể xác ấy nuôi con. Nếu muốn tìm ta, thì hãy đến thôn Trần Hải ở Sở quốc mà tìm. Đi nhanh lên!- Cô ta đẩy tôi đi, giục tôi chạm tay vào tia sáng..

Mùng tám tháng Chạp, Vương Kim tử trận. Sở vương độc chiếm Vương triều, lập nên Đại Sở...

10 năm sau. . .

- Đặt xong chưa? Xong rồi thì rút tay lên!- Tiểu cô nương xinh đẹp, đáng yêu mỉm cười ma mãnh rồi giờ bát. Lần nào cũng vậy, tiểu yêu tinh này vào sòng bạc rồi thì tiền của người đến cược sẽ không cánh mà bay. Đang gom tiền vào túi vải, thấy lão bá bá đi vào, con bé liền chạy đến, ôm lấy cổ ông khoe:

- Con kiếm được rất nhiều tiền nha!
- Con kiếm tiền để làm gì? Mẹ con mà biết thì...- Ông ta gõ lên mũi con bé, nó lém lỉnh cười hề hề:
- Con sẽ để dành tiền, sau này mua 1 phu quân biết nghe lời!
- Con bé này!- Lão bá bá cũng đành bật cười thành tiếng.

Xuân Hoa lâu, sòng bạc Xuân Hoa, tửu lâu Xuân Hoa đều làm ăn rất phát đạt, tiền tiêu vào không hết. Con bé này lại tranh thủ kiếm thêm, vất cạn tiền của khách chơi, đúng là vô sỉ.

- Tiểu Yến, con tưởng mẹ không biết con làm gì sao? Không về phòng đọc sách, thêu thùa đi, còn ở đây đánh bạc!- Tôi đằng đằng sát khí đi ra. Con bé ôm lấy thúc thúc chặt hơn, bĩu môi:
- Con đang giúp mẹ quản lý cơ ngơi!
- Con... còn dám trả treo!- Tôi đi đến lôi con bé ra, thúc thúc liền quay lưng chắn cho nó:
- Tiểu Yến còn nhỏ, con đừng la nó nữa!

Con bé vợ được đồng minh nên lè lưỡi trêu tôi, xong lại cười nịnh bợ, đưa toàn bộ số bạc kiếm được:

- Con đưa cho mẹ!
- Còn giấu ở đâu nữa?- Tôi liếc lên búi tóc của nó.
- Bị bắt rồi ư?- Nó đau khổ lấy mấy lượng bạc trên tóc xuống. Tôi lại nắm chân nó lắc lắc:

- Chỗ này cũng nặng lắm này Tiểu Yến!

- Dạ!- Nó mếu máo còi giầy ra đưa mấy tờ ngân phiếu. Tôi hài lòng, trở về tủ lâu kiểm tra sổ sách. Tiểu Yến tranh thủ lườm tôi 1 cái, phóng xuống đất chạy vụt đi...

Tiểu Yến và Khuynh Triều cùng 1 bụng chui ra nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược. Khuynh Triều khôi ngô tuấn tú, càng nhìn càng giống Vương Kim. Thăng bé rất giỏi võ công, ai đến chỉ dạy đều khen có tài năng thiên bẩm, sau này làm việc lớn. Khuynh Triều ít nói, ít cười, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, ngoài những lúc luyện kiếm, rảnh rỗi nó lại ở trong phòng đọc sách binh thư, cũng có vài quyển sách do Vương Kim để lại nhưng tôi không cho nó biết cha mình từng làm vua tránh hoạ sát thân.

Càng lớn, Khuynh Triều lại càng lạnh lùng hơn, tôi cho nó đến nhà thầy đồ ở đầu thôn học cùng Tiểu Yến. Chỉ mới hôm đầu, thư tính đã chất đống nhưng thăng nhóc này lại chẳng thèm đọc, suốt ngày đọc binh thư, luyện võ. Thấy Tiểu Như cũng xinh xắn, đáng yêu, tôi chọc nó:

- Tiểu Như thích con lắm thì phải. Bao giờ dắt con dâu về ra mắt mẹ?

Khuynh Triều không vội trả lời tôi, đọc cho xong trang sách mới ngẩng đầu lên suy nghĩ. Nó nhìn tôi, nửa cười nửa không, rồi lại nhếch môi cười khinh:

- Mẹ chưa già yếu đến độ phải nhờ con dâu dắt đi!

Từ đó về sau tôi không đùa với con trai của mình nữa...

Tiểu Yến thì lại khác, hoạt bát, nhanh nhẹn, võ công cũng không tồi, có khi tôi đánh còn thua con bé, trúng mấy cái chưởng vào eo. Càng nhìn càng thấy tính tình con bé giống tôi y đúc. Yêu tiền như mạng sống, chuyện gì cũng nói được, còn rất “lừa tình” nữa. Con bé rất thô bạo. Cưỡi ngựa, bắn cung, bộ môn nào mạnh mẽ đều bị con bé chinh phục. Nhưng khổ nỗi, con bé lại bị dốt khoản nữ công giải chảnh. Thêu tranh thì đâm trúng tay, tranh xấu không tả được. Nhờ nó nhặt rau thì phải mang rau cho lợn ăn. Nhờ nó giặt quần áo thì phải mua quần áo mới. Còn nữa, tôi bảo nó vẽ giúp bức tranh để xem kỹ năng thế nào... nó lại nguech ngoạc ra vài nét rồi nói với tôi:

- Đây là nghệ thuật tranh trừu tượng ở phương Tây, mẹ từ từ nghiên cứu ý nghĩa nhé. Chỉ có những người có đầu óc thông minh mới nhìn thấu được bức tranh này.

Thấy thế tôi liền đem tranh cho Khuynh Triều cảm thụ, thăng bé liền đề tên tranh:“Nghịch tử chê mẹ ngu ngốc!”

Được lắm, 2 đứa con vàng ngọc của mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vương Triều Chưa Bao Giờ Sụp Đổ. . .

Chương 18: Vương triều chưa bao giờ sụp đổ. . .

- A Tú! Em trốn đâu rồi? Người ta lại xem mắt này.- Tôi vào trong gọi A Tú, năm ấy loạn lạc, con bé vẫn 1 lòng theo tôi phò tá. Lúc gầy dựng cơ ngơi gặp khó khăn, A Tú không quản gian lao, cực khổ tìm việc làm. Tôi xem nó như em gái ruột đối đãi cực tốt. Năm nay đã ngót ngét 25, tôi tìm đám hỏi càng ngày càng khó. Bà cô này muốn ế đến già hay sao ấy!

Lúc sau, con bé tự đi ra, mặt mày vẻ vui kinh dị, đến tôi đã quen mặt cũng muốn chạy trốn. Bà mai vừa thấy mặt A Tú thì không từ mà biệt đi mất. Đây là bà mai thứ 20 của tháng bị dọa mất dép. Thấy tình hình không ổn, tôi liền họp riêng 2 chị em

- Em định ở vậy đến già ư?- Tôi hỏi thẳng A Tú. Con bé mỉm cười:

- Duyên chưa đến, tìm làm gì!

- Đừng nói em vẫn chờ Đại Ngưu nha!- Tôi nói trúng tim đen, con bé nhưn mày rồi lại thờ dài:

- Thanh xuân của em đã qua lâu lắm rồi, bây giờ cứ nuôi con giúp tỷ thôi!

- Nè, ta đâu có thuê bà vú. Ở với ta lâu như thế cũng phải đi tìm hạnh phúc riêng chứ!- Tôi không đồng ý nhăn mặt, con bé lại cười cười lắc đầu, đứng dậy bỏ đi. Trong cái nhà này tôi càng ngày càng mất giá trị...

Hai tỷ đệ sinh đôi nhà Linh San rất chăm luyện võ công. Tiểu Yến dốc ngược đầu, treo vắt vẻo như chú dơi trên cành cây. Khuynh Triều giương cung bắn vào con bé. Tiểu Yến né người, đưa tay cầm lấy cung tên ném xuống. Hơn 10 tiền, con bé đảo người phóng xuống đất, chống tay lộn mấy vòng. Đến lượt Khuynh Triều, thằng bé chỉ khẽ nhắm mắt nhưng đưa tay chụp tiền vô cùng chính xác. Tiểu Yến không phục chu môi:

- Có cần xem thường tỷ đến độ nhắm mắt không hả?

Thằng bé nhếch mép, đập xuống đất thu gom mấy cây tên cho vào giỏ. Tiểu Yến liếc xéo 1 cái:

- Đệ đừng tưởng có sư phụ dạy là giỏi nhé, ta cũng sẽ đi tìm sư phụ của mình!

Khuynh Triều không trả lời, đi về nhà để Tiểu Yến 1 mình lang thang. Con bé vào kinh thành dạo chơi, xem hết gian hàng này đến gian hàng khác. Tiểu Yến bị thu hút bởi miếng ngọc bội hình rồng làm bằng phi thủy, thạch rất trong, vừa thanh lại vừa hợp mắt trong gian hàng bán phụ kiện nhỏ. Con bé cầm lên xem xét, biết ngay là đồ có giá trị liền ngả giá:

- Lão bá, bao nhiêu ạ?

- Tiểu thư thật biết chọn, miếng ngọc này trị giá 2 lượng bạc!- Người chủ bán hàng đã già, ăn nói cũng rất thật thà, có sao bán vậy, không hề thách giá. Nhóc con cầm lên xem thật kỹ rồi lấy tờ ngân phiếu giấu trong thắt lưng ra đưa cho ông lão chờ tiền thối. Nhận tiền xong, con bé vừa đi vừa ngắm nghía, miếng ngọc này ít nhất cũng 5 ngàn lượng chứ ở đâu ra 2 lượng bạc, phen này bán lại có lời to rồi!

Do cứ mãi ngắm nhìn, Tiểu Yến vô tình va vào ai đó té xuống đường. Chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn đã nghe tiếng vó ngựa cùng tiếng kéo xe chạy đến. Bên đường, 1 đứa trẻ độ 10 tuổi khác liền phi thân ra định kéo Tiểu Yến về phía mình nhưng chậm hơn 1 bước, con bé đã lăn 2 vòng vào trong khiến thằng bé kia mất đà ngã nhào. Tinh thể đảo ngược, tiểu cô nương nhanh chóng nắm lấy áo tên nhóc ấy, cả 2 cùng lăn vài vòng trên đất. Xe ngựa phanh gấp, đã an toàn. Đoàn người phía sau vội chạy đến hết to:

- Hộ giá!

Tiểu Yến phui áo đứng dậy, tiện thể kéo cái tên ăn hại định làm anh hùng cứu mỹ nhân lên. Bờ môi đào đỏ mọng mấp máy:

- Công tử không sao chứ?

Tên nhóc kia thẹn quá hoá giận liền giật tay ra, hắng giọng:

- Nếu biết người có võ công ta đã không giúp làm gì!

Tiểu Yến nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tên kia không rõ là do ngại hay tức liền thấy buồn cười. Con bé phá lên cười:

- Trông ta yếu đuối lắm ư?

Tên tiểu tử kia chưa kịp trả lời thì có 1 vị đại nhân vóc dáng cao lớn, mắt ngọc mày ngài đẹp vô cùng tiến đến. Thằng nhóc xoay người lại, cúi nửa người chào:

- Cậu!

- Ta đã nói với con rồi, con bé ấy có võ công, còn cao hơn con mấy phần!- Vị đại nhân kia đánh giá Tiểu Yến từ đầu đến chân, rất xinh đẹp chỉ vài năm nữa sẽ là mỹ nhân khuynh đảo triều chính, vẻ đẹp của con bé pha trộn giữa thần bí và mạnh mẽ, càng nhìn càng thấy cuốn hút.

Được khen, Tiểu Yến liền giương mày mỉm cười thích thú. Tên nhóc kia lần đầu thua nữ nhi nên hậm hực phát tay áo bỏ đi.

- Công tử, tay chảy máu rồi!- Như Linh San đã nhận xét, con bé rất giỏi ở cái khoản lừa tình, chưa để người ta nhận ra sự việc đã tài lanh chạy đến, rút chiếc khăn tay ra buộc vào bàn tay đang chảy máu kia. Tiểu Yến ngẩng đầu lên, mỉm cười với thằng bé:

- Dù sao cũng đa tạ công tử, cáo từ!

Nói xong liền bỏ đi, bỏ lại người ta tim đập chân run, mặt đỏ hơn quả gấc. Vị đại nhân kia phá lên cười thật to khiến thằng nhóc xấu hổ không biết trốn đường nào...

- Khuynh Triều, con đang làm gì vậy?- Tòilò dò vào phòng của thằng bé thấy nó đang dốc ngược người xuống trồng cây chuối. Nó lộn người đứng dậy nhìn tới xem có chuyện gì, tới liền mỉm cười:

- Mẹ vừa nấu canh gà, nếu con có đến chỗ sư phụ thì nhớ đem theo biếu người, nhé!- Tòilò chỉ nghe thằng bé nhắc đến sư phụ nó đứng 1 lần vì thằng bé chẳng bao giờ kể chuyện dư thừa. Có chăng là do Tiểu Yến đào xới, tòilò gắng hỏi nó mới miễn cưỡng trả lời qua loa. Tòilò nghe A Tú nói, trong 1 lần lên núi, thấy 1 đám thổ phỉ vây quanh mấy cô gái định giở trò đồi bại, tuy tuổi nhỏ nhưng Khuynh Triều lại có tính trượng phu, liền ra tay giúp đỡ nhưng 1 mình thằng bé thì không đủ sức. Từ đâu 1 người nữa xuất hiện, 1 thân 1 mình đánh bại đám thổ phỉ, võ công không phải dạng tầm thường, thấy Khuynh Triều cứ đứng nhìn mấy đường quyền thì phải hỏi nó có muốn học không, thằng bé gật đầu đáp lại nên dạy luôn!

Nó vâng 1 tiếng, khuôn mặt vẫn lạnh như băng nhìn tôi. Tôi gãi gãi đầu, hết chuyện để nói rồi nên định quay lưng đi, xong lại quay lại:

- Tỷ tỷ đâu rồi?

Nó lắc đầu. Tôi chống nạnh, lầu bầu: “Con bé này không dạy không được mà!”

Đúng giờ cơm chiều con bé mới trở về, y phục lấm lem còn bị rách mấy chỗ, tôi hỏi:

- Con đánh nhau với người ta sao?

- Dạ không, con bất cẩn bị té, lăn mấy vòng trên đất né xe ngựa nên hơi tả tơi 1 chút.- Nó cười trên ngưởi. Tôi tức muốn chết, con gái con lừa đi đứng không cẩn thận còn này kia kia nọ.

- Con tự lấy tiền mà may quần áo mới, mẹ không dư tiền đâu!- Tôi phải cảnh cáo nó, cứ để yên con bé lại làm lũng.

- Con sắp phát tài rồi! Haha, lúc này mua được miếng phi thúy thượng hạng chỉ có 2 lượng bạc, mang đi bán lại cũng được kha khá đó.- Nhắc đến tiền, đôi mắt phượng nhỏ tí lại sáng lên như mắt mèo, tôi nhếch mép:

- Đưa mẹ xem thử sẽ biết thật hay giả!

- Được thôi...- Nó đưa miếng ngọc bội ấy cho tôi. Đôi đũa trong tay tôi rơi xuống đất. Tôi đứng hình nhìn miếng ngọc bội đã 10 năm không nhìn thấy. Đôi mắt ngẩn lệ, tôi cắn chặt môi mình. Khuynh Triều thấy vậy liền giật miếng ngọc bội ấy đưa lại cho Tiểu Yến:

- Mẹ không thích vật này, tỷ cất đi!

- Đẹp mà.- Con bé khịt mũi. Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm miếng ngọc bội, khấn khoản hỏi:

- Con mua miếng ngọc này ở đâu?

- Đối diện tiệm chè Lộc Phát, 1 ông lão đã già bán cho con! Mẹ cũng muốn mua 1 miếng để phát tài chứ gì nhưng nó chỉ có 1 thôi!- Tiểu Yến hất mặt đắc chí.

- Đúng, chỉ có 1...- Tôi gật đầu rồi cầm ngay miếng ngọc chạy ra ngoài.

“Cô tìm người bán miếng ngọc này để làm gì?”

“Miếng ngọc được ai đó vô tình nhặt được.”

“Họ không nói danh tính.”

Tôi mệt mỏi đi về nhà. Khuynh Triều từ nãy đến giờ luôn đi cạnh tôi, chỉ im lặng như thế nhưng hành động này khiến tôi thấy lòng mình ấm áp. Lúc trước, bao giờ cũng vậy, Vương Kim luôn âm thầm quan tâm tôi như thế.

- Miếng ngọc bội ấy quan trọng lắm sao?- Thăng bé lên tiếng hỏi. Tôi nhướn mày thờ dãi:

- Không có gì đâu!

- Tôi nay mẹ có đốt đèn nữa không?- Thật hiếm khi Khuynh Triều hỏi tôi tận 2 câu.

- Có chứ, hy vọng của mẹ chưa bao giờ tắt!- Tôi mỉm cười, lòng nhẹ bâng.

Đốt đèn cầu nguyện cho người đã chết sẽ khỏe mạnh trở về, tuy hoang đường nhưng đó cũng là “hy vọng“. Hy vọng cũng đã được 9 năm. . .

Tôi và Khuynh Triều lặng lẽ đi về, hôm nay, thăng nhóc đã cao hơn vai tôi, rất có khí chất đế vương. . .

Tiểu Yến và Khuynh Triều đứng nhìn tôi thả nẩy ngọn đèn trên sông, không tò mò vì sao tôi đốt, chỉ thấy những hoa sen có đèn trôi sáng rực rất vui mắt. Đêm nay như dài ra, cứ đau đầu y hết cái hôm nhận tin bệ hạ băng hà, 100 năm gây dựng giang sơn nhà họ Vương sụp đổ. . .

Sáng hôm sau, Vương Khuynh Triều đọc sách hỏi tôi:

- Mẹ có biết, thứ gì mà người hoàng đế không thể vượt mắt hay không?

- Giang sơn!- Tôi không suy nghĩ mà nói ngay.

- Đúng vậy, còn có cả ngôi vị khó khăn lắm mới leo lên được. Được làm thái tử, họ đã bước qua 1 con đường đầy gai nhọn, để làm hoàng đế, thái tử phải ngồi trên bàn chông suốt hàng chục năm chờ Tiên đế băng hà. Vượt mất vào tay anh em đã không thể, Vương triều có thể rơi vào tay giặc ư?- Đôi mắt Khuynh Triều lạnh lùng nhìn về phía trước.

- Chuyện này qua lâu lắm rồi, con nói chuyện này để làm gì?- Tôi không suy nghĩ đến nó nữa, danh vọng, lợi lộc rồi cuộc cũng như gió bay, chỉ có mạng sống mới là thứ quý nhất. Không cần danh phận, không cần phú quý, chỉ muốn cùng người mình yêu thương sống qua ngày.

- Chúng ta là người họ Vương. Sau này, con nhất định sẽ giành lại giang sơn!

- Xăng bậy!- Tôi hoảng hốt, tức giận buông tay làm vỡ tách trà.- Con ơi, bay đầu như chơi, đừng đùa giỡn nữa!

Khuynh Triều không nói thêm lời nào, chậm chậm xé từng trang sách đốt vào ngọn nến đang cháy, tờ bìa dày nhất có đề “Chiến tích Đại Sở”. Lúc đọc quyển sách ấy, tôi cũng rất tức giận, lừa thần đối thánh, phỉ báng Vương triều, bọn man di mọi rợ ấy đúng là mất nhân tính. Chuyện Khuynh Triều nói hôm nay làm tôi mất mấy ngày suy nghĩ. . .

Vương Kim còn nợ tôi 1 lời hứa. Nhắc đến, tôi lại nhếch môi cười nhạt bản thân, nhớ đến lời bài hát nợ:

“Yêu dù có thể biết trước, cuối cùng vẫn quanh hiu. . .

Đã quên đi nguyên nhân hậu quả. . .

Cố chấp khổ sở giữ lấy 1 lời hứa rỗng không. . .

Phí hoài biết bao tuổi thanh xuân. . .

Lãng phí bao năm tháng vuột mất khi luân hồi. . .

Người bị lãng quên chính là ta. . .

Hình dáng quen thuộc nhạt nhòa trong nước mắt. . .

Ngóng trông mà không cách nào chạm đến. . .”

Ngồi trong thư phòng, không hiểu sao nước mắt tôi lại rơi, suốt hơn 9 năm, kể từ ngày Vương Kim băng hà, tôi không khóc thêm lần nào nữa, hôm nay chỉ vì lời nói vô tri của Khuynh Triều lại làm lòng tôi quặn thắt. . .

- Tiểu Yến, cúi mặt xuống 1 chút, góc nghiêng này, đúng vậy. Đẹp tuyệt vời!- Rảnh rồi, bọn Mỹ Nhân và Bạch Khuê lại dạy cho Tiểu Yến vài tuyệt kỹ quyền rũ người khác. Tiểu Yến khá nhanh nhạy, tiếp thu được ngay, lại hay áp dụng linh tinh nên chuyện bọn nam nhân đánh nhau vì con bé là không ít.

- Tiểu Yến ơi, sao con có thể xinh đẹp như thế, đúng là long ch...- Bạch Khuê khen con bé nhưng lại hớ lời, suýt chút nữa là nói ra long chủng.- À, đúng là khí chất của long phụng trên trời.

Tiểu Yến được khen liền cười híp cả mắt, đôi mắt phượng liếc dọc liếc ngang, thấy đại gia vào sòng bạc thì đích thân tiếp đón, chạy ngay đến nghênh tiếp. Con bé nở nụ cười tươi hơn hoa:

- Vị đại nhân này đến đây để thử vận may ư?

- Hừm... là người ư?- Người đó phát cây quạt che trước mặt cười. Tiểu Yến hí mắt nhìn, nhớ ra rồi, là vị đại nhân cậu của cái tên vô dụng định làm anh hùng cứu mỹ nhân. Con bé vẫn giữ bộ mặt thương mại:

- A, tiểu nữ nhớ ra vị đại nhân này rồi!

- Chẳng biết sòng bạc, tửu lầu, thanh lâu này là của ai mở?- Vị đại nhân kia khẽ cười, dáng vẻ rất thích thú. Tiểu Yến biết mẹ mình không thích bị tiết lộ danh tính nên nói tránh:

- Là của dì A Tú, họ hàng xa của tiểu nữ mở ạ!

- Ta có thể gặp người đó được chứ? Có phải người đi ấy có đôi mắt trông khá giống tiểu cô nương nhà người không?- Nói xong, nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn càng nở sâu hơn nữa. Tiểu Yến biết ngay người này đang nhắc đến mẹ mình nhưng cũng lắc đầu:

- Không, mắt to tròn lắm ạ!

- Vậy ư?- Người ấy thoáng nhún mày rồi lại cười, tự cười bản thân hay cười với Tiểu Yến, con bé cũng không rõ.- 10 năm trước, ở Vương quốc, cũng có 1 thanh lâu tên Xuân Hoa rất phát đạt!

- Chẳng phải Vương triều đã sụp đổ hơn 9 năm rồi ư?- Con bé hỏi lại.

- Vương Kim chưa bao giờ để Vương triều sụp đổ!- Vị đại nhân kia nhún mày với Tiểu Yến, thông thả phát quạt đi vào Xuân Hoa lầu. Tiểu Yến lò dò theo sau. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp Lại Cố Nhân. . .

Chương 19: Gặp lại cố nhân...

Vị đại nhân ấy từ tốn thưởng thức rượu. Xuân Hoa túy được ủ khá lâu rồi, cách nấu rượu của người Vương triều khác lạ hơn Liêu quốc nên nếm thử cũng khá thú vị. A Tú được Tiểu Yến gọi đến, thấy người ngồi trước mặt thì không khỏi hoảng hốt. Sống nhờ vào người khác chẳng lẽ không biết ân nhân. Hơn nữa lúc còn làm hầu cận của Linh San, ít nhiều gì cũng biết về người này. Mỹ nam từ trước mắt đích thị là hoàng đế Liêu quốc người người ngưỡng mộ. Hôm nay, hoàng thượng mặc quần áo thường dân, tay phe phẩy quạt, khí chất thanh cao không nhuốm bụi trần. Nhìn thấy bóng lưng, còn tưởng là Vương Kim đang đi thị sát tình hình dân chúng. Miệng A Tú đắng ngắt, muốn bỏ trốn cho rồi!

- Nàng là chủ nhân nơi này?- Thấy mỹ nhân kia cứ trân trân nhìn mình, Liêu Kinh Bảo lên tiếng hỏi.

- Dạ...- A Tú định lắc đầu phủ nhận nhưng nhận được tín hiệu từ xa của Tiểu Yến nên nhẹ nhàng gật đầu.- Thưa phải ạ!

- Ta có 1 vị bằng hữu, trước kia cũng mở thanh lâu cùng tên ở Vương quốc, chẳng biết nàng có quen không?- Huỳnh ấy nhẹ nhàng nở nụ cười. A Tú biết rõ vị bằng hữu mà hoàng thượng đang tìm nhưng lại không muốn trả lời đành quay đầu đi nơi khác.

- Nàng ấy còn từng là phi tử.- Liêu Kinh Bảo bổ sung. Sao A Tú không biết được chứ nhưng cô vẫn chỉ lắc đầu.

- Tiếc nhỉ?- Huỳnh ấy vẫn cười nhưng nụ cười không vui, chỉ cho có lệ. Tiểu Yến nghe đến phi tử thì không giấu được tò mò:

- Người quen được người ở trong cung luôn ư?- Đôi mắt phượng ngay thơ có tia sáng lóe lên. Liêu Kinh Bảo nâng chum rượu lên uống, chờ suy diễn tiếp theo của con bé nhưng không nhận được câu trả lời, Tiểu Yến đành im lặng. A Tú bất đắc dĩ cười gượng:

- Trẻ nhỏ không biết không có lỗi!

- Vậy nàng biết ta là ai ư?- Khóe miệng huỳnh ấy nở nụ cười đậm hơn. A Tú hoảng sợ quỳ xuống như 10 năm trước mỗi khi mắc lỗi. Tiểu Yến thấy vậy vội đỡ đi đứng dậy, hỏi:

- Di sao vậy?

- Nàng là ai?- Liêu Kinh Bảo nhìn vóc dáng nhỏ bé quỳ bên dưới không dám ngẩng đầu mắt kiên nhẫn lên tiếng hỏi. Cả người A Tú run lên cầm cập, chỉ biết nín thở im lặng. . .

- A Tú, lần này em mà giả trò thì ta cho em ế đến già đấy nhé!- Linh San bước vào thanh lâu lớn tiếng gọi. Liêu Kinh Bảo từ trên lầu hoa trông xuống, cả cõi lòng chột nồn nao. Bóng dáng thướt tha như hoa như ngọc khiến huỳnh ấy không cầm lòng được, tim đập thình thịch.

Linh San búi tóc theo kiểu nữ nhân đã có gia đình, mặc y phục làm bằng lụa Đông Bắc, phía trước thêu hình chim hạc chỉ có 2 màu đen, trắng, nói đúng hơn là đen điểm thêm trắng làm tôn lên nước da trắng ngần. Vóc dáng nàng vẫn mảnh mai như thế, chiếc eo thon nhỏ đến độ chỉ cần chạm mạnh sẽ gãy làm hai. Đôi mắt phượng huyền bí ẩn sau 1 hàng mi dày cong vút, đôi môi đào đỏ như bôi son, khuôn mặt trái xoan thanh thú, chỉ nhỏ bằng 1 bàn tay khiến người khác ngắm nhìn mãi không chán.

Khi xưa, biết nàng ấy là phi tần của Vương Kim khiến cả cõi lòng Liêu Kinh Bảo vỡ nát. Giờ thì hay rồi, Vương Kim không còn nữa, huỳnh không tin không có cách đoạt lấy người con gái ấy. Năm đó nữ nhân này còn khá trẻ con, vận y phục tân nương trèo lên xe ngựa của huỳnh, huỳnh vẫn nhớ như in gương mặt được trang điểm kỹ càng sắc sảo ấy. Hôm nay gặp lại, mỹ nhân này không những không già đi mà còn chín chắn lạ thường. Gương mặt xinh đẹp ấy hoàn toàn không trang điểm, ngay cả son cũng không bôi mà sao có thể khiến thời gian như ngưng đọng, mọi vật đều lặng im ngắm nhìn.

A Tú than than không ổn. Năm đó Liêu Kinh Bảo để mắt đến nương nương ai mà không biết, chỉ là Vương Kim độc quyền, nhốt Linh San vào tử cung, đợi ngày hồi giá của Liêu Kinh Bảo mới cho lộ diện. Bây giờ thấy ánh mắt chứa lửa yêu thương ấy không khỏi hoang mang.

- A Tú?- Linh San nhìn A Tú rồi nhìn nam nhân trên lầu, rất quen nha. Cô bước đến nhìn sắc mặt tái nhợt của A Tú, bèn hỏi:

- Vị này là...

- Ta là Liêu Kinh Bảo.- Liêu Kinh Bảo rất tự hào giới thiệu. Linh San nhún mày nhìn A Tú như về chúng ta có quen người này không khiến huỳnh ấy dở khóc dở cười. Nương nương à, cô không nhớ người mình đã trèo lên xe ngựa thì thôi, nương nương cũng phải biết cái người cao cao tại thượng ngồi trên lầu cao được trăm người hộ tống đi qua đi lại kinh thành mỗi tháng 2 lần chứ!

Liêu Kinh Bảo mặt méo xệch nhìn khuôn mặt trái xoan đối diện đang nghếch ra. Giới thiệu cả họ và tên rồi, cô nương kia cũng phải nể mặt hồ hởi 1 tiếng “không ngờ là điện hạ” chứ! Tiểu Yến nắm cái tay Linh San lắc lắc:

- Mẹ nhớ vị này không?

- Trông thì cũng hơi quen quen nhưng không nhớ ra!- Linh San thành thật khai báo. Não bộ chỉ bom đủ bao nhiêu thông tin thôi. Nếu đổi lại là ngày xưa, cái thời còn đuổi hoa bắt bướm, gặp người đẹp trai như thế thì ít ra cũng tìm đập chân run nhưng bây giờ cũng đã có 2 con, tóc cũng sắp có 2 màu, chỉ vì nhan sắc mà nhận người thân có phải quá lố liễu, vô liêm sỉ không?

- Tỷ tỷ, là...- A Tú định lên tiếng nhắc nhở thì Liêu Kinh Bảo giờ tay ngẩn lại, mỉm cười:

- Không biết cũng không sao. Đây là con nàng?- Liêu Kinh Bảo thoáng thấy lòng đau xót. Hoa vẫn đương đẹp nhưng thật ra khó hái. Linh San rất vui vẻ gật đầu, tiện tay kéo Tiểu Yến vào lòng xoa đầu nó.- Là con của V...- Liêu Kinh Bảo định hỏi đến huyết mạch nhưng lại thấy hơi quá đáng với mẹ con nàng. Dù sao, công chúa cũng có con, được lập làm thái tử, là con chính thất, còn con của nàng cũng chỉ là sọt cỏ, lại còn là nữ tử, nhắc đến chỉ khơi gợi quá khứ đau lòng.

- Tướng công ta mất sớm, đành một mình nuôi dạy đứa trẻ này.- Linh San không để ý lắm tới câu nói ấy, chỉ tiếp tục giới thiệu. Tiểu Yến lanh lợi nở nụ cười. Thấy cảnh này, Liêu Kinh Bảo chỉ biết cười khổ 1 tiếng. Phi tần trong cung không phải là không có nhưng không ai có thể khiến huyênh động lòng. .

Bọn họ luôn tranh giành đấu đá rất ác liệt, có người còn đánh tâm hạ độc người khác. Liêu Kinh Bảo thì tâm họ cũng chỉ vì muốn có thái tử, sau này cùng gây dựng sự nghiệp, nếu lỡ có đột ngột gặp khó khăn thì con mình cũng có thể đăng cơ. Tính đến thời điểm này, thái tử của huyênh cũng được 13 tuổi, lớn hơn con của nàng thì lấy cớ gì chê trách người phụ nữ này, đâu phải trai chưa vợ gái chưa chồng. . .

- À, đại nhân này, chúng ta có quen biết ư? Cùng lánh nạn sang Liêu quốc nhỉ? Tính ra năm ấy chạy trốn cũng rất đông!- Linh San cứ tưởng là người Vương triều nên vô tư nói. Liêu Kinh Bảo mặt chảy dài xuống đất, lắc đầu:

- Ta từng gặp nàng 1 lần thôi!

- Sao? 1 lần?- 1 lần cũng nhận người quen được ư? Nhìn thì cũng đường hoàng chính trực nhưng người này cần gì ở bà mẹ 2 con? Định dùng nhan sắc ấy quyến rũ nàng ư? Xong rồi, là lừa tình lừa tiền? Ày da, cái danh giàu ngang quốc khố của bà chủ Xuân Hoa lâu đã vang danh bốn bề rồi? Mặt Linh San thận trọng hơn. A Tú khẽ thở dài:

- Tỷ tỷ, bà mai đâu? Chúng ta đi xem mắt!

- Ừ, đúng rồi nhỉ, bọn họ đang đợi. Vị đại nhân này, rượu thịt hôm nay ta chiêu đãi, không cần thanh toán. Thứ lỗi ta cùng muội muội có việc riêng, khi khác lại gặp!- Linh San vớ được cơ lánh mặt nên nhanh chóng bái biệt, kéo A Tú đi xuống lầu. Liêu Kinh Bảo nâng chum rượu trên tay, nhàn nhạt cười. .

Chưa uống cạn chén rượu đã bị 1 phi tiêu xuyên qua vỡ nát.

- Hắc y nhân!- Tiểu Yến hét lên rồi lộn mấy vòng chạy xuống lầu dưới.- Đại nhân à, còn không mau chạy đi!

1 toán thích khách xông vào. Liêu Kinh Bảo vẫn thản nhiên ngồi trên ghế phát quạt. Chỉ 5 giây sau, bàn ghế lật tung, đánh đắm toi bời. Mấy vị cô nương bị làm cho khiếp sợ la hét toáng loạn.

- Mấy di bình tĩnh, đi xuống lầu đi!- Tiểu Yến vỗ đầu mình 1 cái, con bé đúng là ham sống sợ chết chả ra gì, bỏ lại 1 đám phụ nữ không biết võ công ở phía trên. Thấy vậy, con bé đành trở lên chắn phía trước cho bọn họ bước xuống. 1 tên hắc y nhân thấy Tiểu Yến vương vi nên xoay người rút kiếm định chém. Con bé liền lấy hủ bột bên thắt lưng hất lên:

- Đây, thuốc ngứa, cho người gây rách da luôn!- Nói xong còn trêu người cười ha hả lộn đi nơi khác.

Liêu Kinh Bảo vẫn thản nhiên né đòn, bàn tay giờ ra nắm lấy chiếc cổ của 1 tên ám sát hất bẻ thật mạnh. Tiếng xương cốt gãy ra cùng tiếng hét thất thanh vang lên đồng điệu, hấn ta gục xuống sàn.

Thấy có tuồng hay, Tiểu Yến nấp sau cái bàn, len lén lấy đĩa bánh quế bên cạnh vừa ăn vừa xem.

Rõ ràng, cây quạt không phải vũ khí nhưng nó lại vì sức lực của người cầm mà trở thành hung khí. Tiểu Yến thảm thán, võ công ở đâu ra mà cao đến thế?

Có 1 tên định định lên sau lưng nhưng nhanh chóng bị Tiểu Yến phóng chiếc tiêu vào tay làm rơi kiếm, Liêu Kinh Bảo liền xoay người đập cho tên đó 1 đập. Con bé thích thú vỗ tay bôm bốp, nhe răng cười. Chỉ 1 thoáng, đám thích khách 20 người liền bị hạ gục, nửa chết, nửa bị thương..

Hết trận, Tiểu Yến nhào ngay ra ôm chân vị đại hiệp kia, khăn khăn chân thành:

- Đại hiệp, đại hiệp hãy nhận tiểu nữ làm đồ đệ đi ạ!

- Con nhóc này, làm gì thế?- Đứa bé này sao hành xử tùy tiện vậy! Còn ôm chân nam nhân thì ra thể thống gì..

- Nhận tiểu nữ làm đồ đệ đi mà!- Nó bù lu bù loa rống lên.

- Còn không mau đứng lên!- Liễu Kinh Bảo mặt mày nhăn nhó, đầu óc rối bời kêu con bé đứng dậy. Tiểu Yến liền cười lớn:

- Nhận con rồi nhé! Ahaha, có sư phụ rồi..

Liêu Kinh Bảo nhú mắt nhìn con nhóc lấm chieu trò này, lắc đầu:

- Ta không nói với người nữa!

- Người bảo con đứng lên thì có nghĩa là đã nhận con làm đồ đệ!- Tiểu Yến gạt đầu chắc chắn rồi kéo tay huynh đi xuống dưới. Liễu Kinh Bảo vội vàng hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Luyện võ!

- Gấp gấp vậy ư?- Huynh nhăn mặt, quân lính còn chưa kịp đến thu dọn hiện trường thì hoàng thượng đã bị con bé này bắt cóc.

- Hừm.. đề hôm khác, giờ ta có việc cần phải làm!- Nói xong liền giằng tay ra chạy như ma đuổi. Tiểu Yến gọi với theo:

- Người ở đâu, con sẽ đến tận nhà!

Nghe thế thì Liễu Kinh Bảo lại tăng tốc chạy nhanh hơn, đi được 1 đoạn khá xa mới dừng lại. Vì sợ con bé biết thân phận của huynh nói lại với mẹ nên đành đi đường vòng vào rừng cây sau hoàng cung. Liễu Kinh Bảo đi được 3 bước lại chống tay lên cây thở dốc:

- Người ra đây, còn nấp nữa ư?

Tiểu Yến ngồi trên cây, nghe nói vậy thì liền mỉm cười phóng xuống.

- Dám theo dõi ta?- Liễu Kinh Bảo hét cách đằng nhìn bé con đang đứng trước mặt bằng con mắt khác. Đây là nữ tử phi thường trong truyền thuyết!

- Vì con không biết sư phụ ở đâu, giờ thì biết rồi!- Tiểu Yến vui vẻ cười ha hả.

- Là người?

Tiểu Yến xoay đầu nhìn người đã lên tiếng, hóa ra là cái tên vô dụng hôm ấy. Liễu Kinh Bảo nhìn thấy thái tử cùng đứa cháu đang luyện kiếm cùng nhau thì bước lên mấy bước đứng trước mặt. Tiểu Yến dời ánh mắt sang chàng trai cao hơn ở bên cạnh. Người con trai này cao hơn con bé hẳn 2 cái đầu, mắt ngọc mày ngài giống với sư phụ, anh ta đang cầm kiếm, bước lên 2 bước đưa kiếm ra phía trước hành lễ:

- Cha!

- Ô, đại sư huynh, nhị sư huynh, xin tự giới thiệu, ta là Tiểu Yến, là đồ đệ của sư phụ!- Con bé lăn xăn chạy lên nắm lấy tay của Liễu Kinh Bảo lắc lắc.

- Sư phụ?- Thái tử hỏi lại rồi mỉm cười nhìn cha mình đang lực bất tòng tâm lại nhìn đôi mắt phượng sáng như sao trời đang nở nụ cười đằng trước.

- Thôi thì lúc 2 đứa luyện công cứ chỉ dạy cho tiểu muội 1 ít!- Liễu Kinh Bảo thở dài.

- Được thôi, có tiểu muội xinh đẹp như thế này cũng không phải việc xấu! Ta là Liễu Tổng Hạo, còn đệ ấy là Vương Minh.- Tổng Hạo rất thân thiện giới thiệu nhưng ngược lại Vương Minh vẫn còn đang tức chuyện bị Tiểu Yến làm bẽ mặt, nửa muốn chào nửa muốn không. Tiểu Yến bỏ qua chuyện ấy nở nụ cười tươi như hoa:

- Rất vui được gặp 2 huynh, từ nay về sau xin chỉ giáo!

Mấy hôm sau, ngày nào Tiểu Yến cũng đến đây học võ, chẳng mấy chốc thân phận của 3 người kia, chỉ nghĩ là gia đình vương gia giàu có. 1 ngày học võ thì 1 ngày sẽ học chữ, cứ như thế cho đến kì thi. . .

- Nè, Tiểu Yến, viết sai rồi, nét này mới đúng!- Vương Minh đưa tay chỉnh lại nét ấy cho Tiểu Yến. Nữ nhân này đúng là rất kỳ lạ, luyện võ thì rất hăng hái nhưng viết chữ thì cực kỳ xấu, còn có thái độ chán chường.

- A, đa tạ!- Con bé reo lên rồi quên mất mình đang cầm bút mực quẹt 1 vệt lên mũi. Tổng Hạo thấy vậy bật cười, Vương Minh im lặng nhìn khuôn mặt ngây thơ đang ngẩng lên xem có chuyện vui gì.

- Tiểu Yến, mặt muội biến thành mèo con rồi!- Nói xong, Tổng Hạo vươn tay ra chùi cái mũi dính mực kia. Tiểu Yến đỏ mặt lên tức khắc. Vương Minh lấy vội chiếc khăn tay hôm bữa được con bé buộc vào tay đưa lại cho Tiểu Yến. Tuy Tiểu Yến lí nhí cảm ơn Vương Minh nhưng ánh mắt lại cứ nhìn về Tổng Hạo. Hành động này khiến người còn lại không được vui vẻ cho lắm..

- Cái này? Là đồ bỏ à?- Khuynh Triều nhìn thấy cái túi vải trên bàn liền thấy nó dư thừa, rất không vừa mắt lên tiếng.
- Bỏ xuống, ngay!- Tiểu Yến hét lên. Cái gì mà đồ bỏ? Người ta đã thức khuya 1 tuần để thuê được hầu bao này đây.
- Tỷ làm?- Khuynh Triều nhướn mày về chằm biếm. Tiểu Yến liếc thẳng nhóc, ôm chiếc túi vào lòng gật đầu. Thằng nhóc cười khinh bỉ rồi tiện tay lấy vải cái túi trong tủ quần lên bàn:
- Những cái này thuê đẹp như thế vẫn là đồ bỏ, cái túi của tỷ là đồ bỏ của đồ bỏ!- Nói xong liền nhanh chân chạy mất bỏ lại Tiểu Yến đang tức trào máu cắn cắn môi dưới.
- Đến tối, Khuynh Triều vào phòng ngủ vẫn thấy bên phòng của Tiểu Yến sáng đèn nên tò mò đẩy cửa vào. Con bé nở nụ cười rất tươi:
- Cho tỷ xin 1 cái túi hồi chiều nhé!
- Sao tỷ không làm 2 cái?
- Ừm, tỷ làm 1 cái được rồi, 2 cái thì sẽ mệt chết luôn!- Tiểu Yến vờn vai bừa bãi. Khuynh Triều lắc đầu:
- Bên trọng bên khinh như thế thì tỷ muốn bọn họ lại đánh nhau ư?- Rõ ràng cũng chỉ là 2 cái túi, 1 làm 1 xin, bọn con gái thật đều!
- Đừng nói bậy nữa, người kia hình như không thích tỷ lắm, nên qua loa được rồi!

Khuynh Triều nhún vai kiểu “để rồi xem”. . .

Tiểu Yến đặt 2 chiếc túi lên bàn gỗ, nở nụ cười, đẩy về phía trước cho 2 mỹ nam tử đối diện. Cái của Tống Hạo rất xấu, cái của Vương Minh lại rất đẹp. Cứ tưởng cái đẹp thì do Tiểu Yến tốn công nhiều hơn, tỉ mỉ hơn nên thằng nhóc không giấu nổi nụ cười. Tống Hạo rất tự nhiên cầm lên, thấy cái túi có hình mặt cười méo mó dễ thương thì cũng thấy thích thú, bật cười.

- Thật ngại quá, cái xấu là do muội thuê, còn cái đẹp kia là do Tiểu Như thuê!- Tiểu Yến ngại ngừng gãi đầu. Vương Minh như bị dội 1 gáo nước lạnh, nụ cười rạng rỡ ban nãy tắt ngúm. Tống Hạo thì rất vui vẻ, treo ngay chiếc túi vào thắt lưng. Vương Minh hất chiếc túi xuống đất:
- Ta không cần!
- Huynh...- Tiểu Yến tức giận nhặt chiếc túi lên. Tống Hạo khẽ nhủ mày lại. Vương Minh đứng dậy bỏ đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đại Sở Một Chuyến. . .

Chương 20: Đại Sở một chuyến. . .

- Ta có thể không gặp con 1 thời gian, chuyện cần làm ở đây đã xong. Ta sẽ về Vương quốc!- Người đàn ông ấy nhẹ nhàng cầm tách trà lên uống rất từ tốn, tuy vẻ ngoài lợm thợm nhưng không giấu được vẻ tuấn mỹ hơn người.
- Vương triều có liên quan đến sự phụ ư?- Khuynh Triều nhìn vào đôi mắt người đối diện. Ánh mắt người ấy lóe lên tia cười nhưng không trả lời.
- Con quên nói với người, con cũng họ Vương! Vương Khuynh Triều!- Thằng nhóc dường như cũng đang mong chờ điều gì đó. Người ấy vẫn giữ thái độ bình thản như có như không 1 nụ cười:
- Ta biết!
- Sao người lại biết?- Khuynh Triều vẫn chăm chú chờ câu trả lời.
- Chiếc túi có thêu tên.- Nói rồi người ấy chỉ tay vào chiếc túi bên hông của thằng bé. Không hẹn mà gặp, 2 ánh mắt giao nhau, khẽ thở dài rồi lại cười:
- Nó xấu thật!

Tài năng của Linh San chỉ tới đó, thêm 3 chiếc túi thì tay cũng bị kim đâm gần hết máu. Khuynh Triều thấy nó không đẹp nhưng vẫn luôn mang bên mình vì thương mẹ một mình nuôi 2 con khôn lớn. Rõ ràng biết mẹ cố tình đốt đèn cầu nguyện cho cha nhưng vẫn không dám lên tiếng, cứ để mẹ làm những việc vô nghĩa mà mẹ thích để người phụ nữ ấy thấy yên lòng..

- Mẹ con có khỏe không?- Người ấy trầm giọng hỏi. Khuynh Triều thoáng suy nghĩ, vẻ mặt trầm tư:

- Mẹ con lúc sinh con ra đã rất yếu ớt, một thân một mình chống chọi với khối u mới có thể nuôi con đến lúc này. Đến mùa xuân năm nay đã 2 lần bệnh liệt giường.- Khuynh Triều cố gắng nhìn cảm xúc trên khuôn mặt người đối diện nhưng không rõ biểu cảm đó là gì, vừa quen mà cũng vừa lạ, như xa cũng như gần.

- Vậy còn làm phiền mẹ con phải nấu ăn, thật sự áy náy!- Người ấy cuối cùng cũng lên tiếng.

- Mẹ con nấu ăn mang cho người thì con đã áy náy lắm rồi, mẹ nấu 10 năm nhưng vẫn chưa có món nào tạm được. Người không chê là mừng rồi!- Quý hóa, chưa có đứa con nào bóc mẽ mẹ mình như thế. Phải công nhận, Khuynh Triều ít khi nói nhưng 1 khi đã nói rồi thì vô cùng có sức công phá, vô cùng sát thương.

- Ta truyền võ công cho con là muốn con bảo vệ mẹ mình. À, con còn 1 tỷ tỷ nữa đúng không? Phải bảo vệ luôn cả tỷ tỷ chân yếu tay mềm nữa!- Người ấy ôn tồn dặn dò. Khuynh Triều khịt mũi, tỷ tỷ chân yếu tay mềm ư? Chẳng phải những người chị có em trai đều chính là cộp cái hay sao?

Nói mẹ chân yếu tay mềm thì còn tạm nghe lọt tai, tuy mẹ rất hay cãi nhau, dùng dao hăm dọa người khác nhưng sau lần khó sinh, thân thể cũng suy nhược ít nhiều. Mỗi năm vào trời lạnh, xương cốt lại đau nhức không làm gì nặng nhọc được. Đã sinh 2 con rồi mà vẫn còn xinh đẹp, thất lung thon gọn, không ít người đến xem mắt, nho nhã có, suông sẻ cũng có, vậy nên, tốt nhất cứ làm bà la sát khét tiếng của kinh thành, thế nào bọn họ cũng tránh.

Đôi lúc thẳng bé cũng định khuyên mẹ nên tìm tình yêu mới nhưng chỉ sợ nói ra dong dài, mẹ lại rất hay hỏi lý do, giải thích rồi vẫn phải giải thích thêm. Nhưng thẳng nhóc vẫn luôn tự hỏi, quốc sắc thiên hương như mẹ mình lại phải cô độc làm quả phụ ư? Cho đến 1 ngày thử lòng mẹ, quả nhiên, mẹ lúc trước chính là phi tần của vua còn hạ sinh được 1 nam 1 nữ rất thuận lợi cho việc phục quốc. Chỉ có điều, hình như mẹ đã buông bỏ tất cả sự nghiệp, cơ đồ của cha. . .

Khuynh Triều suy nghĩ rất nhiều nhưng chỉ im lặng không trả lời, khuôn mặt bình thản che giấu tâm tư.

- Rốt cuộc người là ai?

- Ta cũng họ Vương như con!- Người ấy khẽ cười. Trùng hợp vậy ư? Năm đó dòng họ thân thích của họ Vương ai trung chính thì bị sát hại hoặc bắt giam, còn ai phản bội thì tất nhiên được sống an nhàn. Bây giờ xuất hiện thêm người họ Vương trước mắt, vậy là do người này trốn giời hay sang Liêu quốc tìm thêm tin tức. Thấy Khuynh Triều im lặng thật lâu, người đàn ông xoay người lấy thanh kiếm đặt sau lưng mình đưa cho thẳng bé:

- Ta tặng kiếm này cho con, nhớ phải mang theo bên mình, sử dụng lúc cần thiết. Lần này ra đi, không biết bao giờ mới gặp lại.

- Con nghĩ, người có biết vật này!- Nói xong, Khuynh Triều đẩy miếng ngọc phi thủy trên bàn về phía sư phụ, khó khăn lắm mới lấy cấp được từ Tiểu Yến. Con bé vì tiếc 2 lượng bạc không cánh mà bay nhìn ăn mất 3 ngày sút 2 cân, mẹ cứ nghĩ Tiểu Yến là người giữ đồ vật kỹ nhất, không ngờ lại mất trúng miếng ngọc, buồn mà không nói ra, khuôn mặt như hoa héo suốt 2 tuần.

Vô bực bình thân của người ấy giao động, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mảnh ngọc.

- Mẹ con tìm chủ nhân miếng ngọc này rất khó, 10 năm qua không hôm nào mẹ không đốt đèn cầu nguyện. Nếu ngày sau, sự nghiệp có thành, con hy vọng “người ấy” sẽ tìm mẹ con.- Khuynh Triều nhắc đến ai đó nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào người đối diện. Sư phụ cười khổ 1 tiếng, nhắm mắt:

- Chỉ cần ta còn chút hơi thở, ta nhất định sẽ không phụ người con gái như thế!

Khuynh Triều lúc này mới nở nụ cười:

- Có lời này của sư phụ, con nghĩ 10 năm chờ đợi của mẹ con là không hề uổng phí!

Thằng nhóc này, không ngờ nó có thể cho sư phụ vào tròng, còn bắt buộc phải hứa hẹn, tuy không vào vấn đề chính nhưng đại khái đã đủ 2 bên cùng hiểu, người họ Vương ấy uống 1 ngụm trà, bắt đầu nói chuyện phiếm:

- Khuynh Triều, con thông minh lại tuấn tú như thế nhất định sau này rất đào hoa nhưng đào hoa chỉ hại chính bản thân mình, muốn yêu ai đó cũng rất khó!

- Con không màng nữ sắc.- Thằng nhóc nói chắc nịch. Bây giờ 10 tuổi thì không màng nhưng 20 tuổi, 30 tuổi, chỉ cần gặp người tâm đầu ý hợp sẽ bỏ ngay cái suy nghĩ đó.

- Lúc trước ta cũng không màng nữ sắc cho đến khi gặp được 1 người...- Người đó anh tuấn nở nụ cười.

- Mẹ con 10 năm rồi chưa có nhân tình, người muốn xem mặt mẹ con không? E là người sẽ không muốn đi Đại Sở nữa!- Khuynh Triều nửa thật nửa đùa làm người đối diện dở khóc dở cười, về khoản chọc cho người ta tức chết thì không ai có thể qua thẳng tiểu quỷ này rồi, rất giống Linh San 10 năm về trước. . .

- Nương nương, hoàng thượng băng hà rồi!- A Tú quỳ xuống chân tôi khóc nức nở. Tôi nghe tim mình truyền đến cơn đau thắt dữ dội, tôi nhắm mắt lại, 1 giọt nước lăn dài trên má. Vốn đã biết Vương Kim thất thế nhưng không ngờ, tính mạng cũng không thể giữ. Đang ngồi trong thư phòng tôi bỗng bật dậy chạy về hướng Vương quốc, cứ chạy mãi chẳng biết để kiếm tìm thứ gì. Đến 1 con sông, không thể chạy được nữa, tôi tuyệt vọng nhìn dòng nước dưới chân mình.

- Vương Kim... Vương Kim...- Tiếng gọi cứ nhỏ dần, nhỏ dần chỉ còn lại tiếng khóc thảm thương xé tan màn đêm. Tôi mặc sức vẫy vùng trên sông, dòng sông vẫn vô tình lạnh ngắt. Có rất nhiều chuyện tôi đã kiềm nén, được bộc lộ, cảm xúc liền không thể dừng lại. Đây chính là ái tình, đau đớn như thế, thống khổ như thế nhưng tại sao lại vậy vào?

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!- Tiếng hét của tôi vọng lại trong đêm, hạnh phúc chưa đến đã bị tước đoạt. Vương Kim, người tàn nhẫn lắm. Người chết thì ta sẽ làm cách nào để cho 2 đứa trẻ có 1 gia đình?

“Người có nhớ ta như ta vẫn luôn nhớ người?”

Tôi bật dậy giữa đêm, mồ hôi đổ ướt áo. Đặt tay lên tim mình chỉ thấy trống rỗng lạ thường. Chẳng lẽ tôi chỉ ngồi yên chịu trận ở Liêu quốc? Chết thì phải thấy xác, phải được an táng hoàng hoàng. Biết đâu khi ấy, hoàng đế Đại Sở đã bị ổi lật sắp xác để sau này không có người tài phục quốc. Tôi nhất định phải tìm ra Vương Kim dù chỉ còn lại bộ xương khô. . .

Sáng sớm, tôi thức dậy hầm canh rồi mở tủ lâu, cố nhân lại tới, hầu như cứ vài ba ngày lại đến uống rượu. Huỳnh ấy mặc bộ quần y phục màu xanh nhạt, tay vẫn cầm quạt trắng từ tốn bước đi. Tôi khách sáo chào hỏi:

- Là huỳnh ư, Liêu Kinh Bảo?

- Hôm nay ta đến sớm xem ra không uống công rồi!- Huỳnh ấy nở nụ cười đẹp đẽ. Tôi mời khách vào, rót cho tách trà nóng cùng trò chuyện.

- Thật ra, ta định tháng sau sẽ về Đại Sở!- Tôi đi thẳng vào chuyện mình sắp rời khỏi đây. Người đối diện khựng lại, tách trà nóng cứ cầm trên tay không để ý bàn tay đã phỏng. Tôi định lên tiếng nhắc nhở nhưng huỳnh ấy buông tách trà xuống, hỏi:

- Đi gấp như thế để làm gì?

- Ừm, ta định tìm lại phần mộ của tướng công. Sau này ta có mất, ta cũng có thể chôn bên cạnh.- Tôi cười buồn, khuôn mặt trầm xuống. Người đối diện khẽ thở dài:

- Sống chết ở đâu không nhất thiết quan trọng.

- Phu quân ta chết nơi sa trường đã 10 năm rồi, không an táng cho hoàng hoàng, ta thật lòng thấy có lỗi.- Tôi chép miệng, đứng dậy dọn đầu bếp làm 2 món điểm tâm, tôi múc cho Kinh Bảo 1 bát canh vừa hầm, nói:

- Sáng sớm chắc huỳnh cũng chưa ăn gì nhỉ?

- Đa tạ!- Huỳnh ấy nhận lấy, nhướn mày thích thú.

- Canh ta hầm, có lẽ không được ngon lắm.- Tôi khiêm tốn nở nụ cười.

- Sư phụ, người đến đây để làm gì?- Tiểu Yến y phục chỉnh chu, nước hoa thơm phức chạy ra vỗ vai Liêu Kinh Bảo. Tôi nhún mày liếc nó:

- Nữ tử đi đứng cho hoàng hoàng!

- A, không sao đâu, chỗ quen biết mà, đừng không, sư phụ?- 1 tiếng sư phụ, 2 tiếng cũng sư phụ, xem ra quen biết cũng đã lâu. Tôi hỏi:

- Huỳnh nhận Tiểu Yến làm đồ đệ à?

- Bất đắc dĩ thôi!- Liêu Kinh Bảo mặt méo xệch nói. Còn không phải do con bé bám theo người ta không buông ư?

- Gia đình có con trai không?- Tôi thờ dãi.

- Có, 2 nam.- Huỳnh ấy nhìn Tiểu Yến, con bé chu môi:

- Con rất nghiêm túc học tập!

- Ừ!- Tôi gật đầu với nó rồi xoay sang nói với Liêu Kinh Bảo.- Học bao lâu rồi?

- Bắt đầu từ hôm ta ghé đây lần đầu.

- Vậy là gần 5 tháng rồi!- Thôi thì huỳnh đệ tương tàn còn đâu. Tiểu Yến bực tức dậm chân:

- Con không có làm gì hết! Vương Minh không thích con, cứ kiếm chuyện với con và Tống Hạo huynh mãi!

- Cũng có người họ Vương sao?- Tôi thoáng ngạc nhiên nhìn Liêu Kinh Bảo, huynh ấy giải thích:

- Thật ra thằng bé là con của muội muội, là con gái nuôi của thừa tướng họ Vương đã mất cách đây khá lâu.

Thì ra là thế! Tôi hơi bị nhạy cảm với những ai họ Vương chẳng? Liêu Kinh Bảo mỉm cười xoa đầu Tiểu Yến:

- Lúc đầu ta cũng thấy con bé khá phiền phức nhưng lâu ngày lại thấy rất vui!

- Sao phiền được chứ, con đáng yêu như thế mà...- Con bé không khách khí ăn canh trong bát của huynh ấy rồi lè lưỡi.- Mẹ vừa lừa được ông chủ tiệm muối hay sao mà canh mặn thế!

- Mặn thật ư?- Tôi hỏi lại Liêu Kinh Bảo, huynh ấy cười cười, vẫn đang suy nghĩ câu trả lời thì Tiểu Yến nâng ly trà lên uống luôn, chẹp miệng:

- Ai dám chê canh mẹ hầm ngoài con đâu chứ!

- Nè nè, con có tin là mẹ triệt phá ổ giấu tiền của con không hả?- Tôi bậm môi hăm dọa nó. Con bé cười khúc khích nấp sau lưng Liêu Kinh Bảo, luôn mồm kêu cứu. Huynh ấy chỉ biết cười trừ, lên tiếng:

- Ta thấy chúng ta thật giống 1 gia đình!

Tiểu Yến hé hé đôi mắt nhìn sắc mặt của tôi. Tôi chỉ thoáng giao động đôi chút rồi trở về với vẻ bình thản mọi khi. Con bé vẫn không chịu buông tha, cố làm tăng thêm không khí mập mờ:

- Con cũng rất muốn sự phụ làm cha của mình!

- Tiểu Yến đừng nói bậy nữa.- Tôi la nó, càng nói càng đi quá xa.

- Vậy mẹ tìm cha cho con đi, sao 10 năm rồi vẫn chưa tìm mẹ con mình?- Nó lại giờ chứng đòi tôi tìm cha. Tôi biết đào đâu ra cha cho nó bây giờ, sanh ra là không có khả năng rồi, có sanh ra thì cũng chỉ làm đệ đệ của nó chứ chẳng làm cha ngay được. Liêu Kinh Bảo thấy tình hình căng thẳng nên giảng hòa:

- Có lẽ Tống Hạo và Vương Minh đang chờ con, đi mau đi!

- Dạ...- Nó còn chưa chịu đi, đưa đôi mắt hờn dỗi nhìn tôi rồi mới rời khỏi đây. Tôi khẽ thờ dài nhìn Liêu Kinh Bảo:

- Ta xin lỗi, con bé từ nhỏ đã không có cha nên...

- Linh San, ta nói thật lòng đó, cho phép ta chăm sóc mẹ con nàng có được không?- Huynh ấy nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng bày tỏ.

- Tiểu Yến, sao lại ngồi ở đây?- Tống Hạo bước đến bên cạnh con bé, Tiểu Yến ngồi cạnh bờ sông, dùng tay tát nước. Con bé ngẩng đầu lên nhìn:

- Muội thấy không được vui cho lắm, huynh luyện kiếm trước đi, muội luyện sau.

- Muội ổn chứ?- Tống Hạo nhướn mày hỏi lại. Tiểu Yến gạt đầu nở nụ cười. Thấy vậy, thằng nhóc đi vào trong luyện kiếm, bỏ lại tiểu cô nương bơ vơ bên dòng sông. Lần này đến lượt Vương Minh đi đến, không hỏi han gì đến con bé nhưng im lặng ngồi bên cạnh.

Lúc lâu sau đó, thằng bé hỏi:

- Ngươi sao vậy?

- Muội chỉ suy nghĩ 1 số chuyện...- Tiểu Yến ném 1 hòn đá lướt nước.

- Chuyện gì?

- Từ trước đến giờ muội chưa từng gặp cha, mẹ cũng không hề nhắc đến. Muội rất muốn gặp cha 1 lần.- Tiểu Yến buồn bã kể.

- Ta cũng không có cha, cha ta đã qua đời rồi!- Vương Minh lại khá bình thản trong chuyện này, câu nói khá trôi chảy. Tiểu Yến ngạc nhiên xoay đầu lại nhìn, thì ra không phải chỉ mình con bé không có cha.

- Huynh không nhớ cha sao?

- 10 năm nay, mẹ ta vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi ta khôn lớn, ta tìm cha để làm gì? Nhắc đến chỉ sợ mẹ ta buồn.- Vương Minh lại hiểu chuyện hơn giải thích. Tiểu Yến gục đầu lên gối chân, cảm thấy có lỗi:

- Ban này muội vừa cãi nhau với mẹ, chắc mẹ đang buồn lắm.

- Trẻ ngoan không nên làm mẹ buồn.- Vương Minh cười khẩy. Tiểu Yến cũng khó khăn nhếch môi, đưa cho thằng bé cái túi vải hình mặt cười tương tự của Tống Hạo. Sau 1 tuần thỉnh giáo Khuynh Triều thì đã thông suốt, Vương Minh tức giận vì bị phân biệt đối xử. Kể ra cũng thật lạ, ghét người ta như thế cũng muốn người ta đối xử tốt á?

- Xin lỗi huynh, tuần trước ta không kịp thêu 2 cái túi nên mới lấy cái túi của Tiểu Như. Nó rất xấu nhì?- Tiểu Yến đưa ngón tay chọc chọc vào hình mặt cười. Vương Minh khẽ cười, không trả lời. Tuy nó rất xấu nhưng đó là tấm lòng đó đồ ngốc ạ!

- Vương Minh, huynh có ghét ta không?- Tiểu Yến không hiểu lòng người ta, chỉ thấy những hành động câu giận thì tò mò hỏi. Vương Minh liếc về hướng khác trả lời:

- Ừ... người ngốc chết đi được. Ta không thích nữ nhân ngốc vậy đâu!

Nói xong liền đứng dậy bỏ đi, Tiểu Yến bực bội hét lên:

- Ta mà ngốc thì heo nái cũng biết bay đó, khi nó hạ cánh nhất định đáp sập nhà huynh!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lời Hứa Của Khuynh Triều. . .

Chương 21: Lời hứa của Khuynh Triều. . .

- Huynh đừng đùa nữa, chúng ta đều đã có hài tử. Thê tử của huynh phải làm sao đây?- Tội phui tay của Liêu Kinh Bảo ra, tìm cách từ chối. Ấy vậy, huynh ấy vẫn không chịu buông tha:

- Chỉ cần nàng đồng ý chấp nhận họ, ta sẽ không đuổi họ đi!

- Sao?- Không phải 1 mà là N người ư? Vương gia à, huynh giàu có đã đành, tuần tú đã đành, đàn bà con gái theo huynh xếp hàng rất dài, còn định thêm tôi vào bộ sưu tập ư? Cứ ngỡ có 1 chính thất thì đêm nay tôi còn gác chân lên trán suy nghĩ, đằng này là 1 dãy, 1 tẩu số cũng không hết thì tôi phải làm sao? Tôi không tranh đấu hậu cung cũng đã lâu rồi, nhưng khi ấy Vương Kim không màng đến những người còn lại. Còn huynh, đi ra đường cứ thấy ai xinh đẹp liền muốn rình về mà không xem lại gia thế. Ta đã là bà mẹ 2 con, bên dưới cũng không thất chặt đến độ huynh phải rên rỉ, vậy rình ta về làm gì? Để lên bàn thờ cúng phụng chắp? Còn nói như kiểu tôi là trụ cột gia đình, chỉ cần tôi bỏ qua cho chính thất thì họ sẽ có cuộc sống yên lành? Xin lỗi, tôi xinh đẹp chứ không hề nào ngẩn. Tôi biết để tìm ra 1 người phụ nữ quốc sắc thiên hương, chim sa cá lạng và thông minh, tài trí như tôi là rất khó nhưng mà, tôi không còn mê trai nữa, huynh trưng cái mặt tiền đất giá ra tôi cũng không thèm xem đến. Có chăng Xuân Hoa lâu mờ thêm chi nhánh, tuyển tiếp viên nam body 6 múi, chân dài, mặt xinh thì tôi cho huynh 1 chân vào kiếm sống.

- Đây là lời thật lòng của ta!- Liêu Kinh Bảo đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt rất thật nhưng trình của gái còn kém cỏi lắm. Tôi xua tay:

- Đây cũng là lời thật lòng của ta. Huynh chăm sóc Tiểu Yến tận tình như thế ta rất cảm kích nhưng ta e rằng mình không đủ can đảm để yêu thêm ai khác. Ta phải về nhà giặt y phục rồi. Cáo từ!- Tôi đành lạng lẽ đánh bài chuẩn, bỏ lại Liêu Kinh Bảo đứng như trời trồng. . .

Tôi ngồi trong sân giặt quần áo, đột nhiên nhớ lại chuyện cũ. Có 1 lần, Vương Kim hỏi tôi:

- Rốt cuộc nàng là sắt hay đá biến thành, tuy đã đồng ý ở bên cạnh ta nhưng chưa bao giờ nói nàng yêu ta. Lần này ra sa trường không biết có thể gặp lại nhau hay không, nàng vẫn không nói nàng yêu ta ư?

- Ta không yêu chàng, ta chỉ quyến luyến nghĩa vợ chồng mà thôi, tình cảm chỉ hơn mức bình thường 1 chút.- Quả thật lúc đó, tôi chỉ nương tựa hần để bảo toàn tính mạng. Đi biên cương được 2 tháng, Vương Kim trở về ôm lấy tôi, thủ thi:

- Bây giờ nàng không yêu ta cũng được, chỉ cần nàng ở cạnh ta, ta tin có ngày sẽ khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Tôi lại hỏi hần chuyện khác.

- Giang sơn và ta, chàng chọn ai?

- Tất nhiên là giang sơn, chỉ cần có giang sơn, ta sẽ có nàng.- Vương Kim không ngần ngại trả lời, có lẽ hần hiểu sai ý của tôi. Giang sơn của hần, làm sao có thể vượt mặt. 1 nữ nhân chết đi, so với cả giang sơn cũng chỉ là sợi cỏ. Từ đó về sau, tôi chưa bao giờ cho mình vượt quá giới hạn. Đến khi hần chết, tôi đã 10 năm không nhận mình yêu hần. Tôi chỉ nhớ được, hần chết, tôi chỉ đau đớn 1 ngày, còn vết thương cứ nhẹ nhàng nhói nhói từng giờ suốt 10

năm..

- Tỷ định đi Đại Sở thật ư?- A Tú bê thau đồ đặt cạnh tôi hỏi. Tất nhiên rồi, tôi đâu phải người nói không giữ lời. Tôi chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

- Tháng sau sẽ đi?- A Tú lại hỏi. Tôi cũng chọn cách gạt đầu đáp trả.

- Gấp quá!- Con bé cảm thán. Tôi chép miệng đôi chủ đề:

- Em định không thành thân thật à?

- Em đã nói rồi, duyên chưa đến.- A Tú chu môi, bàn tay giặt mạnh làm nước hoa hồng văng lên người tôi. Tôi quát:

- Nè, em đừng cứng đầu nữa, mai một già cả thì ai chăm sóc cho em?

Có lẽ tôi quát hơi lớn khiến con bé giật mình. A Tú lao đảo 2 vòng rồi ngất trên người tôi. Vừa rồi tôi quát đáng sợ đến thế cơ à? Tôi hoảng hốt đỡ con bé chạy vào nhà, nhờ thúc thúc đi tìm Phương Bạch Hàn. . .

- A Tú sao rồi?- Tôi mở to mắt hỏi huynh ấy. Phương Bạch Hàn thoáng biến sắc, nhìn da mặt tái nhợt của A Tú rồi thờ dãi:

- A Tú đã chọn được phu quân chưa?

Sao lại hỏi câu này? Tôi nhăn mặt:

- Vẫn chưa, nhưng con bé bị gì thế?

- Có thai 3 tháng rồi.- Phương Bạch Hàn bốc thuốc, thờ ơ đáp lại.

- À, thì ra... Hả?- Tôi trợn tròn mắt, trêu nhau á?

Trời đất, A Tú ơi là A Tú, em có thích ai thì nói chị rình về cho em. Bây giờ chưa có chồng mà có chửa, em định đi bằng đầu ra đường chắc? Tôi luống cuống tay chân, càng nghĩ càng rối. A Tú suốt ngày ở trong nhà, có liếc mắt đưa tình với ai đâu mà cái bụng “sinh lên” rồi. Chẳng lẽ bắn bluetooth?

- Thai còn rất yếu, phải nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc.- Phương Bạch Hàn đưa tôi 3 thang thuốc căn dặn.

- Ta đâu có bắt em ấy làm việc gì cực nhọc đâu chứ!- Tôi bịu môi.

Đúng rồi, chắc là do nửa đêm đang díu, không ngủ đủ giấc đây mà. Tôi nhận lấy mấy gói thuốc an thai, tiễn Phương Bạch Hàn ra cửa. Huynh ấy phì cười lắc đầu:

- Lù lù vác cái lu mà chạy!

- Hay rồi, con bé vác cái lu trước bụng!- Tôi chán nản nói. Cũng may tôi đã luyện đến cảnh giới tinh thần thép, nghe tin chán động cũng không hét lên. Nếu ở thời hiện đại, mẹ đơn thân kiêu hãnh đây ra đường thì thời cổ đại thiệt là vất vả đối mặt với lời ra tiếng vào.

Tôi trở về phòng, không vội hỏi cha đưa bé trong bụng. A Tú đúng lúc tỉnh dậy hỏi tôi:

- Em bị sao vậy?

- Bị “sinh bụng” ngất đi.- Tôi liếc con bé rồi bỏ đi nấu thuốc. A Tú gạt đầu, tưởng mình ăn không tiêu. Đúng rồi, ăn “nóng nọc” không tiêu hoá được nên để cái bụng ỉn ra đó.

Buổi tối không ngủ, tôi ở bên phòng len lén trông sang phòng bên cạnh. Nửa đêm, A Tú quả nhiên đi ăn vụng cầm chiếc đèn lồng rón rén mở cửa. Tôi cũng im lặng đuôi theo, tôi không tin không bắt được tên gian phu ấy để trị tội.

A Tú đi đến hiên Vọng Nguyệt đứng chờ. Một lúc lâu sau đó, tên hung thủ “sản xuất trẻ em” đến. Theo như quan sát từ trong lùm cây bên cạnh, tên đó có vóc dáng khá cao, thân hình cũng rắn rỏi, tốt mã. Vừa đi đến, A Tú liền sà vào lòng tên đó ôm thắm thiết. Đệt mợ, định cho tôi xem phim heo trực tiếp à? Tôi đây là quả phụ thủ tiết thờ chồng 10 năm rồi đấy, xem xong khéo lại đi bao trai cho thoả mãn.

Tôi cầm cái cây, nhào đến đánh lén từ sau lưng tên đó:

- Dám làm muội muội ta có thai, nguoi to gan lắm, hôm nay ta phải giết nguoi!

A Tú run rẩy ôm tôi lại cầu xin:

- Tỷ tỷ đừng đánh nữa mà!

Không đánh chết là chưa hả giận. Thân hình cũng đồ con, cũng ra dáng mà lại đi lừa gạt tình cảm của 1 thiếu nữ ngây thơ.

- Nương nương, xin người tha mạng!- Hắn ra quỳ xuống dưới chân tôi. Nương nương? Đã 10 năm rồi không ai gọi tôi như thế. Người này là...

- Nương nương hãy tha mạng cho Đại Ngu đi mà!- A Tú cũng quỳ xuống chân tôi khóc lóc thảm thiết. Đại Ngu vẫn còn sống? Tôi gác chuyện này qua 1 bên, ngồi thụp xuống lay vai hắn ta:

- Vương Kim vẫn còn sống, đúng chứ? Vẫn còn sống!

- Nương nương tha mạng, hoàng thượng vì thất thế muốn bảo vệ danh dự nên đã tự sát rồi!- Đại Ngu khóc lóc ôm lấy A Tú.

Lừa ai vậy? Biết Vương Kim đã chết nhưng tôi vẫn lừa gạt bản thân mình làm gì. Tôi chỉ khẽ hít sâu chấp nhận.

- Cả 2 đứng dậy đi.- Tôi lãnh đạm ra lệnh. 2 con người kia, 1 xác to như trâu, 1 xác nhỏ như gà ôm nhau run cầm cập. Ồ hay, tôi đã làm gì bọn họ đâu? Tôi quát:

- Không đứng lên thì đừng trách ta!

Thấy vậy, bọn họ cũng đứng lên. Tôi rất không hài lòng nhìn Đại Ngu, tuy thân hình đã ốm lại nhưng khuôn mặt lại có thêm 1 vết sẹo khá dài. Không ngờ, tình yêu vượt thời gian, 10 năm chờ đợi là có thật.

- Nói xem, cái thai trong bụng A Tú xử trí thế nào?- Nam tử hán đại trượng phu chẳng lẽ dám làm không dám nhận. Tôi thật hồi hộp, muốn xem nam nhân trước mặt sẽ làm gì ngay lúc này. A Tú cũng không biết mình có thai, nghe tôi hỏi Đại Ngu như thế liền để tay đặt lên trước bụng, mặt nghếch ra.

- Có thai thì tốt quá!- Hắn ta đột nhiên reo lên rồi bế phồng A Tú dậy. Tôi hoảng hốt vỗ vai hắn:

- Bỏ xuống ngay, đàn bà có thai đừng cầm như món đồ thế chứ!

Tôi vẫn luôn mong chờ thái độ này từ Vương Kim nhưng hoàn toàn không thấy, chỉ nghe được 1 câu phải phá thai. Nhưng cũng không thể trách hắn, giữa tôi và con thật sự rất khó lựa chọn.

Đại Ngu vẫn không buông A Tú ra, ôm vào lòng rất thấm thiết. A Tú mỉm cười nhìn tôi:

- Rốt cuộc thì muội cũng có thể thành thân với người mình yêu rồi!

- Ý người thế nào?- Tôi hást mặt với Đại Ngu. Hắn ta hơi nhăn nhó, gãi đầu:

- Di nguyện của hoàng thượng chưa thành, ta chưa thể ở đây lo cho muội. Hôm nay ta đến đây định nói với muội sẽ đi Đại Sở một chuyến, có thể rất lâu mới về lại Liêu quốc.

Hơ, vậy cũng như không chịu trách nhiệm rồi. A Tú thì lại nghĩ khác, chờ 10 năm rồi, chẳng lẽ không thể chờ đến đại cục thành công nên nhẹ gật đầu tin tưởng.

- Đêm nay, 2 người phải thành thân. Nếu không, đại cục của người thành rồi, người lại bỏ bê A Tú không chịu trách nhiệm.- Tôi lên tiếng. Cả A Tú và Đại Ngu đều e ngại nhìn tôi. Không muốn thành thân với A Tú là để người về Đại Sở ăn vụng ư?

Bắt gặp ánh mắt mong chờ của tôi, Đại Ngu gật đầu chắc nịch, nắm lấy tay A Tú.

- Được thôi, bái đường thì bái đường!

Nén trong nhà thấp vội, tôi ngồi trên ghế chờ 2 đứa dâng trà. Tiểu Yến cùng Khuyên Triều đứng lặng 1 bên nhìn đi và người đàn ông lạ mặt bái đường.

Tôi đưa tay nhận lấy tách trà, đưa lên miệng uống, cõi lòng cứ lo lắng, cứ sợ lần tương phùng này với Đại Ngu là lần cuối.

Bái đường xong, tôi đưa cho A Tú và Đại Ngu 2 phong bì, đây chính là của hồi môn của A Tú, sau này không có tôi, bọn họ vẫn có thể sống tốt hết nửa đời còn lại. Rạng sáng, A Tú tiễn tướng công đi. Tôi lặng lẽ nhìn theo ánh mắt Khuyên Triều, thằng bé vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Đại Ngu đến khi khuất bóng.

Tôi để A Tú nghỉ ngơi, còn mình ngồi uống trà trong sân. Khuyên Triều hôm nay không đến chỗ sư phụ, nhắc chiếc ghế mây ngồi cạnh tôi. Thằng bé hỏi:

- Mẹ có biết người đêm qua thành thân với di không?

- Con hỏi vậy có ý gì?- Tôi khẽ thờ dãi.

- Không có gì.- Thằng bé lại im lặng. Ừm, chắc nó đang lo lắng cho A Tú. Con trai à, con đừng có trong nóng ngoài lạnh có được không, thật khiến nữ nhi đau tim đó!

- Mẹ còn chờ được bao lâu nữa?- Khuyên Triều rót trà vào tách cho tôi, chờ là chờ cái gì? Tôi không hiểu nhìn nó. Thằng nhóc nghiêm túc nói:

- Chờ đến lúc Vương triều khôi phục. Nếu mẹ muốn làm thái hậu, con sẽ cố gắng trở thành hoàng thượng. Nếu mẹ muốn làm hoàng hậu, con sẽ mang

cha trở về...

- Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, chúng ta không phải là hoàng thân quốc thích, con lật đổ Đại Sở để làm gì? Từ trước đến giờ mẹ không lo cho con cơm no áo ấm, cuộc sống an nhàn ư? Mẹ vô dụng đến thế à?- Nói ra tôi lại rất tức, Khuynh Triều năm lần bảy lượt đòi phục quốc để làm chi? Ngồi trên ngai vàng vững được bao lâu?

- Mẹ, con biết ai là cha mình. Cha con là hoàng đế Vương quốc, con không thể khoanh tay đứng nhìn cơ đồ của cha bị giết chết.

- 1 đứa trẻ 10 tuổi thì có thể làm gì?- Tôi lại đem số tuổi của Khuynh Triều ra đùa cợt. Nó chỉ khề nhếch mép:

- Nếu mẹ không chê con vô dụng thì con có thể làm bất cứ chuyện gì. . .

Ngoại truyện phải bonus lời nói của tiểu soái ca Khuynh Triều mới được. Haha...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tương Phùng. . .

Chương 22: Tương phùng. . .

Hôm nay đến ngày thi của 3 đứa trẻ. Liễu Kinh Bảo đứng phía sau, tay phe phẩy quạt quan sát. Đầu tiên là thi viết, đề bài: “Hãy miêu tả cảnh núi rừng nơi mỗi ngày luyện võ.”

Khò phải nói, Tống Hạo múa bút cực kỳ chuyên nghiệp đề thơ lục bát. Vương Minh cũng không kém cạnh khi viết được thơ thất ngôn. Ha, chỉ có Tiểu Yến ngồi cắn bút, thối thối mấy chiếc lá me trên áo.

Tiểu Yến đành viết tạm mấy chữ: “Phong cảnh ở đây rất đẹp, không khí rất trong lành. Có suối, có sông, có cây, có chim”

À, không chỉ có 1 con chim mà có rất nhiều chimmmmm..

2 người kia viết xong, liền len lén viết ra giấy nháp 1 bài thơ khác, 1 lục bát, 1 thất ngôn, cùng lúc đẩy về chính giữa. Tiểu Yến liếc nhìn 2 bên, không biết nhận bên nào choặng đành lấy 2 tờ giấy, biến tấu theo cách của mình.

3 đứa nhóc kia xem người già đằng đây là sương khói ư? Liễu Kinh Bảo khẽ hắng giọng, chỉ có Tiểu Yến len lén nhìn lên còn 2 thằng nhóc kia giả nai khá giỏi cứ nhìn vào trang giấy của mình như “chưa từng ném phao cứu mỹ nhân”.

Hết 1 nén nhang, Liễu Kinh Bảo thu bài, không vội đọc mà chuyển sang thi võ. Tiểu Yến đặc biệt thích phần thi này nên chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Quả thật, Tiểu Yến thích hợp với kiếm hơn là bút, múa kiếm dứt khoát, dùng lực vừa đủ, bay nhảy nhẹ nhàng như chim sáo. Tống Hạo vỗ tay, hô to:

- Tiểu Yến, muội giỏi nhất!

Còn Vương Minh khề nhếch mép cứ như thể Tống Hạo vừa nịnh hót, thật chói tai. Tiểu Yến thi xong, đi đến vỗ vai Tống Hạo, cười lớn:

- Huỳnh cố lên!

Lại nhớ đến lời của Khuynh Triều, làm gì cũng phải chia đôi, đồng đều liền chạy đến trước mặt Vương Minh lè lưỡi:

- Huỳnh cũng cố lên, đừng để thua nhé!

Nói xong, con bé đứng cạnh Liễu Kinh Bảo háo hức xem đấu kiếm. Cả 2 bước lên phía trước 2 bước, đưa kiếm ra trước ngực cúi đầu chào nhau.

Ánh mắt Vương Minh trầm xuống, xuất chiêu trước. Đường kiếm đi qua, lá trúc rớt như mưa, đoán chắc đòn vừa rồi dùng lực rất mạnh.

- A, bộ muốn giết người hay sao mà mạnh tay vậy?- Tiểu Yến hoảng sợ nấp sau lưng Liễu Kinh Bảo.

Tống Hạo cũng không nhún nhường lập tức ra đòn đáp trả, cây me rơi mất 5 cành.

Đúng là... Lúc đầu bảo bọn chúng chuyên tâm luyện kiếm, đừng nhường nhịn nhau thì không nghe, bây giờ chỉ xuất hiện thêm 1 tiểu nha đầu mà bọn chúng đánh nhau thừa sống thiếu chết. Xem ra, mỹ nhân kế muôn đời vẫn hiệu quả là đây. Tiểu Yến chỉ mới 10 tuổi đã xinh đẹp vậy rồi, không biết đến năm 16 còn mỹ miều thế nào nữa...

Đầu hơn 2 nén nhang vẫn chưa phân được thắng bại. Tiểu Yến ngồi xuống đất lấy cành cây khô về linh tinh. Bọn họ cứ tới 1 chiều, anh 1 chiều đến sáng mai chắc cũng chưa dứt. Có lẽ Liêu Kinh Bảo cũng chán nên chỉ vào cái hình Tiểu Yến vừa vẽ hỏi:

- Con gì đây?

- Đồ sư phụ đấy!- Con bé cười lém lỉnh. Sau 1 hồi phân tích, Liêu Kinh Bảo phỏng đoán:

- Con ruồi.

- Sư phụ đùa với con à? Đây là con chim hạc!- Tiểu Yến sau giây phút mong chờ kết quả liền đổi giọng chua lè như vừa ăn phải giấm. Liêu Kinh Bảo cười ha hả cũng gật đầu chấp nhận đáp án.

Cả 2 ngẩng đầu lên nhìn thì thấy gió lốc mù trời. Tiểu Yến né kiểng chạy lung tung. Liêu Kinh Bảo thảm than không ổn rồi ra lệnh dừng ngay trận đấu nhưng 2 cái tên cứng đầu kia vẫn không nghe, đánh nhau hăng say, ra đòn chí mạng giống như thù hận nhau mấy đời.

- Hai huynh đừng đánh nữa, bao nhiêu đủ rồi.- Tiểu Yến trèo lên cây lánh nạn. 2 tên quỷ sứ kia đồng thanh:

- Muội chờ 1 chút, huynh sắp thắng rồi!

Thắng rồi thì cũng còn được nửa cái mạng, có gì về vang đâu chứ. Liêu Kinh Bảo đành gọi Tiểu Yến tìm cách khác. Tiểu Yến đành chạy đến bờ sông nhảy xuống, luôn miệng kêu cứu:

- Cứu muội với, muội không biết bơi!

2 tên đó nhìn nhau đồng loạt buông kiểng chạy đến bờ sông nhảy ùm xuống nước. Đến nơi mới biết bị nhả đầu này lừa, nước sông chỉ cao đến bụng. Tổng Hạo nắm tay trái của Tiểu Yến còn Vương Minh nắm tay phải, đồng thanh:

- Để huynh đỡ muội lên!

- Không cần đệ phải đỡ, một mình ta đã đủ sức đỡ rồi.- Tổng Hạo nắm tay Tiểu Yến giơ lên kéo đi nhưng bị Vương Minh giành lại:

- Đệ đỡ được rồi!

Ai cũng giành nhau đỡ mỹ nhân thì dây dưa đến mùa ra quả rồi. Tiểu Yến đành giằng tay ra, bước lên bờ:

- Muội chóng mặt quá, hai huynh hôm nay bị sao vậy?

Bị mắc bệnh tương tư chứ sao nữa cô bé, tâm bệnh, là tâm bệnh đấy!

- Tổng Hạo, Tiểu Minh, hai con cho ta một lời giải thích, hôm nay hai đứa bị gì vậy?- Người già duy nhất ở đây hiểu rất rõ vì sao huynh đệ tương tàn nhưng vẫn cố giả vờ hỏi han. Tiểu Yến đốt lửa hong khô y phục cũng bị bắt ngồi chính giữa hai đấng trưởng phụ, rất không hài lòng lên tiếng:

- Hai huynh có khúc mắc gì thì nói rõ ra đây đi.

- Huynh không có!- Cả 2 lại đồng thanh. Liêu Kinh Bảo vỗ chán mình 1 cái rồi thở dài. Tiểu Yến vẫn không hiểu lí do vì sao hai người họ dạo gần đây cứ như lửa với nước, lúc đầu thì huynh huynh đệ đệ thăm thiết lắm, hay do sự xuất hiện của mình?

- Hai huynh đánh nhau vì ta à?- Rót cuộc cũng đi vào đúng trọng tâm của vấn đề, quan trọng là hai tên cứng đầu cứng cổ kia có chịu nhận lỗi hay không thôi. Liêu Kinh Bảo gật đầu, khoe môi nở nụ cười, xem ra nữ nhân này không đến nỗi già vờ ngây thơ, rất thẳng thắn, có tiền đồ.

- Tại sao ta phải đánh nhau với huynh ấy vì muội?- Vương Minh hần học hỏi lại. Tiểu Yến nghe không lọt tai, bĩu môi xoay về hướng Tổng Hạo, thẳng thắn nhóc gãi đầu nói:

- Chỉ là tí thí thôi mà, không có gì đâu!

- Con chắc chứ?- Liêu Kinh Bảo nhướn mày hỏi lại.

- Dạ!- Tổng Hạo cười cười gật đầu. Tiểu Yến thấy tay thẳng nhóc có vết xước thì hỏi han:

- Có đau không? Tay huynh chảy máu rồi!

- Vết thương nhỏ thôi, không sao.- Tổng Hạo xoa đầu Tiểu Yến dịu dàng cười làm cho Vương Minh bên này không bị thương bên ngoài nhưng nội thương bên trong, đau lòng gần chết...

- Vương Kim, nếu chàng không có giang sơn, chàng nghĩ ta sẽ yêu chàng ư?- Linh San đứng dưới tán hoa đào, đưa tay nâng mấy cánh hoa lao xao rơi.

Vương Kim không rõ câu nói ấy là đùa hay thật, chỉ cảm thấy lòng nhói đau. Người con gái xinh đẹp ấy là do đá sinh ra chăng?

- Nếu ta mất trắng, chỉ còn lại thân xác này thì sao?

- Ta mặc kệ chàng!- Nói xong, người con gái ấy vẫn vô tư cười đùa, chạy trốn sau làn khói sớm, làn váy màu xanh da trời nhẹ nhàng tung bay.

- Nha Đầu, ta đang nói nghiêm túc.- Vương Kim hơi mất kiên nhẫn gắt lên.

- Chàng biết thứ ta thích nhất là gì mà, là tiền, là quyền lực đó!- Linh San nhẹ nhàng cài bông hoa lên đầu, chạy đến ôm thắt lưng của Vương Kim- Chỉ cần chàng vẫn là hoàng thượng thì ta tin sẽ có lúc ta yêu chàng..

- Bệ hạ, về phần quân ở Mạc Kỳ đã đủ chín mùi, xem ra, chuyện phục quốc chỉ là sớm hay muộn thôi!- Hoàng Minh Thống, cánh tay phải đắc lực của Vương Kim báo cáo. Người ngồi trên xe ngựa nhàn nhạt gật đầu.

- Hoàng thượng, hạ thần nghĩ, nương nương lo cho sự sống chết của ngài hơn giang sơn này mà, sao ngài không nói cho nương nương biết ngài vẫn còn sống?- Đại Ngưu thở dài. Vương Kim cầm chiếc túi thêu tên 2 đứa trẻ song sinh khẽ nhếch môi không đáp. Nữ nhân ấy thật sự chờ hấn 10 năm rồi ư, lời Khuynh Triều nói là thật?

Đại Ngưu đưa cho Vương Kim một đoá hoa sen, bên trên có gấp 1 con hạc bằng giấy chỉ chút chữ. Hấn nhẹ nhàng mở ra đọc, chữ Nha Đầu vẫn xấu như thế, chính tả chữ đúng chữ không nhưng đại khái vẫn hiểu được.

“Chỉ cần Vương Kim có thể bình an vô sự trở về, con nguyện ăn chay trường cả đời.”

Bên dưới còn 1 dòng chữ bị nhoè đi không thể nào đoán được ý nghĩa, là do nước mắt hay nước sông làm nhoè? Nhưng chắc chắn rằng, Vương Kim không đọc được cội lòng của Linh San.

“Vương Kim, thiếp vẫn chờ chàng trở về, giang sơn của thiếp chính là chàng...”

Bên ánh nến mập mờ, Linh San bật khóc gấp tờ giấy lại, thả trên dòng sông, đó là ngọn đèn cầu nguyện đầu tiên. . .

- Nương nương cô đơn lắm!- Nói xong, Đại Ngưu không kiềm chế được, khẽ lắc đầu than thở. Vương Kim khẽ cười:

- Đại cục sắp thành, ta còn sợ nàng ấy sẽ buồn sao?

- Bệ hạ lừa dối nương nương 10 năm rồi, sợ nương nương chưa đủ thông minh à?- Đại Ngưu bức xúc đòi lại công bằng nhưng hoàng thượng vẫn ruột đẽ ngoài da không cảm thấy ân năn.

Hôm nay, tôi dắt Khuynh Triều đi may thêm y phục, mùa đông cũng sắp đến, Đại Sở chuẩn bị đón mùa xuân thứ 11. Người tôi không ngờ sẽ gặp ngay lúc này nhất chính là thái hậu. Đã lâu không gặp, bà như già đi hơn 30 tuổi, dung nhan tàn tạ che giấu sau lớp son phấn dày cộm. Tôi đứng lặng giữa phố nhìn bà ta, bà ấy cũng nhìn tôi rồi nhìn đứa trẻ bên cạnh. Khuynh Triều cũng quan sát xem người đàn bà phía trước kia là ai. Tôi chủ động kéo thẳng bé đi về phía bà ấy, cúi đầu hành lễ:

- Mẹ. Khuynh Triều, chào nài nài đi con!

Mặt bà ấy thoáng biến sắc, đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn Khuynh Triều, thẳng bé gật đầu đáp lại.

- Chúng ta vào quán trà phía trước trò chuyện đi ạ.- Tôi đề nghị. Bà ấy cũng gật đầu, mắt không rời khỏi Khuynh Triều khiến thẳng bé cảm thấy không thoải mái.

- Lão Phật Gia vẫn khoẻ chứ ạ?- Tôi rót trà cho thái hậu, hỏi. Bà ấy gật đầu:

- Tuy đã ngoài 90 nhưng vẫn khoẻ mạnh. Con bây giờ sống có tốt không?

Quả nhiên, thời gian chính là thứ khiến người ta dễ gặp mặt nhau hơn, hiềm khích cũng được hoá giải đi ít nhiều.

- Con sống rất tốt. Mẹ không ở hoàng cung sao?

- Hoàng cung ấy dù sao cũng không phải của mình, càng ở càng thấy không thoải mái nên ta và mẹ đã dời ra kinh thành, ở cũng gần đây thôi.- Bà ấy triều mến nhìn Khuynh Triều. Tôi đề nghị:

- Mẹ cứ dọn đến chỗ con ở, con sẽ thuê thêm nha hoàn và người làm, nhất định không thua kém hoàng cung. Con nghĩ mẹ cũng muốn gặp lại cháu nội, năm đó con mang song thai, 1 nam 1 nữ.- Tôi xoa đầu Khuynh Triều, khẽ mỉm cười.

- Vậy thì tốt quá, ta ở đây với Lão Phật Gia chỉ có 2 người lớn tuổi, thật ra cũng rất buồn.- Ánh mắt của thái hậu vẫn đẹp như 10 năm về trước, chỉ có điều, đã tâm đã biến mất khi trong tay không còn quyền lực.

- Cha con Đồng Điền Thân đứng là mặt người dạ thú, bán đứng Vương Kim để được làm quan Đại Sở.- Nói đến đây, ngữ khí của thái hậu rất nóng giận, bàn tay cầm tách trà cũng siết chặt. Tôi thấy Khuynh Triều cũng có mặt nên không tiện nói chuyện quốc sự liền lắng sang chuyện khác.

- Công chúa có thường xuyên đến thăm người không?

- Ta không thể thích nổi công chúa mà, 10 năm nay cũng không thể thích. Tính tình kiêu căng, xem trời bằng vung, vậy mà ở đây ai cũng tôn thờ. Chỉ có Vương Minh, thằng bé rất ngoan ngoãn hay đến chơi với 2 bà già.- Sau khi nghe thái hậu nói, 1 tiếng nổ vang trời vọng lại trong đầu tôi. Vương Minh là con của công chúa, tức Liêu Kinh Bảo là hoàng đế Liêu quốc. Mấy tháng nay tôi bị huynh ấy dắt mũi mất rồi. Hèn chi, không phải 1 chính thất mà là 1 đồng phi tần. Tôi cười trừ, cúi đầu nhìn đôi mày kiếm của Khuynh Triều đang nhíu lại, thằng bé cất giọng lạnh tanh:

- Nếu con đoán không lầm thì người sư phụ tỷ tỷ hay nhắc đến chính là Liêu Kinh Bảo!

Đến lúc con nhận ra cũng đã quá trễ rồi, cũng may, Liêu Kinh Bảo chưa biết tôi cũng có 1 đứa con trai, nếu không, huynh ấy lỡ miệng nói công chúa biết thì e là khó sống.

- Con sẽ cho người mang đồ đạc của mẹ về nhà, trong ngày mai, chúng ta có thể ở cùng nhau!

Tuy Vương Kim đã mất nhưng tôi luôn giữ đúng đạo lý làm vợ, thủ tiết thờ chồng, nuôi dạy hài tử, giờ thì cũng có thể cung phụng mẹ chồng. Nếu sau này nhà Sư học nào đó có hứng thú tìm hiểu về cuộc sống của Linh San nương nương thì ít ra cũng dễ được tiếng tốt. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nỗi Lòng Của Vương Minh. . .

Chương 23: Nỗi lòng của Vương Minh. . .

Đầu lại vào đây, thái hậu và Lão Phật Gia chuyển đến sống cùng tôi, thêm A Tú bầu bí phải chăm sóc nên ý định đi Đại Sở của tôi cũng bị hoãn vô thời hạn.

Liêu Kinh Bảo tăng cường tán tỉnh tôi hơn nữa sau khi biết thân phận của mình bị bại lộ. Hết lần này đến lần khác đến xin thái hậu nói đỡ, mua chuộc Tiểu Yến lấy tin tức. Tôi chỉ sợ mình... thủ tiết không được bao lâu nữa!

- Tổng Hạo huynh, Vương Minh huynh...- Tiểu Yến len lén vào ngôi nhà rộng lớn ở phía trước rừng cây. Hôm nay chờ mãi mà chẳng thấy hai người đó đến học, con bé đành vào tận nhà người ta tìm hiểu nguyên nhân.

Áy chà chà, nhà bếp gì mà rộng đến thế, cứ tưởng gian bếp ở tầng lầu của gia đình là lớn nhất rồi chứ, ai dè còn có một nhà bếp xấp xỉ ở đây. Bên ngoài lính gác cứ lượn lờ mãi, bọn họ thuê chi mà nhiều người quá vậy!

Tiểu Yến rón rén chạy vào bên trong, nghe có tiếng nhạc như đang mở tiệc, chạy lòng vòng khắp các nơi mới thấy được nhà chính, háo hức trèo lên nóc nhà xem ké bữa tiệc. Thì ra hai huynh đệ nhà sư phụ đang ăn tiệc nhưng mặt Vương Minh thì cứ nhăn nhó như khi ăn ớt, trông xấu chết đi được, chỉ có Tổng Hạo vẫn bình thản, từ tốn uống trà.

Bữa tiệc chia ra làm 2 dãy bàn, 1 bàn đối diện nhà họ Liêu toàn là người đến từ các nước khác, mắt xanh, tóc bạc đều có đủ. Mấy cô nha hoàn mặc quần áo sắc sỡ vẫn múa may quay cuồng ở giữa. Tiểu Yến liếc nhìn đến người phụ nữ xinh đẹp như tiên ngồi cạnh Vương Minh. Nàng ấy đẹp mặn mà, sắc xảo như vậy, đoán chắc chính là mẹ của Vương Minh bởi Tổng Hạo vài lần có nhắc, cô của mình xinh đẹp giống như... Tiểu Yến vậy?!

Nếu so sánh với mẹ mình thì vẫn chưa biết ai hơn ai, Linh San mẫu thân dù không trang điểm nhưng khí chất lúc nào cũng hơn người. Nếu ví mẹ là ngọn lửa cháy bỏng, thiêu đốt mọi ánh nhìn thì người đàn bà này lại dịu êm như làn nước, càng nhìn càng thấy mát mắt.

Sư phụ hôm nay mặc bộ y phục thêu hình rồng màu vàng, đội mũ vàng cứ như... hoàng đế.

.

.

.

.

Tiểu Yến đã rõ, đây không phải cái nhà lớn, mà là hoàng cung. Sự phụ không phải vương giả giàu có mà là hoàng thượng. Vậy... Tổng Hạo huynh chính là thái tử, Vương Minh là hoàng tử? Người đàn bà ngồi ở dưới kia là đệ nhất mỹ nhân Liêu quốc- quận chúa Liêu Bối Nhi. Ái chà chà, 8 tháng qua con bé vẫn không hề hay biết vì không quá quan tâm lắm đến gia cảnh người khác, giờ thì được mở mang tầm mắt rồi. Suốt thời gian ấy, con bé chơi với vua như chơi đùa với con cún nhỏ vậy! (Lúc đầu Win gọi Liêu Bối Nhi công chúa là sai, quận chúa mới đúng, nên chúng ta sửa cách xưng hô nhé! :D So sorry, very sorry!)

- Hôm nay tại hạ đến đây để dâng tặng quận chúa viên dạ minh châu quý giá nhất trần gian!- Một người đàn ông ngồi đối mặt Tổng Hạo nói trước. Cả bàn tiệc đổ dồn ánh mắt vào chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo hân ta cầm trên tay. Tiểu Yến cũng tập trung ngắm nhìn.

Chiếc hộp mở ra, 1 thứ ánh sáng kỳ diệu khiến người ta chói mắt. Choa, người này dám ăn cắp viên ngọc trấn thủy của Đông Hải Long Vương hay sao mà có viên ngọc trai to như trứng ngỗng thế? Đã vậy còn phát ra thứ ánh sáng lạ kỳ kia. Tiểu Yến lại đưa mắt nhìn về phía quận chúa, nàng ta chỉ nhàn nhật nở nụ cười, không mấy quan tâm Về mặt của Vương Minh cũng không khá khẩm hơn mẹ mình là bao, đứng là 1 khuôn đúc ra!

- Viên dạ minh châu quả thực rất đẹp nhưng có là gì so với thạch lục bảo phong thủy của ta kia chứ. Chỉ cần đặt viên thạch lục bảo này ở phòng ngủ, nhất định sẽ phát tài, làm việc gì cũng suông sẻ!- Một người đàn ông mắt xanh, tóc bạc nhìn rất lạ lên tiếng. Viên thạch lục bảo vừa được mở ra thì viên dạ minh châu lại bị lu mờ, nhìn nó cứ như được ráp lại từ muôn ngàn mảnh nhỏ được cắt tinh xảo, đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Tiểu Yến lau bầu trong cổ họng: "Nếu hôm nào táo bôn, đặt viên ngọc lục bảo này ở nhà xí thì có thuận lợi hơn không nhỉ?", nói xong còn tự miễn cười 1 cái.

Đúng lúc nhìn xuống lại thấy ánh mắt như dao găm của Vương Minh liếc về chỗ hờ trên nóc, xiên vào mặt mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Tiểu Yến giật mình lùi lại phía sau thì vương phải miếng ngói, ngồi phịch xuống, trật chân. Không xong rồi, không xong rồi, nắng trưa sắp lên rồi, thế nào ông trời cũng cho thân nặng thiêu chết nha đầu nhiều chuyện này thôi. A ha, chân đau thế này thì làm sao xuống bên dưới đây? Huhu...

Đang ngồi than trời trách đất thì bên cạnh có tiếng động. Vương Minh bước đến ngồi cạnh Tiểu Yến, vẻ mặt thấy rõ khinh thường, khóe môi nhếch lên châm chọc. Tiểu Yến không hơi đâu cãi nhau, đưa tay xoa xoa cái chân bị trật.

- Leo lên đây được mà không xuống được à?- Vương Minh thích thú ngắm nhìn gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt nhưng lại đáng yêu lạ thường kia.

- Lát nữa chân ta hết đau thì ta tự xuống!- Tiểu Yến chu môi. Tên đáng ghét, dù sao thì cũng chỉ xem ké bữa tiệc, có ai mất miếng thịt nào đâu.

- Chân bị gì thế?- Vương Minh nghe vậy liền nhón người qua nhìn cái tay đang xoa xoa nắn nắn chân phải của Tiểu Yến. Con bé bực bội gắt gỏng:

- Không phải việc của huynh!

Liền bị Vương Minh đánh cái bốp vào cái tay đặt trên chân, trực tiếp dùng tay của mình xoa nắn. Tiểu Yến đau khổ muốn hét lên nhưng không dám, bên dưới buổi tiệc vẫn đang diễn ra tiếp tục.

- Chịu đau một chút, chỉ bị bong gân thôi.- Vương Minh trấn an.

- Huynh nhẹ tay một chút đi mà!- Tiểu Yến mếu máo, nước mắt sống cũng tự động chảy ra theo phản xạ chứ chẳng phải khóc. Nhìn bộ mặt méo mó vì đau của Tiểu Yến, Vương Minh không nén nổi, phì cười.

- Có gì vui đâu chứ!- Tiểu Yến vẫn bực tức liếc thẳng nhóc. Vương Minh búng tay lên trán nha đầu ngỗ ngược này, làm ơn còn mắc oán, luôn mồm nằng chừ này nọ mới chịu được hay sao ấy.

- Ấy da, còn búng vào trán người ta nữa, sợ người ta đau chưa đủ chết hả? Sợ người ta đau chân thì không nhức đầu à?- Con bé gầy này lên làm Vương Minh chồm tới, hoảng hồn đưa tay bịt miệng nữ nhân ôn ào kia lại.

Tiểu Yến ngưng la hét, bờ môi chạm vào lòng bàn tay của Vương Minh làm thằng bé cảm thấy trong người... không được khỏe, sức lực theo con gió vừa thổi qua bay đi mất. Tiểu Yến nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của người đối diện, bất giác cũng đỏ mặt theo, bặm môi lại. Từng hành động cử chỉ tí tẹo ấy đều lọt vào mắt Vương Minh. Thằng bé bỏ tay xuống, nói nhỏ:

- Còn là hết nữa ta đây muội xuống có tin không?

Tin, Tổng Hạo nói thì còn có thể nghĩ là đùa, nhưng Vương Minh nói thì là thật đấy. Tiểu Yến đột nhiên phì cười:

- Mặt huynh đỏ hơn quả gấc chín rồi!

- Có...có sao?- Vương Minh đưa tay lên mặt mình chỉ thấy hơi nóng do nắng chiếu, khịt mũi.- Định ngồi ở đây cho nắng thiêu cháy đen luôn ư?

Nói xong liền xoay lưng lại, vỗ vỗ lên vai mình:

- Lên đi, huynh cũng muội xuống!

- Cũng nói không đấy?- Tiểu Yến ới là Tiểu Yến, đừng có nói lời cay đắng mắt mặt nhau như thế có được không? Biết người ta cũng không nổi thì tìm cách từ chối, đâu cần nói thẳng mặt sỉ nhục trượng phu chứ! Vương Minh mặt mày xám ngoét, xoay người lại, đốc con bé lên vai như vác túi gạo. Giờ thì hiểu rồi, tiểu cô nương không quá 30 cân chẳng lẽ vác không nổi, khinh thường sức lực với võ công của người ta tí tí thôi, khinh thường chi mà to to vậy?

Sau khi xuống đất an toàn, Vương Minh đặt Tiểu Yến ngồi dưới bóng cây, còn mình tự nhiên cời giày giúp con bé xoa chân, nhân tiện truyền ngự y đến. Người hầu người qua kẻ lại thì nhau trở mắt nhìn đứa bé gái từ trên trời rơi xuống, có khả năng làm cho hoàng tử vốn nổi tiếng ghét giao du với người ngoài bóp chân, thăm thân phục “tuổi trẻ tài cao”. Mỹ nhân không phân biệt tuổi tác lớn hay nhỏ, đẹp thì cứ dụ dỗ được ông bướm thôi các chị à!

- Tiểu Yến?- Phuong Bạch Hàn dạo gần đây làm ở Hàn lâm viện, được triệu đến thì ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến. Phải khen là con bé quen biết rộng hay khen con bé dũng cảm đùa với lửa mà vào tận hoàng cung chơi đây?

- Phuong thúc thúc, trùng hợp quá!- Tiểu Yến bật cười vui vẻ, không ngờ đến hoàng cung cũng có đồng hương. Nói xong liền bị Vương Minh vỗ 1 cái lên chân đau nhăn nhó mặt mày. Còn trùng hợp, chẳng phải có ai đó lên vào hoàng cung mà không sợ bị bắt ư?

- Người xem cái chân này cho muội ấy đi!- Vương Minh tuy nhỏ tuổi nhưng khẩu khí rất oai phong, ra dáng hoàng thân quốc thích, lệnh cho Phuong Bạch Hàn khám bệnh.

Phuong Bạch Hàn bó chân Tiểu Yến lại, dặn dò không được đi lại quá nhiều, vài ngày sau sẽ khỏi.

- Xong rồi, hạ thần về lại Hàn lâm viện đây!

- Tạm biệt thúc thúc, tạm biệt...- Tiểu Yến vẫy tay với Phuong Bạch Hàn rồi liếc mắt lên trên nhìn Vương Minh đang khoanh tay trước ngực, mỉm cười.- Tiểu Minh ca ca, đưa muội về nhà có được không? Huynh nói đỡ giúp muội là ta luyện kiếm bắt cần làm bong gân, nếu không mẹ lại không tin muội, nói muội đánh nhau với người khác sẽ cắt tiền quà vật đó! Muội sẽ mua kẹo hồ lô cho huynh. Có được không?- Tiểu Yến nắm lấy bàn tay Vương Minh lắc lắc, nũng nịu như chú mèo con xin xỏ. Nữ nhân này đúng là làm người khác vừa giận vừa thương.

- Ta không thích ăn kẹo.- Vương Minh lắc đầu, không chịu quà trả ơn rẻ bèo kia, đúng là đồ keo kiệt.

- Bánh quế hoa thì thế nào? Hay mận tàu?- Tiểu Yến vẫn kiên trì đưa ra món khác. Vương Minh hít 1 hơi thật sâu, nói:

- Ta năm nay 11 tuổi, 5 năm nữa sẽ lập phi, ta rất thích muội, vì thế, muội suy nghĩ cho kỹ chuyện này. Năm 16 tuổi, gả cho ta! Chẳng cần muội cầu xin, hôm nào ta cũng đưa muội về tận nhà...

- Vương Minh... hôm nay huynh làm sao vậy?- Tiểu Yến không hiểu những lời ấy rốt cuộc để làm gì, dù sao cũng còn 5 năm nữa, lỡ Vương Minh thích người khác thì sao? 5 năm tươi đẹp của Tiểu Yến chẳng lẽ sẽ bị lãng phí? Thật ra, Vương Minh thấy Tống Hạo cũng rất thích Tiểu Yến, chỉ 3 năm nữa huynh ấy sẽ lập phi, không bắt con bé hứa trước là sẽ mất, đem dài lâu làm mộng. Ít ra, bày tỏ được nỗi lòng, sau này đỡ phải hối hận làm kẻ đến sau. (Mạnh mẽ lắm Vương Minh, Win thích em, nhưng phải ngược 2 đứa rồi! ҉(Đừng buồn!)

- Ta khi thích thứ gì đó thì không dễ dàng từ bỏ. Ta gặp muội trước, lần gặp đầu tiên đã thích muội, ta là người đến trước. Muội có nên đặt cách cho ta trước không?- Vương Minh sắc mặt không thay đổi, bình thản nói ra. Tiểu Yến cứ chăm chăm nhìn khuôn mặt lạnh như tiền kia, trong lòng bất đắc dĩ thở dài. Huynh thích muội thì có ích gì, người muội thích là Tống Hạo, huynh hiểu không?

- Để muội tự về!- Tiểu Yến lảng đi chuyện ấy, đứng dậy nhắc chân đi từ từ. Vương Minh chạy đến đỡ con bé, buồn bã:

- Ta đã biết muội thích ai, nếu muội thích ta, muội sẽ không do dự. Nhưng ta muốn nhắc cho muội nhớ, Tống Hạo huynh rồi sẽ làm hoàng thượng, cung tần mỹ nữ là thứ dư thừa nhất. Nếu muội chịu gả cho ta, cả đời này ta sẽ không lập thiếp. Còn phần muội thích Tống Hạo huynh, nếu huynh ấy một lòng có thể che chở cho duy nhất một mình muội, ta sẽ tôn trọng quyết định ấy!

Vương Minh cảm thấy miệng mình đắng ngắt nhưng giọng nói vẫn khá điềm nhiên. Tiểu Yến bặm môi gật đầu, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi. Suốt đường đi về, cả 2 không nói với nhau câu nào nữa. Vương Minh đưa Tiểu Yến đến trước cửa nhà, lẳng lặng đi về. Tiểu Yến chỉ biết nhìn theo bóng lưng ấy, vừa buồn vừa mất mát...

- Tiểu Yến, chân con bị sao vậy?- Thái hậu thấy chân Tiểu Yến bó vải, ngạc nhiên hỏi. Kể ra cũng kì lạ, trong nhà dùng 1 cái xuất hiện thêm 1 nải nải, 1 lão bà bà không biết từ đâu ra khiến Tiểu Yến không được tự nhiên cho lắm nhưng Khuynh Triều thì lại khác, căn bản là không quan tâm đến sự tồn tại của người lạ, hành tung vẫn rõ ràng như lúc trước.

- Con luyện võ sơ suất bị bong gân, không sao ạ.- Tiểu Yến thấy nải nải khá nghiêm khắc nên cũng hơi kiêng dè.

- Nữ nhi ai đòi lại đi luyện võ. Ngày mai đến chỗ ta, ta dạy cho thêu tranh!- Nải nải nở nụ cười thân thiện nhưng thật ra cũng rất đáng sợ, chỉ vừa nghe đến thêu tranh Tiểu Yến đã sồn cả gai ốc, cười như mếu gật đầu vâng lời. Dù sao thì chân bong gân, không học vài bữa, cứ đến chỗ nải nải học thêu và xem sao.

Khuynh Triều vừa luyện kiếm xong, mồ hôi đầm đìa như tắm, nhìn cái chân cà nhắc của Tiểu Yến trong lòng khó hiểu hỏi:

- Ai dám làm tỷ bong gân vậy?

Còn ai trồng khoai đất này! Là tự thân vận động đấy!

- Tỷ luyện võ bắt cần thôi!- Tiểu Yến chán nản trả lời.

- Sư phụ của tỷ cũng tài thật, càng dạy thì tỷ càng yếu nhưng công lực quyền rũ lại tăng gấp bội nhỉ?- Khuynh Triều nhếch môi khinh thường rồi bỏ đi. Câu nói vừa rồi có ý gì thế Vương Khuynh Triều?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiểu Nha Đầu. . .

Chương 24: Tiểu Nha Đầu. . .

Tôi ra sông đốt đèn, hôm nay Khuynh Triều phải ở nhà trông coi Tiểu Yến chẳng biết luyện võ kiểu gì mà mắt cá chân sưng tấy, chỉ có một mình tôi với mấy ngọn đèn lác đác, trống vắng lạ thường.

- Hồ ly...

- Nài nài?- Tôi xoay đầu lại nhìn. Lão Phật Gia chống gậy đi đến.- Khuya rồi, bà còn ra đây làm gì, ở đây tối đen như mực ấy!- Tôi lên tiếng, đỡ bà ngồi xuống.

- Hồ ly, 10 năm qua con phải chịu thiệt rồi!- Bà đổi giọng buồn buồn. Tôi thân nhiên chấp nhận, đáng lẽ ra tôi phải chết từ lâu rồi, 2 lần được cứu sống, phải biết trân trọng mạng sống này, có thiệt thòi hay không chỉ mình tôi biết.

- Lúc con sinh 2 đứa trẻ còn phải chạy trốn, cũng may trời cao có mắt, mẹ con con được bình an.- Phải nói lão bà bà tín ngưỡng tôn thờ trời đất hay sao đây? Trời cao không có mắt, chính Nha Đầu đã giúp tôi.

- Chuyện đó cũng đã qua quá lâu rồi, chúng ta cứ vui vẻ mà sống thôi ạ!- Tôi nắm lấy bàn tay nhăn nheo của lão thái hậu, bà gạt đầu rồi nhìn mấy cái hoa sen giấy nhè nhẹ trôi.

- Hồ ly, con đốt đèn cầu nguyện cho tiểu đế có phải không?

Tôi mỉm cười không đáp. Cầu nguyện gì chứ, tự mình gạt mình!

- Ta có chuyện này muốn nói cho con nghe. Không biết có đúng như bà già lắm cảm ta suy đoán hay không.- Lão bà bà nhẹ nhàng cầm 1 hoa sen còn trên bờ lên vuốt ve mấy cái cánh xung quanh. Tôi nhìn bà chờ đợi:

- Có chuyện gì ạ?

- Ta nghĩ tiểu đế vẫn chưa chết, mà có thể đang trốn chạy đâu đó ở Đại Sở!

Tôi thoáng chấn động, khoe môi giật giật 2 cái, cổ họng nghẹn ngào không nói được câu gì. Trốn chạy? Trốn ở đâu?

- Năm đó tuy thất thế nhưng Vương Kim đã kịp hạ độc hoàng đế Sở quốc, không có thuốc giải của tiểu đế sẽ không cảm cự được đến bây giờ. Vậy nên, hẳn ta sẽ nhốt Vương Kim ở đâu đó, sau này còn lấy thuốc giải!- Lão bà bà giải thích. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Vương Kim bị hành hạ trong ngục tối, người không ra người ma không ra mà cực kỳ thâm trầm. 10 năm qua, sống còn không bằng chết?

- Còn nữa, chẳng lẽ Vương triều trải qua 100 năm nhưng không thể trụ nổi trước Sở quốc nhỏ bé? Tiểu đế không phải kẻ bất tài, năm 10 tuổi đã theo Tiên hoàng ra trận trông coi biên ải, chỉ là nó cố tình để thua trong vòng 3 tháng mà thôi!

Đúng vậy, Sở quốc lực lượng không hùng mạnh bằng Vương quốc. Vương Kim rốt cuộc là đang làm gì vậy? Cố tình để thua ư? Ấu trĩ! Hẳn có biết hẳn làm như thế đã giết chết bao nhiêu mạng người không? Hẳn còn sống hay đã chết? Còn sống hay không?

Đầu óc tôi phải suy nghĩ quá nhiều chuyện, nhất thời rối loạn. Tôi đành đưa mắt nhìn lão bà bà, đợi người nói thêm manh mối khác.

- Thần giao cách cảm cho ta biết, tiểu đế nhất định còn sống, chờ thời cơ chín mùi để phục quốc!- Lão Phật Gia thả chiếc đèn hoa sen cho nó trôi theo dòng nước. Tôi cười nhạt:

- Nếu hẳn còn sống, cũng chỉ còn nửa cái mạng. Hoàng đế Đại Sở để yên cho hẳn phục quốc sao?

- Con nghĩ tiểu đế ngu ngốc ư?- Lão bà bà nhìn tôi thách thức, khoe môi cong lên nụ cười lạnh ngắt. Đúng, hẳn không ngu ngốc, là tôi ngu ngốc. Tự dưng để thuê cho hẳn, giờ thì chăm sóc người nhà hẳn, còn hẳn, chẳng biết đang ở nơi nào, còn sống hay đã chết, tôi lại mang tiếng góa phụ.

- Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, con cũng sẽ không cho Khuynh Triều giúp người họ Vương phục quốc. Nó chỉ là đứa trẻ vô tri, con không muốn nó bị cuốn vào quốc sự diệt vong.- Tôi thân nhiên nói. Lão Phật Gia không vui cho lắm, giọng lạnh tanh:

- Khuynh Triều dù sao cũng mang trong mình dòng máu của nhà họ Vương, chỉ cần nó muốn phục quốc, con cần được nó sao?

Tôi nhếch môi, nụ cười đông cứng cả khuôn mặt. Bọn họ xem con tôi là công cụ phục quốc ư? Tôi nhất định không để họ đạt được mục đích. Thời đại Vương triều đã qua quá lâu rồi.

- Ta cũng không hy vọng Vương Kim có ngày sẽ phục quốc, ta chỉ muốn nó bình an trở về...- Giọng bà bà nhỏ lại. Không phục quốc, chỉ cần hấn bình an...

Đột nhiên tôi thấy lòng mình sôi sục, ôm lấy đôi vai của nãi nãi cười buồn:

- Nếu bà chắc rằng Vương Kim còn sống, con sẽ đến Đại Sở tìm hấn lần nữa. Nếu lần này không tìm ra... con sẽ bỏ cuộc!

Không phục quốc, chỉ cần người bình an...

- Nãi nãi à, con có chuyện muốn hỏi.- Tiểu Yến cầm tấm tranh lên thêu, đưa mắt nhìn người ngồi đối diện cũng đang tập trung vào bức tranh của mình. Thái hậu gật đầu ý bảo Tiểu Yến nói tiếp.

- Có vị hoàng đế nào chỉ một lòng chung thủy chỉ yêu 1 người không ạ?- Con bé nói rồi liền cầm mặt xuống, không để thái hậu nhìn mặt. Bà từ tốn trả lời, không ngắt đầu lên:

- Chuyện ấy hầu như không thể. Hoàng đế sẽ chẳng yêu ai thật lòng cả, cái bọn họ yêu là quyền lực của bậc đế vương và sắc đẹp thướt tha của mỹ nhân. Con biết đó, thời gian không buông tha bất kỳ cô gái nào cả. Thời gian có thể làm mình đẹp lên nhưng cũng có thể chìm chết mình...

- Nếu có 1 người đồng ý cả đời chỉ che chở cho mỗi mình mình, và 1 người mình thích nhưng có thể sẽ che chở cho rất nhiều người, bà bà sẽ chọn ai?- Tiểu Yến bắt đầu chăm chú hơn. Thái hậu cười nhạt:

- Đừng bao giờ chọn người không yêu con, con sẽ rất khổ. Mỗi ngày mở mắt ra chỉ nghĩ đến việc lấy lòng người ấy cũng đã phí hoài hạnh phúc. Người không yêu con, con có làm thế nào vẫn là không yêu!

- Người ấy thích con nhưng cùng lúc thích nhiều người thì thế nào ạ?- Tiểu Yến tròn xoe mắt đưa ra giả thuyết của Vương Minh.

- Người đó chỉ yêu mỗi bản thân mình thôi chứ chẳng ai đủ tình cảm đến phân phát cho quá nhiều người. Tiểu Yến, có chuyện gì à? Ai đã nói với con những lời này?- Thái hậu lúc này mới ngắt đầu lên hỏi lại. Tiểu Yến vội vàng lắc đầu nở nụ cười méo mó:

- Không có gì ạ!- Con bé xua tay.

- Thêu chỉ hồng đi Tiểu Yến.- Thái hậu không nghỉ ngơi, chỉ nghĩ trẻ nhỏ mới lớn nghe bọn Mỹ Nhân, Bạch Khuê tâm tình nên tò mò.

- Dạ!- Tiểu Yến đôi chỉ hồng, khẽ thở phào 1 hơi. . .

- Vương Minh, có phải con đã để mắt đến cô gái nào đó không?- Liêu Bối Nhi đẩy cửa phòng Vương Minh, thằng bé đang luyện chữ viết, ngắt đầu lên hành lễ.- Hoàng cung đang đồn ầm cả lên, con để mắt đến nô tỳ ư?- Quân chúa nghe nói con bé kia tuổi cũng xấp xỉ hoàng tử, lại quen biết với Phương Bạch Hân nên nàng suy đoán là vậy.

- Không có, Tổng Hạo mới là người để mắt đến cô ấy!- Vương Minh khẽ thở dài, để cây bút vào nghiên mực. Liêu Bối Nhi khó hiểu liếc mắt:

- Tổng Hạo đã chọn được thái tử phi rồi, nếu có để mắt đến, con bé cũng chỉ làm thiếp thôi!

Trong lòng Vương Minh dấy lên cảm xúc khó nói, chẳng biết là vui hay buồn. Buồn vì Tiểu Yến chỉ là kẻ đến sau, vui vì mình vẫn còn cơ hội khác. Thằng bé nhìn mẹ mình không nói. Liêu Bối Nhi không phải là người chưa từng trải, nhìn vẻ mặt trầm ngâm của con trai liền đoán được suy nghĩ.

- Tổng Hạo có nói nó thích con bé không?

- Vẫn chưa...- Vương Minh chậm rãi lắc đầu.

- Có lẽ cũng chỉ là tình cảm huynh muội bình thường thôi, con vẫn còn cơ hội mà. Hay để mẹ gặp mẹ của con bé nói chuyện. Là nha hoàn ở cung nào?- Liêu Bối Nhi bước đến vuốt tóc Vương Minh mỉm cười hiền hậu. Yêu nô tỳ cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần con bé thông minh lanh lợi, hiểu chuyện 1 chút là được.

- Tiểu Yến ở kinh thành, được cậu nhận làm đệ tử, hàng ngày đều học cùng con và Tổng Hạo.- Vương Minh được mẹ mình ủng hộ thì tâm tình tốt hơn hẳn, nở nụ cười giới thiệu.

- A, gia thế có tốt không?- Liêu Bối Nhi càng vui mừng hơn,

không phải nô tỳ thì không sợ lời ra tiếng vào về chuyện môn đăng hộ đối.

- Gia thế rất tốt, rất thông minh lanh lợi, còn xinh đẹp hơn người...- Vương Minh không tiếc lời khen tặng, nụ cười trên môi nở thật sâu. Quận chúa mỉm cười:

- Xem ra Vương Minh rất thích Tiểu Yến này rồi!

Thằng bé cúi đầu không trả lời như ngầm đồng ý. Chuyện của Tống Hạo cứ để hồi sau phân giải. . .

- Bệ hạ vẫn đang tìm cô gái ấy ư?- Mỹ nhân họ Kiều đi theo sau Sở Lâm Vũ, đưa mắt ngọc nhìn vào bức tranh vẽ.

Không ngờ, Đại Sở là do Sở Lâm Vũ lập ra. Bao nhiêu năm sắp đặt gian tế, ngầm ngầm chia rẽ Vương triều quả không uổng phí công sức. . .

Sở Lâm Vũ không có hứng thú trả lời Kiều Lan Vệ, bước chân cứ tiến về phía trước.

- Ngươi, Nha Đầu, đứng lại đó!- Tiếng Từ công công vang lên lạnh lạnh, 1 đứa bé gái khoảng chừng 10 tuổi, tóc búi củ tỏi ôm mấy cái bánh màn thầu chạy đến. Từ công công thấy Sở Lâm Vũ liền vội vàng hành lễ:

- Bệ hạ tha mạng, tiểu nha đầu này dám ăn cắp bánh màn thầu...

- Nhà bếp nhiều món ngon như thế, ta chỉ lấy có vài cục bột thôi mà. Nguyên năm ta làm công trong cung, tiền lương ông có phát đâu hả?- Con bé nấp sau lưng Sở Lâm Vũ hét lên, trông chả có phép tắc gì cả. Sở Lâm Vũ thường ngày vốn tàn nhẫn, lạnh lùng đột nhiên im lặng nhìn con bé, khóe môi còn cong lên 1 nụ cười. Từ công công không rõ sau nụ cười ấy là phúc hay họa liền quỳ sụp xuống đất, dập đầu:

- Con bé ấy nói bậy, hạ thần đã phát tiền tất cả rồi!

- Ông dám thề không? Ai nói láo thì thật lưỡi nhé!- Con bé gân cổ cãi lại.

- Ta thề!- Từ công công thấy tốt nhất vẫn nên thề trước cho có lòng tin.

- Xin lỗi ông nhé, nếu thề mà chết thật thì thế giới này đâu có mấy vạn người.- Con bé lè lưỡi trêu ngươi. Sở Lâm Vũ bật cười, cho Từ công công và Kiều Lan Vệ lui ra. Con bé nhìn người đàn ông tuần tú nhưng mặt lạnh như băng này thấy... bản thân không ổn rồi gãi đầu, đưa cái màn thầu ra trước mặt:

- Bệ hạ, tiểu nữ... trả người!

Sở Lâm Vũ cúi người nhìn gương mặt hồng hào, đôi môi anh đào đang mím chặt lại như sắp khóc ấy, còn cả cái tay bé xinh đang đặt lên cái bụng đang réo rất.

- Ngươi tên gì?- Sở Lâm Vũ hôm nay thấy mình như đang sống lại trong ký ức lúc trước.

- Tiểu nữ không có tên, mọi người vẫn thường gọi là Nha Đầu.- Thật trùng hợp, 10 năm sau, ở tại hoàng cung đột nhiên xuất hiện đứa trẻ ăn cắp màn thầu tên Nha Đầu. Sở Lâm Vũ nhíu mày:

- Ngươi là nô tỳ ở cung nào?

- Nô tỳ chỉ làm mấy việc vặt ở nhà bếp thôi.- Con bé đưa đôi mắt to tròn của mình lên nhìn hoàng thượng.

- Từ nay về sau đến cung của ta làm việc đi.- Nhìn thấy con bé này tự tung tự tác rất giống Nha Đầu, lòng Sở Lâm Vũ cũng vui vẻ hẳn lên. 10 năm qua, hắn vẫn không lập phi chỉ để giữ đúng lời hứa. Giá như 10 năm trước hắn kiềm chế được dục vọng, không cưỡng bức Nha Đầu thì có lẽ nàng đã toàn tâm toàn ý ở cạnh hắn.

- Nô tỳ chẳng biết làm gì cả, rửa bát bát bị vỡ, nấu nước sôi liền bị phỏng tay, còn nữa...- Tiểu Nha Đầu len lén ăn cái màn thầu, chớp chớp đôi mắt ngây thơ kẻ ra. Dù sao cũng chỉ là đứa nhóc 10 tuổi, Sở Lâm Vũ giữ lại bên cạnh chỉ để đỡ buồn chán.

- Ngươi đến Hưng thánh cung không để làm những việc đó.- Hắn cúi người xuống nhìn đôi má hồng như 2 trái đào kia.

- Vậy nô tỳ ở đó làm gì? À, nô tỳ sẽ quét dọn phòng ngủ, nhưng không chắc sẽ sạch, à không không, sẽ cố hết sức mình quét cho nó sạch!- Con bé vừa nhai nhóp nhép vừa nói. Sở Lâm Vũ càng nhìn nó thì càng thấy giống Nha Đầu lúc mới bị bắt ở son trang, cái gì cũng không biết làm nhưng ăn thì rất giỏi.

- Có chí cầu tiến như thế là tốt!- Sở Lâm Vũ nhíu mày. Con bé ăn xong phui tay:

- Miễn sao người trả đủ tiền công cho nô tỳ là được rồi!

Lúc này Sở Lâm Vũ đột nhiên bật cười. Tiểu Nha Đầu cũng cười theo dù không biết có chuyện gì vui đến vậy.

Tiểu Nha Đầu này là do Nha Đầu đầu thai trong hình hài của Linh San, Sở Lâm Vũ không thấy quen thuộc mới là lạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đi Đến Đại Sở. . .

Chương 25: Đi đến Đại Sở. . .

- Bệ hạ, có thư từ thái hoàng thái hậu!- Đại Ngưu chạy vào son trang đưa cho Vương Kim một bức thư. Hắn cảm thấy có vẻ kỳ lạ, sao tự dưng nài nài lại viết thư vào lúc này? Đọc thư xong, trong lòng Vương Kim không khỏi bất an. Thái hoàng thái hậu nói rằng sẽ giúp hắn xác định lại tình cảm của tiểu hồ ly, rốt cuộc là xác nhận như thế nào?

Đại Ngưu tò mò hỏi:

- Lão Phật Gia viết gì vậy hoàng thượng?

- Nói A Tú rất khỏe, đứa bé trong bụng lớn nhanh như thổi, bảo người lo đánh nhanh thắng nhanh còn về chăm con!- Vương Kim trào phúng châm biếm, Đại Ngưu ngượng ngùng gãi đầu, hắn đâu có hỏi chuyện ấy chứ. Suy nghĩ hồi lâu, có cách trả đũa, Đại Ngưu thật thà nói:

- Bệ hạ mới là người phải đánh nhanh thắng nhanh, nương nương sắp bị Liêu Kinh Bảo rình mất rồi!

- Người nghĩ có khả năng không?- Vương Kim tự tin hỏi lại. Đại Ngưu lại gãi đầu chắc nịch:

- Có chứ. Liêu Kinh Bảo trông ngang trông dọc đều hơn hẳn bệ hạ lúc này. Lúc trước thì cũng có thể nói kẻ 8 lạng người nửa cân nhưng bây giờ e là...

- E hèm!- Vương Kim háng giọng, mặt đen hơn cả đất nồi cháy, liếc cho Đại Ngưu 1 cái thật sắc. Trông hắn lúc này tệ đến vậy ư? Nha Đầu chưa trông thấy thì chưa so sánh, nhưng thấy rồi thì... chắc xách dép chạy theo Liêu Kinh Bảo mất. Do dài nắng dầm sương nên da hắn đen hơn lúc trước, quần áo lòi thối lượm thượm bẩn thỉu, tay chân còn chần chịt vết sẹo. Từ bao giờ hoàng đế Vương triều thảm hại đến vậy?

- A Tú, chị đi rồi em nhớ bảo trọng, phải ăn uống đầy đủ để lo cho đứa bé nữa. Còn Tiểu Yến, Khuynh Triều ở nhà phải nghe lời lão bà bà và nài nài, còn cả thúc thúc với dì nữa, không được hành động tùy tiện lung tung. À, còn...

- Mẹ định đến Đại Sở tìm phu quân luôn không về nữa ư? Sao dặn dò lắm thế? Nói chỉ đi bàn chuyện công việc 3 tháng thôi mà!- Tiểu Yến nhăn nhó lên tiếng. Ủa, tôi lấy lý do định mở thêm "chi nhánh" ở Đại Sở mà đi tìm Vương Kim, tôi bắt đầu dặn dò từ mấy ngày trước, đến lúc đi cũng lải nhải như bà cô già. Tôi bất mãn liếc Tiểu Yến:

- Còn cái lại, người mẹ không yên tâm nhất là con đó, con nhỏ này!

- Được rồi, thúc thúc lái đò chờ mẹ nói xong trời đã sắp tối. Đi Đại Sở nhớ mua quà về cho con...- Con bé vẫy tay cười hi hi. Tôi gật đầu, bái biệt những người đứng ở bến Kim Luân, thuyền bắt đầu xa dần. Ở bến chỉ có A Tú, Tiểu Yến, thúc thúc và thái hậu. Khuynh Triều đâu nhỉ? Không đến tiễn tôi? Thằng nhóc này hành tung chẳng rõ ràng gì cả!

Chập choạng tối, đò cập bến Đại Sở, tôi vào lấy hành lý của mình thì...

- Khuynh Triều, con đang làm gì ở đây hả?- Tôi hoảng hốt nhìn Khuynh Triều đang ôm hành lý của tôi ngồi bên trong, tựa đầu vào vách lá khép mắt ngủ. Thằng nhóc từ từ mở mắt ra, nhìn tôi không đáp. Hồi chiều không thấy nó tiễn tôi bên bến, còn tưởng nó quên mất, không ngờ nó đã nấp ở đây từ sớm.

- Con muốn đi Đại Sở!- Rất lâu sau đó thằng nhóc mới lên tiếng. Tôi bó tay với nó rồi, tôi không phải đang đi du lịch. Người Vương triều sang đây đã mạo hiểm lắm rồi, huống hồ chỉ nó là huyết mạch của hoàng thượng. Ca này khó!

- Con về cho mẹ!- Tôi lập tức xoay đầu lại tìm người lái đò nhưng không thấy đâu, đò đã treo vào bến khá lâu rồi, chắc chắn người ta đã lên bờ nghỉ ngơi. Khuynh Triều hờ hững thông báo:

- Tôi rồi, trưa mai mới có chuyến về Liêu quốc.- Ngừng một lát lại tiếp tục nói.- Chẳng phải mẹ chỉ bàn bạc chuyện mở thêm chi nhánh hay sao? Con không phải Tiểu Yến, sẽ không phá hỏng đại cuộc!- Khen mình tốt cũng được nhưng có cần đá xéo người không có ở đây không? Tình cảm tỷ đệ rạn nứt đến thế cơ à? Tôi đành thờ dãi dặt nó lên bờ, tìm 1 khách điểm nào đó tá túc 1 đêm.

Ghé Hoàn cảnh, tôi thuê phòng. Người chủ khách điểm nhìn tôi không chớp mắt rồi hỏi:

- Cô là người ở đâu đến đây?

- Ở Liêu quốc. Có chuyện gì ư?- Đừng nói cấm cửa tuyệt giao luôn nhé. Lão ta lắc đầu:

- Nhìn cô rất giống hình cô gái trên bản cáo thị mà triều đình đang tìm. Hoàng thượng đã tìm 10 năm nay rồi! Nhưng nhìn kỹ thì cũng hơi khác...

Tôi cả kinh nhưng vẫn bình thần, nở nụ cười hùa theo:

- Đúng vậy, ta đâu có từng gặp qua hoàng thượng, hơn nữa cũng có hài tử rồi!

- Thật tiếc quá!- Lão ta chép miệng lắc đầu.

Cái tên họ Sở vô lại ấy thù dai đến thế sao? Tin tức ta khó sinh mà qua đời 10 năm trước đã lan truyền rộng rãi rồi, hắn còn muốn diệt cỏ tận gốc, người chết phải thấy xác? Đồ tàn độc!

Tôi dắt Khuynh Triều đi tắm, xong xuôi thì đảo xuống dưới sảnh ăn cơm tối. Buổi tối ở đây khá đông, chắc là do Hoàng đế ở gần bờ sông, người Liêu quốc vừa sang cũng đến nghỉ chân giống tôi.

Thức ăn ở đây khá đậm bạc, không đầy đủ như Xuân Hoa lâu, món ngon nhất cũng chỉ là gà luộc. Tôi đành gọi 2 cái đùi gà cho Khuynh Triều, còn mình ăn bát cháo trắng cho nhẹ bụng. Sau khi xuống đồ, đến bây giờ tôi vẫn còn cảm giác bấp bênh trên sông nước, chóng váng lại nhức đầu. Khuynh Triều miễn cưỡng dùng cơm, có lẽ không hợp khẩu vị nên chân mày hơi chau lại.

- Đồ ăn ở đây không ngon ư?- Tôi hỏi thẳng bé. Nó buông đùi gà nhếch môi:

- Vẫn ngon hơn gà mẹ luộc.

- Có tin là mẹ bỏ con ở đây không? Ăn mau đi, làm gì cứ nhũn mày hoài thế!- Tôi bặm môi trừng mắt lấy uy nhưng xem ra người đằng trước không cảm nhận được uy nghi ấy rồi. Thằng bé nói nhỏ với tôi:

- Phía sau có người nhìn nên con ăn không được thoải mái!

Nghe vậy, tôi giả vờ nhìn xung quanh rồi nhìn đến 2 người đàn ông đang ngồi bàn phía sau mình. Quả nhiên, bọn họ dùng ánh mắt lăm lăm lét rất kì lạ nhìn mẹ con tôi. Tôi giục Khuynh Triều ăn cho xong rồi lên phòng. Chưa kịp đứng dậy bỏ đi thì bọn chúng lật chiếc bàn đang ngồi, rút kiếm ken két:

- Tất cả đứng yên, mang toàn bộ của cải có trong người để lên bàn!

Mẹ kiếp, sao lại chọn ngay cái chỗ gần bọn man di mọi rợ này, muốn chạy cũng không chạy được. Tôi và Khuynh Triều không đứng lên, chỉ ngồi chôn chân cứng ngắc. Cũng may, tôi mặc quần áo tầm thường, cũng dự trù được chuyện giữa đường ng bị cướp bóc. Dung mạo có thể xinh đẹp hơn người nhưng tuyệt đối không thể để lộ ra vẻ giàu sang quốc khố. Tôi đang nghĩ thầm, mình nên đưa bọn chúng bao nhiêu tiền mới êm chuyện, mặc quần áo cũ kỹ thế này chắc đưa vài lượng được rồi. . .

- Mẹ đếm xem mấy tên?- Khuynh Triều nhỏ giọng hỏi.

- 2 tên sau lưng chúng ta và 3 tên canh ở cửa.- Tôi rậm rập làm theo lời thằng bé, tôi có cảm giác nó chính là cấp trên của tôi ở văn phòng.

- Mẹ có đem bột ớt không?- Thằng bé lại tiếp tục hỏi. Tôi gạt đầu, bột ớt, bột ngựa, bột ngừ, kích tuyến lệ gì cũng có đủ.- Ở đây được bao nhiêu người biết võ?

- Võ bằng mẹ ư?- Tôi hỏi lại, võ thì cũng biết chút chút, có điều không rành grom giáo thôi.

- Cao hơn 1 chút!- Mặt nó chảy dài ra. Tôi đảo mắt quanh phòng rồi lắc đầu. Khuynh Triều nhủ chặt đôi mày kiếm nói với tôi:

- Đợi khi 2 tên phía sau đến lấy tiền, mẹ hất bột ớt vào mắt chúng, đánh được thì đánh, không được thì chạy, con sẽ đánh 3 tên kia, mẹ đi gọi bộ đầu đến, được chứ?

- Hôm nay con nói nhiều thật đấy, quả là thành tựu của mẹ!- Tôi phì cười vỗ tay 1 cái. Thằng bé liếc xéo tôi rồi đưa tay thủ kiếm.

Hoàng đế rối loạn, có người đứng dậy định bỏ chạy liền bị bắt giữ, chỉ có bản của tôi và Khuynh Triều là giữ được bình tĩnh. Thật ra thì tôi rất tin tưởng vào võ công của Khuynh Triều, năm ấy tí thì còn thắng cả võ lâm cao thủ do nhỏ con, nhanh nhạy. Bây giờ còn được vị sự phụ nào đó chỉ dạy, nhất định uy lực chỉ có thể tăng, không thể giảm.

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, 2 tên kia bước đến bàn của tôi, gõ ngón tay lộ cộp nghe thật chói:

- Đưa hết tiền đây!

- Thật ngại với các huynh quá, ta không có tiền nhưng có vật này cũng hơi quý giá chắc bán cũng được vài đỉnh bạc...- Nói xong, tôi cho tay vào túi lấy lọ bột ớt. Bọn chúng cũng cúi đầu xuống nhìn xem vật gì giá trị như thế. Bột ớt là vô giá nhé mấy đứa!

Đợt thời cơ thích hợp, Khuynh Triều gật đầu với tôi, tôi liền hất bột ớt vào mắt 2 tên đó. Bọn chúng hét lên 1 tiếng liền rồi đưa tay ôm mắt mình. Đại đen Taekwondo đã có dịp hành động rồi đây. Tôi xoay người, vật 2 tên đó lên bàn làm gãy bàn, gỗ bay tứ tung. Bọn chúng chỉ kịp ôm bụng đau đớn, đao kiếm trong người bị tôi tịch thu. Thấy 1 tên thư sinh trời gả không chặt kể bên hoảng sợ, tôi quăng cây đao cho hắn:

- Vị huynh đệ, tự vệ đi!

Hắn còn hoảng sợ hơn nữa, chụp huyệt đao, phải cúi xuống nhặt lên, cả người run như cây sậy.

Khuynh Triều đập vách phi thăng vào ngực tên đứng giữa cửa 3 cước, tay đại hiệp cầm thanh kiếm trông rất oách nha. Những người khác thừa dịp rối loạn bỏ trốn, chạy tứ lung tung làm tôi không biết ai mới là thổ phi. Đánh ngất 2 tên kia xong, tôi cầm kiếm xông đến giúp Khuynh Triều, thẳng nhóc nhanh nhẹn chém 1 kiếm vào lưng ai đó rồi lộn 1 vòng né chiêu.

Tạm dẹp yên được 5 tên mới biết mình quá bồng bột. Đồng bọn thổ phi từ đâu túa ra như đã lên kế hoạch bao vây sẵn bên ngoài. Chỉ với sức lực của 2 mẹ con thì không thể đánh thắng nổi 10 tên, nhưng ở đây hiện có khoảng 30 tên. Không gọi bộ đầu, e là khó sống qua trăng này. Tôi xoay người nói như hét với chủ khách điểm:

- Ông đi theo sau tôi, mau gọi quan sai đến!

Ông ta hoảng sợ đến độ mặt cắt không còn giọt máu, tay vẫn cầm mấy chục tờ ngân phiếu, ông định vét sạch gia sản để giữ lại mạng sống à? Lão ta đứng chôn chân như bức tượng, thế là tôi đành kéo tay lão nhảy vào biển lửa. Tôi thì là trận đánh này chưa hẳn bằng lúc tôi bị giang hồ đuổi giết ở thời hiện đại, tôi không sợ thì lão ta là đàn ông sợ sệt cái gì? (Người ta là chủ khách điểm chứ không phải trộm cướp quen tay như chị, Ok?)

Khuynh Triều nhảy lên bàn nói với tôi:

- Bọn chúng đông quá, con sẽ giải vây cho mẹ chạy trước, an toàn rồi thì quay lại tìm con!

Ôi trời, đứa trẻ 10 tuổi đang làm anh hùng cứu mỹ nhân kia kìa. Đừng nói nhảm nữa, lúc mẹ xông pha giang hồ thì con vẫn còn nằm ở ngón chân út chưa bơi lên được đâu gối nữa đây!

- Lão bá, nghe thấy chưa, lão an toàn rồi thì cũng phải quay lại tìm mẹ con ta.- Tôi cầm kiếm xông tới, chém vào tên đứng đối diện nhưng hắn né được, ép kiếm vào kiếm của tôi, mặt đối mặt. Tôi bấm chặt môi vội vàng hất bột ớt vào mặt hắn, trong lúc nóng vội cũng hít vào mấy hạt, cay nóng cả sống mũi, hắt xì mấy cái. Nhân lúc hắn ta đang dụi mắt, tôi dùng chui kiếm đánh vào sau gáy hắn ngất xỉu, đẩy ông chủ ra ngoài, còn mình trở vào tiếp tục độ kiếm.

Khuynh Triều bị 1 tên nắm được tay, quật mạnh khiến chiếc bàn sụp xuống, cú đánh không hề nhẹ, tôi sợ thẳng nhóc sẽ gãy xương mắt. Cái bọn không biết trời cao đất dày, cướp phải mẹ con ta đã là sai lầm, sai lầm hơn là dám dẫm thương long chủng. Tôi vội đỡ Khuynh Triều dậy, vung kiếm tiến thẳng về phía trước. Ta chém, chém lia chém lịa, chém cho cụt đầu người, chém cho má người nhìn không ra. Thằng nhóc vẫn mạnh mẽ như chưa hề bị thương, đập lên vai 1 tên, quăng người như dòng xoáy đâm vào bụng tên to con nhất.

Tôi quơ kiếm một lúc thì đuối sức, vung tay hất bột ớt lung tung nhưng không để bọn chúng nắm được vũ khí của mình. Khuynh Triều hạ độ ván tên kia rồi chạy sang giải vây giúp tôi. Thằng bé không cẩn thận bị 1 tên đánh lên cửa vào tay phải. Tôi tức giận đẩy kiếm đâm vào hông hắn rồi mạnh tay rút ra.

- Con có sao không?- Tôi thấy rõ tay thằng bé đang run rẩy, máu chảy ướt cả tay áo trắng, lực cầm kiếm giảm đi rất nhiều nhưng nhanh chóng lắc đầu, xông về phía trước.

Lúc tôi hưởng trọn 1 vết xước trên má cũng là lúc đám bộ đầu đến. Bọn thổ phi bị bắt trọn cả ổ. Những người ban nãy nấp sau tủ thuốc, chỗ cất rượu mới túa ra vỗ tay khen "hay". Mẹ con chúng tôi đâu phải mài võ mưu sinh, các người thật quá đáng, ban nãy trốn đi đâu hết vậy?

Ông chủ khách điểm liên tục dập đầu tạ ơn tôi, còn miễn phí cả tiền phòng trọ, thuốc men. Xong việc nghĩa, Khuynh Triều bó tay như đòn bánh tét, còn tôi cũng phải dán miếng bông lên mặt tránh làm vết thương nhiễm trùng.

Vết sẹo cũng đến đúng lúc lắm, vừa hay tên hoàng đế Đại Sở đang tìm người, bị vậy chắc cũng che chắn được phần nào. . .

- Khuynh Triều, ban nãy con rất oai vệ, cầm cự được lâu như thế...- Tôi nằm trên giường, mệt mỏi gác tay lên trán nói với nó. Tôi nghe 1 tiếng cười nhẹ phát ra từ cổ họng của chàng nam nhi đang nằm dưới sàn. Cái gì mà nam nữ thọ thọ bất tương thân, con cái phải báo hiếu với cha mẹ. Ngủ chung giường cũng không được, muốn nằm dưới sàn cũng không xong. Thế là tôi đành chiều theo ý tiểu đại hiệp, để nó nằm dưới đất.

Bây giờ tôi mới nhớ đến thanh kiếm Khuynh Triều dùng ban nãy, rất lạ, tôi cũng từng rèn thanh kiếm rất đắt tiền cho nó, sao lại không dùng nhỉ? Tôi tò mò hỏi:

- Thanh kiếm con dùng lúc nãy là của ai?

- Sư phụ tặng con.- Nó lạnh tanh đáp lại, quả của sư phụ quả thật quý hơn của tôi.

- Ngày mai đi về nhà nhé, ở đây không phải nơi con muốn đến là đến muốn đi là đi.- Tôi đề nghị. Hôm nay không có thằng bé thì tôi bị cướp sạch tiền rồi nhưng an toàn của con vẫn là trên hết.

- Không!- Nó chỉ gắng gượng như thế, tôi bắt đầu lái nhai. Lúc trước tôi cứ nghĩ, mai sau mình có con sẽ nâng niu chiều chuộng nó hết mực, không trách mắng mà dùng lời ngon tiếng ngọt dạy dỗ cho con mình nên người. Xem ra, nghĩ và thực hiện là 2 chuyện khác nhau. Khuynh Triều không trả lời tôi nữa, chỉ có tôi kể lể đủ thứ chuyện tốt xấu trong màn đêm. . .

Sáng hôm sau tôi và Khuynh Triều vào kinh thành, dù tôi có ép buộc thế nào đi chăng nữa thì đại hiệp vẫn không lung lay ý chí kiên định như đĩnh đóng cột, “mẹ về con mới về”!

Kinh thành không thay đổi nhiều, kỳ quái, 10 năm rồi chẳng lẽ không tiến bộ hơn chút nào ư? Không thua Liêu quốc nhưng cũng không có thành tựu nào to tát hơn xưa. Xem ra, Đại Sở chỉ là khúc gỗ mục rỗng không.

- Mẹ chọn nơi nào để mở thêm Xuân Hoa lâu?- Khuynh Triều thấy tôi cứ nhìn quanh quất thì hỏi. Còn phải nói, tâm huyết 10 năm trước của tôi vẫn còn ngay đấy kia. Khi ấy chạy loạn nên mới bắt buộc phải bán đi, dù sao đây cũng là thành công trong sự nghiệp đầu tiên tôi gặt hái được.

Thanh lâu ấy không đổi tên, vẫn đề biển Xuân Hoa lâu, chỉ có điều trông hơi cũ kỹ, cổ kính hơn xưa. Tôi đột nhiên nhớ đến vài chuyện lúc mới xuyên vào xác Nha Đầu, khó khăn lắm mới có thể lập ra tửu lâu này, nhớ lúc ấy, cả kinh thành không có lấy 1 thanh lâu, quốc thái dân an vô cùng. Xuân Hoa lâu xuất hiện như con gió lạ, người người tập nập đến mua vui. Tôi còn nhớ như in lần mình gặp Vương Kim ở đây, suýt chút nữa thì đắc tội với hoàng thượng. Nhắc đến, tôi che miệng phì cười vì cái tên ấu trĩ ấy!

Khuynh Triều nhìn tôi, khoe môi cũng cong lên, bước nhanh hơn về phía trước.

Mấy vị cô nương ở đây cởi mở, chịu chơi hơn “gà chiến” của tôi, có gì cũng phô ra lồ lộ, ngực có ngực, eo có eo, mông có mông, cô nào cũng sử dụng tuyệt kỹ liếc mắt đưa tình. Cái dư thừa nhất ở thanh lâu chính là lăng ló, vậy nên, thần bí 1 chút, kín công 1 chút vẫn quyền rũ hơn. Mùa đông rồi mà phải mặc trên không che, dưới lại hở thì gió lùa hơi run nhè?

Khuynh Triều tiêu sái sai chân bước vào, mấy cô nương ấy nhìn theo không chớp mắt. Ấy, mùa xuân này thì con ta mới tròn vẹn 11 tuổi, các người muốn nó làm phi công sao? Tôi bước nhanh hơn, đi ngang Khuynh Triều, tiện thể gọi “má mĩ” ở đây ra bàn chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Một Đêm Xuân Tiêu Đáng Ngân Vàng. . .

Chương 26: Một đêm xuân tiêu đáng ngàn vàng. . .

- Tiểu Yến, thương thế đã khỏi hẳn chưa?- Liêu Kinh Bảo mấy ngày không gặp con bé, chỉ nghe Vương Minh nói bị bông gân cũng lo lắng hỏi thăm. Tiểu Yến gật đầu:

- Đã khỏi rồi ạ!

- Ừ, vậy con lại đây xem bài làm của mình đi.- Liêu Kinh Bảo chỉ tay vào tờ giấy trên bàn gỗ.

Vài hôm trước có thi văn và võ, nghĩ hết mấy ngày con bé cũng quên bống luôn, không thấp thỏm chờ đợi kết quả như lần trước. Tống Hạo và Vương Minh đứng cúi đầu nhìn xuống mũi giày, 2 tay nắm sau lưng như không lo đến. Tiểu Yến vui vẻ nhận lại bài, nở nụ cười:

- Lần này tốt hơn lần trước chứ ạ?

- Lần trước con chỉ chép bài của Tống Hạo, lần này con chép bài cả 2 huynh đệ, tất nhiên là tốt hơn rất nhiều.- Liêu Kinh Bảo nhướn mày khen ngợi.

Mặt Tiểu Yến xám ngoét, tay run run cầm tờ giấy không dám xem điểm. Vương Minh và Tống Hạo ngẩng đầu lên nhìn trời, trời hôm nay u ám.

- Tiểu Yến à, con thích ai thì chép bài 1 người thôi, sư phụ không trách. Con xem, câu lục rồi đến câu thất, câu thất rồi tới câu bát, câu bát rồi tới câu lục, câu lục rồi tới câu thất, con cứ xen kẽ không có trật tự không có vần điệu là thế nào?

Tiểu Yến đành cười trừ, len lén giấu bài viết ra sau lưng. Lúc ấy tình thế cấp bách, còn nghĩ được gì nữa, chép bài người này thì người kia buồn, chép bài người kia thì người này không vui, con bé chỉ muốn công bằng cho cả 2 thôi mà!

Tống Hạo lên tiếng:

- Lần sau muội muốn chép bài ai thì cứ chép 1 bài thôi.

- Vậy lần sau muội sẽ chép của huynh, lần sau nữa thì chép của huynh ấy!- Tiểu Yến bị kẹp giữa 2 nam nhi, hết chỉ tay qua trái rồi lại chỉ tay qua phải.

- Muội không cần học làm gì, ta bao nuôi muội cả đời.- Vương Minh không kém cạnh đáp trả. Không ngờ, câu nói này có sức nặng vô cùng, Liêu Kinh Bảo và Tống Hạo đều ngạc nhiên không khép miệng được.

Nguy rồi, Vương Minh không biết mình là huynh muội cùng cha khác mẹ với Tiểu Yến, cũng khó trách vì sao luôn thích con đến vậy. Liêu Kinh Bảo thở dài rồi xoa xoa mi tâm. Tống Hạo mỉm cười nhẹ nhàng:

- Huynh cũng có thể nuôi muội ấy!

- 2 đứa thôi đi, lần sau còn cho Tiểu Yến chép bài ta cho nó nghỉ học thôi đấy!- Liêu Kinh Bảo can ngăn liền bị Tiểu Yến khinh bỉ nhếch mép

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Hù Dọa Mỹ Nhân. . .

Chương 27: Hù dọa mỹ nhân. . .

- Bệ hạ, cô nương này có đẹp đến đâu thì cũng là người của thanh lâu, hà tất gì phải tiêu tốn tiền bạc đến thế!- Thái Trác thấy số tiền trong quân ngũ bị tiêu phí thì không khỏi bàng hoàng. Đại Ngu không dám lên tiếng giải thích với cộng sự, người bên dưới kia không những là người của thanh lâu, mà còn là bà chủ của chuỗi thanh lâu, tửu lầu, sòng bạc lớn nhất Liêu quốc, có thể nói giàu ngang quốc khố. Đặc biệt, còn là người của... hoàng thượng, đã sinh được 1 long 1 phụng mà vẫn xinh đẹp rạng ngời như thế.

Vương Kim sau khi vung tay quá trán cũng thấy không đáng lắm nhưng nhanh chóng nở nụ cười:

- Ta sẽ bắt nàng ấy quyên góp gấp 3 lần số tiền ta đã bỏ ra xung vào công quỹ!

- Hoàng thượng, người chắc chắn không mất cả chì lẫn chày chứ?- Đại Ngu bán tín bán nghi nhìn Vương Kim. Hoàng Minh Thống vỗ tay 1 cái, nói với giọng điệu tự tin:

- Hoàng thượng mà coi bỏ mặt nạ, e là nàng ấy còn dâng hết tiền bạc vừa thu được ban này luôn ấy chứ!

Ây da, Hoàng Minh Thống đúng là ếch ngồi đáy giếng. Người thông thả hốt bạc bên dưới yêu tiền hơn cả mạng sống, mỹ nam hay cực phẩm gì cũng đã thấy qua, hơn nữa, hoàng đế Liêu quốc theo đuổi mấy tháng ròng còn chẳng dính, há siêu lòng trước hoàng đế Vương triều đang sa cơ thất thế?

Đại Ngu vẫn thấy lo lo, chỉ sợ 2000 lượng không cánh mà bay lên tận mây xanh, bắt thang lên cũng chẳng chạm được.

Vương Kim khá thích thú, thông thả đi theo 1 cô nương dắt vào phòng kín trả lời câu hỏi.

Lúc này, người đầu tiên đã vào trả lời trước. Giọng tú bà lạnh lạnh đọc câu hỏi:

“Tuột quần ngoài thấy quần trong,

Tuột hết lông thấy cái gì?”

Câu... đó nhạy cảm như vậy cũng đó được ư? Vương Kim đã đánh giá thấp Linh San rồi!

Triệu Huy Chúc đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào cho trót đành đánh liều: “Chỗ ấy!”

Linh San phì cười, giọng cười ngọt ngào như tiếng suối, ngay cả cái nhấc tay che miệng cũng làm cho người bên ngoài rèm châu ngây ngốc. Hai vị cô nương đứng bên ngoài giường cũng không kiềm được bật cười khúc khích. Cô gái đứng bên phải phì cười:

- Triệu công tử suy nghĩ không đứng đắn, không xứng với hoa khôi Xuân Hoa lầu. Câu trả lời cũng sai nốt. Xin mời đi bên này!

Đã thanh toán được người đầu tiên, 5 vạn lượng không cánh mà bay vào túi của Linh San.

Viên ngoại Hoàng Thiết chống gậy đi vào. Linh San khinh thường nhìn từ đầu đến chân lão già lụm khụm. Cho ông thẳng ông cũng không làm được gì cả!

Tú bà đọc câu đó. Hoàng viên ngoại nghe xong liền thở gấp vài cái, ôm tim mình.

- Người đầu, khiêng lão ta ra ngoài, khéo lại có án mạng!- Tú bà hoảng hốt gọi người vào khiêng lão ta ra ngoài. Hoàng Thiết đóng góp 4 vạn 500 lượng.

Sao bọn người này giàu thế nhỉ? Định cưới cô làm thê thiếp thất gì luôn thì phải.

Người cuối cùng bước vào, vóc dáng cao lớn, khí khái hơn người. Tuy khuôn mặt có vẻ bình thường nhưng khí chất thì không ai sánh bằng. Linh San đặt tay lên tim mình, nó vừa đập lổ 1 nhịp, thật đau. Tú bà bị khí chất thanh cao kia lấn át, giọng nói cũng nhỏ nhẹ đi mấy phần:

- Công tử trả lời đi!

- Trước khi trả lời, mời cô nương viết đáp án lên giấy, tránh việc nói đúng lại bảo sai.- Vương Kim từ tốn phát quạt.

Linh San khẽ nhếch môi, xem ra, tên này đúng là không dễ xoi.

- Công tử lui về phía sau 10 bước, ta sẽ viết đáp án lại..

Vương Kim lùi lại 10 bước theo yêu cầu của mỹ nhân. Linh San cầm bút, tùy tiện viết cho xong, chữ càng xấu thì càng không đoán ra được đáp án.

- Được rồi, công tử đoán đi!- Linh San vờn bàn tay nõn nà, ngón tay như búp măng trắng muốt đặt tờ giấy đáp án lên tay mỹ nhân đứng bên ngoài.

Vương Kim khẽ cười:

- Là trái bắp!

Linh San giật bắn người, hắn đã đoán đúng!

Tú bà nhanh chóng xem đáp án, reo lên vui mừng:

- Công tử đáp đúng rồi!

Vương Kim không khách sáo tiến đến gỡ màn châu, 3 người thừa thải ở đó nhanh chóng lui ra. Linh San ngồi bật dậy, chỉnh trang lại y phục, rất không vui đi đến bàn rượu rót 1 ly.

- Nàng tên gì?- Vương Kim thích thú chọc ghẹo.

- Không quan trọng!- Linh San ngân dài câu trả lời, rồi lại đưa ly rượu ra trước mặt người ấy:

- Mời công tử!

Vương Kim cầm lấy ly rượu, đưa mắt nhìn vào rượu trong ly, đảo ly mấy vòng vẫn không uống.

- Sợ có thuốc mê sao?- Linh San cũng cầm ly rượu khác lên uống chứng tỏ không sao. Có con nít mới tin rượu này không có thuốc mê í.

- Rượu rất ngon đó, thử xem!- Giọng Linh San nhẹ nhàng bay bổng như chất gây nghiện khiến người khác choáng váng đầu óc. Vương Kim nâng ly rượu lên uống 1 ít rồi từ từ uống cạn. Linh San hài lòng gật đầu, tán dúc:

- Ta và công tử đã gặp nhau chưa nhỉ? Ta có cảm giác rất quen.

- Ừm, ta cũng không rõ!- Tất nhiên là quen, con của nàng còn không phải ta ban?

- Công tử là người Đại Sở?- Linh San vẫn lơ đãng hỏi.

- Ừm!- Vương Kim cũng ậm ờ cho qua.

Linh San đứng dậy, nàng bước đến trước mặt Vương Kim, hỏi:

- Công tử cảm thấy thế nào?

- Ừm, hơi buồn ngủ!

Rõ như ban ngày, trong rượu có thuốc mê. Vương Kim ngã xuống giường ngủ mê man, Linh San càng nhìn càng thấy ghét, đưa tay véo vào hông hấn mấy cái thật đau mà không có phản ứng. Nàng tin chắc đã ngủ say rồi mới leo lên giường, dùng sức giẫm đạp lên người hấn, người nghĩ người có thể qua đêm với ta ư? Còn lâu! Ta giẫm, ta giẫm, ta giẫm chết người...

- Nhảy đủ chưa?- Người bên dưới đau đớn lên tiếng. Linh San hoảng hốt trượt chân té, Vương Kim liền ngồi dậy ôm lấy mỹ nhân vào lòng, khoé miệng nhếch lên thành 1 nụ cười. Nàng đưa mắt nhìn vào đôi mắt người phía trên, ánh mắt này... là của Vương Kim. Hắn là ai? Sao vừa có cảm giác quen thuộc, vừa nhoi nhói trong lòng. Vương Kim khinh khinh châm biếm:

- Sao vậy? Say mê ta rồi ư?

- Vô sỉ!- Linh San mắng chửi rồi vùng dậy. Nàng tức giận kéo áo choàng che kín cổ.

- Còn nằm trong lòng ngắm ta lâu như thế!- Vương Kim đực nước làm tới, mặc cho Linh San nổi điên.

- Ta thấy người rất giống tướng công trước đây của mình, rất hạ lưu, vô sỉ, hành hạ ta khổ gần chết!- Nàng ta không khách khí đá xéo. Vương Kim bủi môi, hấn đối xử tệ bạc như thế với nàng bao giờ:

- Ta giống hấn ở điểm nào?

- Gặp gái là sáng mắt!- Đúng vậy, mỗi lần ôm nàng vào lòng hấn đều dùng ánh mắt này nhìn nàng, là ánh mắt háo sắc!

- Từ nãy đến giờ cô còn chưa cởi mấn che mặt ra mà, sao ta biết cô có xinh đẹp hay không?- Vương Kim đứng dậy, đi đến trước mặt Linh San, nàng né người, đánh mấy chiêu liền bị Vương Kim khoá chặt tay, không khách khí giật mạnh mấn che mặt. Đôi mắt phượng ai oán nhìn lên, bờ môi đào bướng bình ngậm lại thật chặt:

- Người...

Vương Kim nhìn đến thần hồn điên đảo, dung nhan kiều diễm hấn thường mơ đến đang ở ngay đây. Hấn di chuyển tầm nhìn xuống vết thương trên mặt vẫn còn đỏ, không vui vẻ hỏi:

- Cô bị thương ư?

- Ta tự rạch chắc?- Linh San lại bướng bỉnh như lúc trước, đúng là cái tính không sợ trời không sợ đất này khiến hấn bị thu phục. Chân mày kiếm giãn ra, hấn đưa ngón tay trở chạm vào vết thương ấy, yêu thương hỏi:

- Còn đau không?

- Người... buông ra!- Linh San quát lên đẩy hấn ra, tên này đúng là to gan, 2 lần ôm nàng vào lòng còn động chạm tay chân. Vương Kim xoay người, khí phách ngời lên cửa sổ gần đó, cầm cây quạt, quạt vài cái:

- Cô hung dữ như vậy, chắc hấn bị phu quân từ!

- Cái gì?- Linh San hung dữ tròn mắt hỏi lại, đưa 2 bàn tay đầy móng nhọn chạy về phía trước, đêm nay nàng phải bóp chết tên này.

- Nè, ta chỉ nói vậy thôi, là thật ư? Thế thì tốt cho phu quân của cô rồi!- Vương Kim vẫn chưa dừng, buông lời chọc ghẹo. Linh San tay vò thành nắm, không giữ hình tượng nữa nhào ngay đến đánh hấn. Vương Kim xoay người nhảy sang nơi khác, Linh San hụt đà, đập người vào thành cửa, ôm bụng rên rĩ:

- A, vết thương của ta. . .

10 năm rồi, thường xuyên đau bệnh, yếu ớt như Khuynh Triều nói sao? Vương Kim thất kinh hồn vía vội chạy đến đỡ Linh San, cảm thấy vô cùng tội lỗi khi né đòn. Nàng dù sao cũng chân yếu tay mềm, đánh hấn mấy cái cũng không có chết, sao lại né chứ! Sao lại né chứ!?

Đang đắm chìm trong tội lỗi của riêng mình, Vương Kim chưa kịp hoàn hồn thì ngay tức khắc, tóc bị Linh San nắm trong tay:

- Ta bắt được người rồi, tên khốn khiếp!

Đúng vậy, chân yếu tay mềm đánh không chết nhưng chỉ còn lại nửa cái mạng! Vương Kim thất thủ bị Linh San đè ra sàn, vừa giật tóc vừa cào mặt. So kẻ võ công thì đánh không lại thật, nhưng võ đàn bà của Linh San thì thế nào? Cào cào lia lịa giống như 1 con mèo cái! Hình như da mặt hấn không bình thường cho lắm? Da dưới cằm bị cuốn mép, a, hấn đeo mặt nạ, được lắm, ta sẽ xem hấn thật sự là ai!

Vương Kim cảm thấy không ổn, liền đổi thế chủ động, vật người đang làm loạn phía trên xuống. Linh San đột nhiên bị chuyển xuống nằm dưới, tư thế cực kỳ mờ ám này. . . aaaaaaaa...

Vương Kim bắt đắc dĩ thờ dài:

- Đừng cào nữa có được không? Da mặt ta tróc hết rồi!

- Đứng dậy! Đứng dậy cho ta!- Linh San hét lên, đồ thừa nước đục thả câu.

- Ta định nói chuyện với cô đêm nay thôi, không có ý đồ gì khác.- Vương Kim cố gắng kết thúc trong hoà bình đứng dậy. Linh San liếc hấn 1 cái rồi cười khinh bỉ:

- Là người có vấn đề sinh lý chứ gì?

1 phút ra song sinh có gọi là sinh lý mạnh hơn người bình thường không? Vương Kim chép miệng, muốn nói chuyện đằng hoàng với thê tử sau 10 năm xa cách cũng không được!

- Ta không rảnh nói chuyện với ngươi, ta ra sông đốt đèn đây!- Nói rồi, Linh San đứng dậy xoay người đi đến cái tủ, lấy mấy cái sen giấy ra. Vương Kim tò mò hỏi:
- Để làm gì?
- Cầu nguyện, ngươi bị đàn à?- Nữ nhân này ngưng mắt nhìn người khác qua từng câu có được không hả?
- Nhưng mà nè... ta trả tiền để đêm nay qua đêm với cô, không phải để xem cô đốt đèn cầu nguyện!- 2000 lượng 10 năm trước thì không thành vấn đề nhưng hiện giờ thì gần như cả gia tài của binh lính.
- Nhưng ngươi nói chỉ nói chuyện với ta thì có gì để nói?- Linh San bực bội phát tay.
- Ta đổi ý rồi!- Nói xong, Vương Kim xông đến ôm lấy nàng, động tác nhanh gọn dứt khoát đã cởi được áo choàng. Linh San hoảng sợ đẩy hắn ra:
- Ta trả tiền lại cho ngươi là được chứ gì?
- Ta không thích!- Vương Kim khoá chặt con thỏ đang vùng vẫy trong ngực mình, vuốt nhẹ vành tai. Linh San nói nhanh:
- Gấp 2 lần!
- Ta không cần!- Lần này là sờ đến cái eo.
- Gấp 3 lần!- Linh San nói như khóc, giọng cứ run run vì hoảng sợ.
- 3 lần? Ta đồng ý!- Haha, vừa được ôm mỹ nhân, vừa có tiền, tuy thủ đoạn hơi dè hèn nhưng sau này có giang sơn, hắn sẽ ban cho nàng cả thiên hạ.
- Được rồi, Khuynh Triều, Khuynh Triều!- Linh San thở gấp chạy ra ngoài, bỏ lại Vương Kim đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: 6 Vạn Lượng. . .

Chương 28: 6 vạn lượng. . .

Khuynh Triều ở phòng bên cạnh, nghe tiếng gọi thất thanh của Linh San thì bước ra cửa nhìn. Nàng vội ôm lấy tay con mình, nói:

- Sai thích khách đến đây, ta nhất định phải giết hắn!- Linh San ngửi khí nặng nề, trong lòng hùng hực khí thế. Không ngờ, có người nói không giữ lời, còn dùng chiêu không được nghĩa khí tí nào. Khuynh Triều thần nhiên hỏi:
- Có chuyện gì ư?
- Cái tên đó đòi mẹ trả lại gấp 3 lần số tiền đã đưa! Hắn là ăn cướp ư?- Linh San vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng nói.
- Bất ngờ ta bỏ 1 khoản tiền lớn chỉ để ngủ 1 đêm, còn dùng thuốc mê, đủ thứ chiêu trò để người ta không động thủ thì có khác gì lừa đảo cướp tiền đâu chứ, lươn mà lại chê lịch!
- Thì mẹ cứ đưa đi. Đây chẳng phải là cách giải quyết tốt đẹp nhất à?
- Không được, ta phải giết hắn!- Linh San hét lên. Cái tên đó đã sờ soạng khắp nơi rồi, còn chưa đủ tiền nữa hay sao? Nữ nhi bị sàm sỡ còn phải trả thêm tiền? Nàng đâu có thuê trai bao!
- Mẹ đánh không lại mới chạy sang đây tìm con đúng chứ?- Khuynh Triều chán nản hỏi. Linh San gật đầu khí thế, mong tìm được sự đồng cảm của trưởng phu trước mặt.
- Vậy con sang đánh hắn là được chứ gì?- Khuynh Triều nhếch mép. Linh San cảm động ôm lấy con mình, cổ vũ:
- Con cố lên, đánh không lại thì chạy, 2 mẹ con mình cùng đánh!

Ôi trời, quân tử sao lại đánh chơi đánh hội đồng? Khuynh Triều cũng âm ừ cho qua rồi cầm kiếm đi sang phòng bên cạnh:

- Mẹ đi đốt đèn đi, con lo được rồi!

Nuôi con 10 năm đúng là đáng đồng tiền bát gạo mà. Linh San vui vẻ cầm mấy cái hoa sen giấy chạy ra bờ sông chờ tin vui từng Khuynh Triều, đi được 3 bước lại xoay lại lớn giọng nhắc nhở:

- Con nhất định phải đánh hấn sung như cái đầu heo, xem hấn còn dám đòi tiền lại nữa không!

Khuynh Triều gạt đầu, đẩy cửa phòng bên cạnh đi vào. . .

Vương Kim đang mở nắp bình rượu trên bàn thích thú thì kết cấu bên trong, rõ ràng là có 2 ngăn đựng rượu tách biệt, trên tay cầm có 1 viên bi, chỉ cần lăn nhẹ sẽ đổi được rượu. Thấy Khuynh Triều bước vào, hấn ngẩng đầu lên hỏi:

- Mỹ nhân ban nãy đâu rồi?

- Sur phụ gạt ai vậy? Mặt nạ xấu chết đi được!- Thằng bé khinh bi liếc. A, thì ra lộ tẩy rồi. Vương Kim nở nụ cười:

- Con sang đây để làm gì?

- Đưa tiền cho người. Con biết hiện giờ người đang rất cần khoản tiền này!- Thằng bé lấy 1 xấp ngân phiếu giấu trong túi áo đặt lên bàn. Vương Kim thở dài:

- Mẹ con dễ dàng trả cho ta gấp 3 ư?

- Người biết cô ấy là mẹ con à?- Khuynh Triều lật tẩy cha mình, khoe miệng cong cong.

Thằng nhóc này được lắm, nếu tiếp tục nói chuyện này, e là cái gì cũng bại lộ.

- Con sang Đại Sở mục đích là gì?- Vương Kim hỏi.

- Bình phong là mở thêm chi nhánh Xuân Hoa lâu, cái chính là... cái đó chỉ có mẹ mới biết!- Khuynh Triều nửa úp nửa mở khiến người ta tò mò. Vương Kim chép miệng:

- Ta lấy 6000 lượng này liệu có quá đáng lắm không?

- Đây không phải 6000 lượng, mà là 6 vạn lượng. Người bỏ phiếu thấp nhất cũng đã 1500 lượng. Sur phụ, người bỏ phiếu áp chót nhưng con đã trao phong thư của tri huyện cho người được gặp mẹ con!

Nghe Khuynh Triều nói vậy, trong lòng Vương Kim cảm thấy chua chát, hiện giờ hấn còn không bằng 1 tri huyện còn con. Vương Kim cảm thấy mình vẫn không nên nhận 6 vạn lượng của nữ nhân này!

- Hiện giờ con cho người nợ, đợi khi phục quốc xong thì trả!- Khuynh Triều ung dung đẩy xấp ngân phiếu về phía Vương Kim. 6 vạn lượng ấy so với gia tài mà mẹ có, chỉ là con số nhỏ. Không hấn thứ gì cũng được mua bằng tiền. . .

- Sao?- Vương Kim nửa cười nửa không hỏi lại.

- Chẳng phải người đang điều động binh quyền để phục quốc ư? Số tiền này đủ để mua lương thực, thuốc men, vũ khí!- Khuynh Triều không ngần ngại đi vào cái chính. Vương Kim bắt lực thờ dài, cầm lấy 6 vạn lượng:

- Đa tạ con trước!

- Sau này hấn báo ân.- Khuynh Triều đứng dậy cúi người chào, dậm bước đi.

- Mẹ con đang ở đâu? Ta sẽ đến đa tạ!- Vương Kim thấy lòng mình không hề dễ chịu khi nhận tiền của Linh San, khẽ cúi đầu.

- Ở bờ sông, 6 vạn lượng đủ thí mạng của mẹ đó, đừng đa tạ làm gì, vẫn chưa biết chuyện này đâu!- Khuynh Triều tiếp tục đi, không từ mà biệt biến mất.

Bờ sông khuya yên ắng, bây giờ đã là nửa đêm, gió thổi lạnh lạnh. Linh San ngồi trên cây cầu làm bằng ván gỗ, cẩn thận thả từng hoa sen lấp lánh. Cả dòng sông tối đen được nhuộm màu vàng sáng rực. Vương Kim đứng nép ở cái cây phía sau, lặng lẽ nhìn người con gái trong tim mình.

- Hôm nay, con không cầu trời cho Vương Kim sống lại nữa, thuyết thực hơn, con cầu trời cho mình gặp lại hấn!- Linh San chấp tay trước mặt, ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo tít trên cao.

Thuyết thực hơn ở chỗ nào nhỉ? Người đã chết cũng có thể gặp được sao? Vương Kim bỗng cảm thấy mình có lỗi nhưng chỉ biết đứng từ phía xa nghe tim mình quận thắt. Không ngờ, 10 năm rồi nàng ấy vẫn giữ thói quen đốt đèn như thế. . .

- Gặp hấn rồi sẽ làm gì ư?- Linh San đột nhiên tự hỏi mình. Câu hỏi ấy cũng chính là câu hỏi trong đầu Vương Kim. Gặp lại nhau... sẽ làm gì trước tiên?

- Nếu hấn thân tàn ma đại, con sẽ thấy mình có lỗi. Ngược lại, nếu hấn vẫn còn sống sung túc thì... con nhất định sẽ không tha thứ cho hấn!- Linh San cất cao giọng cảnh cáo rồi lại nhỏ nhẹ như con mèo con.- Có khi nào hấn bị tên họ Sở kia tra tấn, đánh đập, hành hạ đến nỗi mất trí, gấp con cũng không nhớ?

Vương Kim phì cười, mất trí nhớ ư? Bất luận có quên sạch mọi thứ thì chỉ cần việc đó có liên quan tới nàng hấn vẫn sẽ nhớ.

- Sao con buồn ngủ quá vậy nè?- Linh San ngáp dài 1 cái, vươn vai cho đỡ mỏi rồi lại ôm đầu gối lằm nhàm.- Hấn có chết thì cũng phải thấy xác, hấn mà phản bội con thì con sẽ băm xác hấn ra cho vịt ăn, thủ tiêu trước khi thái hậu và nãi nãi biết!

Đáng sợ vậy sao? Vương Kim nhếch mép. Giọng nói của người đằng trước nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút. Khuôn mặt bé nhỏ vùi vào đầu gối của mình ngủ thiếp đi. Đứng nhìn hơn nửa canh giờ, Vương Kim mới từ từ bước ra, cõng áo khoác trên người khoác cho Linh San. Hấn cẩn thận bế nàng dậy, nhẹ nhàng đưa về Xuân Hoa lâu.

Nằm trong lòng ngực rắn chắc, Linh San tựa mình, mắt nhắm mắt mở hỏi:

- Ê, người là ai? Vương Kim hả?

Vương Kim nín thở im lặng, Linh San lại nhắm mắt ngủ, phũ, thì ra chỉ là nói mớ.

- Ê, người mà động vào ngân lượng của ta, ta thí mạng với người!- Người con gái nhỏ bé bỗng đứng hét lên, tay vung cao cứ như đang cầm dao. Ngân lượng quan trọng đến thế ư? Xem ra 6 vạn này mất đi, chắc chắn có người đau lòng gần chết.

Vương Kim đã lâu lắm rồi không thấy lòng mình vui vẻ như thế. Phải chi, trái tim nàng ấy không làm bằng sắt thì có lẽ cả 2 đang hạnh phúc tận hưởng khoái lạc trần gian?

Đặt Linh San lên giường, hấn chưa vội bỏ đi, ngồi cạnh bên ngắm nhìn khuôn mặt yêu kiều ấy thật lâu. Bây giờ mới thấy, đáng ngủ, thói quen khi ngủ của nàng ta rất xấu. Tay chân đang rộng hình chữ đại, về mặt lúc nào cũng cau có, lâu lâu còn thốt lên vài câu cảnh cáo, chả hiểu sao đến khi ngủ còn nặng lòng như thế!

Trời tờ mờ sáng, Vương Kim vuốt nhẹ mấy sợi tóc mai trên trán nàng, cúi xuống hôn lên trán thật nhẹ rồi phi thân ra cửa sổ đi mất. . .

Tương phùng lần này không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. . .

- Khuynh Triều, Khuynh Triều ơi! Mẹ bị mất 6 vạn lượng? Aaaaaaaa...- Có đúng vậy không? 6 vạn lượng không cánh mà bay rồi?

Sau khi đếm rất kỹ, lục hết những nơi tôi cho là mình có thể giấu tiền bạc ở đó thì mất đúng 6 vạn lượng. Không phải 6 lượng mà là 6 vạn lượng đó! Trời ơi, tìm tôi đang quặn thắt đây nè!

Khuynh Triều nhìn tôi nhún vai, vẻ mặt vô tội. Tôi qua... không gặp cái tên Hoàng Minh Thống đó nữa, rất có khả năng hấn ôm tiền bỏ chạy. Khuynh Triều từ trước tới nay đều không mang tiền bạc giống Tiểu Yến, vậy nên chỉ có 1 khả năng... tên Hoàng Minh Thống ấy ăn cắp 6 vạn lượng bỏ trốn!

- Mẹ biết rồi, là cái tên vô si tôi qua đến đây lấy cắp, mẹ nhất định sẽ truy ra tên đó lấy lại 6 vạn. Thuê 50 hắc y nhân võ công cao cường cũng chưa đến 1000 lượng!- Tôi đập bàn cái ầm, hạ quyết tâm đòi lại ngân lượng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Diện Kiến Quận Chúa. . .

Chương 29: Diện kiến quận chúa. . .

- Tiểu Yến, ta muốn đến kinh thành chơi, muội dẫn ta đi đi!- Vương Minh vô duyên vô cớ đòi đi chơi trong lúc luyện kiếm. Tiểu Yến khó hiểu hỏi lại:

- Đang học mà đi đâu?

- Kinh thành. Đi đi, huynh mua trâm cài cho muội!- Nói rồi lại kéo tay Tiểu Yến rất gấp gáp. Thôi vậy, của chùa thơm nhang, đi thì đi!

Tiểu Yến à lên 1 tiếng:

- Chúng ta rủ Tống Hạo đi cùng đi!

- Huynh ấy bận việc trong cung không đi được đâu.- Vương Minh kéo tay Tiểu Yến chạy như bay. . .

Lát sau, Tống Hạo đến tìm Tiểu Yến và Vương Minh nhưng không thấy, đành ái ngại gãi đầu, xin lỗi nữ nhân đang đứng bên cạnh:

- Không biết họ đi đâu rồi, lần sau ta sẽ giới thiệu họ với muội!

Đứa bé gái nở nụ cười hiền lành gật đầu:

- Không sao, khi khác vậy!

Tiểu Yến cùng Vương Minh đi dạo trong kinh thành, mặt thẳng bé vẫn không thoải mái hơn được chút nào. Tiểu Yến thấy thái độ không vui mảy của Vương Minh thì tò mò hỏi:

- Hôm nay huynh sao vậy?

- Không sao cả, chúng ta đi mua trâm cài cho muội!

Vốn biết hôm nay Tống Hạo sẽ mang nàng thái tử phi con gái của đại tướng đến nên Vương Minh chọn cách đưa Tiểu Yến đi lánh mặt, không biết thì sẽ không đau lòng. Dù sao cũng có thêm cơ hội gần gũi, tranh thủ lấy lòng người đẹp.

Tiểu Yến kéo tay Vương Minh vào 1 quầy bán trâm sức nhỏ nhỏ. Tuy điều kiện gia đình con bé có thể mua nhiều vật giá trị hơn nhưng bản tính tiết kiệm, quý tiền hơn mạng sống khiến con bé không tài nào phung phí được dù là tiền của ai đi chăng nữa.

- Huynh thấy cây trâm này có được không?- Tiểu Yến thích thú cầm cây trâm có hình hoa mai cài lên tóc. Cây trâm khá đơn giản nhưng khi cài lên tóc Tiểu Yến liền biến thành cây trâm tinh xảo, vô cùng đặc giá. Nhưng có vẻ hơi đơn điệu 1 chút, nữ nhi nên cầu kỳ hơn nữa. Vương Minh xoa cằm, lựa thêm vài cây nữa nhưng ưng ý nhất vẫn là cây trâm hình chú chim én đang tung cánh bay chắt liệ được mạ vàng, đôi mắt của chim én được điểm bằng 2 hạt ngọc đỏ sáng lấp lánh, bên dưới đuôi còn có 3 sợi chuỗi ngọc thả tự do đang đung đưa sống động. Thăng nhóc tự tay cài lên tóc Tiểu Yến nói:

- Cây trâm này hợp với muội nhất. Tiểu Yến- én nhỏ!

- Khéo vậy ư?- Tiểu Yến nở nụ cười, trong lòng Vương Minh cũng nở rộ hoa, gật đầu mấy cái.

- Vậy ta lấy cây này nha. Huynh không chê mắc chứ?- Tiểu Yến chu môi nũng nịu. Ấy da, vài lượng không đáng bao nhiêu, nếu muội thích huynh còn có thể hái cả sao trên trời cơ. Vương Minh liếc con bé 1 cái:

- Ta đã bao giờ keo kiệt với muội cơ chứ?

- Không ư? Hôm ấy muội mượn huynh quyền vờ, huynh đâu có cho!- Tiểu Yến nhớ đến chuyện xưa bĩu môi. Mượn ngay nhật ký của người ta thì ai cho mượn được chứ, còn gán cho người ta cái danh ích kỷ. Vương Minh chép miệng:

- Ngoại trừ quyền vờ ấy ra, cái gì ta cũng có thể cho muội!

- Được rồi, thanh toán đi.- Tiểu Yến vuốt nhẹ cây trâm trên đầu, rất vui vẻ bỏ đi trước. Tiểu Yến- én nhỏ, rất hay nhỉ?

Vương Minh đưa tiền ra trả, cô bán hàng chọc ghẹo:

- Bé tí thế mà đã biết lấy lòng thanh mai rồi!

Thằng bé bẽn lẽn đỏ mặt, không trả lời lùi thui đi thẳng. . .

- Cướp, cướp, cứu với!- 1 cô gái giằng co với 1 tên nam nhân liền bị hắn ta tung cước vào bụng, giật túi tiền bỏ chạy.

Trên đời này, Tiểu Yến ghét nhất là đàn ông ăn hiếp phụ nữ, không ra tay không được mà. Con bé xoắn tay áo, đuổi theo tên cướp:

- Hôm nay ngươi xui xẻo rồi, gặp phải lão tôn!

Vương Minh vừa đi đến chưa kịp hiểu sự tình đã thấy Tiểu Yến mặt mày tức giận, chạy như bay đuổi theo 1 người đàn ông thì cũng đuổi quay đầu theo hết mức có thể. Tên cướp thấy chỉ có 1 đứa bé gái đuổi theo thì rẽ vào ngã vắng định bật lại.

Đến cuối con đường, hắn thôi không chạy nữa, xoay lại đối mặt với Tiểu Yến. Con bé bẻ khớp tay, tiếng xương nghe răng rắc giòn giã.

- Đã lâu rồi ta chưa đánh nhau, mình mấy cũng ngứa ngứa!- Tiểu Yến lau bầu trong cổ họng. Cái tên cướp này hình như đã bị mất nhân tính, nữ không tha, trẻ cũng đánh, định ra đòn trước liền bị Tiểu Yến đá vào tay, đâm vào mắt phải. Hắn giật ngược ra sau, ôm lấy mắt mình liền bị Tiểu Yến đâm vào bên trái, cả 2 mắt đều đau đến không thể mở ra, nước mắt cứ thi nhau chảy. Tiếp theo là liên hoàn cước vào vai, cổ, bụng, chân, 2 má khiến hắn choáng váng đứng không vững té xuống đất. Té xuống còn tê thảm hơn, con bé bắt đầu múa võ mèo, đâm đá cú nhéo cào rách cả da mặt. Vương Minh vừa đi đến liền thấy cảnh tên cướp bị đánh đến nổi "má nhìn không ra" nhìn rù lòng thương hại, 2 tay ôm lấy vai Tiểu Yến kéo ra:

- Đủ rồi bà cô ơi, xảy ra án mạng bây giờ!

- Đem hấn giao cho tri phủ đi, đáng ghét!- Con bé chưa vừa lòng, đập thêm cho hấn 1 đập. Vương Minh bèn cúi xuống nhặt túi tiền trên đất lên, Tiểu Yến thì thúc hấn đứng dậy, khóa tay ra sau lưng như áp giải tù nhân đến nộp cho tri phủ.

- Tiểu Yến, muội có bị thương chỗ nào không?- Chuyện đầu cũng vào đấy, Vương Minh quan sát từ đầu đến chân Tiểu Yến, không thấy gì bất ổn mới yên tâm. Con bé thấy túi tiền trong tay lên xuống phì cười:

- Muội còn đánh chưa có đã tay!

- Nửa cái mạng còn chưa giữ được mà muội còn muốn trút giận nữa...- Vương Minh khiếp sợ, nữ nhi sao lại nguy hiểm đến vậy?

Cô gái ban nãy bị mất túi tiền vẫn ở đó khóc lóc, nhìn cách ăn mặc thì biết cô ấy là người hầu của phủ nào đấy. Tiểu Yến chạy đến vui vẻ chìa túi tiền ra:

- Cái này là của ti đúng chứ?

Cô gái ấy ngẩn ra, rồi cảm kích nhận lấy, liên tục đa tạ:

- Đa tạ tiểu thư đã giúp đỡ, đa tạ tiểu thư, xin đa tạ!

- Aiz, không có gì đâu nhưng ta khuyên ti sau này nên học ít võ công để phòng thân. Người tốt thì không có chứ kẻ xấu tràn ra đến biển!- Tiểu Yến xua tay rồi vênh mặt với Vương Minh vì đã lập được chiến công. Vị ti ti kia đa tạ xong thì hốt hải bỏ đi, xem ra vẫn chưa mua được món hàng gì. Tiểu Yến lẻ lười với Vương Minh:

- Võ công muội đủ cao chưa?

- Còn yếu!- Vương Minh bĩu môi. Con bé xụ mặt xuống toan đi thì nghe tiếng gọi sau lưng.

- Khoan đã!

Vương Minh nhìn người phụ nữ đang đứng đối diện mình, ngạc nhiên hành lễ:

- Mẹ!

Tiểu Yến xoay người lại, rồi lập tức nhận ra, quận chúa Liêu quốc đang ở ngay đây, ngay trước mắt mình. Con bé vội vội vàng vàng nhún chân hành lễ:

- Tham kiến quận chúa!

- Ngẩng đầu lên ta xem.- Liêu Bối Nhi thích thú ngắm nhìn đứa bé gái nhỏ nhắn nhưng trượng nghĩa này. Hành động xả thân bắt cướp ban nãy rất đáng khen!

- Dạ.- Tiểu Yến từ từ ngẩng mặt lên. Liêu Bối Nhi cứ cảm thấy khuôn mặt bé nhỏ ấy hình như nàng đã gặp qua ở đâu đó rồi thì phải. Con bé có nét đẹp thần bí, càng nhìn càng bị xoáy vào. Quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành chính là 8 chữ có thể miêu tả dung nhan kiều diễm động lòng người này. Khác với các nữ nhân khác, con bé có chút ngông cuồng, tự tung tự tác nhưng cũng chính là điểm thu hút riêng mình. Bên trong con bé có 1 nguồn năng lượng mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy khoẻ khoắn theo. Vương Minh đứng là rất có mắt nhìn!

Liêu Bối Nhi từ đầu rất thoải mái trong chuyện lập phi cho con trai, miễn sao thằng bé thấy thích, tâm đồng ý hợp là được. Không ngờ Vương Minh lại chọn trùng kỳ hoa dị thảo, e là sau này còn phải đầu đá với nhiều người. Quận chúa khẽ cười, đi đến đỡ con bé:

- Con là Tiểu Yến à?

- Dạ.- Giọng nói trong trẻo non nớt của Tiểu Yến như tiếng chuông êm ái, Liêu Bối Nhi vẫn giữ thái độ thân thiện có chừng mực:

- Ừm. Nhà con ở đâu?

- Xuân Hoa lâu ạ!- Con bé cũng thật thà đáp lại. Nghe tên khá giống với thanh lâu nàng từng tá túc 1 tháng nhỉ? Liêu Bối Nhi cho rằng đây chưa phải là lúc gặp phụ mẫu đôi bên nên giao con bé lại cho Vương Minh, tránh làm mất buổi dạo chơi tâm tình. Hôm nay được diện kiến con dâu, đúng là rất mát lòng mát dạ.

- Thôi, hai đứa đi chơi cẩn thận, ta có chuyện phải đi, tạm biệt.- Liêu Bối Nhi nhẹ nhàng mỉm cười, Tiểu Yến tranh thủ ngắm nhìn nụ cười ấy rồi so sánh với mẹ mình, đúng là 1 chín 1 mười nha! Hai cô nô tỳ phía sau cũng từ từ đi theo chủ tử. Chỉ còn lại hai đứa trẻ tại nơi này, Vương Minh nói:

- Mẹ ta rất thích muội!

Sau đó lại hắng giọng đỏ mặt:

- Sau này gả cho ta thì không cần lo lắng chuyện mẹ chồng - nàng dâu, cũng không cần hỏi ta câu: “Ta và mẹ chàng cùng rơi xuống nước thì chàng sẽ

cứu ai?” Mẹ ta tuy hơi mềm yếu nhưng cũng biết bơi, chắc chắn sẽ cứu muội trước cả ta!

- Huynh lại luyên thuyên rồi!- Tiểu Yến lên tiếng cắt ngang rồi dung dăng dung dè bước đi. . .

- Ấy da, Hoàng Minh Thống, sao huynh lại đi trộm tiền của bà chủ Xuân Hoa lâu làm gì? Bà ấy bảo ta phải chặt đầu huynh mang về kia kìa!- 1 đám hắc y nhân chạy vào son trang, đầu đầu thuật lại. Còn Hoàng Minh Thống nào có võ công cao cường ngoài tướng soái nữa chứ?

Hoàng Minh Thống vỗ trán mình 1 cái:

- Là hoàng thượng giả danh ta đấy, ta làm gì dám đắc tội lung tung!

- Hoàng thượng?- Cả 5 tên hắc y nhân nhìn nhau rồi e sợ nuốt nước bọt, lấy đầu tướng soái đã không có khả năng, mà người này lại là hoàng thượng thì... aizzzz....

Mấy tên hắc y nhân Linh San thuê trúng lại trùng hợp là người của Vương Kim, để diệt trừ hậu hoạ từ các tên quan của Đại Sở mà họ nhận “giết thuê” để diệt Sở từ từ nhưng vạn lần cũng không ngờ, có ngày phải quay lại đánh “boss”.

- Có chuyện gì vậy?- Vương Kim thông thả đi vào, hôm nay mặc y phục trắng, trông hần rất giống 1 vị thần đang tu tiên.

- Hoàng thượng, cái người mà quyền cho chúng ta 6 vạn lượng đang định lấy mạng chúng ta kia kìa!- Hoàng Minh Thống hết cách, chán chường nói.

- Ta không biết gì cả, nàng ta bảo giết ai thì người đó chịu!- Tên hoàng thượng mặt dày xoay lưng đi. 5 hắc y nhân nhìn nhau rồi lại nhìn Hoàng Minh Thống đang cắn vạt áo của mình muốn rách toạc ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chạy Trốn. . .

Chương 30: Chạy trốn. . .

Khuynh Triều chống cằm nhìn ra bên ngoài cửa sổ khá ung dung, khác với Linh San đang xoay tới xoay lui như gà mắc tóc. Thấy vậy, thẳng bẻ lên tiếng:

- Hần là cao thủ, mấy tên hắc y nhân tầm thường không đánh lại hẳn đâu!

- Không lại à? Ta thuê bọn chúng cũng 1000 lượng rồi đấy!- Nếu không thành công thì hốt xác 5 tên đó. Khuynh Triều nhướn mày xong lại thờ dài. . .

Linh San đứng dậy, chép miệng:

- Mẹ đi mua hoa quả ăn đỡ tức vậy!

Nói rồi đi luôn. Đứng ở sạp cam lựa được vài trái, nàng ngẩng đầu lên định hỏi chủ sạp cái gì đó liền nhìn thấy... nhân vật khả nghi. Chính là cái tên Hoàng Minh Thống chết tiết dám ăn cắp 6 vạn lượng của nàng.

Vương Kim tình cờ gặp Linh San, điều đầu tiên hẳn làm chính là chạy trốn chết, biết vậy hẳn đã mua tấm da mặt khác là được rồi.

Linh San ngay lập tức đuổi theo, cuộc rượt đuổi không ồn ào mà chỉ diễn ra trong âm thầm nhưng chẳng khác gì phim hành động, bay qua mấy cái xe gỗ rồi lại bay qua mấy chuồng gà. . .

Vì tiền, nàng nguyện “theo đuổi” hẳn đến khi nào bắt được thì thôi!

- Hoàng Minh Thống, ngươi đứng lại cho ta, tên chết tiết!

Đi đến đoạn đường vắng, Vương Kim rẽ vào ngõ tối, trèo lên nóc nhà phóng thẳng vào nhà tri huyện. Linh San bị mất dấu nên bực bội dậm chân tại chỗ, đứng trước phủ tri huyện bực tức không thôi. Cánh cửa tự động bật mở...

Nàng chỉ kịp trợn mắt, xoay người đi thẳng...

Sở Lâm Vũ đã nhìn ra cô gái đó, chỉ sợ rằng mình hoa mắt, giơ tay ra phía trước:

- Khoan đã!

Linh San bậm môi, thấy hấn thì trong lòng bất an vô cùng, 36 kế, chạy là thượng sách, nàng cầm đầu bỏ chạy thật nhanh. Võ công Sở Lâm Vũ cao hơn nàng nên chạy là không trốn khỏi nhưng chạy được bao xa thì cứ chạy. Linh San rẽ vào đường rừng định trèo lên cây trốn nhưng 10 năm trước hấn đã làm sơn tặc, nàng trốn thoát sao?

Đại Nguru ngồi quan sát bên bờ rừng, thấy Sở Lâm Vũ từ đằng xa, 1 thân 1 mình xuất hiện trong đất của Vương Kim thì không khỏi ngạc nhiên. Tách đám lá phía trước, Linh San cũng vùng chạy đi. Tinh thể cấp bách, không vội suy nghĩ nhiều, Đại Nguru định phóng ra giúp nhưng đã bị ai đó kéo vai lại. Ngay lập tức, Vương Kim chạy đến ôm lấy Linh San bế bổng nàng chạy vào rừng sâu.

- Nha Đầu, muội đừng chạy!- Sở Lâm Vũ hét lên. Đồ điên, có hơi sức thì giữ lại mà đừng, nào tôm mới không chạy đi ấy, đứng lại cho nguoi bắt à?

Vương Kim phi thân, đập lên mấy nhánh cây đã đổ ngã. Linh San đột nhiên cảm thấy khá yên tâm dù tinh thể đang rất cấp bách. Đến bây giờ, thân phận thật sự của tên Hoàng Minh Thống này vẫn là một ẩn số chưa biết.

Đuổi đến vực thẳm, đường cùng bí bách, Vương Kim nói nhỏ:

- Nàng giữ cho chắc!

Linh San định nhìn xuống bên dưới liền bị hấn lấy tay che mắt. 2 bàn tay bé nhỏ ngoan ngoãn siết chặt lấy vạt áo của hấn. Vương Kim nhảy xuống vực sâu. . .

Sở Lâm Vũ đuổi theo đến đó, ngừng lại nhìn xuống vực. Người ban nãy thân thủ bất phàm, võ công cao cường nên sẽ không chết nhưng vực sâu thế nào cũng sẽ bị thương, không chạy được bao xa. Hấn nhất định thắt chặt vòng vây, tìm cho ra Nha Đầu, hấn đã tìm 10 năm rồi, lần này không thể để vuột mất. . .

Lúc tôi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên người Hoàng Minh Thống, chúng tôi rơi trong không trung rất lâu, gió thúc vào lồng ngực như muốn vỡ tung ra. Tôi cựa người, người bên dưới liền rên rĩ 1 tiếng đau đớn. Tôi ngồi sang bên cạnh vỗ vai hấn:

- Này, nguoi có sao không?

- Ta... không sao!- Tốt lắm, không sao thì ta có cơ hội lấy lại 6 vạn lượng rồi. Tôi sờ soạng túi áo của hấn, hết túi may ở tay rồi lại túi may ở trong ngực nhưng hoàn toàn không có xu nào. Hay hấn giấu ở giày? Tôi cởi giày hấn ra tìm, vẫn không thấy. Bực bội, tôi hét lên:

- Nguoi giấu tiền của ta ở đâu? Mau đưa ra đi!

Hấn ho mấy tiếng, khóe miệng rỉ ra ít máu, xem ra bị thương nghiêm trọng hơn tôi tưởng, chắc là do che chắn cho tôi, ban nãy tôi còn đề lên người hấn kia mà. Nè Hoàng Minh Thống, nguoi nhất định không được có chuyện gì nha, nếu nguoi mà chết thì ai trả lại 6 vạn lượng cho ta? Tôi hoang mang tột độ, loay hoay mãi vẫn không biết nên làm gì. Hấn thở nhẹ nhệ chỉ tay về phía tây:

- Gần đó có 1 sơn động, ta và cô vào đó nấp, đợi nguoi của Sở Lâm Vũ đi khỏi rồi hấn tìm cách về nhà!

Tôi gật đầu, 1 mình chạy đi về phía hấn chỉ. Hấn dùng hết sức lực rú lên:

- Cô đúng là không có nhân tính... cô định bỏ ta chết quắp ở đây sao?

Tôi nở nụ cười ăn năn, chạy đến đỡ hấn dậy, từ từ cùng nhau đi nấp.

Tôi ngồi trong sơn động, cứ lo lắng nhìn ra bên ngoài. Trong này tối om, người bên ngoài nhìn vào không thấy nhưng bên trong nhìn ra sẽ thấy, rất thuận lợi cho việc lẩn trốn. Tôi nhìn sang tên phế nhân bên cạnh, hấn đang rất đau đớn cầm cự, từng hơi thở đều có vẻ nặng nề. Chẳng biết hấn có sống qua được đêm nay không nữa. . .

Nửa canh giờ sau, quả nhiên, người Sở Lâm Vũ đến đông như kiến, tìm kiếm khắp các ngõ ngách, đến cả bụi cây cũng không chừa. Hoàng Minh Thống thấy tình hình không ổn, sợ bọn chúng sẽ tìm đến sơn động này liền nói với tôi:

- Cô đỡ ta đi vào sâu trong đây đi, sẽ có đường dẫn về sơn trang, chỉ có thể mới thoát được bọn chúng!

Tôi không chần chừ thêm giây phút nào nữa, kè cận giữa sự sống và cái chết khiến con người ta mình mẫn lạ thường. Tôi đỡ hấn đi thẳng vào bên trong lối rất nhỏ, rất tối, quanh co uốn khúc. Hơn 10 phút tôi không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, mò đường đi như người mù. Tôi và hấn cứ đi vòng vèo mấy đợt, cuối cùng cũng nghe tiếng nước chảy ào ào, là thác suối. Tôi ngoi vực hỏi hấn:

- Ở đây có thác ư?

- Chúng ta phải bơi qua, cẩn thận bị cuốn ra dốc!- Hấn nói bình thản cứ như cân đường hộp sữa. Haha, bơi trên sông còn sợ chuột rút, giờ phải lội thác cơ đấy. Tôi sống qua trăng này hay không vẫn là câu hỏi chưa có đáp án.

Tôi hỏi hắn:

- Người còn bơi nổi không?

- Cô phải kéo ta rồi!- Hắn miễn cưỡng đáp lại.

Tôi cắn răng, ta nhất định phải tuyệt tình:

- Ta tự bơi 1 mình!

- Người trong son trang thấy cô sẽ giết cô ngay vì cô dám đột nhập. Chi bằng mang ta theo làm kim bài miễn tử!- Bà mẹ, hắn dám uy hiếp tôi, tôi không thể nào không quay lại cứu hắn được. Thấy vậy, tôi cời dây thắt lưng ra, buộc tay hắn vào tay tôi, chậm chậm bước từng bước xuống suối.

Càng ra xa bờ dòng nước càng chảy siết, cứ muốn cuốn trôi tôi đi mất. Biết vậy tôi đã ăn cho thật mập, sẽ nổi lềnh bềnh như cái phao, nước cuốn trôi đến đâu cũng không sợ chìm. Tôi đạp trúng sỏi, đau điếng nhưng vẫn cố đi về phía trước. Tên Hoàng Minh Thống ấy liều xiêu như cành liễu trước gió, tự nhiên, tôi biến thành 1 con cây ốm yếu đeo thêm cục tạ vào người vượt lũ. Tôi có nên cời dây thắt ở tay ra không? Có nên không đây? Dù sao hắn cũng đã cứu tôi 1 mạng, nếu để hắn chết như vậy tôi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ. Nhưng người không vì mình trời tru đất diệt, tôi lo chuyện sống còn mình còn chưa xong, làm sao có thể lo chuyện chết của hắn kia chứ. Thấy tôi hơi xao nhãng, hắn nói:

- Tập trung đi. Đừng sợ, có ta bên cạnh cô!

Cái chết, có người bên ta ta mới sợ đó, sợ sẽ chết chùm, chết chung với người ngay tại đây cơ. Tôi cắn răng, rướn người về phía trước nhưng khi đạp lên tảng đá lại trượt chân, mất thăng bằng ngã xuống. Dòng thác như con lũ cuộn cuộn, cuốn trôi tôi đi về phía chân thác. Hoàng Minh Thống nhanh chóng kéo tay tôi lại, ôm vào lòng như mìn rơi trên không ban nãy. Tuy hắn đã thấm mệt nhưng vòng tay vẫn ghi chặt tôi như sợ vụt mất, hắn đang... che chở tôi!

Vậy mà ban nãy tôi còn có ý định bỏ hắn lại, xem ra, tôi... a huhu...

Tôi cảm thấy cả thân mình bị xốc nảy, chính người bên dưới đã bị va vào mấy tảng đá lởm chởm. Tôi nghe thấy tiếng rên rĩ bị kiềm chế trong cổ họng, dù rất đau nhưng hắn vẫn không hé môi than thở. Đến đoạn gần chân thác, hắn giơ tay nắm lấy tảng đá lớn, đẩy người tôi để tôi ngồi lên trên. Hắn nói lớn:

- Cởi dây ra, không thì cả 2 sẽ rơi xuống dưới.

Tôi nghe vậy liền rã rập làm theo nhưng càng cời thì nó lại càng siết chặt, hắn thấy vậy mắng tôi:

- Còn siết vào làm gì? Định chết chung ư?

Huhu, đâu phải ta không muốn thả người trôi theo dòng nước mà là do cời không ra, càng cời càng chặt. Loay hoay 1 hồi đầu óc tôi quay cuồng, sợ ý mất thăng bằng, cả 2 nhào xuống thác nước chảy siết. . .

Lần này tôi lại may mắn tỉnh lại được, nhưng người bên cạnh thì nổi lên như cái xác chết nước. Tôi chạy đến chỗ hắn, 1 cái hàu bao màu đỏ bị nước cuốn trôi ra trước mặt tôi: Vương Tiểu Yên- Vương Khuynh Triều. . .

Mặt nạ da cũng bị nước cuốn, hắn không phải Hoàng Minh Thống gì cả, hắn là... Vương Kim. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đêm Dàn Buông. . .

Chương 31: Đêm dàn buông. . .

[Tặng cho các bạn 1 bài hát: Yêu nhau mà không thể gặp nhau, OST Tình yêu vượt ngàn năm, vừa nghe vừa đọc cũng được :)]

Tôi không thấy bất ngờ, cũng không lấy làm lạ, nếu từ đầu tôi không nghĩ hắn là Vương Kim thì sẽ không tin tưởng giao phó tính mạng. Tôi không biết phải làm gì với cái xác của hắn đành lúi lúi lên bờ, định đi tìm củi khô nhóm lửa. . .

Hắn vẫn còn thở, hơi thở phả ra rất yếu ớt. Không ngờ tôi và hắn lại gặp nhau trong tình cảnh này. Gặp nhau rồi, sẽ làm gì đây?

Tôi nhún vào ngực hắn sơ cứu rồi cúi người xuống hô hấp nhân tạo, làm mấy lần như vậy hắn vẫn không tỉnh mà còn có dấu hiệu ngạt thở. WTF? Chẳng

phải trên phim họ hay làm thế này để cứu người ư? 10 năm trước giặc đánh không chết, 10 năm sau chạy trốn lại chết?

Tôi cúi xuống định hô hấp nhân tạo 1 lần nữa thì hần từ từ mở mắt ra, rồi trợn lên nhìn tôi trước mặt. Tôi nhất thời không biết làm thế nào, vội vàng đứng dậy xoay người đi.

- Nha... Đầu!- Hần yếu ớt gọi tôi. Tôi không đáp lại, đi vào rừng tìm củi khô, ít ra hần cũng đã tỉnh lại. . .

Rừng thiêng nước độc, đến cả thỏ cũng chẳng thấy, tôi bẻ mấy nhánh cây nhỏ, gom lại lại thành đồng rồi mang về chỗ cũ. Vương Kim đang ngồi tựa lưng vào tảng đá. Trên người hần toàn là vết thương, trán cũng rỉ ra không ít máu. Tôi nhìn bản thân mình, cũng không khá khẩm hơn là bao nhiêu, y phục cũng rách rưới. Chỉ còn chiếc váy lót lạnh lặn, tôi cẩn thận xé vạt váy thấm nước lau vết thương cho hần. Hần nhìn tôi bằng ánh mắt man mác buồn, tôi cũng nhìn lại hần, khoảng cách chỉ bằng 1 cánh tay. Không ngờ 10 năm qua hần sống rất tốt, tốt hơn tôi tưởng tượng. . .

Hần đưa tay nắm tay tôi, thỏ thẻ:

- Nàng đừng giận ta!

- Ta không giận. Chẳng còn nợ ta 6 vạn lượng, lo mà trả cho xong.- Tôi thở nhẹ ra, cuối cùng cũng có thể chấp nhận. Tôi nghĩ hần đang suy tính chuyện trọng đại nên mới không cho tôi biết hần còn sống. Tôi cũng không thể ngờ, Sở Lâm Vũ lại là vua Đại Sở. . .

Hần nhếch mép cười khó nhọc rồi nói:

- Nàng sang Đại Sở tìm ta đúng chứ?

- Tìm chàng làm gì?- Tôi nhếch môi khinh bỉ. Tuy bị nói trúng tim đen nhưng tôi vẫn thản nhiên như thường.

- Nha Đầu, ta chờ nàng rất lâu!

Rất lâu? Chờ cái rắm! Người chờ hần không phải là tôi ư?

Tôi đánh cái bốp vào vai hần, hần rên rỉ 1 tiếng rồi mỉm cười:

- Ta còn chuyện lớn chưa xong, sợ liên lụy đến nàng. Sở Lâm Vũ 10 năm qua vẫn luôn tìm nàng, ta chỉ sợ hần truy tìm tung tích của hoàng đế Vương triều rồi biết nàng là phi tần của ta, tính mạng nàng sẽ nguy hiểm. Vậy nên, để nàng ở Liêu quốc là tốt nhất!

Tôi cũng phỏng đoán được như thế nên con giận trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào, mắng hần:

- Chàng không thể cho ta biết luôn ư? Chàng còn sống thì cũng phải nói cho người khác yên tâm chứ! Ta đâu có phải nai lưng đi tìm chồng ở Đại Sở. . .

Vương Kim cười khổ rồi lắc đầu. Giữ chút sức quèn này lại đi, còn lắc cái *beep*. . .

Tôi đốt lửa hong khô quần áo, vào rừng tìm ít trái cây cũng như mấy động vật bé nhỏ để lót dạ nhưng đi tìm mãi vẫn không thấy gì. Cá thì tôi không có khả năng bắt rồi đấy. Tôi cũng không dám đi lâu, sợ trong lúc tôi đi tìm thức ăn thì tên phế nhân kia cũng làm mồi cho thú dữ.

Trời càng lúc càng tối, thương thế của Vương Kim không phải là nhẹ, tôi sợ hần lên cơn sốt nên chốc chốc lại nhìn sắc mặt của hần. Vương Kim vẻ mặt bình thản, tựa người vào tảng đá nhắm mắt ngủ. Tôi ngồi nhìn xuống suối xem có em cá nào làm phước, lấy thân mình cứu chúng sanh đang đói khổ hay không!

Đúng là có tâm thật, 2 chú cá đang bơi lội vô cùng tung tăng, vui vẻ trước mặt tôi. Tôi xoắn tay áo, phải ra tay nhanh gọn, dứt khoát, không để lại hậu quả về sau. Tôi phi người ngay đến chụp ngay 1 con, mình mẩy ướt nhẹp nhưng tôi bắt dính cả, haha, thành tựu của cuộc đời là đây, “lần đầu làm chuyện ấy” của tôi (ahhi, bắt cả bằng tay thôi mà!). Tôi giờ lên định khoe với Vương Kim thì thấy sắc mặt hần không tốt, da mặt đỏ rần, chân mày cũng nhíu lại. Ấy cha, chắc lên cơn sốt rồi. Tôi thả con cá lại xuống suối, chạy đến đặt tay lên trán hần, đúng là sốt thật.

Tôi xé tay áo khoác ngoài, nhúng nước đắp lên trán hần. Tôi phải chạy ra chạy vào như thế hơn 10 lần nhưng sốt vẫn chưa hạ. Hần mê man nhìn tôi, nói nhỏ:

- Ta thấy rất mệt...

- Chàng đang sốt!- Tôi lau cổ cho hần. Hần lại lải nhải:

- Nếu ta chết ở đây thì sao?

- Chàng không được chết!- Tôi gắt.

- Vì ta còn thiếu nàng 6 vạn lượng ư?- Hần nhếch môi.

- Vì chàng còn nợ ta 1 giang sơn, ở nơi đó thiên hạ gọi ta hoàng hậu...- Tôi nhìn hần, đôi mắt hần ánh lên tia cười rồi khoe miệng cũng cong lên nở nụ cười hài lòng. Tôi phì cười, đánh vào vai hần, xấu hổ chết được, sao lại sến súa vậy chứ! Hần rên lên:

- Đau đấy!

- Đau cũng không được chết!- Tôi vẫn lau người cho hân, rất rất lâu sau đó, màn đêm buông xuống, sốt mới hạ đôi chút. . .

Tôi ngồi nghe tiếng côn trùng kêu, khẽ rùng mình, đêm lạnh như thế, dài như thế, ở đây có phải nguy hiểm lắm không? Tự trấn an bản thân, tôi nhặt mấy chiếc lá khô to tướng, lấy 1 miếng gỗ nhỏ nhỏ, đốt như ngọn nến, ghim vào chính giữa chiếc lá thả trên sông như chiếc đèn hoa đăng thường ngày vẫn thả. . .

Vương Kim chăm chú nhìn tôi cầu nguyện rồi hỏi:

- Ước gì thế? Chẳng phải nàng gặp lại ta rồi ư?

- Ta ước cho sống qua đêm nay chứ còn ước gì nữa?- Tôi bĩu môi. Hân bật cười:

- Ta khỏe rồi, nàng không chết được đâu. Sáng mai ta và nàng về son trang.

- Ấy, nửa đêm thì gáy như dế chứ ban sáng ai sốt li bì nằm 1 đồng vậy? Còn lo mình chết nữa cơ, sao lo cho an nguy của thần thiếp được?- Tôi mĩa mai. Hân lấy tay chọc chọc vào má tôi:

- Còn không phải ta che cho nàng? Rơi từ trên cao xuống, là ta nằm dưới, trôi trên thác, vẫn là ta hứng đá ngầm. Bây giờ còn xỏ xiên gì vậy?

Tôi phồng má, xoay người lại véo 2 má hân:

- Được rồi lão công. Là ai trăm đắng ngàn cay sinh con cho ngài? Là ai đã làm góa phụ suốt 10 năm? Là ai đã chăm sóc cho mẩu thân và nài nài của ngài?

Hân cười khinh bỉ rồi đưa tay ấn đầu tôi xuống, làm hại má tôi áp vào ngực hân, nghe rõ tiếng tim ai đó đang đập trong lồng ngực. Hân ta vuốt tóc tôi như vuốt đầu 1 con cún, nói:

- Sau này nhất định sẽ đền bù thích đáng!

- Chắc chứ?- Tôi hỏi lại.

- Chắc!- Hân gạt đầu. Tôi bĩu môi, Hari Won yêu Tiến Đạt 9 năm cũng chắc với chán rồi thì chia tay đấy thôi.

- Ngủ đi, mai dậy sớm.- Hân vòng tay qua ôm trọn tôi vào lòng. Tôi vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc, ngẩng mặt lên nhìn hân ở phía trên. Hân cúi xuống nhìn tôi, đặt lên trán 1 nụ hôn, nhắc:

- Ngủ đi!

- Ở đây hoang vu vắng vẻ như thế, ngủ thế này không sợ thú dữ ăn thịt à?- Đây chính là điều khiến tôi lo lắng. Tôi sợ động vật và côn trùng lắm, hầu như con gì cũng sợ ấy!

- Ta không ăn thịt nàng thì thôi, còn sợ thú dữ ăn thịt làm gì.- Hân thở dài, kê cằm trên đỉnh đầu của tôi. Tên sắc lang! Tôi đánh hân cái bốp:

- Còn đủ sức ư?

- Thử không?- Hân vô si cười hi hi. Tôi véo vào tay hân:

- Dám không?

- Ta bảo nàng ngủ đi!- Hân chán chường vỗ đầu tôi 2 cái.

- Không ngủ!

- Ngủ!

- Không ngủ!

- Ngủ!

- Đã nói là không ngủ!

- Đã nói là ngủ!

- Không!

- Vậy nàng thức canh chừng thú dữ đi, chẳng có con nào dám đến gần chúng ta cả!

- Tại sao?

- Tại vì nàng còn dữ hơn cả thú!

- !!!

Rốt cuộc tôi cũng mệt mỏi chợp mắt 1 lát, còn cái tên kia thì ngủ được mấy chục lát của tôi rồi. Để ngủ thật đấy! Chắc 10 năm qua hẳn phải ngủ nhiều nơi như thế này. . .

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy rất muộn, chẳng thấy hắc đầu cả, tôi hoảng hốt đứng lên trông trước ngõ sau. Đừng nói với tôi là hắc bỏ về sơn trang 1 mình rồi nha! Tôi gọi lớn:

- Vương Kim!

Không có tiếng trả lời. Bà nó, hôm qua nguoi sốt, ai là người tận tụy cung phụng, chăm sóc cho nguoi? Bây giờ nguoi lạch biễn mất như sương khói như thế, người đòi sẽ mắng nguoi là tên vong ân bội nghĩa...

Tôi tức giận vò mái tóc rối bù của mình hét lên:

- Vương Kim, nguoi dám bỏ ta ở lại đây 1 mình, đừng để ta an toàn trở về, nếu không, ngay cả móng tay của nguoi ta cũng rút cho hết! Aaaaaaaa....

- Không định ăn sáng đúng không? Hôm qua không ăn gì mà giờ còn sức để chửi rủa nữa à?- Hắc cầm 2 con cá nướng đi đến. . . A, như vậy tôi đã hiểu lầm “anh ý” rồi sao? Otokke...

Hắc liếc tôi nửa con mắt định cầm 2 con cá đi nơi khác liền bị tôi chạy đến ôm eo ghì xuống:

- Ta chỉ là mất lòng tin sau 10 năm xa cách, ta không có ý gì đâu, thật sự ta rất đói... a, bụng của ta... nó đang réo rất như đồng hồ báo thức, nó bảo đến giờ ăn sáng rồi, bao tử đang rất đói, nếu không được ăn thì sẽ chết đó... huhu, chết ngay lập tức...

Tôi mè nheo bắt cháp, nói năng lừng cững, lập từ từ lúm nhưng đại khái là vì miếng ăn mà nói bắt cháp.

Hắc tháo tay tôi ở eo ra:

- Còn nói nhiều như vậy là còn sức!

- A, hết sức rồi!- Tôi buông tay ra, ỉu xiu ngồi phịch xuống đất. Hắc quay đầu lại nhìn tôi. Tôi chu môi, mếu mếu. Hắc chép miệng, ngồi xuống đưa 2 con cá cho tôi:

- Lần sau nhớ xem xét kỹ lưỡng trước khi tung lời. Tối hôm qua bảo nàng ngủ sớm lại không ngủ, sáng thì đến trưa mới thức. Sợ nàng đói nên ta đi bắt cá. Bắt xong định nướng tại chỗ, lại sợ nàng ngạt khói nên đi chỗ khác. Vừa mang cá về thì đã nghe người ta lớn tiếng chửi bới. Làm ơn mắc oán!

- Lão công.. đừng có cháp nhất với trẻ nhỏ có được không?- Tôi vừa ăn cá vừa giả nai, mở to đôi mắt, chớp chớp. Hắc hừ lạnh:

- Nàng bao nhiêu tuổi rồi?

- 10 tuổi.- Tôi lè lưỡi. Hắc si vào trán tôi:

- Có khi tin nàng ấy! Muốn ta làm cảm thú hay sao mà thành thân với trẻ con 10 tuổi?

- Nè, làm phu thê cần nhất là gì? Là tin tưởng đó, ta nói mà chàng lại không tin!- Tôi trợn mắt hăm dọa. Hắc lắc đầu bó tay, đành cười cười nhìn tôi ăn hết cá. Tôi đột nhiên thấy cá đặc biệt rất ngon, là do tâm trạng vui vẻ hay bụng thực sự rất đói?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Về Sơn Trang. . .

Chương 32: Về sơn trang. . .

Ăn xong, tôi mới hỏi hắn:

- Chàng đã ăn chưa?

- Bắt được 2 con cá, nàng ăn chỉ còn xương thôi đấy!- Hắn đưa ngón tay cái chùi chùi mép miệng của tôi. Tôi đưa mắt nhìn hắn, chớp chớp. . .

Ấy, sao dạo này trình của gái của anh tăng cao 1 cách đột ngột vậy lão công? Liêu Kinh Bảo đẹp trai hơn anh, dịu dàng hơn anh, bây giờ cũng giàu hơn anh nhưng tại sao lại không có sức hút bằng anh vậy? Chồng ơi. . .

Chắc là do goá chồng 10 năm, dùng 1 cái lại được yêu thương nó lạ thể đấy!

- Sao không bảo ta chữa?- Tôi chu môi.

- Thấy nàng ăn ngon như thế, ta sao nỡ giành? Với lại, 2 năm qua, nàng biểu thức ăn cho ta nhiều lắm rồi. Vương Kim ta lại đi keo kiệt 1 con cá nướng với Vương phu nhân à?- Hắn nhếch môi. 3 chữ Vương phu nhân hắn nói nghe rất ngọt, ngọt ngào hơn cả kẹo hồ lô ấy, ngọt mà tiểu đường luôn. À mà... 2 năm qua, biểu thức ăn là sao? Tôi nghi vấn:

- Ta đã biểu thức ăn cho chàng ư?

- Đúng vậy!- Hắn nắm tay tôi đứng lên, rồi rẽ cây phía trước cho tôi đi.

- Chuyện này. . .

- Nàng giữ sức đi đường đi, đừng phí công suy nghĩ nữa!- Hắn chuyên tâm rẽ đường nhưng tôi lại không chịu buông tha, cứ lải nhải mãi, thấy hắn không trả lời thì lảng sang chuyện khác, chuyện này, chuyện nọ, chuyện kia. . .

- Chàng đã gặp quận chúa chưa?- Tôi hỏi, trong lòng hơi khó chịu.

- Ta gặp nàng ấy để làm gì?- Hắn hồ hững đáp lại. Tuyệt tình vậy sao? Nếu người đi bên cạnh hắn là Liêu Bối Nhi, cùng hỏi câu ấy, hắn có trả lời như vừa rồi không?

- Dù sao nàng ấy cũng là chính thất!- Tôi xụ mặt.

- Chính thất hay phụ thất gì cũng vậy, năm xưa ta giữ thể diện cho Liêu Kinh Bảo là nể tình hắn chấp nhận cưới mang người Vương triều. Về sau, đại cục có thành thì cũng không liên quan đến nhau nữa!- Hắn bẻ lá chuối, đưa cho tôi cầm che nắng, dùng kiếm chặt cành cây lớn trước mặt.

- Liên quan gì đến huynh ấy mà giữ thể diện?- Tôi tò mò hỏi.

- Về sau sẽ rõ...- Hắn chỉ nói như thế rồi im lặng, tự dưng, tôi cũng mất hứng im luôn. Fine, hồi sau phân giải.

- Lão công, chân ta hình như có cái gì đó...

- Đứng im.- Hắn ra lệnh. Tôi nín thở đứng im phăng phắc. Hắn lại tiếp tục:

- Nàng nhắm mắt lại đi.

Tôi gật đầu, nhắm mắt lại. Tôi thấy chân mình bị sợi dây lạnh lạnh siết lại nhẹ nhẹ, bà mẹ, tôi biết đó là rắn... nhưng mà... không hét nổi, sợ bị cắn. . .

Vương Kim dùng tay gạt mạnh nó. Tôi mở mắt ra theo phản xạ liền thấy hắn dùng thanh kiếm chặt lia đầu nó ra. Cái đệt, da gà da vịt của tôi thì nhau nổi lên, là rắn hổ đó, xuyết nữa bị cắn là toi đời. . .

Hắn đi đến đặt tay lên vai tôi, hỏi:

- Nàng có sao không?

Mặt tôi đã sạm xanh như tàu lá chuối vì sợ, còn hơi sức đâu mà trả lời. Lúc lâu sau đó tôi mới trấn tĩnh gật đầu. Hắn quỳ xuống, xoay lưng về phía tôi:

- Ở đây có rất nhiều rắn, nàng lên đi, ta công.

- Nhờ chàng bị...

- 10 năm rồi, cái tật nói chuyện xúi quẩy cũng không bỏ được à?- Hắn chặn ngang câu nói của tôi. Đúng lúc lắm, tôi định nói “nhờ chàng bị rắn cắn chết thì ai bảo vệ cho ta”... Tôi mất dần nhe răng cười, không khách khí trèo lên lưng hắn, ôm chặt như rùa đeo mai.

- Vẫn còn nhẹ lắm, công chẳng tổn sức!- Hắn giờ lên giờ xuống như cân cái ba lô đeo trên lưng, tôi bắt đầu đánh vào vai hắn:

- Lát nữa xem công đi được bao xa mà gáy dừ!

- Đi bộ đi!- Hấn buông tay làm tôi chao đảo đáp đất suýt té. Tuyệt tình vậy luôn á! Tôi mặt dày phóng lên lưng hấn, ra sức trèo lên khiến hấn đứng không vững đảo mấy vòng, lát sau, tôi chiến thắng ôm cổ hấn:

- Đi thôi!

Hấn hừ lạnh 1 cái rồi công tôi tiến về phía trước... chỉ đơn giản vậy thôi mà nhiều đứa con gái cầu chẳng thấy, lêu lêu [đừng cảm Win giết người :)]

Tôi chỉ biết hấn công tôi đi thật lâu, thật lâu, tôi thì buồn ngủ cực độ, gục trên lưng hấn luôn. Lúc tỉnh dậy. . . tôi đã thấy mình nằm ở trên giường của son trang, Vương Kim cũng nằm bên cạnh, choàng tay ôm lấy eo tôi.

Tôi cự mình nhìn ra cửa sổ, giờ đã là buổi tối, trăng đã lên cao. Tôi ngủ lâu vậy rồi sao? Tôi xoay người lại nhìn Vương Kim ở ngay bên cạnh. Hừm.. tôi bây giờ mới có cơ hội quan sát kỹ. Gương mặt anh tuấn của Vương Kim hấn lên vài vết sẹo, vết dài nhất là ở trên cằm nhưng đã nhạt đi ít nhiều. Cánh tay hấn ôm ở eo tôi thì chỉ chút vết thương, mới có, cũ có, khác với làn da mịn màng, rắn chắc lúc trước, trong lòng tôi cũng thấy đau xót ít nhiều, đưa ngón tay sờ lên những vết sẹo ấy. Vương Kim lười biếng he hé mắt nhìn tôi. Tôi cũng nhìn hấn. Hấn đưa tay vuốt tóc tôi:

- Đừng làm loạn nữa, hôm nay ta rất mệt!

Tôi gật đầu, ôm chặt lấy hấn. Con gái dễ dụ vậy đó, vài hành động ấm áp, lời nói ngọt ngào thì đã xiêu lòng mất rồi!

Sáng hôm sau thức dậy, trong người vẫn còn uể oải đau nhức nhưng cũng đã đỡ hơn phần nào. Tôi bước ra sân trước, ngoài cửa đang náo loạn, ồn ào. Tôi bước đến, hỏi:

- Chuyện gì vậy... Khuynh Triều?- Ày cha, tôi cũng quên bếng là mình có dắt theo nó đến Đại Sở. Nhưng mà... sao nó lại xuất hiện ở đây? Nhìn thấy tôi, nó tức giận ra mặt, thù hấn khoanh tay trước ngực:

- Mẹ sống rất tốt nhì?

- Tốt cái gì mà tốt!- Tôi trừng mắt, kéo nó vào trong. Chỉ có 1 thằng nhóc thì sao làm loạn cả son trang được vậy? Đại Nguu nhãn nhỏ nói với tôi:

- Hạ thần chẳng hiểu sao lại bị thái tử theo dõi về tận son trang đòi... tìm mẹ.

Này cậu trai trẻ, khi xưa cậu khờ khạo ta đã biết nhưng năm nay cũng ngót nghét 28, 29 tuổi mà đề 1 đứa trẻ 10 tuổi theo dõi về đến tận sào nguyệt thì có phải là bất tài lắm không chứ hả? Cái này cũng không trách người được, tại do gen gia đình ta quá là trội mà! Tôi vỗ vỗ vai hấn cảm thông:

- Lân sau người nên cẩn thận 1 chút, nhớ người Đại Sở theo người đến đây thì phải làm thế nào?

- Hạ thần biết lỗi nhưng... thái tử...- Hấn lại nhìn Khuynh Triều ghen lời. Hừm.. ta hiểu rồi, hiểu rồi. Con ta ức hiếp các người chứ gì, người lớn thì đừng mách trẻ nhỏ nữa.

Đúng lúc, Vương Kim đi đến, nửa cười nửa không nhìn thẳng nhóc. . .

Nó bước đến trước mặt hấn, ánh mắt ánh lên tia cười:

- Nên gọi người đây là cha hay sư phụ?

OMG, OMG hèn chi... hèn chi hấn nói tôi biểu thức ăn cho hấn tận 2 năm. Khuynh Triều đã sớm biết người dạy võ cho mình chính là phụ thân của mình. Hấn ở gần như thế nhưng cả 2 chưa chạm mặt lần nào, hấn thực sự rất giỏi chuyện lén lút nha. Tôi nín bật nhìn 2 cha con. Vương Kim cúi người mỉm cười:

- Tùy lòng hào tâm!

- Tiểu Yến luôn mong gặp sư phụ.- Nó nghiêm túc nói. Ha, nó chọn cách gọi là sư phụ đấy, cho vừa nha!

- Thật ra ta cũng có gặp Tiểu Yến trên phố vài lần, chỉ là con bé đi cùng Liêu Kinh Bảo nên ta không tiện chào hỏi.- Vương Kim tiếc hùi hụi. Tôi liếc hấn:

- Còn ta thì sao? Chỉ có ta là không biết gì cả!

- Nữ nhân biết càng ít chuyện càng tốt!- 2 phụ tử tên kia đồng thanh. Nè, con là do ta sanh, góp vốn cũng 50/50, tại sao nó lại về phe “nòng nọc” vậy?

- Ta mặc kệ, ta về Xuân Hoa lầu lấy vài bộ y phục đã. Bộ này khó chịu quá!- Tôi nhìn bộ đồ trên người, rõ ràng là y phục nam nhân may bằng vải bố rộng thùng thình, trông chả ra gì. Khuynh Triều lắc đầu:

- Bây giờ triều đình đang ráo riết truy tìm mẹ, e là không tiện xuất hiện. Để con về lấy là được.

Vương Kim chấp tay ra sau lưng, rất hài lòng gật đầu:

- Đi sớm về sớm!

Khuynh Triều liền đi ngay, không chờ tôi lên tiếng, hành động thật nhanh gọn, dứt khoát!

Tôi thờ dài nhìn trời, xem ra, ngày tháng trốn chui trốn nhủi khi xưa đã quay trở lại rồi. . .

Tôi hỏi Vương Kim

- Hôm qua sao chúng ta về được đến đây vậy?

- Đi xuyên qua rừng 2 canh giờ thì sẽ đến thôi.- Hấn thân nhiên nói. Rừng núi bây giờ là thiên hạ của hấn, hấn rành đường thì tôi cũng không lấy làm lạ. Tôi nhưn mảy:

- Ở sơn trang này có bao nhiêu người vậy?

- Hơn 1 vạn người trải đều ở khắp các cánh rừng, chỉ chờ thời cơ chín mùi mà lật đổ Đại Sở.- Hấn thông thả uống tách trà, nói với vẻ tự hào. Tuy nắm chắc phần thắng nhưng chiến tranh nào chẳng có mất mát tang thương? Thấy tôi thờ dài, hấn đi đến bên cạnh đưa cho tôi cái bánh quế:

- Cười lên xem nào, nàng như thế ta nhìn không quen mắt!

Tôi nhăn mặt cười cho có lệ, hấn bóp bóp vai tôi, nói:

- Sớm biết có nàng ở đây ta lại có ý chí như thế, ta đã mang nàng theo từ 10 năm trước rồi!

Được đó, đạo này nói chuyện ngọt như mía hà. Tôi hài lòng nở nụ cười:

- Đánh nhanh thắng nhanh!

- Đánh nhanh thắng nhanh!- Hấn gật đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giành Giật. . .

Chương 33: Giành giật. . .

- Đã tìm được người chưa?- Sở Lâm Vũ ngồi trong thư phòng hỏi tên nha sai.

- Bẩm điện hạ, vẫn chưa ạ!- Tên đó cúi đầu.

- Lui ra!- Sở Lâm Vũ phát tay, tựa người vào ghế xoa xoa mi tâm, người muốn trốn lúc nào cũng khó tìm như thế. Nhưng cái tên đã giúp nàng ấy bỏ trốn là ai, đáng vấp có vẻ rất quen. . .

Nha Đầu đi vào lau bàn ghế, đáng vóc bé nhỏ nhanh nhẹn di chuyển. Sở Lâm Vũ mặc kệ con bé làm gì, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xoảng Hấn giật mình mở mắt, con bé khúm núm nhặt mấy mảnh vỡ bình hoa trên sàn. Sở Lâm Vũ thờ dài:

- Ta đã nói rồi, người đừng làm gì cả!

- Huhu, cái bình này đã là cái bình thứ 5 trong tháng rồi, cứ đà này đến Tết nô ti cũng không nhận được lương! Hay cứ để nô ti làm việc dưới bếp, vỡ bát cũng đỡ hơn là vỡ mấy cái bình quý.- Con bé bù lu bù loa. Sở Lâm Vũ lo chuyện Linh San đã đủ mệt rồi, còn gặp con bé hậu đậu này thì đau đầu muốn chết.

- Ta có bảo người phải dọn dẹp sao? Ngoan ngoãn thay quần áo đẹp ra sân chơi cùng mấy quận chúa, hoàng tử đi!- Hấn phẩy tay.

- Những người đó đâu phải con ruột của hoàng thượng, bọn họ chẳng chộc lấm, làm gì chịu chơi cùng nô ti!- Con bé chu môi phụng phịu. Sở Lâm Vũ hết cách đành dắt con bé ra ngự hoa viên đi dạo cho khuây khỏa. Đây là lần đầu tiên Nha Đầu đặt chân đến chỗ này, cái gì cũng lạ lẫm, cũng khác biệt. Sở Lâm Vũ tuy lạnh lùng xa cách với mọi người nhưng lại đặc biệt đối xử tốt với Nha Đầu, không la mắng 1 tiếng khiến ai cũng phải nể sợ con bé vài phần, tuổi trẻ tài cao, đúng thật là...

- Đừng hái!- Hấn chưa kịp nói ra câu đó thì con bé đã nhanh tay ngắt 1 bông hoa mẫu đơn đỏ thắm cài lên tóc:

- Đẹp chứ?- Tiểu Nha Đầu chớp mắt làm duyên. Gương mặt, hình hài của Linh San có phần không nổi bật bằng Nha Đầu nhưng cũng có thể gọi là mỹ nữ. Mắt to tròn, mũi cao, má lúm đồng tiền cùng chiếc cằm nhọn. Sở Lâm Vũ đưa mắt nhìn, phì cười. Con bé còn nhỏ quá, sao lại đi làm mấy động tác tán tỉnh này!

Ảnh hoàng hôn phủ lên 2 con người như bức tranh vẽ trầm buồn. Gần như thế nhưng cũng xa vời vợi. Họ chỉ cách nhau 1 bước chân nhưng có lẽ lòng người không thể nào chạm đến. Nha Đầu chỉ là cô gái ngây thơ, đơn giản còn Sở Lâm Vũ vì nghiệp đế mà bất chấp thủ đoạn. Bọn họ không thuộc về thế giới của nhau cho dù có nhận ra chân ái kiếp trước đi chăng nữa. . .

Tiểu Nha Đầu bay nhảy khắp các ngõ ngách trong vườn, miệng lúc nào cũng nở nụ cười tươi tắn khiến người ta thoải mái. Chẳng biết, nụ cười ấy còn nở trên môi cô bé bao nhiêu lần nữa. . .

- Tiểu Yến, con có thích ăn bánh bao xá xíu không? lát nữa ta bảo nhà bếp mang lên.- Liêu Bối Nhi dắt Tiểu Yến tham quan hoàng cung hỏi. Từ ngày gặp nhau trên phố đến nay, hôm nào học xong thì quận chúa cũng bảo Vương Minh dắt con bé vào cung chơi. Quận chúa rất hiền lành, đối đãi với Tiểu Yến như người trong nhà nên cả 2 khá thoải mái. Vương Minh thấy mẹ và Tiểu Yến tâm đầu ý hợp cũng vui mừng ra mặt, suốt ngày tươi tỉnh, đôi lúc đi 1 mình nhớ đến chuyện ấy vẫn phải nở nụ cười.

- Lần sau con nhất định sẽ mua gà quay ở Lộc Ký đến cho quận chúa!- Con bé gật đầu cười. Liêu Bối Nhi hài lòng nói:

- Món ngon trong kinh thành ta còn chưa thử hết..

- Khi nào có dịp, người cứ bảo con và Vương Minh huynh dẫn đi. Nhỉ?- Tiểu Yến thúc tay thẳng bé, Vương Minh ngạc nhiên ồ lên 1 tiếng rồi nhoen miệng cười, liên tục gật đầu như gật gào. Nhìn kia, người ta chỉ mới nói có vài câu mà mặt còn đỏ hơn quả gấc...

- Tổng Hạo xin thỉnh an đi!- Tổng Hạo từ đằng xa đi đến, khách sáo hành lễ với quận chúa. Liêu Bối Nhi nhìn về phía sau, ngoài thẳng bé ra thì còn có 1 tiểu cô nương nữa, dáng vấp nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn. Tiểu Yến cũng nhìn thấy vị tiểu thư này, nhất thời không biết làm gì đành nép vào người Vương Minh.

- Tiểu Yến, Vương Minh, đây là Thiên Kim con của...

- Vạn thừa tướng- Vương Minh cắt ngang lời giới thiệu của Tổng Hạo khiến thẳng bé gãi đầu cười trừ:

- Ừm, chắc đệ đã biết rồi nhỉ?

Còn không biết ư? Người đứng đằng kia chính là thái tử phi được lựa chọn kỹ càng, không cần giới thiệu cũng đã nghe qua danh tánh.

- Nhi nữ bái kiến quận chúa!- Thiên Kim nhún chân, dịu dàng hành lễ rồi mỉm cười với Tiểu Yến và Vương Minh:

- Chào Vương Minh, Tiểu Yến!

Tiểu Yến thấy trong người không thoải mái, nhẹ nhàng gật đầu chào, đưa đôi mắt nhìn về phía Tổng Hạo. Vương Minh không thèm nhìn đến Thiên Kim, ân cần nắm tay Tiểu Yến xoay đi:

- Ta dẫn muội đi nơi khác chơi!

Tiểu Yến không trả lời, lặng lẽ theo sau. Thiên Kim che miệng cười:

- Trông hai người họ xứng đôi nhỉ?

Tổng Hạo khẽ nhủ mày, bàn tay bên dưới nắm chặt thành nắm. . .

Liêu Bối Nhi nhếch mép:

- Ta đi trước đây, 2 đứa từ từ đi dạo. Tâm trạng của Vương Minh không tốt nên hãy thông cảm cho nó.

Nói rồi nàng từ tốn bỏ đi. Tổng Hạo nhìn theo bóng lưng của Tiểu Yến, không nói không rằng đuổi theo Vương Minh, bỏ quên Thiên Kim ở lại. . .

- Tiểu Yến, muội đừng...

- Thiên Kim là thái tử phi đúng chứ?- Vương Minh thấy tâm trạng Tiểu Yến không được tốt định lên tiếng an ủi, ai dè Tiểu Yến đã biết trước, còn khá bình thản chấp nhận.

- Ừm...- Thăng nhóc thờ dài.

- Cũng không khó chấp nhận lắm!- Con bé hít vào thở ra mấy hơi rồi nở nụ cười. Vương Minh không biết trong lòng nên vui hay buồn, chỉ biết nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng xinh đẹp.

- Muội đẹp hơn bà cô già ấy!- Thiên Kim lớn tuổi hơn Vương Minh và Tiểu Yến.
- Thật ư?- Con bé hỏi lại, nụ cười nở trên môi thật tươi. Vương Minh gật đầu khoa trương:
- Tất nhiên. Muội xinh đẹp nhất trên đời này!

Dù muội có xấu như ma thì ta vẫn sẽ khen muội xinh đẹp, huống hồ chỉ vẻ ngoài của muội lại trên cả vạn người, với ta, muội chính là người đẹp nhất!

Tiểu Yến lẽ lười trêu thẳng bẻ:

- Đồ nịnh hót!

Đúng lúc, Tống Hạo bước đến, vẻ mặt điềm tĩnh thường ngày thoáng bức tức. Thấy Tống Hạo, Tiểu Yến ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Kim tí ti đâu?
- Huỳnh đến đây làm gì?- Vương Minh kéo tay Tiểu Yến ra phía sau mình, cả 2 nam nhi mặt đối mặt. Tống Hạo không lấy làm vui vẻ, nói thẳng:
- Vương Minh, đệ thích Tiểu Yến đúng chứ?
- Đúng, đệ thích muội ấy!- Thăng bẻ vành mặt chắc nịch. Tống Hạo không nghĩ Thăng bẻ sẽ thừa nhận nên trờ ra một lúc.

- Sao? Huỳnh hỏi như vậy rốt cuộc là có ý gì?- Vương Minh nhướn mày thách thức rồi lại nở nụ cười.- Tống Hạo, huynh thua rồi. Ngay cả thừa nhận huynh thích muội ấy cũng không làm được thì sao có thể so sánh với đệ? Huỳnh định đứng núi này trông núi nọ à?

Tiểu Yến ngăn người rồi lại cúi đầu. Tống Hạo nóng giận giành lấy tay Tiểu Yến:

- Ta cũng thích Tiểu Yến!
- Thích là chuyện của huynh, huynh còn có thái tử phi, còn có 3000 cung tần mỹ nữ, đệ thì cả đời này chỉ có mình Tiểu Yến, đừng giành với đệ như thế chứ!- Vương Minh dứt khoát gạt tay Tống Hạo, cả 2 căng thẳng đến độ sẵn sàng rút kiếm phân thắng bại. Tiểu Yến lại 1 lần nữa kẹp giữa 2 nam nhân, con bé giằng tay cả 2 ra rồi nhìn trái nhìn phải, không biết chọn bên nào cho đáng, thì. . .
- Tống Hạo, sao huynh ra đây mà không dắt muội theo?- Thiên Kim chạy đến ôm lấy tay Tống Hạo hôn dỗi, đó cũng là lúc đôi chân nặng trĩu của Tiểu Yến bước về phía Vương Minh. Tống Hạo đứng như trời trồng, nửa muốn gạt tay Thiên Kim ra, nửa lại không. Vương Kim kéo Tiểu Yến rời đi, tặng kèm theo ánh nhìn không mấy thiện cảm đặt lên người thái tử phi tương lai...

- Lục soát!- Đám binh lính của Sở Lâm Vũ đến kiểm người ở Xuân Hoa lầu, đúng lúc Khuynh Triều trở về lấy y phục cho Linh San. Không nằm ngoài dự đoán, nếu ban này mẹ trở về thì chắc chắn sẽ bị bắt. Thăng nhóc thông thả lấy y phục rồi rời đi.

- Thăng nhãi kia, đứng lại đó!- Tên bộ đầu nắm lấy vai Khuynh Triều giữ lại. Thăng bẻ khá điềm nhiên ngẩng đầu:

- Có chuyện gì?
- Trong tai nãi đó là gì?
- Y phục của nãi nãi ta.- Thăng nhóc có ý để tai nãi ra cho bọn chúng kiểm nhưng tên đó quay phắt:
- Đi đi!

- À mà lần sau có tìm người thì đừng khám xét cả đồ vật nhé!- Khuynh Triều hạ giọng mỉa mai rồi biến mất khiến tên đó không kịp trở tay, muốn cãi tay đôi cũng chẳng kịp. . .

Trên phố, Sở Lâm Vũ vô tình trông thấy khuôn mặt rất quen thuộc nhưng rồi nhanh chóng biến mất trong dòng người. Là do hấn hoa mắt chăng?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị Bắt. . .

Chương 34: Bị bắt. . .

- Nha Đầu, nàng nên trở lại Liêu quốc 1 chuyến. Ta chuẩn bị đánh Sở nên lo cho an nguy của nàng...- Vương Kim nói. Tôi gặp hấn chưa được bao lâu lại phải làm... chính phụ chờ chồng ư? Nhưng đại cục quan trọng hơn, tôi đành gạt đầu trong luyến tiếc. Vương Kim mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán tôi:

- Ta nhất định sẽ bình an trở về. Nha Đầu, nói nàng yêu ta có được không?

Chuyện này quan trọng ư? Tôi nhếch môi:

- Ta không yêu thì làm sao ta nói?

- Nàng không yêu ta vậy tại sao vẫn chờ ta tận 10 năm? Không yêu ta sao lại đến Đại Sở tìm ta?- Hấn nhăn nhó khổ sở. Tôi nhìn hấn nửa cười nửa không:

- Những chuyện ta làm chưa đủ chứng minh hay sao? Lời nói thì gió cũng thổi bay thôi...

Hấn mỉm cười, kích động ôm chặt lấy tôi, đưa môi hấn quần lấy môi tôi. Nụ hôn tràn miên day dứt tựa như lần cuối cùng ở bên nhau. Tôi không chống cự, mạnh mẽ đáp lại. Khoảnh khắc ấy tôi nhận ra, vị trí của hấn trong lòng mình cao hơn tôi tưởng. Mãn đêm buông xuống, ánh trăng treo trên cao rồi cũng dần tàn. . .

Sáng hôm sau đã là 28 Tết, ngày này làm tôi nhớ đến cuộc chạy trốn chết 10 năm về trước, lòng run lên bần bật. Vương Kim không an tâm để tôi rời khỏi kinh thành một mình nên phái Hoàng Minh Thống- tên này là thật, đi cùng.

Vì Sở Lâm Vũ thắt chặt vòng vây, quyết tìm được tôi nên tôi phải cải trang làm 1 bà lão, Khuynh Triều cũng phải cải trang làm... nữ nhi phòng trường hợp tôi bị bắt, nếu con tôi là con gái sẽ có hy vọng được tha mạng. Không ngờ sau khi cải trang xong, Khuynh Triều thường ngày khi phách đại hiệp lại yêu kiều như nữ nhân thật, nhìn giống Tiểu Yến như hai giọt nước. Về mặt thẳng nhóc không hề dễ chịu, cứ đưa tay nắm nắm chỉnh chỉnh cái thắt lưng thêu hình hoa mẫu đơn. Hoàng Minh Thống buông lời trêu ghẹo:

- Vị cô nương này xinh đẹp như thế, có muốn theo ta về nhà làm Hoàng phu nhân không?

Vương Kim và tôi nén cười đến độ vai run run. Khuynh Triều khinh thường liếc mắt:

- Nếu ngươi chịu nằm dưới, chịu sinh con thì ta sẽ suy nghĩ lại!

Ồ ô, knock out! Đã bảo mà, đừng đùa với thẳng nhóc. Hoàng Minh Thống trợn mắt, mồm mở rộng suýt đớp phải ruồi. Tôi cảnh cáo:

- Nè, con trai ta không gay như ngươi đâu!

- Ấy da, hạ thần không dám mơ tưởng đến thái tử. Huống hồ chi thái tử lại cứng nhắc như khúc gỗ khô...- Hấn chép miệng lắc đầu. Khuynh Triều nhếch môi:

- Nói lắm thế!

- Thôi được rồi, bây giờ không còn sớm, nàng đi đi, đến nơi nhớ báo tin về. Chỉ cần ra khỏi kinh thành là có thể về Liêu quốc. Mừng 1 ta sẽ khởi chiến bất ngờ, đánh nhanh thắng nhanh...- Vương Kim dặn dò tôi kỹ càng, nắm chặt lấy bờ vai của tôi. Tôi gạt đầu, mỉm cười, dắt tay Khuynh Triều đi về phía trước. Đi được mười bước, luyến tiếc xoay lại nhìn nam tử hấn đang đứng trước gió, tà áo xanh bay phấp phới hiên ngang, hấn ta nhìn tôi, ánh mắt chứa chất nỗi niềm. Những nỗi niềm ấy, sau này hấn giải bày. . .

Kinh thành canh gác nghiêm ngặt, đâu đâu cũng là quân lính triều đình mặc giáp nâu oai vệ. Tôi giả làm bà già lụm khụm, nắm tay Khuynh Triều chậm chậm bước đến. Tôi giả vờ ho mấy tiếng, trầm giọng cho thật khàn:

- Các vị bộ đầu, xin cho già và con gái rời khỏi nơi đây. Nhà ta ở Liêu quốc, sang thăm con trai, giờ phải trở về chữa bệnh!- Nói rồi tôi vỗ vỗ bàn tay Hoàng Minh Thống đã cải trang thành người nông dân. Tên kia khoanh tay trước ngực hách dịch:

- Hoàng thượng có lệnh, không ai được phép rời khỏi kinh thành nửa bước!

- Bệnh tình của già càng ngày càng nặng, e là không chịu đựng nổi, chỉ có Liêu quốc mới có thuốc chữa trị...- Tôi giả vờ khổ sở đau đớn ôm ngực. Tên đó nhăn nhó:

- Bà bà à, không phải là ta không chịu giúp bà, mà đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, không thể làm trái. Cái đầu của ta không đủ để đền tội nữa là...

Vậy là không được ư? Tính kế nặng hơn chút nữa xem sao. Tôi giật giật 2 cái, nằm xuống đất giật nhiệt tình như mắc kinh phong. Khuynh Triều thần phục tài diễn xuất của tôi thôi rồi, nó trơ ra 1 lúc rồi mới ngồi phịch xuống đất giả giọng eo éo của Tiểu Yến:

- Nại nại, nại nại bà có sao không?

- Mẹ, mẹ!- Tên Hoàng Minh Thống cũng nhiệt tình phụ họa. Cái bọn giả dối, cái bọn hứa theo số đông!

Tên gác cửa thành hoang mang chạy tới chạy lui xem tôi thế nào. Tôi vẫn cứ trợn mắt giật liên hồi, hẳn thấy vậy cũng định cho qua nhưng lại sợ Sở Lâm Vũ trách tội. Ôi thôi thì cũng tội cho hẳn!

- Có chuyện gì vậy?

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ lại thấy. . . Tào Tháo. Tôi đổ mồ hôi lạnh, nhìn đôi giày thêu hình rồng bước đến trước mắt. Hoạ tiết dành riêng cho bậc đế vương ấy, còn ai khác ngoài Sở Lâm Vũ nữa hả?!

Tôi cảm thấy không ổn, vẫn không dám ngẩng đầu lên mà diễn xuất. Khuynh Triều nắm lưng áo tôi thật chặt, chắc nó cũng đang lo lắng tốt độ. Hoàng Minh Thống ngưng gọi tôi, xoay người quỳ gối dập đầu:

- Bệ hạ tha mạng, mẹ của tiểu nhân bị phong giật, chỉ có đại phu ở Liêu quốc mới chữa được, xin người hãy cho phép tiểu nhân đưa mẹ về!

Sở Lâm Vũ nhìn Hoàng Minh Thống rồi nhìn Khuynh Triều, đứng vậy, ánh mắt dừng lại chỗ Khuynh Triều rất lâu. Nếu người xuất hiện ở đây là Liêu Kinh Bảo hoặc Vương Kim thì bọn họ sẽ không nghi ngờ mà cho qua, nhưng cái đáng sợ của Sở Lâm Vũ chính là chỗ nhẫn tâm tàn độc, dù có 10 người thanh niên chết trước mặt hẳn thì hẳn cũng không quan tâm, huống hồ chỉ bây giờ chỉ là 1 bà lão mang bệnh trong người.

- Ấy, hoàng thượng, hình như bệnh rất nặng đó!- 1 đứa bé gái lắc lắc tay hẳn, đôi mắt mở to ngây thơ. Thật bi hài, đứa trẻ ấy chính là tôi... năm 10 tuổi? Vậy ra... đây là Nha Đầu đã mượn thân xác tôi đầu thai?

- Được rồi, các người đi đi!- Sở Lâm Vũ phát tay cho qua, giọng nói lạnh tanh đến đông cứng. Hoàng Minh Thống dập đầu đa tạ rồi bế tôi chạy đi. Khuynh Triều xách váy chạy theo, chạy được bao xa thì chạy thôi. . .

Qua được kinh thành, sang sông là đến Liêu quốc rồi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, kéo tay Hoàng Minh Thống đặt vội chiếc trâm cài tóc:

- Đưa cho Vương Kim, nói với chàng rằng ta đã khỏe mạnh rồi khỏi đây!

Vừa dứt câu, Khuynh Triều hét lên:

- Có bấy!

Thôi chết, mắc mưu Sở Lâm Vũ rồi. Tôi đẩy Khuynh Triều và Hoàng Minh Thống, tấm lưới chẳng biết từ đâu từ trên trời rơi xuống nhắm thẳng vào chỗ tôi đang đứng:

- Sang Liêu quốc, đừng lo cho ta, Sở Lâm Vũ không làm gì ta đâu!

- Mẹ! Mẹ!- Khuynh Triều hoảng hốt chạy về phía tôi nhưng bị Hoàng Minh Thống kéo lại:

- Nương nương có thể không sao nhưng tính mạng của người e là khó bảo toàn, mau trốn đi, chúng ta sẽ mau chóng cứu được nương nương!

Tôi gật đầu nhìn Khuynh Triều:

- Về Liêu quốc với chị con, ngoan, mau đi đi!

Khuynh Triều cắn chặt môi, mắt ướt ướt rồi xoay người chạy thật nhanh về phía bên đó. Tôi cứ đứng nhìn qua tấm lưới, cho đến khi đồ khuất dạng. . .

Sở Lâm Vũ từ từ bước ra, đưa tay vuốt tóc tôi khiến cả người tôi lạnh cóng:

- Ta đã tha 2 mạng cho bọn họ, nàng nên biết ơn ta, chẳng phải ư?

- Muốn chém muốn giết thì cứ ra tay, ta không sợ!- Tôi né người, đôi mắt căm phẫn nhìn hẳn. Sở Lâm Vũ cười lớn:

- Hẳn là tình quân của nàng, đứa trẻ kia là con của hẳn... hay của ta? Hẳn có biết nàng đã từng thất thân với ta hay chưa?

Haha, vậy là hẳn chưa biết chuyện tôi vẫn là trinh nữ khi leo lên giường của Vương Kim rồi. Vậy là tôi căm sừng hẳn hay hẳn căm sừng ai đó? Đàm lao theo lao, cứ để hẳn nghĩ Khuynh Triều là con hẳn:

- Ta hận người. Đứa trẻ ấy chẳng liên quan gì đến người cả!- Nói xong tôi liền cup mắt xuống, để hẳn hiểu lầm rằng tôi không dám nhìn vào mắt hẳn.

- Không phải con ta, tại sao lại giống ta và nàng đến thế?

Nực cười, người có ngủ thấy mùi Vương Kim trên người ta không? Con mắt nào của người thấy Khuynh Triều giống ta và người? Người không ăn ốc mà định ăn vỏ à tên đàn độn? Tôi giả vờ tức giận:

- Đúng, nó là con của người đấy!

Hắn mỉm cười, dùng con dao cắt lưới đưa tôi ra. Tôi khoanh tay trước ngực không phục, hắn kéo tôi vào lòng:

- Xin lỗi, ta đã làm nàng chịu uất ức! Không sao, bây giờ ta đã có cả thiên hạ, ta sẽ bù đắp cho nàng... ta sẽ tìm công chúa về!

Haha, hắn tưởng Khuynh Triều là công chúa đấy! Tôi đẩy hắn ra, xoay người đi:

- Có thiên hạ rồi ta sẽ được những gì? Người nên nhớ... không yêu vẫn là không yêu, dù người có làm gì thì vẫn là không yêu!

Hắn không cản tôi mà từ từ đi ở phía sau:

- Ta không tin ta không thể làm nàng lung lay. Chẳng phải lúc trước, nàng đã nói rằng mình rất yêu ta ư?

Người nói câu đó không phải là ta, đến Vương Kim ta còn chưa nói thì lấy cớ gì phải nói yêu người? Yêu cái rắm! Chỉ có Nha Đầu khờ khạo mới đi yêu cái tên máu lạnh như người. Bây giờ so ra ta mới thấy Vương Kim hơn người mọi mặt. Xét về độ đẹp trai, oke, fine, Liêu Kinh Bảo đẹp hơn 2 người các người. Xét về bản tính lương thiện được lương dân bá tánh tin cậy thì Vương Kim hơn người cả chục bậc, còn Liêu Kinh Bảo thì hẳn 100 bậc. Xét về độ dẫu dăng ôn nhu, à, Liêu Kinh Bảo cũng trội hơn 2 người rất nhiều. Ủầy, vậy ra tôi nên trốn theo Liêu Kinh Bảo mới đúng chứ sao lại chọn Vương Kim nhỉ? Ủ ôi...

Tôi không trả lời, chỉ biết đi vòng vèo quanh đó. Lúc sau hắn mất kiên nhẫn bẻ phông tôi dậy đi về cung mặc cho tôi gãy gựa la hét ỉn ỏi. . .

- Thái tử, bây giờ hãy làm theo lời nương nương, người hãy ngoan ngoãn ở lại Liêu quốc, đợi hoàng thượng đưa nương nương trở về!- Hoàng Minh Thống an vị trên đò rồi mới nhỏ nhẹ nói với Khuynh Triều, thằng bé còn khá nóng giận, tay nắm thành đằm, mắt đỏ ngầu không thèm trả lời...

Sông có biến, tuy Sở Lâm Vũ nói tha mạng cho 2 người nhưng thực ra chỉ tha chết cho Khuynh Triều vì tướng thẳng bé là con mình, vậy nên, Hoàng Minh Thống sẽ phải chết. Thích khách từ đầu tràn lên con đò nhỏ. Hoàng Minh Thống thấy tình hình không ổn, hỏi nhanh:

- Biết bơi không?

Khuynh Triều gật đầu rồi cả 2 nhảy ùm xuống nước lặn thật sâu, bơi vào bãi cây ven sông hòng trốn thoát. . .

Ahihi truyện được 11.000 view rồi, thành tựu nha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hồn Loạn. . .

Chương 35: Hồn loạn. . .

Tôi vào cung, đứng ra là bị áp giải vào cung. Sở Lâm Vũ cho người tắm gội sạch sẽ, thay y phục lộng lẫy cho tôi. Tôi vùng vằng mãi không chịu mặc y phục thì mấy nô tì quỳ rạp xuống đất khóc lóc nói rằng Sở Lâm Vũ sẽ giết bọn họ. Chỉ có chuyện mặc quần áo thôi mà quan trọng thế ư? Tôi không mặc hắn ta còn thích hơn ấy chứ!

Tôi đồng ý cho bọn họ thay y phục, trang điểm từ từ la trên khuôn mặt. Tôi thờ dài nhìn tấm bảng treo chữ Đông Cung, lúc trước tôi cũng ở Đông Cung đấy, phòng ốc cũng chẳng khác xưa là mấy, có chăng là được dọn dẹp sạch sẽ, đốt hương thơm ngát.

Sở Lâm Vũ à, nơi này ta từng được Vương Kim thị tắm đấy, nếu người ghé qua đây “nghỉ chân” cũng chỉ là kẻ đến sau mà thôi. Ngồi đây tôi lại nhớ đến A Tú, chả biết bầu bí sanh nở ra sao rồi. . .

Cửa phòng bật mở, tôi để phòng nhìn ra cửa. 1 đứa nhóc 10 tuổi bé mập mạp bước vào, bước đi loạng choạng như sắp ngã. Tôi thấy vậy đứng dậy đỡ lấy mập mạp, con bé cười hề hề:

- Đa tạ nương nương, đa tạ!

Nha Đầu? Tôi kéo tay con bé ngồi xuống bàn:

- Cô có nhớ ta là ai không?

- Chúng ta từng gặp nhau sao?- Con bé tròn mắt hỏi, ánh mắt ngây thơ trong vắt như nước hồ thu. Tôi thờ dài, luân hồi là có thật, uống canh Mạnh Bà rồi thì chẳng nhớ gì cả. Để xác minh, tôi hỏi:

- Cô ở thôn Trần Hải, có đúng vậy không?

Con bé gật gật đầu. Đúng là Nha Đầu rồi nhưng đứa trẻ này hoàn toàn không hiểu sự đời, tôi phải làm sao đây? Nói với cô ấy, thế xác tôi đang giữ là của cô ấy ư?

- Cô vào cung lâu chưa?- Tôi hỏi.

- Hơn 1 năm một chút.- Con bé trả lời, nét mặt thật thà, khác với lúc trước khi tôi sử dụng thân xác ấy, toàn giả vờ đủ kiểu cho người ta thấy thương mà bỏ qua chuyện xấu mình đã làm.

- Cô thân với Sở Lâm Vũ lắm ư?- Tôi nhướn 1 bên mày hỏi.

- Nương nương đừng ghen, xuân này tiểu nữ mới 11 tuổi, chưa đến tuổi cập kê nên không ve vãn thánh thượng đâu.- Con bé xua tay. Nhan sắc của tôi sở hữu thì không sánh được bằng cô rồi, nhưng Linh San cũng xinh xắn ưa nhìn đấy chứ, biết đâu Sở Lâm Vũ cũng thích.

Nhưng mà tôi không có ý ghen, nếu hần ta chịu sủng ái cô thì ta còn mừng hơn ấy chứ.

- À, nương nương, hoàng thượng lần đầu lập phi đấy, 10 năm đăng cơ rồi vẫn chẳng có thể tử!- Nha Đầu vui vẻ nở nụ cười chia vui cùng tôi. Chuyện này không vui, không đơn giản như cô nghĩ đâu..

- Hoàng thượng là người si tình nhất trên đời rồi!- Cô bé ngây thơ vỗ tay lên má mơ mộng. Chân tình ấy, đáng lẽ, người nhận là cô đó!

- Nương nương ăn cơm đi, để nguội không ngon đâu, nô tì ra ngoài kiếm chuyện gì làm giết thời gian đây!- Suốt buổi chỉ mình Nha Đầu nói chuyện, tự biến tự diễn rồi đứng dậy đi mất, tôi không kịp nói lời nào cả...

Tôi thở dài, khoá hạ chốt cửa, phòng trường hợp nửa đêm Sở Lâm Vũ mò vào. . .

- Thái tử, người nấp ở đây, hạ thần sẽ ra đó đánh lạc hướng chúng!- Hoàng Minh Thống kéo Khuynh Triều vào bãi sậy ven bờ, còn mình định hy sinh.

- Không. Ta nghĩ hần sẽ không giết ta, bởi vì ánh mắt hần nhìn ta... có chút thâm tình.- Khuynh Triều kéo vai Hoàng Minh Thống, dù sao đây cũng là vị tướng được trọng dụng, nếu chỉ vì bảo toàn tính mạng cho mỗi mình mình mà làm thay đổi cục diện đã tính toán từ trước thì thật không đúng.- Người chạy đi, mặc kệ ta, ta nhanh nhẹn, nhất định sẽ trốn thoát trở về son trang!

- Như vậy không ổn lắm!- Hoàng Minh Thống không chịu nhưng ý kiến này có vẻ sáng suốt, chỉ cần hần an toàn trở về, điều động người đi giải vây cho thái tử thì có lẽ sẽ không bị tổn thất ai cả.

- Đây là lệnh của thái tử, người mau nhận lệnh, nhanh!- Khuynh Triều gắng giọng uy quyền. Hoàng Minh Thống gật đầu, lẳng lặng trốn lên bờ chạy đi. Khuynh Triều nhíu mày nhìn xuyên qua mấy tấm lá đề phòng. . .

- Hoàng thượng, hoàng thượng! Không xong rồi!- Hoàng Minh Thống về đến son trang, hốt ha hốt hải chạy vào. Vương Kim hoảng hốt kinh sợ:

- Nương nương và thái tử thế nào rồi?

- Thái tử đang gặp nguy ở bờ sông Ranh, mau mang quân đến. Lát nữa hãy nói sau!

Vó ngựa vang trời đến cứu viện, khói bụi mịt mù cả một khu. 1 cuộc chiến đẫm máu trên sông, máu hồng nhuộm đỏ 1 góc trời. Bọn hắc y nhân bị diệt gọn nhưng không thấy tung tích Khuynh Triều ở đâu. Vương Kim đưa mắt nhìn vào bãi sậy gần đấy...

Đợi mọi chuyện đâu đã vào đấy, Khuynh Triều từ từ bơi ra ngoài, vẻ mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra khiến người ta ngỡ phục. Hồ phụ sinh hồ tử, lúc nguy nan khí chất cũng không tồi chút nào!

Nửa đêm, tôi thấp thỏm lo âu, đi đi lại lại trong gian phòng, sợ Sở Lâm Vũ uống nhầm phải rượu thì phải lên giường với hần. Có tiếng lộc cộc, không phải phát ra từ bên ngoài, mà là ở bên trong. Tôi hoảng hốt chạy quanh phòng xem có gì bất thường thì. . .

- Nha Đầu!- Giọng Vương Kim vang lên rất khê. Tôi xoay đầu lại nhìn, đúng là hần rồi, hần đến để cứu tôi!

- Sao chàng vào được đây?- Tôi ngạc nhiên chạy đến cầm tay hần. Hần mỉm cười:

- Hoàng cung này do Tiên đế xây dựng, ta là cháu trai của người, chẳng lẽ không rõ?

Đúng vậy, Sở Lâm Vũ lạ nước lạ cái, là người ngoại tộc mà dám vào đây ở tận 10 năm, sống trong hang cọp không sợ cọp vồ sao? Tôi kéo hần:

- Chúng ta đi thôi, lát nữa Sở Lâm Vũ đến, e là chàng sẽ gặp nguy hiểm.

- Nàng đừng lo, Sở Lâm Vũ tiến quân lên phía Bắc đánh loạn dân rồi. Bây giờ bên ngoài loạn lạc nguy hiểm, nàng cứ an tâm ở yên tại đây, ta sẽ cho người chăm sóc nàng!- Hắn đặt tay lên vai tôi trấn an. Tôi thờ dài gật đầu.

29 Tết, giọt nước tràn ly, Vương chủ động đánh Sở. . .

Mấy hôm sau, hoàng cung yên ắng như tờ. Bây giờ đã là mùng 3 Tết, trong cung không trang hoàng gì cả, chỉ trừ mấy cây mai không ai tước lá, ra vài bông hoa vàng loe hoe, hoàn toàn không có hưng khí thịnh vượng. . .

Tôi không gặp Sở Lâm Vũ cũng như Vương Kim nữa. Hiện giờ Vương Kim đang giành thế chủ động, hầu như có được tất cả từ, lòng dân chúng cho đến ba quân tướng sĩ. Thấy vậy, tôi cũng an lòng đôi chút. . .

Ngày mùng 5 tháng Chạp đưa tin, quân Đại Sở bị đánh toi bời, phải bỏ 1 căn cứ ở Hoàng Liên vùng giáp ranh lãnh thổ với Liêu quốc.

Nha Đầu mở cửa chạy vào phòng tôi:

- Nương nương mau thu dọn quần áo, quân Vương triều sắp đánh vào thành, hoàng thượng ra lệnh sơ tán. . .

- Nha Đầu, hãy để ta đi!- Tôi đã thu dọn đồ đạc từ sớm, chỉ mang theo mấy bức tranh trong hộp gỗ xoang đào Vương Kim vẽ tặng tôi lúc xưa, năm ấy chạy giặc không kịp mang theo cùng, rất may vẫn ở mặt thất.

Cô bé nhìn tôi, đôi mắt ươn ướt không hiểu:

- Nương nương, bệ hạ khó lắm mới gặp được người, người lại muốn bỏ đi nữa ư?

- Ta kể cô nghe 1 câu chuyện... Cách đây khoảng 14, 15 năm, có người mượn xác hoàn hồn. Sau đó, chủ nhân thật sự của cái xác cũng đi đầu thai. Trước đó, nàng ta đã có tình quân, tình quân của nàng không hay nàng đã luân hồi chuyển thế mà kháng kháng đòi nắm giữ cái xác ấy, nhưng linh hồn đã là người khác...- Tôi buồn buồn rút trong túi ra bức thư.- Gửi Sở Lâm Vũ giúp ta... đừng đọc nhé!

- Nương nương, ý người nói người mượn xác hoàn hồn ư?- Con bé hiểu ra, vẻ mặt càng hoang mang lo lắng. Tôi mỉm cười gật đầu, quỳ xuống lạy Nha Đầu 3 lạy. Lạy thứ nhất, tôi đã mượn xác cô hoàn hồn. Lạy thứ hai, cô đã giúp tôi giữ 2 đứa con. Lạy thứ ba, cô đã đầu thai giúp tôi. Ân tình này, kiếp sau nguyện làm trâu bò báo đáp. Con bé vội đỡ tôi dậy, khóc lóc:

- Nương nương, hoàng thượng đang thất thế, đang rất cần người chia sẻ, người bỏ đi như thế, e là bệ hạ sẽ chịu đá kích!

- Nha Đầu, từ trước đến giờ ta đều không phải là người Đại Sở, ta cũng không phải là hoàng phi của Sở Lâm Vũ. Ta chính là thế tử của Vương Kim, hoàng đế Vương triều bị hắn ta lật đổ. Ta không ghi hận hắn thì thôi, sao ta phải giúp hắn?- Tôi thờ dài. Con bé bật khóc nức nở quỳ xuống nắm tay tôi:

- Đại Sở đang thất thế, bất cứ giá nào nô tì cũng phải giữ nương nương lại!

- Đắt Sở đẳng Bắc, ở đây chính là Vương triều, cô sinh ra và lớn lên ở Vương triều, bây giờ lại hùa theo giặc ư?- Tôi đỡ cô ấy dậy, nàng ta là ân nhân của tôi, ba lần bảy lượt cứu giúp tôi, nhưng tôi không thể nghe theo lời cô ấy được.

- Nương nương...- Cô ấy ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn tôi. Tôi mỉm cười, nhẹ nhẹ lắc đầu, xoay người bước qua cô ấy. Nha Đầu không cản thôi lại nữa, tôi cũng chẳng rõ cô ấy đang nghĩ cái gì. . .

Đến cửa cung, Thái Trắc đã chuẩn bị sẵn kiệu cho tôi, đón tôi về doanh trại. Hoàng cung tiu điều, vắng vẻ như nhà hoang. . .

- Linh San đâu?- Thấy Nha Đầu lùi thui đi đến, vẻ mặt buồn hiu, Sở Lâm Vũ không khỏi tức giận, đôi mắt long sòng sọc. Nha Đầu hoảng sợ cúi đầu:

- Nương nương nói, nương nương... là quý phi của Vương Kim. Cho nên...

Chưa kịp nói hết câu, Sở Lâm Vũ đã bóp chặt cổ Nha Đầu nâng lên cao. Mặc cho Nha Đầu cào cấu vào tay, van xin thảm thiết, hắn cũng chẳng quan tâm, cho đến khi quân lính đằng sau gọi lớn:

- Có thích khách!

Sở Lâm Vũ vứt con bé sang 1 bên xoay người lại chống trả. Cả vùng bị mai phục, tên bắn xối xả như mưa. Số quân Sở Lâm Vũ mang theo bên mình không đủ chống chọi. . .

- Hoàng thượng!- Vẫn như lúc ấy, vẫn là định mệnh, Nha Đầu phải hứng mũi tên này giùm Sở Lâm Vũ nhưng bây giờ, hắn ta còn chẳng mai mai động lòng.

Sở Lâm Vũ ôm lấy thân hình gầy yếu gục ngã trong lòng mình. Máu từ khóe miệng Nha Đầu rỉ ra không ít rồi ho lên mấy cái, máu trào ra như suối. Con bé khó nhọc lấy bức thư trong túi áo ra, run run đưa cho Sở Lâm Vũ:

- Nương nương... nhờ... nô tì... đưa cho... người. Hoàng thượng... người cười...rất đẹp, sau này... giành được... giang sơn... người nhớ... phải cười... nhiều hơn!- Nói rồi con bé thở gấp mấy hơi. Trong đôi mắt lạnh lùng lúc này của Sở Lâm Vũ, đột nhiên thấy hình bóng Nha Đầu, ngây thơ, trong sáng và ngu ngốc. Hắn ta đột nhiên thấy sợ hãi, hắn không thể mất Nha Đầu lần thứ 2, ai đó làm gì đi chứ?

Tiểu Nha Đầu bật khóc, dù sao cô bé cũng chỉ mới 11 tuổi:

- Phôi nô tì đau lắm... tim cũng đau... khắp người đều đau...

Sở Lâm Vũ cúi xuống ôm lấy con bé thật chặt:

- Nha Đầu, ngươi không được chết!

- Nô tì... không muốn chết... nô tì không muốn... xa hoàng thượng!

Giọt nước mắt đầu tiên trong cuộc đời hắn rơi xuống, chảy lên đôi má đào của Nha Đầu. Con bé buồn bã gờ tay lên định lau nước mắt của hoàng thượng, bàn tay dừng lại trong không trung rồi rơi xuống khoảng sâu vô tận. . .

- Nha Đầu!!!!!!- Sở Lâm Vũ hét lên. Hắn không hiểu vì sao mình lại đau lòng chỉ vì 1 đứa trẻ chưa hiểu sự đời. Tim hắn rất đau, cả tâm can cũng vỡ tan nát. . .

Nha Đầu chìm vào giấc ngủ lặng yên, bước vào thế giới mới, nơi không còn mất mát, đau thương. . .

Sở Lâm Vũ vẫn ôm lấy cái xác, phi thân lên ngựa, chờ quân lính giải vây rồi khỏi đó. Không ngờ, Linh San dám bán đứng hắn, hắn đâu có đối xử tệ bạc với cô ấy. . .

Ngồi trong doanh trại, Sở Lâm Vũ giờ bức thư Linh San gửi ra đọc, trong thư kể rất tỉ mỉ từ chuyện mượn xác hoàn hồn cho đến luân hồi, hoàn toàn không giống bịa đặt.

“Gửi Sở Lâm Vũ,

Ta chính là Linh San, không phải tặc, mà là tên thật. Ta không phải Nha Đầu. Nói đến đây chắc hẳn ngươi sẽ bất ngờ nhưng không có gì lạ cả, Nha Đầu đã chết rất lâu rồi, cô ấy còn đầu thai thành nô tì hầu hạ thân cận bên ngươi. Trái Đất tròn thật đấy! Ta lại gặp phải tình quân lúc trước của nàng, ngươi xem ta là nàng ấy mà yêu thương nhưng thật xin lỗi, ngươi đặt sai người rồi. Cố gắng đối xử tốt với tiểu Nha Đầu rồi ngươi sẽ biết được ai mới chính là người ngươi yêu thương. . .”

“- Hoàng thượng, nô tỳ tin là có duyên tiền định đấy, vì nô tỳ phải có duyên với người nên mới có thể hầu hạ người như bây giờ. . .”

[Giới thiệu truyện mới của Win, còn vài chương nữa hết truyện này rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vào Sinh Ra Tử. . .

Chương 36: Vào sinh ra tử. . .

Lửa đêm tại doanh trại âm cúng lạ thường, tôi cứ tưởng ở đây đang đốt lửa cấm trại í. Từ bên trái sang: Thái Trắc, Hoàng Minh Thống, Đại Ngưu, Vương Kim, tôi và Khuynh Triều. Đại Ngưu nở nụ cười:

- Không ngờ lại đánh thắng Sở Lâm Vũ 1 cách dễ dàng như thế!

- Mừng mừng, đằng sau Sở Lâm Vũ là cả 1 dòng tộc lớn nhất đất Sở. Hắn chỉ đang tìm kế an binh, nếu không cẩn thận, đánh vào lúc bình quyền chưa đủ thì có thể chúng ta sẽ bị đồn vào thế bí như 10 năm trước.- Vương Kim cầm cành cây khô ném vào đồng lửa. Tôi thở dài:

- 10 năm trước còn không cầm cự nổi đến 4 tháng cơ đấy!

- Bà cô à, năm đó hoàng thượng là con một, chỉ cần tử trận thì bọn vô dụng trong dòng họ sẽ tranh chấp nhau đăng cơ, nhưng không giả vờ tử trận thì không được. Thứ nhất, để bảo toàn lực lượng, thứ hai, để chính quyền không bị thao túng bởi bọn tham quan trong nước, đành giả vờ cho Đại Sở ở tạm vài năm. Mật thất hoàng cung bọn chúng còn chưa biết hết, Vương triều phát triển chẳng được bao nhiêu thì biết rõ bọn chúng vô dụng, tham nhũng của công rồi. Chỉ có điều, Sở Lâm Vũ quả thật là người tài giỏi, lại có dòng họ phía sau dốc lòng yểm trợ nên phải cẩn thận thôi...- Thái Trắc luôn miệng gọi tôi là bà cô già vì năm nay cậu ta chỉ vừa tròn 20, thua tôi 8 tuổi. Fine, cậu trẻ đấy! Ngoài trẻ ra thì cậu chẳng có gì hơn tôi cả!

- Còn gọi ta là bà cô già nữa thì ta sẽ bẻ gãy răng của ngươi đó!- Tôi xoắn tay áo. Cậu ta giả vờ sợ sệt nấp sau lưng Hoàng Minh Thống:

- Xem kia, hung dữ như thế mà hoàng thượng cũng si mê tận 10 năm cho được!

- Người nói cái gì hả?- Vương Kim háng giọng. Tôi hất tóc kiêu hãnh:

- Tại vì chế đẹp đó mấy đứa!

- Đẹp mà hung dữ cũng vậy thôi.- Thái Trác vẫn trêu ghẹo tôi. Bà mẹ, tôi không lấy dép lao khuếch keo dán sát đập vào mặt cậu ta là không được mà! Ranh con, chờ đó...

Tôi xoắn tay áo định nhào đến bóp cổ cậu ta thì Vương Kim nắm thắt lưng tôi kéo lại:

- Sau này nàng là mẫu nghi thiên hạ rồi, không được tùy tiện như vậy nữa!

Thái Trác cười tít mắt:

- Đa tạ hoàng thượng đã bênh vực hạ thần!

Rồi là lườm trêu tôi. Tôi gạt đầu thật mạnh đến nỗi cổ cũng muốn rơi xuống đất. Vương Kim chép miệng lắc đầu:

- Nàng không thích ai thì có thể trăm đầu người đó!

Cả bọn ồ lên cười, Thái Trác giả vờ phẫn uất, nấp ra phía sau bù lu bù loa:

- Thật là... thấy ta hết giá trị lợi dụng rồi thì đá đi như trái bóng!

- Thái Trác, có lời này của hoàng thượng, người không xong rồi...- Ahiii, đồ ngốc... người nghĩ hoàng thượng sẽ bênh vực ai hả?

Mọi người nán lại trò chuyện 1 lúc, sớm mai sẽ đi chinh chiến, sát phạt lần cuối cùng, còn phải xem ý trời có tội nguyện cho chúng tôi hay không.

- Linh San, ngày mai chúng ta sẽ vào thành, ta đã chiếm được thành trì Vương Ngạn rồi!- Vương Kim mỉm cười vuốt tóc tôi, đôi mắt thâm tình nhìn sâu vào đôi mắt đối diện. Tôi vui mừng reo lên:

- Vậy thì tốt quá!- Chiếm được thành thì chiếm thế thượng phong rồi còn gì?

- Thôi, về ngủ sớm đi, mai sẽ vất vả hơn nhiều...- Vương Kim phát tay giải tán, ôm tôi vào lều. Ngọn nến le lói không thể sưởi ấm cả cánh rừng lạnh giá nhưng có thể sưởi ấm trái tim tôi. Tôi vui đầu vào lồng ngực của Vương Kim, nói:

- Ngày mai sẽ thắng chứ?

- Nhất định.- Hắn gạt đầu chắc nịch.

- Ta muốn chàng tha cho Sở Lâm Vũ 1 con đường sống...- Tôi ngẩng đầu lên cầu xin. Vương Kim thoáng không vui, đôi mày kiếm nhíu lại:

- Tại sao...

- Vì...

- Vì nàng đã từng có hôn ước với hắn?- Ngữ khí Vương Kim tức giận. Tôi đâm vào ngực hắn:

- Đây, con cũng sinh rồi, còn sinh hắn 2 đứa, chàng ghen vớ vẩn cái gì vậy hả?

- Vậy thì tại sao?- Hắn thở dài.

- Ta nợ ơn của Nha Đầu.- Tôi nhìn hắn xem có phản ứng gì không, hắn điềm nhiên hỏi lại:

- Nàng còn không phải Nha Đầu ư?

- Nếu ta nói... ta mượn xác hoàn hồn thì chàng có tin không?- Đến lúc tôi phải thú nhận sự thật, dù nó có khó tin đến thế nào đi chăng nữa. . .

- Thì nàng là hồ ly mà!- Hắn phì cười véo mũi tôi. Tôi không đùa, tôi nghiêm túc:

- Ta không phải người ở đây, ta ở thế kỷ 21...

- Được rồi, nàng là ai cũng được, là yêu quái cũng chẳng sao, trăm sẽ che chở cho hoàng hậu của mình cả đời.- Hắn siết chặt vòng tay ôm tôi vào lòng, cúi đầu hôn lên trán tôi. Tôi nhắm mắt, ôm lại, chỉ thấy lòng mình lo lắng. Chỉ ngày mai nữa thôi, ngày mai nhất định sẽ khá hơn. . .

Tờ mờ sáng, đoàn quân di dời vào thành Vương Ngạn. Vương Ngạn xây cao như núi, đứng ở trên còn ngỡ chạm vào được mây xanh. Thái Trác dẫn tôi

ra phía sau, có 1 căn phòng đầy đủ tiện nghi thật lớn, căn dặn tôi với Khuynh Triều:

- Ở đây là nơi an toàn nhất, nương nương và thái tử cứ ở yên trong này sẽ không sao cả.

- Hoàng thượng đâu?- Tôi hỏi cậu ta. Thái Trắc nhướn mày:

- Cuộc chiến đã bắt đầu rồi, người đã mang quân đi đánh Bắc Hà.

Đánh Bắc Hà, chỗ ở hiểm yếu của dòng tộc Đại Sở, liệu có quá nguy hiểm hay không?

Tôi lo lắng, bàn tay rịn ra không ít mồ hôi. Thái Trắc hiểu lắm sự lo lắng của tôi, hần nói:

- Người yên tâm, ở thành còn có ta và Hoàng Minh Thống, không xảy ra bất trắc gì đâu!

Tôi đành gật đầu thờ dãi. Ngồi trong phòng với mớ hỗn độn suốt 2 canh giờ khiến tôi mệt mỏi, cảm thấy sức tàn lực kiệt, chỉ sợ già đi trong 1 hôm. . .

Rầm 1 tiếng nổ lớn phát ra làm tôi giật mình. Khuynh Triều đứng phắt dậy chạy ra ngoài cửa, khói bụi mù trời, tiếng hô vang dội như sấm. Vương Kim thắng trận trở về? Không đúng, rõ ràng là 1 trận chiến sinh tử đang diễn ra sôi nổi bên ngoài..

Ở thành, chỉ để lại 3000 binh lính, liệu có chống chọi nổi hay không? Chống chọi được bao lâu?

Sĩ khí suy giảm, không có người lãnh đạo, quân Vương triều hao hụt không ít. Vương Kim trúng kế của Sở Lâm Vũ rồi, muốn quay về thành chắc cũng phải 1 canh giờ nữa mới đến. 1 canh giờ. . .

Tôi chạy như bay lên cổng thành nhìn xuống bên dưới, biển người chất chồng lên nhau mà chém giết. Người đánh trống ở trên thành vừa bị tên bắn, nằm thoi thóp bên cạnh cái trống. Trong những cuộc chiến tranh lúc xưa, sĩ khí thịnh hay suy đều phụ thuộc vào người gõ trống, chỉ cần người đánh trống dừng đánh thì có nghĩa là lui binh. Tôi cảm cung tên, giương mạnh hô to:

- Nhất định phải kiên quyết chống trả, không để vuột mất thành Vương Ngạn!

Vụt 1 cái, mũi tên đâm trúng cổ tên tướng giặc làm hần ngã ngựa. Sĩ khí Vương triều tăng lên, tiếng hô đồng thanh như sấm dội. Tôi cầm dùi đánh trống, càng đánh càng mạnh, bàn tay bé nhỏ cũng sưng đỏ cả lên. Hoàng Minh Thống chạy lên kéo tay tôi:

- Nương nương, ở đây rất nguy hiểm, người hãy lùi về phía sau ẩn náu trước đã!

- Không được, sĩ khí quân ta đã tăng lên, ta không thể làm con rùa rụt cổ!- Tôi hất tay hần ra, kiên định đánh trống dồn dập. . .

Sở Lâm Vũ ở đằng xa nhìn tôi, tôi thấy rõ ánh mắt sáng như sao nhưng đầy thù hận ấy. Không hận sao được, tôi đã bán đứng hần kia mà. Hần giương cung, mũi tên bay về phía tôi. Cho dù là Nha Đầu thật, hần cũng sẽ giết nếu phản bội hần, huống hồ chỉ tôi chỉ là kẻ giả mạo. . .

Tôi kiên định đánh trống thật mạnh, hai mắt nhìn về mũi tên đang bay về phía mình, chỉ biết đứng yên chờ đợi. . .

Chỉ trong gang tấc, có người ôm tôi vào lòng, cả người đỡ trọn mấy mũi tên, 1 mũi, 2 mũi, 3 mũi. . .

Như bức tường thành vững chãi bị sụp đổ, cả vườn hoa hương sắc bị thiêu rụi trong chớp mắt, tim tôi nhẹ bâng, đau nhói. . .

“- Nha Đầu, ta sẽ bảo vệ nàng bằng cả mạng sống!”

Tại sao lúc đó tôi lại sắt đá cười khinh bỉ không tin?

Vương Kim gục lên vai tôi, đầu đón hơi:

- Nàng không sao chứ?

- Ngủ giấc, người có sao mới là chàng đó!- Tôi ôm lấy thắt lưng của hần, gom tất cả sức lực còn lại hần dồn hết lên người tôi. Tôi đỡ hần vào, Hoàng Minh Thống vội thay tôi đánh trống. Vương Kim đứng thẳng người, không để tôi đi, nói với Hoàng Minh Thống:

- Gọi Thái Trắc giả làm ta, cùng Đại Ngưu chống trả, viện quân của Thái thừa tướng sắp đến!

- Tuân mệnh!

Tôi đỡ Vương Kim vào trong phòng, nước mắt rơi như suối. Hần cố đưa tay ra lau nước mắt cho tôi:

- Ta đã làm được, ta đã bảo vệ nàng bằng cả mạng sống..

- Đừng nói bậy bạ, chàng sẽ không sao cả! Chàng còn nợ ta 1 lời hứa...- Tôi nắm chặt lấy bàn tay hần, mồ hôi ướt đầm, chẳng rõ là mồ hôi của hần hay là của tôi. . .

- Nếu ta không qua khỏi, nàng phải yểm trợ Khuynh Triều đăng cơ, chống trả Đại Sở, chỉ cần quân viện trợ đến, chúng ta sẽ giành lại được Vương quốc!- Vương Kim mỉm cười, nụ cười chấp nhận hiện thực. Tôi nghe tim mình quặn thắt, chỉ biết lắc đầu, bao nhiêu lời muốn nói cũng bị nuốt trôi xuống...

Ngự y đến, kéo tôi ra bên ngoài để chữa trị vết thương cho Vương Kim. Tôi lau mạnh nước mắt trên mặt, vội chạy đến trước mặt hân:

- Chàng còn nợ ta 1 lời hứa, ta muốn làm hoàng hậu của chàng, chứ không phải thái hậu của Vương triều. Chàng không được thất hứa, phải khỏe mạnh cùng ta hưởng thụ giang sơn!

Vương Kim nhìn tôi, ánh mắt lay động cả tâm can. Nói xong thì sức lực tôi như bị ai rút cạn, cắn môi thật chặt kìm nén, cố không nước mắt. Trên sa trường, khốc liệt là yếu đuối nhưng sao tôi không thể ngừng lại, phải, tôi chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ, trước mặt chân ái của mình thì lại yếu đuối, vô dụng như thế. Tôi chỉ biết đứng nhìn mấy vết thương trên người Vương Kim mà khóc. . .

Vương Kim nở nụ cười gật đầu:

- Được!

Tôi cũng gật đầu, xoay người đi thật nhanh, che giấu khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Ngồi bên ngoài phòng chờ, từng phút từng giây dài dằng dặc như đã qua mấy năm. Tôi nghe tiếng rên rỉ đau đớn của Vương Kim khi rút tên mà lòng mềm nhũn, đưa hai tay bịt kín miệng để mấy tiếng nấc nghẹn trong cổ họng không vượt ra.

Tôi ngồi chờ đến tối, ngự y mới bê chậu máu cùng 3 cây tên ra. Máu đầy cả chậu đồng khiến tôi thất kinh, ngã quỵ xuống đất. Khuynh Triều ôm lấy vai tôi, đỡ tôi dậy:

- Cha ta sao rồi?- Thằng bé hỏi ngự y vừa mới đi ra.

- Hoàng thượng rất kiên cường, nhất định sẽ vượt qua!- Ông ta chỉ nói như thế rồi đi mất. Còn 2 ngự y ở bên trong, bọn họ đang bôi thuốc, băng bó vết thương cho Vương Kim.

Quá nửa đêm, tôi vẫn trần trọc chờ đợi ngoài cửa, 2 ngự y còn lại đi ra gọi tôi:

- Hoàng thượng cho gọi nương nương!- Rồi không báo rõ bệnh tình nặng nhẹ đi mất. Tôi đẩy cửa vào, bước chân loạng choạng tiến đến gần Vương Kim đang nằm sấp, băng tẩm vải trắng trên lưng, máu thấm qua vải làm hiện lên mấy vết đỏ.

- Linh San...- Hân thều thào gọi tôi. Tôi nắm lấy bàn tay hân áp lên má mình, tôi đã nín khóc lâu rồi, nhưng khi nhìn thấy hình hài tiêu tụy của hân, nước mắt lại rơi là chả:

- Vất vả cho nàng rồi!

- Không, chàng mới vất vả...- Tôi vội vàng lắc đầu giọng nói, vì khóc mà vỡ ra.

- Ta không sao rồi...- Hân mỉm cười, cái tên này, còn cười được nữa à? Tôi nghe vậy thì còn khóc lớn hơn khiến hân lúng túng, vừa lau xong giọt này thì giọt khác đã kịp tràn ra.

- Từ nay về sau, ta sẽ không rời xa nàng nửa bước, cùng nhau thưởng ngoạn giang sơn đến bạc đầu!- Hân nắm lấy tay tôi thật chặt. Tôi cười trong nước mắt:

- Được!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lập Hậu. . . (End)

Chương 37: Lập hậu. . . (End)

Sáng hôm sau, viện binh đến, Thái thừa tướng vào báo cáo với Vương Kim, trận đánh đã chuyển biến tốt hơn. Tôi dứt cháo cho Vương Kim, cũng chăm chú nghe chuyện quốc gia đại sự. Hân ta vẫn nằm sấp, chưa ngồi dậy được. . .

- Dự là 3 ngày 2 đêm nữa chúng ta sẽ thắng lợi định quốc...- Thái thừa tướng đầy tự tin nói chắc nịch. Tôi mỉm cười:

- Nhanh thật!

- 11 năm rồi, hẳn là nhanh...- Vương Kim mỉm cười. Mặc kệ người, người ta đang vui, không chấp nhất với tiểu nhân!

- Hoàng thượng, cuối cùng thì ngài cũng tìm được một người xứng đáng để làm hoàng hậu, lúc nguy khó cũng không bỏ rơi người!- Thái thừa tướng đáng tuổi cha Vương Kim, tuy đã gần 60 nhưng thân thủ vẫn bất phàm. Trước người lớn, Vương Kim vẫn rất nể trọng, không hề cho mình là bậc đế vương và xem họ quân thần.

- Bây giờ dù có phản đối, ta vẫn lập thôi. Hậu cung của ta đâu còn ai nữa...- Vương Kim nói đùa. Nếu muốn thì sẽ có thôi, còn bày đặt bảo không có. Hai người cười nói, 2 câu lại đã xoay tới 1 câu làm tôi chai mặt rồi mà vẫn thấy xấu hổ, không biết đáp trả thế nào. . .

Ba hôm sau, nghĩa quân toàn thắng như dự đoán. Không những giành lại được Vương triều, Vương Kim còn chiếm luôn cả đất Đại Sở. Chỉ có điều, không bắt được Sở Lâm Vũ. Vương Kim dằn vặt, cho người truy lùng khắp nơi. . .

Về lại hoàng cung, tôi thoải mái nằm dài lên giường mình, nhắm mắt mơ màng:

- A Tú...- Tôi lại quên nữa rồi, A Tú làm gì có mặt ở đây chứ!

Sau 6 tháng rong ruổi ở Đại Sở, à không, là Vương triều, bây giờ tôi mới nhớ đến đại gia đình mình còn ở Liêu quốc, chẳng biết họ có khỏe mạnh không nữa...

Vương Kim mặc long bào, khí khái bất phàm, làm cho diện mạo anh tuấn càng thêm sáng lạng. Người đẹp nhờ lụa quả thật không sai. Tôi đứng dậy, đi đến cầm 2 vạt áo khoác của hán chinh lại:

- Mặc long bào rồi thì vạt cũng hóa thiên nga!

- Làm gì có vạt nào hóa thiên nga, vốn dĩ thiên nga đã là thiên nga ngay từ nhỏ rồi!- Hắn chép miệng kéo tôi vào lòng. Tôi đẩy hắn ra:

- Đã sang Liêu quốc đón thái hậu, thái hoàng thái hậu cùng con chúng ta được chưa?

- Đợi vài hôm nữa hẳn đi...- Hắn lười nhác thờ dãi. Mấy hôm trước, Lão Phật Gia và thái hậu có viết thư trách móc, đại ý trong thư là hoàng thượng đã đủ lòng đủ cánh, không xem 2 bà già ra gì, chuyện gì cũng quyết định 1 mình, còn sống hay đã chết đều không báo blah blah...

- Chẳng xem, Đại Ngưu người ta đã sang Liêu quốc đoàn tụ với A Tú rồi, chỉ là chờ sinh xong mới về Vương triều. Bỏ lại Tiểu Yến một mình ta không yên tâm.- Tôi trách móc. Thấy vậy, Vương Kim đành gật đầu:

- Để ta sang tạ ơn Liêu Kinh Bảo đã dạy dỗ Tiểu Yến suốt thời gian qua, còn cưu mang cả thái hậu và thái hoàng thái hậu nữa.

- Còn công chúa thì sao? Nàng ấy dù gì cũng là chính thất, chàng định phục quốc rồi thì quên đi nghĩa vợ chồng à?- Tuy tôi không phải thánh nữ nhưng cũng là người biết điều, công chúa cũng như tôi, 11 năm qua vẫn một lòng chung thủy, tôi được hưởng hạnh phúc còn cô ấy tại sao lại không thế?

- Nàng suy nghĩ nhiều rồi, ta đưa nàng đi dạo một vòng kinh thành cho khuây khỏa!- Nhắc đến công chúa hẳn lại tìm cách lảng sang chuyện khác. Dù là bị thái hậu ép hôn, nhưng lúc công chúa có thai hẳn chăm sóc còn tận tình hơn cả chăm sóc cho tôi mà. Tôi đành gật đầu, thay thường phục đi dạo cùng hắn. Vương Kim lúc xuất hành thường không dẫn theo binh lính do võ công của hắn thì khỏi bàn rồi.

Kinh thành đang sửa san lại, mọi người có buôn bán nhưng vẫn còn hơi ít so với lúc trước chiến tranh. Sau khi đền bù thỏa đáng cho lương dân, quốc khố cũng chẳng còn lại bao nhiêu, 6 vạn lượng của tôi cứ như thế bay đi mất. Thôi thì... xuất giá tông phụ, xem như 6 vạn đó là “góp lửa thổi cơm chung”.

- Nàng xem, ta đã làm theo ý nàng, sau này sẽ sử dụng tiền mặt bằng giấy, không dùng đồng xu hoặc là vàng bạc cho đỡ tốn kém!- Vương Kim chỉ tay vào 1 người đang dùng tiền mới xuất hành của Vương triều để mua trái cây. Tôi vui vẻ gật đầu, thấy trong lòng thư thái:

- Đúng vậy, để dành đồng sau này lập đường ray đi!

- Bây giờ nàng là mẫu nghi thiên hạ rồi, có nên đóng cửa Xuân Hoa lâu không hả?- Lang thang một hồi lại đến trước cửa cơ ngơi tôi gây dựng. Tôi tức giận lắc đầu:

- Cửa hồi môn ta để dành cho Tiểu Yến đấy, tính ra còn hơn cả quốc khố của chàng đang có. Chàng xem, nhà ở Liêu quốc, ta xây dựng chẳng hề thua kém hoàng cung đâu!

- Ta biết nàng tài giỏi rồi, nhưng mà...

- Đừng lo, ta vẫn dựa vào chàng để sống mà!- Tôi xoay người câu vai hắn kéo xuống. Hắn vênh mặt:

- Chắc không?

- Chắc!- Tôi gật đầu cười. Hẳn tạm tin, kéo tay tôi đi về phía mặt trời. Giấy phút yên bình tôi chờ đợi sau 11 năm chính là bây giờ. . .

Cho dù Vương Kim không phải là hoàng đế Vương triều, cho dù hắn ta chỉ có đôi bàn tay trắng, tôi vẫn nguyện mãi ở cạnh bên hắn. Tôi sẽ bao nuôi hắn! Wo ai nì, hao hao ai nì...

- Bối Nhi, chắc nàng cũng biết Vương Kim đã thắng trận phục quốc...- Người nói câu nói này không phải là Liêu Kinh Bảo mà chính là Phương Bạch Hàn. Liêu Bối Nhi lắng đọng tựa người vào cây cột ở ngoài hiên, ánh mắt nhìn về khoảng không mông lung. Phương Bạch Hàn tiến đến, thờ dài:

- Nàng vẫn không động lòng ư?

- Người ta yêu là Vương Kim- Liêu Bối Nhi gật đầu chắc nịch. Phương Bạch Hàn mỉm cười, nụ cười chua chát, gương mặt anh tuấn trầm buồn, nhướn mày:

- Ta sẽ rời khỏi hoàng cung, đi du ngoạn cho thư thả, có thể sẽ không gặp lại nàng nữa. Bảo trọng!

Nói xong, Phương Bạch Hàn thông thả xoay người đi, Liêu Bối Nhi ngoảnh đầu nhìn rồi cười hất ra 1 cái, không rõ là cười Phương Bạch Hàn không biết tự lượng sức, đĩa đeo chân hạc hay cười nhạo chính bản thân. Nàng ngẩng đầu nhìn hoàng hôn đang buông, màu ráng vàng bao trùm lên cả bóng dáng xinh đẹp, hẳn lên sàn 1 chiếc bóng cô độc. . .

- Mẹ...- Vương Minh gọi khẽ. Liêu Bối Nhi xoay đầu lại mỉm cười:

- Con có muốn nhận lại cha không? Vài hôm nữa, cha con nhất định sẽ đến đón ta, chúng ta sẽ là hoàng hậu và thái tử Vương triều...

Vương Minh ngần ra 1 chút, vẻ mặt hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở về vẻ điềm tĩnh. Liêu Bối Nhi đi về phía trước, bỏ lại thằng nhóc đứng trông đợi. Tiểu Yến từ phía sau xông lên vỗ vai Vương Minh:

- Huỳnh đứng ngăn ngor ở đây để làm gì? Hôm nay kinh thành có mở hội hoa đăng đấy, chúng ta đi cầu nguyện thôi!

- Ồ...- Thằng bé gật đầu. Tiểu Yến giơ 2 bàn tay bé xinh ra kéo miệng thằng nhóc lên:

- Cười cái xem nào! Chúng ta sang rủ cả Tổng Hạo huynh đi.- Con bé kéo tay thằng nhóc chạy như bay. . .

Trên phố, lồng đèn treo đỏ khắp 1 vùng thật đẹp đẽ. Tiểu Yến búi nửa tóc trên, tóc bên dưới xoã xuống dài đến thắt lưng, trên tóc có cài cây trâm hình chim yến xinh đẹp lạ thường. Con bé đi giữa Tổng Hạo và Vương Minh, vui vẻ ngắm nhìn cảnh vật lung linh đẹp đẽ. Phía trước, đoàn người đang tranh nhau mua đèn hoa đăng đông nghẹt, không tài nào chen chân qua được. Tiểu Yến lém lỉnh:

- Hai huynh dùng võ công của mình chen vào xem ai mua được đèn nhanh nhất đi!

Tổng Hạo cười cười, hất mặt với Vương Minh:

- Thử không?

- Ta sợ huynh sao?- Vương Minh khoanh tay trước ngực, nói rồi cả 2 cùng xông lên phía trước. Tiểu Yến bật cười, vỗ tay cổ vũ...

Chỉ trong chốc lát, cả 2 đã trở lại với 2 cái đèn trên tay. Tiểu Yến chu môi hỏi:

- Rốt cuộc là ai thắng?

- Ta!- Cả 2 đồng thanh lên tiếng. Vương Minh cãi:

- Rõ ràng ta mua được đèn trước!

- Nhưng ta thoát ra ngoài trước đệ!

Cả 2 cãi nhau long trời lở đất không ai nhường ai. Tiểu Yến đành hét lên:

- Đủ rồi. Chúng ta đi đốt đèn hoa đăng..

Cả ba viết điều ước của mình lên giấy thả lên bầu trời. Trời đêm đầy sao lại được đèn hoa đăng thấp sáng đẹp đến nỗi không có mỹ từ nào sánh được. Tiểu Yến xuyết xoa:

- Đẹp thật đấy!

- Muội đã ước điều gì vậy?- Tổng Hạo hỏi, xem ra đó cũng là câu hỏi của Vương Minh. Con bé cười tươi:

- Cầu nguyện cho cha mẹ, tiểu đệ và cả hai huynh nữa!

- Muội cầu gì cho ta?- Cả hai trượng phu đồng thanh.

- Nói ra sẽ mất linh đấy, chúng ta dạo một vòng rồi về ngủ!- Tiểu Yến kéo tay 2 huynh đệ chạy về phía trước.

Tôi về đến nhà, chạy vào phòng ngủ lưng cho thoải mái, cả ngày đi đường mệt mỏi gần chết, sức trẻ đang dần cạn kiệt đây này.

- Linh San, phòng tắm ở đâu vậy?- Vương Kim đẩy cửa vào hỏi tôi. Tôi mệt mỏi chỉ tay:

- Phòng chàng không có phòng tắm sao? Còn hỏi ta?

- Hình như thùng tắm bị hư, ta sang phòng nàng dùng tạm nhé!- Vừa nói xong không đợi tôi đồng ý đã ôm quần áo chạy vào trong. Tôi thở dài, nhắm mắt làm 1 giấc. Lúc sau có người đèn lay tôi dậy, tôi mệt mỏi mở mắt:

- Sao vậy?

- Nàng không định đi tắm à?- Vương Kim vẻ mặt ngây thơ hỏi tôi.

- Ta ngủ trước rồi mai tắm cũng không sao!- Tôi tiếp tục ôm gối ngủ, hán lại ấy cái gối ra phóng lên giường nằm cạnh tôi:

- 11 năm chưa động thủ, nàng muốn ta tuyệt dục hay sao?

Tôi đang nằm ngủ cũng không kiềm được phì cười. Nãy giờ sang phòng tôi là để nói chuyện này ư?

- Chàng ra Xuân Hoa lâu tìm đỡ cô nào đi, muốn lập phi ta cũng không cần, ta đang rất mệt, rất muốn ngủ!

- Thôi!- Hán gật lên, mặt mày nhăn nhó như trẻ em bị giật kẹo. Tôi mở mắt không nổi nữa, mặc kệ hán đang mè nheo làm loạn vẫn không có phản ứng. Tôi chép miệng:

- Kiêng 11 năm còn được chẳng lẽ không kiêng được 1 ngày? Mai ta sẽ bù, vô cùng nhiệt tình, có được không?

- Thật chứ?- Hán kê mặt lên vai tôi hỏi. Tôi gật gật đầu:

- Không đồng ý thì cưỡng bức cũng được, ta cho phép nhưng hôm nay thì mệt sắp chết rồi!

Vương Kim bấu môi ôm chặt lấy tôi:

- Vậy cũng được, ta không thích cưỡng ép người khác. Nương tử ngủ ngon!- Ôi cứ như tôi và hán vừa mới động phòng ấy. Tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, chuyện còn lại thì thức dậy hán tính. . .

Sáng hôm sau tôi dậy rất muộn, vừa ra đại sảnh đã gặp Tiểu Yến cùng với Khuynh Triều chăm chú nhìn Vương Kim. Tôi bước đến nở nụ cười:

- Tiểu Yến, đây là cha con!

- Con không quan tâm!- Nói rồi nó quay phắt người bỏ đi. Tôi ngạc nhiên nhìn Khuynh Triều:

- Tỷ tỷ con bị gì vậy?

- Mẹ hỏi cha đi, con không biết!- Nói rồi thằng bé đuổi theo Tiểu Yến.

Tôi chóng nạnh hỏi Vương Kim:

- Chàng đã làm gì rồi?

- Làm chuyện ta nên làm- Hán ta khá bình tĩnh nói.

- Rốt cuộc là chuyện gì?- Tôi nhăn nhó bặm môi.

- Đoạn tuyệt quan hệ với Liễu Bối Nhi!

Ngữ khí Vương Kim rất chậm rãi mà làm tôi thất kinh hồn vía, đoạn tuyệt? Tôi khó hiểu hỏi:

- Nàng ấy đã làm gì quá đáng ư?

- Cầm sừng hoàng thượng thì có phải mang tội chết không?- Hán nhếch môi rồi kéo tay tôi.- Đứa trẻ năm xưa cô ấy mang thai không phải của ta, ban nãy ta vào cung gặp Liễu Kinh Bảo, Liễu Bối Nhi liền mang đứa trẻ ra ép ta phải lập cô ta làm hoàng hậu. Ta đã nói rồi, ta chỉ động xuân tình với mỗi

mình nàng thôi, tam cung lục viện tất cả mạng thai đều không phải là của ta!

Nếu bạn cảm sùng vương gia, nhẹ thì bạn sẽ bị bắt vào chùa tu hạnh nhưng nếu bạn cảm sùng hoàng thượng, nhẹ là tru di cửu tộc. Tôi không ngờ Liêu Bối Nhi một lòng chung thủy lại làm ra chuyện động trời này. Cũng may, anh trai của nàng ta là Liêu Kinh Bảo có ơn với Vương Kim nếu không thì... dù là quận chúa cũng bị thả trôi sông. Vậy Tiểu Yến tại sao mà tức giận?

- Tiểu Yến vốn thân thiết với con của Liêu Bối Nhi, thấy đứa trẻ kia không được nhận ta là cha, ta lại nhận con bé làm con thì vô cùng khó xử. Cả 2 đứa trẻ đều không thể nhìn mặt nhau, suốt đường đi về quở trách ta. Nhưng cứ mang nó về Vương triều làm công chúa, hưởng vinh hoa phú quý, con bé sẽ mau quên thôi..

Thì ra là vậy. . . Con của Liêu Bối Nhi là của ai chứ? Tôi cố nghĩ cũng không ra. Đúng lúc, Đại Nguru bế đứa bé gái đi ra, nâng niu như viên ngọc:

- Bệ hạ, người xem đứa trẻ này đáng yêu như thế phải đặt tên là gì nhỉ?

- Họ Đại à?- Tôi đi đến đưa ngón tay trở nựng mặt con bé, trông đáng yêu kinh khủng ấy.

- Đại Mỹ đi, là rất đẹp!- Vương Kim đặt tên. Cái tên nghe rất hay đó chứ, so với Đại Nguru thì cứ như 1 trời 1 vực. Đại Nguru cười hì hì:

- Tạ chủ long ân, còn được hoàng thượng đặt tên cơ đấy, con gái của hạ thần đúng là may mắn!

Tôi nở nụ cười nhìn Vương Kim, hắn ta cũng nhìn tôi rồi kéo tôi đi dạo 1 vòng, ám muội nói:

- Đêm nay không được nuốt lời đấy!

- Cái gì cơ?- Tôi giả vờ chọc tức hắn. Vương Kim cúi đầu:

- Ta không ôn nhu nữa đâu!

- Sắc lang!

- Sắc hay không cũng là phu quân của nàng!- Hắn ta kéo tôi vào lòng- Đợi mọi chuyện giải quyết xong xuôi, ta nhất định sẽ lập nàng làm hậu..

3 tháng sau. . .

- Đến rồi đến rồi! Vào vị trí!

Tôi há hốc mồm nhìn đám nam nhân đang đứng xếp hàng, đội hình rất giống bài “Nobody” tôi biên đạo. Hơ...

Đúng thật, bọn hắn đang nhảy “Nobody”, làm chuyện khó coi gì đây? Định soạn ngôi vũ đoàn “Bước chân Dịch Đình” à?

“You know I still love you Baby. And it will never change.”

Tôi và Lão Phật Gia ôm bụng cười ngặt nghẽo, trời ơi..

Vương Kim còn nhảy chính cơ đấy! Haha, tôi cười chết mất... Hắn đưa đôi mắt phượng quyền rũ tôi. Tôi bật cười “bắn tim”. Tôi liếc mắt 1 vòng, đội hình bao gồm: Vương Kim- boss, Hoàng Minh Thống, Thái Trắc, Khuyết Triều, Đại Nguru. Bọn họ đang giờ trò gì đấy? Rõ ràng là anh tuấn tiêu sái, ai lại nhảy mấy điệu này. Dứt bài, Vương Kim cầm cây bông hồng đi đến trước mặt tôi. Tôi trơ ra 1 lúc. . .

A Tú và Mỹ Nhân đẩy tôi lên đứng trước mặt Vương Kim. Hắn nói:

- Linh San à...

- À!!!!- Cả đám xung quanh hòa theo.

- Ta yêu nàng!

- Á Á Á!- Mấy cô gái phía sau hét lên.

- Nàng có đồng ý làm hoàng hậu của ta không?- Vương Kim quỳ xuống, căn cảnh bông hồng lên miệng.

Ôi trời, uy nghi hoàng thượng đâu rồi? Có ai tin là chồng tôi 34 tuổi rồi không? Tôi đâu có điên, hoàng hậu ai chả muốn làm, không cần năn nỉ cũng đòi làm nhưng thấy tướng công nhiệt tình như thế cũng không muốn làm chàng ấy thất vọng. Tôi tiến đến, cầm lấy cành bông hồng kéo hắn đứng dậy. Mọi người vỗ tay hô vang:

- Đồng ý đi, đồng ý đi!

Tôi bỏ mặc lời nói của mấy người đó, làm như phim hành động, kéo hoàng thượng về phía mình, đặt lên môi hân 1 nụ hôn sâu.

Mọi người hét ầm lên. 1 lúc lâu sau đó tôi mới buông hân ra:

- Ta đồng ý!

Vương Kim ôm tôi bé bỏng lên. Hoàng cung ăn tiệc lập hậu rất lớn, đến hơn 2 tuần sau mới vãng. . .

-----+++++End+++++-----

Truyện chưa kết thúc!!!

Viết End tại đây chỉ là tạm thời vì có nhiều chuyện chưa giải quyết xong. Nhất định phải chờ đọc 5 ngoại truyện đây nhá!

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng Win suốt thời gian qua, đón đọc “Thanh xuân của tôi và bạn cùng bàn” tại santruyen.com để sống lại trong ký ức tuổi học trò nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương Ngoại Truyện 1: Tiểu Yến Kén Phò Mã. .

” Cầu trời cho Tống Hạo huynh và Thiên Kim tỷ tỷ sẽ hạnh phúc với nhau trọn đời. Vương Minh huynh sẽ tìm được cha mình, năm 16 con nhất định con sẽ gả cho huynh ấy! Lão thiên gia à, con không giỏi viết văn nên đừng bảo con không có thành ý nhé!”

Xin chào, xin chào, ta là Vương Tiểu Yến đây, công chúa của đất Vương triều rộng lớn. Năm nay đã 16 nhưng vẫn chưa kén được chồng, cha mẹ rất đau đầu...

- Tiểu Yến, con lớn rồi, chẳng phải nên tính đến chuyện cưới hỏi ư?- Mẹ tôi là Linh San hoàng hậu, rất xinh đẹp, rất giỏi kiếm tiền và cả mê hoặc hoàng thượng. Ta chống cằm thờ dài:

- Duyên chưa đến, không dám cưỡng cầu!

- Nè, con muốn trúng số độc đắc ít ra cũng phải mua vé số, vé số con không mua thì làm sao trúng số được? Ít ra con cũng phải đi tìm...- Mẹ tôi gõ lên đầu ta 1 cái. Ta chu môi thờ dài. Được thôi, tìm thì tìm. . .

Sáng sớm, cao thủ võ lâm trong giang hồ đều tụ họp đông đủ trước cổng thành, ở đó có bày 1 cuộc thi thí võ. Cuộc đấu này rất dễ thôi: “Chỉ cần mỗi người bỏ 5 ngàn lượng sẽ có cơ hội thí võ công với công chúa, chỉ cần tháo khăn che mặt trên mặt nàng xuống thì có thể làm phò mã!”

Nghe thì dễ nhưng làm thì không dễ tí nào đâu...

Tiểu Tinh- nha hoàn thân cận của ta cầm quạt che mặt bước ra phía trước, bọn họ chen nhau nhìn mặt mà hoàn toàn không biết nàng ta không phải công chúa. Tiểu Tinh được mẹ ta tuyển vào cung từ bé, luôn luôn cùng ta làm mấy chuyện chẳng ai dám làm. Con bé lém lỉnh phát quật:

- Nè, bỏ tiền vào rồi có bản lĩnh sẽ được làm phò mã!

Ngay cả người hầu còn xinh đẹp như thế thì công chúa sẽ xinh đẹp thế nào nữa? Ahilhi, tất nhiên là xinh xắn như hoa như ngọc, hoa nhường nguyệt thẹn, nhiều lúc soi gương ta còn ghen tỵ với chính bản thân mình nữa kia mà. Ta đâu dễ ra mặt, người sẽ thay ta đấu võ cùng bọn chúng chính là... thái tử sắp được lập làm hoàng thượng, tiểu đệ tốt của ta “Vương Khuynh Triều”. Hôm nay, thái tử cao cao tại thượng sẽ phải nam cải nữ trang, thay ta thí. Tối hôm qua ta đã đích thân đến thư phòng của thái tử, hào sảng khí khái nói rằng:

- Khuynh Triều, năm nay đệ cũng đã 16 tuổi, ta có nghe mẫu hậu nói sẽ lập thái tử phi cho đệ, là... Thái thị con gái của Thái thừa tướng..

- Có ư?- Thằng nhóc ngẩng ra rồi rùng mình. Ta thấy Thái thị cũng hợp với thằng nhóc mà, tuy là nữ nhi nhưng suốt ngày rong ruổi trên lưng ngựa, da rám nắng khỏe mạnh, nói năng chẳng kiêng dè ai cả, lời nói khí khách như nam nhân. Mấy ngày trước Thái thị theo Thái thừa tướng vào cung ra mắt Khuynh Triều, con bé hẹn thái tử ra “đua ngựa, bắn cung” làm hại thái tử ngã ngựa do “nhường nữ nhân”. Tuy Khuynh Triều rất thích luyện võ nhưng kiểu con gái mạnh mẽ như vậy cũng cảm thấy không hợp cho lắm...

- Nếu đệ không muốn, ta có thể nói đỡ cho đệ...- Ta ngân dài giọng, chờ điều kiện được đưa ra. Thằng nhóc nhìn ta:

- Tỉ muốn đệ làm gì?

- Đúng là rất hiểu tí ti, không hờ ta và đệ là song sinh...- Ta vỗ tay, rồi đi đến ghé vào tai nó.- Giúp tí thí võ, kén phu quân!

Sau khi nghe ta nói rõ luật, cách thức thực hiện thì thái tử lắc đầu nguầy nguậy:

- Không!

- Vậy ta sẽ bảo với phụ thân ban hôn cho đệ, khi nào đệ lập thái tử phi xong ta mới kén phò mã!- Ta đứng dưng quay lưng bỏ đi.

- Ấy...- Thằng nhóc bắt đầu bị phân tâm. Ta nhanh chóng xoay người lại nở nụ cười:

- Võ công ta thấp hơn đệ, chắc chắn sẽ có nhiều người hơn ta nhưng ta lại chưa muốn xuất giá, đành vậy! Đa tạ đệ đệ, sau này nghiệp lớn có thành, ta nhất định sẽ không quên ơn cứu giá của đệ...- Nói rồi ta liền bỏ chạy, không cho Khuyên Triều có thời gian phản công.

Haha, ta ngồi trong rèm bật cười nhìn Khuyên Triều mặc y phục nữ nhân, trang điểm kỹ càng, che kín mặt chỉ để lộ đôi mắt đánh phấn màu hồng. Thu tiền xong, bọn người đó lên tí thí với công chúa mới thấy hối hận. Công chúa gì mà cơ bắp cuộn cuộn, ra đòn nào đòn nấy như đàn ông. Ôi, công chúa đã uống thuốc tăng cơ đấy!

Hạ độ vắn gần hết tất cả, thu được 1 khoảng tiền, ta mới kéo Khuyên Triều về cung.

Từ đằng xa, 1 bóng dáng cao lớn mặc y phục toàn màu trắng, đầu đội nón có màn che đến nửa thân đi đến:

- Công chúa xin dừng bước!

Người đó tỏa ra hương trà thơm ngát, tấm màn trắng che hết khuôn mặt không nhìn thấy được gì cả. Khí chất vừa thanh tao vừa phi phàm khiến ta dừng bước quan sát. Hắn làm ta tò mò, rốt cuộc, phía sau màn che mặt ấy là gương mặt tuấn tú hay xấu xí như thế nào. Khuyên Triều chuồn đi trong âm thầm, chỉ còn lại ta và Tiểu Tinh đối mặt với tên đó. Hắn rút tờ ngân phiếu để vào cái chậu do quân lính cầm phía trước, nhẹ nhàng nhảy lên sàn tí võ. Ta nhìn trước nhìn sau vẫn không thấy bóng dáng Khuyên Triều đâu cả, bất an nhìn hắn ta. Tên đó cười:

- Mời công chúa, xin người hãy nhẹ tay cho!

Đám đông bên dưới hò reo cổ vũ, để hắn đợi quá lâu cũng không phải phép. Mặc kệ Tiểu Tinh đang kéo tay áo ta ngăn cản, ta vẫn bước lên sàn tí thí. Ta võ công tuy không bằng Khuyên Triều nhưng cũng không phải dạng dễ bị thua.

Hắn im lặng cầm cây quạt để trước ngực. Ta ra chiêu trước, nhắm vào cổ hắn mà tung đòn. Hắn nhẹ nhàng lách người, cây quạt vẫn để trước ngực thủ thế, không hề đánh trả. Ta tiếp tục lần tới, ra chiêu liên tiếp nhưng không đòn nào đánh trúng. Cách hắn né đòn, cầm quạt rất giống 1 người... nhưng ta lại không nhớ rõ là ai. Hắn tiếp tục lùi đến cuối bậc, ta tung chân định đá hắn ra khỏi vòng thi đấu nhưng hắn đã nhanh chân xoay chuyển tình thế, thoát cái xuất hiện ở sau lưng ta, còn lấy cây quạt gõ lên vai ta 3 cái cho ta nhìn lại. Ta tức giận nhào đến, hắn lại giữ cây quạt lên cao:

- Khoan đã!

Ta dừng lại. Hắn cúi người nhìn khăn che mặt của ta:

- Có con thần lằn nằm trên khăn che mặt của nàng kia!

Cha sanh mẹ đẻ đến giờ, Vương Tiểu Yên không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ già nua xấu xí và... thần lằn mà thôi. Vừa nghe hắn ta nhắc đến nó, tay chân ta luống cuống nhảy lung tung. Hắn dùng đầu quạt hất chiếc khăn che mặt ra, tiện tay đỡ lấy thất lung mảnh khăn. Ta... thua rồi sao?

Đám người bên dưới trầm trồ trước nhan sắc của công chúa, xuyết xoa tiếc rẻ vì không được may mắn như tên này. Ta bực tức đứng thẳng người lên giẫm lên chân hắn:

- Người may mắn thôi!- Hắn nén đau, không rút chân ra:

- Công chúa, từ xưa đến giờ ta chưa từng ức hiếp nữ nhân, con thần lằn lúc này... là do ta bịa ra đánh lạc hướng nàng để kết thúc, so về nội công, nàng kém ta 2 bậc, so về thân thủ, nàng càng thua ta nhiều bậc. Nếu ta đánh trả, há ra ức hiếp kẻ yếu ư? Vậy nên chỉ còn cách đó...- Hắn ta ôn tồn nói. Ta bực bội thu chân.

Tiểu Tinh khua chiêng múa trống:

- Đã tìm được phò mã, cảm ơn quý vị quan khách đã đến “quyên góp”!

Ta bùng tỉnh, giờ tay kéo chiếc nón che mặt của hắn xuống. Làn tóc dài bay bay theo chiều gió, khuôn mặt anh tuấn vừa thân quen vừa có phần khác lạ. Ta đứng như trời trồng, đôi mắt thâm tình ấy là của Vương Minh, đôi môi mông đỏ như son ấy cũng là của Vương Minh. Hắn ta mỉm cười, đưa tay vuốt mấy sợi tóc loà xoà trước trán ta ra sau tai:

- Muội đã hứa gả cho ta rồi mà còn đi kén phò mã ư? Xem ra, lời nói gió bay chẳng đáng tin tí nào!

Hắn... hắn đúng là Vương Minh rồi. Đã lâu không gặp, huynh ấy cao lớn hơn rất nhiều, phong trần khí phách hiên ngang. Gương mặt anh tuấn càng sắc

nét đẹp đẽ.

Ta đứng như trời trồng, mắt ngẩn lẹ. Lần cuối ta gặp huynh ấy là 5 năm trước, cha ta đến nhận lại ta nhưng bỏ rơi quận chúa và huynh ấy. Sau này ta mới biết, cha ta không có lỗi, huynh ấy càng là người vô tội, chỉ có mẫu thân của huynh ấy mù quáng mà thôi. Sau đấy, Vương Minh đi tìm cha mình, mai danh ẩn táng, ta không tài nào tìm ra tung tích của huynh ấy nữa.

Ta không kiềm được, gục mặt xuống nhìn 2 đôi giày vải ta và huynh ấy đang mang.

- Tiểu Yến, muội sao vậy?- Thấy ta không ngẩng đầu lên, Vương Minh lo lắng hỏi. Nước mắt ta đột nhiên chảy dài, rơi xuống sàn đất mấy giọt. Ta xông đến tóm lấy áo huynh ấy, vừa đánh vừa mắng:

- Huynh xem, ngay cả Tống Hạo huynh ta cũng đã từ chối. Hoàng thân quốc thích các quốc gia khác đến ta cũng không màng. Huynh sao có thể bỏ đi để ta mỗi morn chờ đợi vậy chứ?

- Ta xin lỗi!- Huynh ấy vuốt tóc ta. Ta vẫn còn ảm ức, nước mắt không ngừng rơi:

- Huynh đã nói, năm 16 tuổi ta gả cho huynh kia mà, ta đợi huynh sắp thành bà cô già rồi!

- Biết mình sắp thành bà cô già nữa sao?- Mẫu hậu từ trong cửa thành đi ra. Bà mặc hoàng bào, trang điểm lộng lẫy, bên cạnh còn có... quận chúa Liêu quốc. Ta ngạc nhiên nép người vào người Vương Minh sợ hãi. Quận chúa nhìn ta mỉm cười:

- Nữ nhân thì nên trang điểm cho thật xinh đẹp, đầu tóc ít nhất cũng nên cài vài ba cây trâm!

Ta từ nhỏ chỉ cài độc nhất 1 cây trâm do Vương Minh tặng. Lớn lên sống trong nhung lụa, y phục, trang sức đều không thiếu, chỉ là không thích cài lên tóc những đồ vật đắc tiền vô tri ấy. Cây trâm này đã theo ta rất lâu, trông không còn mới mẻ như lúc mới cài nữa rồi. Ta vẫn chăm chăm nhìn mẫu hậu và quận chúa xem hai người ấy sẽ làm gì. Vương Minh ôm vai ta đi đến trước hai người hành lễ.

- Đa tạ mẫu hậu đã cho con cơ hội chăm sóc công chúa!- Vương Minh nở nụ cười. Ta cũng vui vẻ hơn, không ngờ mối lương duyên này là do mẹ mình se thành.

- Biết vậy thì sau này phải một lòng một dạ yêu thương mình con gái của ta.- Mẹ ta nắm tay huynh ấy đặt lên tay ta rồi nhìn sang quận chúa mỉm cười. Quận chúa gật đầu:

- Hai đứa sau này nhất định phải hạnh phúc đến răng long đầu bạc, không được phụ tâm phúc của hoàng hậu!

Ta cũng chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy vui vẻ vì sau 5 năm ròng rã, bọn họ đã có thể cùng nhau đối mặt. Ta rất khâm phục mẹ mình, có thể làm tất cả mọi chuyện trong âm thầm, cái gì tha thứ được thì sẽ tha thứ, ghi hận chỉ làm lòng mình nặng thêm mà thôi.

6 tháng sau, hôn lễ tổ chức linh đình. Xuất giá tòng phu, ta dù là công chúa nhưng vẫn chịu hạ mình sang Liêu quốc làm dâu. Sau mấy lần cửa cung, bước qua chậu lửa, mấy lần bái đường, ta và Vương Minh chính thức trở thành phu thê. “Trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra”, chuyện ta không ngờ nhất chính là Phương thúc thúc- nhạc phụ đại nhân của mình. Xem ra năm đó Liêu quận chúa cảm sùng cha ta rất đau!

Tống Hạo đến chúc mừng ta, sau mấy lần cầu hôn bất thành, huynh ấy vẫn kiên trì theo đuổi nhưng tình cảm trong ta đã nguội lạnh, ta không còn cảm giác khi ở bên huynh ấy nữa rồi. Tống Hạo đã ngà ngà men say, ngay cả cửa phòng tân hôn cũng xông vào. Ta đứng dậy, đưa tay cầm cổ áo lo lắng. Huynh ấy cười khổ:

- Tại sao lại là đệ đệ của ta chứ? Nếu muội không yêu ta, muội vẫn có thể thành thân cùng người khác, sao lại là Vương Minh?

- Tại vì... muội và huynh ấy có hẹn ước. Năm 16 tuổi, muội sẽ gả cho huynh ấy!- Ta thản nhiên trả lời. Tống Hạo không phục, đi đến nắm 2 vai ta:

- Chẳng phải lúc trước muội đã rất thích ta ư?

- Phải. Đã có lúc ta từng rất thích huynh nhưng... giống như Vương Minh đã nói, ngay cả thích muội huynh cũng không nói được, ngay cả lựa chọn Thiên Kim hay muội huynh cũng không lựa chọn được thì huynh đã thua huynh ấy rồi. Vương Minh trước sau như một, chỉ có mình ta, khiến cho ta thật sự rung động!- Những lời cần nói đã nói hết rồi, chỉ mong “anh rể” sau này đừng mò vào phòng của “em dâu” lúc nửa đêm kéo người đời dị nghị.

Tống Hạo buông ta ra, tuy có khăn trùm đầu nhưng ta nhìn thấy được nỗi đau thương mắt mắt của huynh ấy. Đúng lúc, Vương Minh đi vào, đến bên cạnh ôm lấy vai ta:

- Huynh được Tiểu Yến thích nhưng lại không biết trân trọng muội ấy. Ta sẽ thay huynh chăm sóc muội ấy cả đời!

Nói rồi, Vương Minh gỡ khăn trùm đầu của ta lên, để ta có thể nhìn rõ khuôn mặt của cả 2 người. Tống Hạo gượng cười nhưng khi chớp mắt, 1 giọt lệ lại lăn dài trên má. Huynh ấy chấp tay ra sau, thở ra 1 hơi rất khẽ rồi lấy hết sức lực chúc phúc:

- Hai người nhất định phải vĩnh kết đồng tâm, răng long đầu bạc!

- Đa tạ huynh!- Ta cùng Vương Minh cảm tạ. Huynh ấy xoay người bước đi, tà áo xanh cô độc tiến ra khỏi cửa:

- Tiểu Yến, bất cứ khi nào muội muốn trở về với ta, ta đều dang tay chào đón muội..

- Đợi 1 lát!- Ta nói. Cả Vương Minh và Tống Hạo đều nhìn ta, ta lắc đầu.- Ta không cần huynh chờ đợi ta, quyết định lần này ta không hề hối hận...

Vương Minh mỉm cười, còn Tống Hạo buồn bã, khựng lại gật đầu rồi đi mất. Phụ thê ta ngồi lại bàn trò chuyện, Vương Minh nói trước:

- Đừng gọi ta là Vương Minh nữa, ta tên là Phương Minh!

- Huynh theo họ của Phương thúc thúc?

- Ừm.. lúc ta biết ta và muội cùng họ, ta đã suy sụp rất nhiều. Nhưng cũng may ông trời có mắt, ta không phải con của hoàng thượng Vương triều, chúng ta không phải là huynh muội.- Huynh ấy nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng vuốt ve. Ta hỏi:

- Suốt 5 năm qua, huynh đã đi đâu?

- Ta ngao du sơn thủy, làm chuyện tốt giúp đỡ dân lành.- Huynh ấy vui vẻ nói. Ta bậm môi:

- Vậy còn ta thì sao? Huynh không lo nghĩ đến chuyện ta sẽ thành thân à?

- Mẫu hậu cho người báo tin, lệnh cho ta tức tốc đến... dự thi!- Huynh ấy bật cười thành tiếng. Ta nhấn nhó:

- Chỉ tại lúc đó huynh giờ trò, không thì ta sẽ không gả cho huynh đâu!

- Hối hận rồi sao?- Huynh ấy liếc nhìn ta. Ta lắc đầu nguầy nguậy:

- Không hối hận! Trên thế gian này, tìm được chân ái đã khó, tìm được người một lòng một dạ chung thủy với mình còn khó hơn...

- Vậy nên...

- Vậy nên thế nào?- Ta gãi đầu hỏi.

- Phải thể hiện cái gì đó đi chứ!- Huynh ấy kê mặt lại gần ta, ngón trỏ chỉ chỉ vào má. Ta mím môi, đặt vệt hôn lên má huynh ấy rồi thẹn thùng xoay mặt đi nơi khác. Phương Minh bật cười rồi ôm ta vào lòng:

- Đi ngủ thôi!

- Đêm qua thế nào, có mệt không Tiểu Yến?- Mẫu hậu và quận chúa đang ngồi uống trà hỏi ta. Ta lắc đầu:

- Không mệt ạ!

- Ôi sức trẻ có khác!- Hai bà xui vỗ tay nhau cười. Mẹ ta lại hỏi:

- Có đau không?

- Cũng không ạ!- Ta hồn nhiên uống chum trà. Quận chúa nhún mày lại, xoay qua nói cùng mẫu hậu:

- Hình như chưa phá hồng đáng, chân vẫn còn rất khép kìa mà...

Mẹ ta kéo ta lại nhìn trước nhìn sau, bắt ta xoay vài vòng, mẹ ta xoa cằm hỏi:

- Đêm qua hai đứa có ngủ cùng phòng không vậy?

- Tất nhiên là có! Còn nắm tay nhau suốt đêm...- Ta cười e thẹn. Quận chúa nhăn mặt:

- Vậy... còn làm gì khác không?

- Không hết rồi ạ!- Ta vui vẻ lắc đầu. Hai bà xui nhìn nhau tỏ vẻ không tin được. Mẫu hậu chỉ tay vào quận chúa:

- Phương Minh có được... bình thường không vậy?

- Dù sao thì chúng nó cũng... 16 tuổi, để ta bảo... phụ thân nó... dạy!- Quận chúa cười trù rồi bỏ đi.

Rất lâu sau đó, ta mới biết ta và huynh ấy đã bỏ lỡ đêm tân hôn như thế nào. Ta còn tưởng chỉ cần nắm tay nhau ngủ sẽ có thai nữa cơ. Mẹ ta quát:

- Đề bằng nách hay sao mà nắm tay có thai?

Ta thay đổi suy nghĩ, làm ra em bé không hề dễ dàng tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương Ngoại Truyện 2: Khuynh Triều Chọn Vợ. . .

Vương Khuynh Triều năm nay đã 20 tuổi vẫn chưa động xuân tình với bất kỳ nữ nhân nào, về khoản này thì nam nhân ấy rất giống cha mình hồi trước. Linh San rất đau đầu trong việc tuyển chọn thái tử phi, tuyển bao nhiêu cũng bỏ xó, thiếp rất nhiều nhưng vẫn chưa có thể. Năm ấy định lập con gái Thái thừa tướng, em gái út của Thái Trắc làm thái tử phi thì cả hai chị em đều đồng lòng bác bỏ. Tuy con bé ấy ăn nói sỗ sàng, hành động phóng túng nhưng lại là người tốt, chân chất, thẳng thắn. Nhưng Khuynh Triều không chịu thì làm gì được nhau, đầu thế để đại gia đình danh giá có công với đất nước làm thiếp được kia chứ, nên chỉ có thể “bê kéo”...

Kì thi trạng nguyên vừa rồi, có một chuyện hy hữu xảy ra. Trương thị- Trương Hồng Mẫn nữ cải nam trang lên kinh ứng thí, đỗ ngay trạng nguyên. Nhưng nước nhà có quy định, nữ nhân không được tham gia vào mấy cuộc thi của nam nhi trượng phu. Nghe đồn, nhan sắc Trương thị xinh đẹp tuyệt trần, văn võ song toàn, tiếng tăm lẫy lừng khắp kinh thành. Hoàng thượng biết tin khá tức giận, nữ nhi lại dám xem nhẹ chuyện tuyển chọn nhân tài của đất nước, làm xáo trộn hết kết quả. Linh San hoàng hậu thì lại khác, nàng chỉ mỉm cười:

- Tìm nữ nhi có chí khí như vậy khác gì mò kim đáy bể, ta cũng muốn diện kiến nàng ấy một lần!

- Nàng muốn làm gì hả?- Vương Kim xoa xoa mi tâm hỏi. Nàng nhún vai:

- Ta thấy nữ nhân này khá hợp với Khuynh Triều nhà mình, định xem dung mạo ra sao...

Người chăm kỳ trạng nguyên ấy không ai khác chính là thái tử Vương Khuynh Triều cùng hoàng thượng Vương Kim. Cả hai đều đồng lòng cho Trương thị giải nhất, không ngờ... Trương Thái Bình lại là nữ nhi, có tên thật là Trương Hồng Mẫn khiến cho... những nam nhân thi chung phải bẽ mặt.

Trương thị được triệu vào cung. Nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp xuất chúng, vừa nhìn đã khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Đôi mắt bồ câu to tròn ngây thơ, đôi môi anh đào đỏ đỏ xinh xắn, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn rất vừa vặn. Thân hình xuân thì nở nang vừa đủ, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như bay nhảy. Nữ nhân vừa xinh đẹp, vừa có não hần là rất khó tìm.

Ấy vậy mà Khuynh Triều chỉ ngồi nép sang 1 bên, nhìn thấy Trương thị lại quay mặt đi nơi khác, sau đó cũng đứng dậy đi luôn. Mỹ nam tử này không hề xem trọng nhan sắc của mỹ nhân!

Linh San vui vẻ ngắm nhìn, càng ngắm càng thấy vừa ý. Trương thị hành lễ với hoàng hậu:

- Bái kiến hoàng hậu nương nương! Nghe danh người đã lâu, hôm nay tiểu nữ mới được diện kiến sự uy nghi của người. Tiểu nữ đứng là ech ngồi đấy giềng!

- Miễn lễ, không cần ngơoi phải xu nịnh ta đâu, ta là người bình dân.- Linh San mỉm cười. Trương thị thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng gật đầu, đứng thẳng người dậy.

- Chẳng hay năm nay ngơoi bao nhiêu tuổi?

- Năm nay tiểu nữ 15 tuổi!

- Chỉ mới 15 thôi ư?- Linh San ngạc nhiên, đúng là tài không đợi tuổi, không ngờ mỹ nhân trẻ tuổi này lại đánh bại được hàng ngàn nam nhân hơn tuổi mình.- Ngơoi tài giỏi thật đấy!

- Hoàng hậu quá khen!- Trương Hồng Mẫn cười thật tươi, đôi mắt bồ câu rung động. Chỉ mới 15 tuổi đã xinh đẹp như vậy, đợi đến năm 16, 17 thì còn xinh đẹp cỡ nào nữa. Linh San không vòng vo tránh lảng phí thời gian, nói vào vấn đề chính:

- Ngơoi đã có hứa gả cho ai chưa?

- Dạ chưa ạ!- Nàng ấy lắc đầu. Vậy thì tốt quá, xứng đôi vừa lứa với Khuynh Triều!

- Vậy... ta ban hôn cho ngơoi và thái tử thì ngơoi thấy thế nào?- Linh San cười thật tươi. Trương thị quỳ thụp xuống:

- Tiểu nữ không dám mơ cao, xuất thân hàn hân, cha mẹ đều không có, không dám nhận ân huệ!

- Ta biết nhưng ta thích ngơoi!- Nàng đỡ Trương thị dậy, nàng ta vẫn không đồng ý, một mực van xin. Hoàng hậu nương nương đảm bảo:

- Con trai ta cao 1m86, khuôn mặt rất đẹp trai, có body sáu múi lại không ham tửu sắc, hiền lành giống nhà sư, người không sợ bị ức hiếp, nếu bị ức hiếp cứ nói ta chủ trì công đạo!- Linh San vỗ vai Trương thị trấn an khiến nàng không nói được lời nào đành nhận lời. . .

Ngày thành thân. . .

- Tân nương biến mất rồi! Tân nương biến mất rồi!

Trên kiệu không có người, Trương thị đã to gan bỏ trốn rồi. Vương Kim vốn đã không có cảm tình với Trương thị, nay là ngày thành thân của thái tử lại đột ngột biến mất, hết lần này đến lần khác khi quân phạm thượng, phải trừng trị thích đáng. Cũng may, Trương Hồng Mẫn không có gia đình, bà con, không thì sẽ liên lụy họ mất đầu. Linh San đã mời rất nhiều người đến dự tiệc, nay lại không có tân nương thì biết nói thế nào đây!

- Phụ hoàng, mẫu hậu, con tìm được bức thư này trong thư phòng của Khuynh Triều!- Tiểu Yến khệ nệ bụng bầu đi đến, sắp sinh rồi vẫn còn ham vui, đòi về Vương quốc ăn tiệc cho bằng được.

“Cha, mẹ, Khuynh Triều bất hiếu. Ta không thể chịu đựng nổi cái cảnh suốt ngày duyệt tấu chương để cha mẹ đi du sơn ngoạn thủy nữa rồi. Cha muốn truyền ngôi cho ta nên bắt ta phải tập làm quen với việc triều chính, nhưng ta thấy ta là người hầu không tiền công của cha thì đúng hơn. Bây giờ ta muốn có cuộc sống của riêng mình, ta sẽ xem bốn bề là nhà. Đến khi chán nản, ta sẽ tìm thái tử phi về cho hai người!”

- Khuynh Triều... nó...- Linh San nhìn sắc mặt tối đen như mực của Vương Kim lắp bắp. Được lắm, không có tân nương cũng không có tân lang, xem như đây là lễ “hấp hôn” của hai ông bà già đi.

Qua hôm sau, kinh thành dán cáo thị, phải bắt sống cho bằng được Trương thị cùng với... Vương Khuynh Triều tội “khi quân phạm thượng”.

Nam nhân mặc y phục đen từ đầu đến gót chân, đầu đội nón có màn che mặt, tiến đến gỡ cáo thị của mình bỏ đi. Chơi trò ấu trĩ!

Lát sau, có một nữ nhân mặc y phục trắng từ đầu đến gót chân, đầu đội nón có màn che mặt, cũng tiến đến gỡ cáo thị của mình bỏ đi. Ta sợ bọn người truy bắt thì đã không bỏ trốn rồi! Nữ nhi hiền ngang, nghĩ ta chịu khuất phục làm gì thiếp chắc?

Tiêu điều tự tại, không cần suy nghĩ quá nhiều. Ngày ngày cầm chiếc cần câu rong ruổi trên khắp nẻo đường...

Mùa thu dịu mát, tiết trời chuyển đẹp. Bạch y nhân ngồi trên bãi cỏ cắm câu chờ cá đớp nhưng chờ mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, trên mặt hồ nước sóng vẫn lay động như có cá đớp bên dưới nhưng lại chẳng có gì. Nam nhân đó thu cần đứng dậy đi nơi khác, chắc nơi đây sóng nước bị động, không câu cá được rồi!

Lá vàng từ nền trời xanh rơi xuống, vương lên tóc mỹ nam tử, chàng nhẹ nhàng giơ tay lên gỡ xuống, chiếc lá bị cắt làm đôi nằm vón vện trong lòng bàn tay. Thì ra có người đến đây làm ồn cá mới không đớp câu...

Đi sâu vào rừng hơn chút nữa, bóng dáng xinh đẹp múa kiếm hiện lên dần rõ. Đường kiếm nàng dứt khoát, gió từ đường kiếm cuốn mấy chiếc lá bị cắt ra xa. Bạch y nhân đứng nhìn, mỹ nhân này có gì phải vào đây luyện kiếm, không sợ rừng thiên nước độc à?

- Là ai?- Nàng ta nhanh chóng nhận ra có người nhìn lên, liếc đôi mắt bỏ câu về phía bên đây. Khuynh Triều thấy việc lên lút này không hay ho tí nào liền xoay lưng cầm cần câu bỏ đi. Mỹ nhân kia không bỏ qua, xông đến chặn đường.

- Người là ai còn không khai báo danh tánh, chưa nghe danh của Trương “đại nhân” ta ư?- Mỹ nhân ấy vóc dáng cao ráo, thon gọn nhưng vẫn thua chàng cả cái đầu. Bộ váy màu xanh biển nhạt xen kẽ trắng thật thướt tha tạo độ rủ, khi di chuyển cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái. Tuy khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại hiện lên sự bướng bỉnh, nước sông không phạm nước giếng cũng muốn kiếm chuyện. Đáng tiếc, xinh đẹp mà lại kiêu căng, hống hách cũng bằng không.

- Cởi nón ra ta xem!- Nàng tung kiếm hất nón nhưng Khuynh Triều né được. Cả hai giao đầu. Đánh với nữ nhân đã rất hèn hạ rồi, dùng vũ khí còn hèn hạ hơn. Khuynh Triều tay không đấu cùng kiếm. Trương thị ra tay rất mạnh, đòn nào đòn nấy đều nhắm vào tĩnh mạch. Nội công, phận nữ nhân không đáng so sánh, chỉ sợ người bề mặt. Thân thủ, nhanh nhẹn đây nhưng chưa phải là nhanh nhẹn nhất. Khuynh Triều xoay người đá thanh kiếm bay lên cao, Trương thị mất đà suýt té ra đất. Rất may, Khuynh Triều đã giơ tay ra ôm lấy thất lưng nàng xoay hai vòng.

Gió cuốn chiếc nón bay ra khỏi đầu bạch y nhân. Trương thị mở to mắt ngắm nhìn, suốt 15 năm sống trên đời này, nàng cứ nghĩ mình là xinh đẹp nhất, không ngờ cũng có nam nhân tuấn mỹ như vậy. Đôi mày kiếm chau lại, chàng buông tay. Trương Hồng Mẫn bị ngã xuống đất đau điếng.

Khuynh Triều cúi người nhặt lại chiếc nón đội lên đầu mình, không nói không rằng bỏ đi. Trương thị vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhìn theo bóng trắng của mỹ nam tử cho đến khi khuất dạng. . .

Trời đông lạnh cóng, Khuynh Triều vào kinh thành bán mấy thoi vàng mang theo trong người để mua thêm áo ấm. Xui xẻo, lúc đi đường lại gặp phải một tên hắc y nhân, hẳn ta quăng cho cái tai nài rồi bỏ chạy. Tuy đã né ra xa tránh phiền hà nhưng vẫn bị vạ lây. Mấy tên quân lính chạy đến chia giáo vào người Khuynh Triều, chàng chán nản thở dài:

- Hắc y nhân chạy hướng này!

1 tên bộ đầu tiến lên phía trước:

- Ngươi là đồng phạm có phải không? To gan, dám ăn cắp vàng bạc châu báu của tri phủ!

Vàng rồi lại bạc, bạc rồi lại châu báu, giàu nhì!

Nếu có ăn cắp, chàng sớm đã vào cung ăn cắp rồi, còn nếu muốn kiếm chút nhiều hơn nữa thì ghé vào Xuân Hoa lầu, ai lại đi ăn cắp cái chỗ bé tí teo tiền ít ỏi như vậy.

- Tri phủ đã bầm lên hoàng thượng rồi, ngươi đừng hòng thoát tội!

Bầm lên hoàng thượng? Chết rồi! Các ngươi ép người quá đáng!

Đánh thì đánh, nhất định không thể rơi vào tay cha mình, ông ấy sẽ lợi dụng thái tử còn sức trẻ mà vắt kiệt!

Khuyên Triều đập vào bụng 1 tên bên cạnh rồi bỏ chạy, xui xẻo làm sao lại dính vào mấy chuyện rắc rối này. Hừm...

Chạy đến ngã tư, hắc y nhân ban nãy nấp trên nóc nhà ngoác ngoác ngón trỏ chỉ đường cho chàng. Khuyên Triều quẹo trái, hắc y nhân vội vàng đẩy ngã mấy cây sào, xong còn đẩy ngã mấy cái chuồng gà chắn đường rồi cả hai kéo nhau chạy vào rừng. Thoát rồi!

Hắc y nhân tháo khăn che mặt. Khuyên Triều nhìn thấy dung mạo xinh đẹp ấy thì thờ dài xoay đầu đi, sao lúc nào cũng là cô ta vậy?

- Ấy, đợi đã!- Trương thị chạy lên trước mặt chàng. Khuyên Triều không trả lời, đưa mắt phượng nhìn vào khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn. Trương thị cười:

- Ta là nữ nhĩ, còn đang bị triều đình truy nã, tung hoành giang hồ một mình không được an toàn cho lắm. Hay ta và ngươi cùng nhau đi đi!

Khuyên Triều không đáp, xoay người đi theo hướng ngược lại. Trương thị vẫn không chịu buông tha chạy theo:

- Ngươi không bị sắc đẹp ta mê hoặc à?

- Thứ nhất, ta đẹp hơn cô. Thứ hai, nữ nhĩ là chúa lỗi thôi, toàn phá hỏng chuyện tốt. Thứ ba, đừng tốn công vô ích, bây giờ cô có khoá thân trước mặt ta, ta cũng không rung động!- Giọng của Khuyên Triều lạnh tanh. Trương thị hất mặt:

- Ta không tin!

- Tùy cô!- Nói rồi Khuyên Triều đi mất. . .

Vài hôm sau...

- Cứu với, cứu với!

Khuyên Triều đang ngồi câu cá ven hồ, chàng nằm vắt chéo chân, lấy nón che mặt ngủ. Tiếng của Trương thị cầu cứu khiến chàng bừng tỉnh ngồi dậy. Nàng ta quần áo xộc xệch, tay còn ôm cả chiếc áo khoác rách rưới chạy đến, nắm lấy cánh tay Khuyên Triều khóc lóc:

- Cứu ta với, ta gặp phải bọn hái hoa tặc, bọn chúng đông quá ta đánh không lại!

Khuyên Triều liếc mắt nhìn mấy tên mặt mày bặm trợn cầm đao kiếm đã đuổi đến nơi, khoanh tay trước ngực thờ dài:

- Cô gạt ai vậy?

Nói rồi chàng rút kiếm đánh, chỉ mới ra ba chiêu đã hạ độ ván bọn chúng, chả có gì đặc sắc! Chàng đi đến quãng cho Trương thị cái áo choàng bằng lông thú:

- Trời đông lạnh lắm!

Nàng ta tươi tắn nở nụ cười khoác vào:

- Đa tạ! Ta đã nói rồi, nữ nhĩ một thân một mình tiểu ngạo giang hồ rất nguy hiểm!

- Cô có thể đánh thêm 10 tên tầm thường cỡ bọn chúng, tại sao lại không đánh mà bỏ chạy? Cô thuê để qua mặt tôi à?- Khuyên Triều bực bội chống nạnh. Bị phát hiện rồi! Trương thị lè lưỡi:

- Ta muốn cùng ngươi khuyên tấn giang hồ!

- Ta đã nói là ta không đồng ý!

- Cái gì của ta ngươi cũng nhìn thấy rồi, còn không động lòng à?- Trương thị đưa tay vuốt vai mình dưới lớp áo choàng.

- Bọn người kia cũng thấy rồi, sao cô không bắt đền bọn họ?- Khuynh Triều thu gom cần câu cá. Trương thị vội vàng ôm lấy chân chàng cứng ngắc, gỡ ra cũng không được:

- Ta sẽ đeo bám theo ngươi suốt cuộc đời này, xem ngươi còn từ chối được không!

Khuynh Triều!!!

Đó là cách thái tử phi bắt đầu đeo bám theo thái tử cả một đời . .

Rất lâu sau đó, khi cả hai đã ngoài ba mươi, cùng nhau rồi trên chiếc thuyền câu cá, Trương thị hỏi:

- Sao lúc đấy chàng không xua đuổi ta nữa?

- Duyên đến, ta không tài nào xua đuổi được nữa, chỉ thấy mỹ nhân xinh đẹp trước mắt khá thú vị. Chắc đến bây giờ nàng cũng chưa biết, nàng đã từ chối thành thân với ta một lần!

- Có ư?

- Thôi quên đi, hôm nào chúng ta vào cung thăm mẫu hậu và hoàng thượng. Ta chán cảnh tiêu điều đây đó rồi, đã đến lúc ta gánh vác giang sơn này...

Trương thị ngạc nhiên mở to mắt, không ngờ, cái chức thái tử phi vẫn thuộc về tay mình. Từ đầu đã thấy nghi ngờ nhưng vẫn không ngờ ra được...

Đến lúc đăng cơ, hoàng thượng vẫn chỉ có mỗi một mình Trương thị là hoàng hậu. Cả hai sinh được rất nhiều con. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương Ngoại Truyện 3: Gặp Lại Sở Lâm Vũ. . .

Sau khi Tiểu Yến thành thân được một ngày, đã lâu lắm từ khi về lại Vương triều nàng không ghé thăm Liêu quốc, nên quyết định đi tham quan kinh thành, tiện thể lên Quan Âm tự cầu phúc.

Tiểu Yến và Tiểu Tinh cùng nhau dạo phố, vui vẻ mua mấy món trang sức nho nhỏ. Người Liêu quốc và Vương quốc ăn mặc không khác nhau là mấy, trang sức đều có điểm giống nhau.

Tiểu Tinh kéo Tiểu Yến lại chỗ đang tụ tập đông người. Thì ra là có người mài võ mưu sinh. Tiểu Yến quan sát người đó. Dáng người cao lớn, gương mặt anh tuấn xuất thần, sao lại phải mài võ trong khi mình hoàn toàn có thể làm việc khác kiếm được nhiều tiền hơn. Ví dụ như... à mà thôi!

Người đó lia mắt nhìn về phía Tiểu Yến rồi nhanh chóng dời đến mọi người xung quanh để giao lưu. Tiểu Yến khoanh tay trước ngực, xem tên đó có thể làm trò gì. Nàng không tin có người tuấn mỹ, tài giỏi cái thế giống sư phụ của nàng.

Người mài võ ấy mỉm cười nhàn nhạt:

- Xin hỏi, có ai dám cầm quả táo này đặt lên đầu để ta bắn tên vào không hả?

Mọi người lùi lại mấy bước khiến Tiểu Yến đứng tại chỗ lại sâu hơn dãy người bên ngoài. Nàng mỉm cười:

- Ta!

Nói rồi, nàng đi đến rương gỗ cầm trái táo tung lên tung xuống trên bàn tay. Tiểu Tinh hoảng hốt xông vào kéo tay Tiểu Yến:

- Công chúa, không được đâu, nguy hiểm lắm!

- Ta có võ mà, ngại lo gì?- Với lại, nàng cảm thấy có niềm tin với người mài võ đẹp trai này, quả táo còn khá to, nàng có thể bắn trúng cả trái nhãn cơ!

Nói rồi Tiểu Yến lùi ra xa 100m, đặt quả táo lên đầu, dang hai tay chờ đợi. Người mài võ giương cung...

Tiểu Yến mỉm cười, nụ cười thật đậm ở khóe môi.

Vụt cung tên ghim ngay vào giữa quả táo, nhanh đến thót tim, người đứng xem bên ngoài còn hét hoảng, duy chỉ có Tiểu Yến vẫn bình thản lấy quả

táo xuống, dùng tay giặt cung tên ra:

- Ủm... cũng tốt đó!

Mọi người vỗ tay hoan hô, không biết là dành cho người mãi võ hay cô nương xinh đẹp đứng cầm. Người mãi võ khẽ nhếch môi, cầm 1 cái chậu đồng xin tiền thưởng của những người đứng xem. Tiểu Tinh nhanh nhẹn rút ra 10 đồng đặt vào chậu đồng rồi chạy đến kéo Tiểu Yến:

- Đi ăn gà tiềm không, nô tì biết chỗ này nổi tiếng lắm!

- Được thôi!

Cả hai khoác tay nhau bỏ đi. Người mãi võ đưa mắt nhìn theo, khoé môi cong lên thành nụ cười. . .

- Nô tì đã hẹn với phò mã rồi, lát nữa người sẽ đến Quan Âm tự cầu phúc cùng công chúa.- Tiểu Tinh cùng Tiểu Yến đi lên cầu thang của Lộc Ký, nơi này có món gà tiềm rất nổi tiếng.

- Phò mã đang làm gì vậy?- Tiểu Yến nhăn mặt hỏi. Rõ ràng mới thành thân hôm qua, hôm nay từ sớm đã không thấy đâu cả.

- Chắc tuyển phi thêm rồi.- Tiểu Tinh lè lưỡi trêu chọc liền bị Tiểu Yến lấy 1 chiếc đũa gỗ lên đầu.

- Nói quở, lỡ thiệt rồi sao?

Tiểu Tinh chu môi xoa xoa đầu, gục cổ lại:

- Thì cái đó là do phò mã thay lòng!

- Em...- Tiểu Yến tròn mắt lên. Tiểu Tinh cười thảo mai:

- Nhưng không có chuyện đó đâu, công chúa xinh đẹp như tiên nữ, lại là thanh mai trúc mã từ bé của phò mã, thành thân cũng đã thành thân rồi, người còn sợ phò mã tơ tưởng đến người khác ư?

Nghe Tiểu Tinh nói vậy, Tiểu Yến mới gạt đầu hài lòng, tạm an tâm. . .

Gà được bung lên, tiểu nhị mở nắp nồi, hương thơm toả ra ngào ngạt. Người mãi võ ban nãy cũng đi lên lầu, ngồi bàn đối diện của hai người. Hữu duyên hay cố ý? Tiểu Yến nhăn nhó uống chum trà, nhìn người mãi võ an tĩnh đặt thanh kiếm xuống, kê bên ghế ngồi. 2 sợi tóc dài phía trước mặt của người mãi võ bay bay, gương mặt lạnh lùng, phong trần nhưng đẹp để lạ thường. So sánh với cha nàng, chắc cả hai bằng tuổi, khí chất rất giống. So sánh với sư phụ, chắc cả hai đều đẹp ngang nhau, ở sư phụ cho thấy sự ảm áp thanh tao thì cha nàng và người này lại cùng cho ra cảm giác lạnh lùng và tự do. Người mãi võ ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Yến, nở nụ cười:

- Thật khéo quá!

- Còn không phải người đi theo ta?- Nàng không tin là có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy. Tuy người mãi võ đó rất anh tuấn, nhưng hấn xem ra cũng đáng tuổi cha nàng, đừng làm trâu ngựa gặm cỏ non chứ! Tiểu Tinh kéo tay nàng, nói nhỏ qua lỗ tai:

- Công chúa búi tóc kiểu người đã thành thân rồi, còn sợ người ta theo đuổi à?

- Em im lặng đi!- Tiểu Yến bị si nhục, giận quá gắt qua cổ họng. Chưa nghe câu đập chậu cướp hoa sao? Mẫu hậu năm đó đã có 2 con vẫn làm cho sư phụ nguyện lập làm hậu, tuy nhiên đã bị từ chối do cha nàng quá xuất chúng, chiếm được trái tim mỹ nhân còn gì!

- Tùy cô nương suy nghĩ, rượu thịt hôm nay cứ để ta chiêu đãi...- Người mãi võ ấy vẫn giữ nụ cười như có như không trên khuôn mặt. Tiểu Yến lắc đầu:

- Cứ để ta đãi cho. Người là người có tài, có nên đầu quân cho triều đình không? Ta sẽ đề bạc.- Nàng tùy hứng nói. Người đó nâng chum rượu lên uống cạn 1 hơi rồi nhẹ nhàng đặt xuống:

- Ta sẽ được làm chức gì?

- Bộ đầu rồi từ từ dùng sức lực leo lên!- Tiểu Yến nhướn mày.

- Nhỏ bé vậy ư? Tất cả chức danh đều không xứng đáng với ta!- Người đó lại rót rượu vào ly uống tiếp. Tiểu Yến ngưng đùa giỡn, nàng cảm thấy người này có gì đó rất đáng nghi ngờ. Nàng không tin hấn ta chỉ là tên mãi võ bình thường. Tên đó rút ra nén bạc đặt lên bàn đứng dậy:

- Ta có chuyện không ở đây hàn thuyên với cô nương được, ta đi trước đây!

Nói rồi người đó cầm kiếm đi luôn. Tiểu Yến khó hiểu gãi gãi đầu, Tiểu Tinh nói:

- Hấn ta nói tất cả chức danh trong triều đều không xứng với hấn, hấn muốn làm hoàng đế chắc!

- Bậy bạ! Ăn đi!- Tiểu Tinh mở miệng toàn nói chuyện đâm lao thôi. Tiểu Yến nhét cái đùi gà vào miệng Tiểu Tinh rồi gọi tiểu nhị mang ra thêm bình trà

khác.

Cả hai từ từ tản bộ, giữa đường thì gặp Phương Minh, Tiểu Yến vẫy tay:

- Vương Minh huynh! ẤY!- Nói rồi lại tự và vào miệng mình.- Tướng công!
- Buổi sáng ta phải lên triều với cậu, bảo nàng chờ một chút cũng không được.- Phương Minh trách móc. Tiểu Tinh lè lưỡi:
- Công chúa tướng cô gia tuyển thêm phi!
- Bậy bạ!- Phương Minh gắt, Tiểu Tinh trốn ra sau lưng Tiểu Yến cười ha hả.

Cả ba đi đến Quan Âm tự, Tiểu Tinh cảm gió nhan thơm, miệng tút tút:

- Công chúa và phò mã phải cầu cho được 1 đứa con trai. Sau này còn làm việc lớn!
- Con gái không được à? Xinh đẹp như ta, thông minh như ta, võ công cao cường như ta!- Tiểu Yến hất mặt tự tin. Tiểu Tinh bĩu môi lắc đầu:
- Thì cuối cùng cũng gả sang Liêu quốc thôi!

Phương Minh che miệng cười, Tiểu Yến túm áo Tiểu Tinh cù con bé:

- Đạo này miệng lưỡi của em rất lợi hại, có phải muốn chồng rồi không? Ta phải tiễn em đi càng sớm càng tốt!
- Không, nô tì chỉ muốn hầu hạ cho công chúa thôi!- Tiểu Tinh cầm tay Tiểu Yến rồi nhào đến ôm nàng cứng ngắc. Tiểu Yến hừ 1 cái:
- Sau này gặp được ý trung quân thì đừng cầu xin ta gả em đi nhé, đến lúc đó ta sẽ giữ em lại hầu hạ mình, đi đâu cũng không được!
- Ác quá, ác quá!- Tiểu Tinh chấp tay trước ngực như vị sự mực rồi cười ha hả.
- Lên đến Quan Âm tự rồi thì nghiêm túc một chút đi chứ Tiểu Tinh!- Phương Minh thở dài. Tiểu Yến ôm lấy cánh tay của Phương Minh lắc lắc:
- Chúng ta nên cầu gì nhỉ?
- Tùy nàng thôi.- Phương Minh nhún vai.
- Ta sẽ cầu cho chúng ta vĩnh kết đồng tâm, mãi mãi hạnh phúc, nhỉ?- Tiểu Yến cười tươi rói. Phương Minh gạt đầu:
- Dù sau này nàng có bảo ta rời xa nàng thì ta cũng không rời xa nàng nửa bước!

- Ôi chào, tân phu thê ai cũng đều sến súa như vậy ư? “Vĩnh kết đồng tâm, ta không rời xa nàng”!- Tiểu Tinh vượt lên phía trước, vừa xách giỏ tre vừa nhái giọng của công chúa và cô gia. Con sen này không phải dạng vừa đâu, mà là dạng chành bành luôn! Tiểu Yến và Phương Minh đành nhìn nhau cười trừ, ấy vậy mà vắng con bé nàng lại buồn. Có lần Tiểu Tinh về quê thăm cha mẹ, nàng buồn chán gần chết, chỉ mong con ranh ấy về cùng nói chuyện xàm xàm cho đỡ chán!

Quan Âm tự nằm ẩn sau một rừng trúc. Ở đây trang nghiêm, yên tĩnh. Hương khói linh thiêng, mờ mờ ảo ảo ẩn trong sương của núi rừng. Băng qua rừng trúc, 1 dòng nước lượn quanh chân tự, có bất mấy hòn đá để người đi cứng phạt bước qua. Tiểu Tinh dẫn đầu, còn Tiểu Yến và Phương Minh chậm chậm đi ở phía sau, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Chỗ này đúng là nơi của Phật cư ngụ, linh thiêng, hùng vĩ lạ thường. Kiến trúc của Liêu quốc thời này phát triển nhất vẫn là xây am, miếu, tự và đúc tượng Phật do Liêu Kinh Bảo khá thành tâm, tin tưởng vào việc tốt của đạo giáo dạy bảo.

Tiểu Yến bước vào gian chính của miếu, bắt đầu quỳ lạy, khấn cầu. Phương Minh ở bên cạnh cũng quỳ xuống nhưng chậm hơn một chút, chàng thấy ở đây không ổn. Bình thường, Quan Âm tự có rất nhiều người đến thắp hương, sao hôm nay lại vắng vẻ đến độ chỉ có ba người? Còn nữa, nhan khói cũng lạ hơn mọi khi, nhan không hề có mùi thơm. Tiểu Tinh đặt bó nhan lên bàn Phật rồi ngáp dài 1 cái:

- Rõ ràng tôi qua em ngủ rất sớm, sao giờ lại buồn ngủ đến vậy chứ?

Nói rồi, Tiểu Yến cũng mệt mỏi nhìn Tiểu Tinh, nàng cũng thấy mình rất buồn ngủ. Tiểu Tinh gục xuống sàn. Phương Minh hốt hoảng chạy lại đỡ Tiểu Yến đứng dậy:

- Đừng ngủ thôi, là thuốc mê!
- Ta biết... nhưng ngủ đủ rồi mới biết!- Tiểu Yến cũng thiếp đi trong vòng tay của Phương Minh. Chàng ra sức lay gọi Tiểu Yến nhưng nàng vẫn không tỉnh dậy...

Bóp

Có người đánh lén sau lưng, Phương Minh ngất đi...

Lúc tỉnh lại, chàng không thấy nương tử và Tiểu Tinh đâu cả, còn mình thì bị nhốt trong một căn phòng đầy mùi vị của sắc dục, cả người sôi sục vô cùng khó chịu. Tiểu Yến lúc sau đẩy cửa bước vào, nàng mặc y phục khá mát mẻ, nàng mặc mỗi chiếc áo yếm và chiếc váy mỏng dù thời tiết bên ngoài không nóng chút nào. Tiểu Yến mỉm cười, chậm chậm tiến đến bên cạnh Phương Minh ngồi xuống:

- Chàng tỉnh rồi ư?

- Ừm... sao nàng lại ăn mặc khó coi như thế? - Nói xong chàng xoay người dùng chân bực nàng lại, Tiểu Yến không chịu vùng ra, ám muội nói:

- Chúng ta đã là phu thê rồi, chàng còn sợ cái gì nữa?

- Sao không giống nàng tí nào! Tiểu Yến, đêm động phòng bảo nàng hôn lên má ta, nàng còn ngại ngần cả buổi trời kia mà... - Phương Minh thấy cả người nóng rực, lời nói cũng không giữ được bình tĩnh. Tiểu Yến nhướn mày:

- Ta vẫn là ta kia mà! Chàng không thấy ở đây... rất thích hợp để... chúng ta có một đứa con ư?

Nói rồi Tiểu Yến không khách khí đưa tay ra sau cởi dây áo yếm ở cổ. Phương Minh vội ngăn lại:

- Không được!

- Tại sao vậy? - Tiểu Yến áp sát người vào người chàng, chiếc áo yếm rơi trượt xuống eo. Phương Minh mê muội quên trời đất vẫn kiên quyết lắc đầu:

- Chúng ta đang ở Quan Âm tự, không nên làm chuyện phi báng uy nghiêm như thế!

- Ở đây là Xuân Hoa lầu... - Tiểu Yến thở khè vào tai Phương Minh. Phương Minh nhắm mắt lại để bàn tay Tiểu Yến tung hoành khắp người mình...

- Á! - Tiểu Yến hét lên. Phương Minh mở to mắt, đẩy cả người nàng ra ngoài, giận dữ quát:

- Ngươi là ai? Ngươi không phải Tiểu Yến!

- Phương Minh... là ta... ta là Tiểu Yến! - Người đó quỳ xuống sấn hoảng sợ. Phương Minh hừ lạnh:

- Cút ra ngoài trước khi ta giết cô!

Nữ nhân kia uất hận liếc nhìn chàng rồi cúi xuống nhặt chiếc áo yếm, ôm ngực rời khỏi phòng, không quên để lại lời khen ngợi:

- Trúng mê hồn hương vẫn còn tỉnh táo như vậy, đúng là tài giỏi. Nhưng có điều, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, ta xem ngươi tiếp theo sẽ làm thế nào!

Phương Minh khó chịu đầm bôm bốp lên giường, mẹ kiếp, chàng trúng xuân dược hay sao mà cả người ngứa ngáy thế này...

- Tướng công! - Hắc y nhân trói chặt Tiểu Yến dẫn vào phòng, nàng khóc đến nỗi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt. Phương Minh đau lòng nhìn nàng:

- Có chuyện gì vậy hả?

- Con gái ta thích ngươi, ngươi lại đi cưới nữ nhân này, ta có hai lựa chọn cho ngươi quyết định, một là nhìn cô ta uống rượu độc rồi cưới con gái ta, hai là ngươi phải uống rượu độc!

- Không được, quận chúa và Phương thúc thúc chỉ có mình chàng là con trai, rượu đó cứ để ta uống! - Tiểu Yến lắc đầu. Đẹp trai cũng là cái tội, có vợ thôi cũng không yên!

Phương Minh khó chịu nói:

- Con gái ông là ai ta còn chưa biết, có phải nhận lầm người rồi không?

- Ta không cần biết, ngươi có 5 khắc để suy nghĩ chuyện này. Mang rượu độc lên! - Tên hắc y nhân đó đứng dựng để tay ra sau lưng, một nữ nhân bê bình rượu cùng chum rượu đến.

Phương Minh liếc nhìn chum rượu lại nhìn về Tiểu Yến, nàng đang chống cự quyết liệt, không cho chàng uống rượu. Phương Minh thở dài:

- Không cần suy nghĩ, ta sẽ uống! Ngươi phải thả Tiểu Yến ra...

- Quân tử nhất ngôn! - Tên hắc y nhân đó bình thản nhún vai.

Phương Minh khó nhọc cầm bình rượu, tiếng rượu tí tách rơi vô tình. Tiểu Yến khóc hết nước mắt:

- Ngươi điên rồi, phu thê ta có làm chuyện gì đắc tội với ngươi đâu chứ!

Phuong Minh nâng chum rượu lên miệng, mỉm cười nhìn Tiểu Yến:

- Không ngờ duyên phận của chúng ta lại ngắn ngủi đến vậy!

- Ta không cho chàng chết, nếu chàng chết ta sẽ không chôn cất chàng tử tế!- Tiểu Yến lắc đầu nguầy nguậy. Phuong Minh nhìn nàng, ánh mắt vẫn thâm tình như thế, giữa cô uống cạn chum rượu. Tên hắc y nhân cười một tràng sáng khoái. Tiểu Yến thấy cả cơ thể mình xụi lơ, ngã quỵ... Một mảng trời đen tối hiện ra trước mắt...

- Công chúa... công chúa...- Tiểu Tinh vỗ mặt Tiểu Yến. Nàng cự người tỉnh dậy rồi bật thẳng người như cái máy, nước mắt trào ra, nắm áo Tiểu Tinh vô cùng kích động:

- Phuong Minh đâu rồi? Chàng ấy còn sống hay đã chết...

Tiểu Tinh chưa kịp trả lời Tiểu Yến đã bật khóc lớn:

- Chàng ấy rất cứng đầu, biết vậy ta đã không gả cho chàng ấy, giờ thì đã ta là góa phụ, hay rồi!

- Thật ra thì... công chúa à... người thân phận cao quý như vậy, có tái giá cũng chẳng ai dám xem thường đâu!- Lời nói của Tiểu Tinh cứ như châm dầu vào lửa khiến nói bốc cháy phừng phừng, Tiểu Yến khóc lớn hơn nữa, giọng nói cũng lạc đi:

- Ta muốn gặp mẫu hậu, ta muốn người đi tìm cha con tên hắc y nhân đó giết không tha...

- Công chúa bình tĩnh đã... đọc cái này trước đi!- Tiểu Tinh lấy khăn lau nước mắt cho Tiểu Yến, đưa một bức thư. Tiểu Yến cầm lấy, liếc mắt đọc. . .

“Tiểu Yến lớn lên rất xinh đẹp, rất giống mẹ con. Ta ngao du tứ hải, không chăm sóc con được. Nay hay tin con thành thân, ta cũng chẳng có món quà nào quý giá, xin tặng con một phép thử lòng. Phuong Minh rất yêu thương con, đối xử với con rất tốt. Ta không sợ con gái mình bị ức hiếp nữa rồi!”

Tiểu Yến khó hiểu nghiêng đầu, lòng ngực vẫn phập phồng vì mấy tiếng nắc nhen ngào. Đúng lúc, Phuong Minh và Linh San bước vào. . .

Tiểu Yến cắn chặt môi, nước mắt tuôn ra xối xả:

- Mẹ đùa với con à? Vui quá nhỉ?

- Con điên à? Ai rảnh?- Linh San đi đến vỗ lên đầu nàng. Phuong Minh nở nụ cười lộ cả hàm răng đều tăm tắp:

- Người ra phép thử này có vẻ là cô nhân của ta và nàng!

- Lời vẫn rất giống người ấy là cha ta. Bộ cha ta bị rảnh rồi à?- Tiểu Yến tự hỏi. Linh San thờ dài kể rõ đầu đuôi ngọn ngành về chuyện Sở Lâm Vũ nhận làm Tiểu Yến là Khuynh Triều, còn làm cả chuyện nàng là con của hắn. Nhưng sau này gặp phải cũng cần tránh xa một chút, hấn tính khí thất thường, không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.

- Lần sau ra khỏi cung nhớ dẫn theo tùy tùng. Cái mạng của hai đứa không đủ để thoát nạn 2 lần đâu!- Linh San căn dặn đôi phu thê trẻ rồi rời khỏi đó. Tiểu Tinh đuổi theo sau:

- Hoàng hậu, ta và người đi dạo!

Trong phòng còn lại Tiểu Yến và Phuong Minh. Phuong Minh đi đến ôm nương tử của mình vào lòng:

- Lần này ta phải cảm ơn người đó rồi!

- Có gì phải cảm ơn, vui lắm sao?- Làm hại người ta khóc muốn lòi con mắt!

- Giờ thì nàng đã biết chân tình của ta chưa?- Phuong Minh mỉm cười. Tiểu Yến bĩu môi rồi tươi tỉnh hỏi:

- À, mà lúc trúng mê hồn hương, sao chàng lại biết nàng ấy không phải là ta?

- Chẳng phải nàng tắm nước hoa hồng sao? Còn cô gái kia là mùi bách hợp rất nồng. Với lại... ta cũng chẳng biết sẽ làm gì với cô ta lúc đó! Còn rượu độc là giả, chỉ là thuốc mê thôi!- Phuong Minh thật tình khai báo, mặc dù đã 16 tuổi nhưng chàng vẫn không biết làm gì với nữ nhân sắt!

- Ủm... cùng lắm thì cũng chỉ ôm cô ta thôi, ta không ghen!- Tiểu Yến vui đầu vào lòng tướng công.- Nếu huynh hôn cô ta, cô ta có thai thì sao nhỉ?

Phuong Minh im lặng.. cũng chưa biết chắc hôn nhau có mang thai hay không, vẫn phân vân lắm!

Sau 1 tháng tham gia khoá học “sản xuất trẻ em” thì tân đôi phu thê bắt đầu thực hành.

Đàn trai có dạy thế này. Theo lời quận chúa: “Đó là kết tinh của tình yêu, là giây phút thiêng liêng lãng mạn!” Theo lời ngự y: “Đó là vấn đề sinh lý và phát tiết thông thường!”

Đàn gái lại dạy thế kia. Theo lời hoàng hậu nương nương: “Làm nữ nhi không được yếu đuối, phải chiếm thế thượng phong, nhất định phải “đè đầu cười cổ” nam nhân bên dưới!” Còn bệ hạ khá dửng dưng: “Ta sắp bị mẹ con cho tuyệt dục rồi, không nhớ nỗi lần cuối cùng “hẹn hò” là khi nào!”

Cả hai tắm rửa sạch sẽ, cẩn thận khoá chốt cửa. Tiểu Yến lo lắng, lấy tay vò nát chiếc áo ngủ mỏng tang của Tiểu Tinh chuẩn bị, nàng trấn an phu quân:

- Lần đầu của chàng ta sẽ nhẹ tay, đừng lo, không sao đâu!

Phuong Minh:!!!

- Chúng ta bắt đầu đi!- Tiểu Yến nhắm mắt lên tiếng. Về mặt thận trọng của nàng khiến Phuong Minh không kiềm được ngồi thừ ra nhìn, mấy tiếng cười bị nén lại trong cổ họng.

Tiểu Yến hé hé 1 bên mắt ra nhìn lên nhìn xuống rồi nhìn Phuong Minh, hít một hơi thật sâu nhắm mắt lại. Chàng im lặng, chỉ biết ngồi chờ nương tử diễn trò tiếp theo. Tiểu Yến đợi một lúc lâu, không thấy động tĩnh thì à lên 1 tiếng:

- Ta ở trên, chàng ở dưới. Nhỉ?

Phuong Minh nhướn mày nín cười nằm xuống, Tiểu Yến nhanh chóng ngồi lên trên người chàng, đôi bàn tay nhỏ bé mò lung tung khắp nơi vẫn không biết nên làm gì. Phuong Minh lại khá nhột, khá ngứa ngáy nằm nhìn Tiểu Yến đang rất chăm chú tập trung chuyên môn.

Nàng cởi được áo ngủ của người bên dưới rồi thì gãi gãi đầu:

- Làm gì nữa nhỉ?

- Nàng biết không?- Phuong Minh hỏi lại.

- Mẹ ta không có nói!- Tiểu Yến lắc đầu, vẻ mặt ngây thơ hết cỡ, chưa biết mình sắp bị ăn thịt. Phuong Minh ra dáng quân tử, lật người tình thế, đặt Tiểu Yến xuống giường:

- Để ta dạy nàng!

Hi hục 1 lúc, Tiểu Yến phần uất hết lên:

- Mẫu hậu, con bị trượng công “đè đầu cười cổ”!

Phuong Minh:!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Rắc Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.